Colecția

Iubiri de poveste

Juliana Gray

Cum să-ți stăpânești marchizul

SERIA „PRINȚESE DEGHIZATE"

Trei prințese îndrăznețe se trezesc deodată ținta unui complot letal împotriva familiei lor... Norocul fetelor este că unchiul lor vine la timp cu un plan ingenios pentru a le proteja.

Dintre toate surorile, prințesa Stefanie este cea mai puțin dispusă să respecte legea și ordinea – de aceea este îngrozită când trebuie să se deghizeze într-un funcționar teribil de neinteresant, în slujba celui mai onorabil avocat din Anglia. Dar se dovedește că această misiune are și avantaje incontestabile – Stefanie poate să-și petreacă timpul fără o însoțitoare în compania nepotului extrem de chipeș al angajatorului ei, James Lambert, marchizul de Hatherfield. Hatherfield își dă seama foarte repede că funcționarul spiritual angajat de unchiul lui este în realitate o tânără încântătoare ascunsă sub o ținută inacceptabil de îndrăzneață pentru o femeie. Dar marchizul cu maniere aparent impecabile nu are de gând să îi dea la iveală adevărata identitate. La urma urmelor, și el ascunde un secret extrem de periculos. Însă atunci când una dintre numeroasele escapade împreună cu nestăpânita prințesă aduce la lumină trecutul tulburător al marchizului, numai inteligența ascuțită a lui Stefanie îl poate apăra pe marchiz de un dezastru, și numai curajul acestuia o poate salva de agenții trimiși să o găsească. Iar dragostea este până la urmă cel mai fericit final al aventurilor.

Juliana Gray și-a făcut debutul în *historical romance* în 2012, cu trilogia *Affairs by Moonlight*. Succesul înregistrat încă de la început a determinat-o să-și urmeze această pasiune, iar următoarea trilogie, „Prințese deghizate", a confirmat că publicul și publicațiile de specialitate o consideră un nume de luat în seamă în literatura de gen.

Tradiție din 1989
www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1700-2

JULIANA GRAY

Cum să-ți stăpânești marchizul

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu/Graal Soft

Prolog

Tribunalul Old Bailey, Londra
Iulie 1890

Sala de judecată era plină ochi și duhnea a sudoare.

James Lambert, marchizul de Hatherfield – moștenitorul acelui mare simbol de prestigiu britanic, ducele de Southam –, era obișnuit cu duhoarea sudorii umane într-un loc ticsit și nu îl deranja câtuși de puțin. Se temea totuși pentru tânăra femeie care stătea în fața sa.

Desigur, Hatherfield nu îi putea vedea chipul, dar putea simți tensiunea răzbătând din trupul ei, asemenea telefonului cu fir pe care mama lui vitregă îl instalase în biroul ei privat anul trecut, pentru a-și stăpâni mai eficient armata de lingușitori aristocrați. Hatherfield știa că spatele tinerei era la fel de drept precum tăișul unui brici; știa că ochii ei ar părea mai mult verzi decât albaștri în lumina sulfuroasă cernută de lămpile cu gaz din sală și că aceiași ochi erau, fără îndoială, fixați asupra judecătorului cu o înverșunare care i-ar fi făcut mândri pe strămoșii ei, saxonii biruitori.

O știa pe Stefanie a lui la fel de bine pe cât își cunoștea propriile mâini și știa că ea ar prefera să fie fiartă în ulei decât să miroasă subsuoara cuiva. Draga lui Stefanie, care se credea atât de aventuroasă, care se dovedise demnă de orice provocare, fusese totuși crescută ca o prințesă, având, în consecință, nasul delicat al uneia.

Judecătorul ținea un discurs monoton, *antecedente* în sus și *natura brutală a crimei* în jos, și citate în latină presărate cu un entuziasm nesăbuit. Era un bărbat cu frunte îngustă și maxilar proeminent; buclele perucii i se legănau în jurul gâtului în timp ce vorbea. O muscă mare și neagră descoperise interesanta compoziție a perucii albe și ondulate de pe capul lui sub formă de pară și bâzâia momentan deasupra creștetului său în cercuri leneșe. Hatherfield îi urmărea fascinat progresul. Musca ateriză pe al patrulea onduleu din păr alb și sârmos cu un *bzzz-bzzz* satisfăcut, chiar în timp ce reprezentantul

judecătoresc al Maiestății Sale informă mulțimea de oameni asudați adunați înaintea sa că li se cerea să fie receptivi cu privire la vinovăția prizonierului *ad captandum et ad timorem sine qua non sic transit gloria mundi et cetera et cetera et cetera.*

Sau poate că acum se adresa juriului. Hatherfield nu putea fi sigur; chipul bărbatului era aplecat înainte, peste notițele sale; sau, mai degrabă, fălcile cărnoase îi atârnau peste notițe. Precum acel flăcău la Cambridge, acel don al istoriei, cel care insista să bea ceai la birou și căruia îi cădeau inevitabil firimituri de turte în faldurile bărbiei, fiind mai târziu dezgropate în timp ce își mângâia mustățile în timpul prelegerilor. Într-o zi bună, catedra putea fi presărată cu firimituri, și o dâră de firimituri putea fi observată în urma lui în timp ce se îndrepta spre propriul apartament. Cum îl porecliseră? Hatherfield își ridică privirea spre somptuosul tavan mânjit de funingine.

Hansel, așa îi ziceau.

O mișcare îi atrase atenția. Ceva se petrecea cu degetele lui Stefanie: mâzgălea cu furie pe hârtia de dinaintea ei, mușcându-și buza delicată de jos. Ea ridică privirea, îi întâlni ochii, înălțând hârtia și coborând-o înapoi, o chestiune de o secundă. Totuși, el zări cuvintele. Erau scrise cu majuscule, subliniate de două ori pentru a-și accentua ideea: FII ATENT!!

Ah, Stefanie! Bătu ușor cu degetele în balustrada de dinaintea lui și își compuse răspunsul în codul Morse:

Sunt atent. La tine. Arăți excepțional în vesta aceea. Mi-ar plăcea foarte mult să te sărut.

O privi în timp ce privirea ei coborî spre degetele lui. Hatherfield bătu din nou mesajul.

Ea se înroși. Ei bine, el nu o putea vedea destul de clar cât să verifice acest lucru, dar știa oricum. Roșeața avea să urce peste gulerul ei alb și țeapăn, croindu-și drum pe pomeții regali și sub mustața ei. Vârful nasului avea să îi devină rozaliu chiar... acum. Da, iată: o mică sclipire roșie. Ca atunci când el...

Cu degetele ei elegante și agile, Stefanie rupse hârtia în două, apoi din nou în jumătate. Adună pătratele de hârtie laolaltă și, de-a dreptul impresionant, le mai rupse încă o dată. Ascunse bucățile sub o mapă din piele și își împreună mâinile, încleștându-le. Articulațiile degetelor îi erau albe ca osul; Hatherfield putea vedea acest lucru de unde stătea.

Cuvinte familiare îi ajunseră la urechi, trezindu-l brusc din plăcutul său interludiu: numele mamei lui vitrege. „... Ducesa de Southam, care a fost găsită ucisă în patul ei în cel mai înfiorător mod cu putință, detalii care vor deveni limpezi..."

Ducesa de Southam. Te puteai baza pe ea să își arunce găleata de apă rece ca gheața peste fiecare moment de fericire de-al lui, chiar și din mormânt, prin simpla rostire a numelui ei într-o încăpere plină de martori. Hatherfield încercase prin orice mijloace să nege puterea acelei femei asupra lui, și totuși ea își puse mâinile reci pe trupul lui.

Hatherfield descoperi că nu prea putea suporta să o privească pe Stefanie în acel moment. În schimb, își îndreptă privirea spre judecător. Musca dispăruse, speriată poate de trepidația furtunoasă a acelor bucle albe tentante, în timp ce vorbitorul avansa către un apogeu indignat – judecătorul acesta era un flăcău teatral, în ciuda fălcilor amuzante – și îl întrebă pe prizonier cum pledează.

Mâinile lui Hatherfield se încleștară pe balustrada aflată dinaintea sa. Își îndreptă spatele zvelt, îl privi direct în ochi pe judecător și răspunse pe un ton ferm și clar:

– Nevinovat, milord.

Opt luni mai devreme
Devon, Anglia

Prințesa Stefanie Victoria Augusta, o tânără femeie căreia căderile nervoase nu îi erau familiare, descoperi îngrozită că degetele îi zvâcneau atât de violent, încât de-abia își putea împături lavaliera bărbătească.

Într-adevăr, nu era o lavalieră prea frumoasă. Ea râvnise la una din mătase violet sau la cea de culoarea delicioasă a mandarinei pe care o zărise în Londra, prin fereastra unei trăsuri, la un flăcău spilcuit, înainte ca ea și surorile ei să fie grăbite de unchiul lor către mormanul ăsta dărăpănat de inspirație iacobină, cocoțat pe o stâncă lângă mare, în îndepărtatul Devon. (Ca să se știe, ea adora locul acela). Dar expoziția de lavaliere dinaintea ei în prima dimineață de instrucție îi oferise trei opțiuni: negru, negru și negru.

– Nu ai vreo lavalieră mai *interesantă?* întrebă ea, legănând una pe vârfurile degetelor, de parcă ar fi fost scutecul ud al unui bebeluș.

– Draga mea nepoată, spuse ducele de Olympia, de parcă ar fi spus *dragul meu cățel neastâmpărat*. Nu se presupune că trebuie să fii interesantă. Se presupune că ești cel mai plictisitor, cel mai banal și mai insipid funcționar juridic din Londra. Te *ascunzi*, în caz că ai uitat.

– Da, dar trebuie să mă ascund în spatele unor lavaliere cumplit de monotone? Nu pot măcar să fie unele din mătase?

Stefanie lăsă lavaliera să cadă pe tava de dedesubt.

– Funcționarii juridici nu poartă lavaliere din mătase, spuse sora ei Emilie.

Stătea înaintea oglinzii împreună cu valetul încordat al Maiestății Sale, încercând foarte concentrată să facă nodul lavalierei.

– De unde *știi* că nu poartă? întrebă Stefanie, dar ducele îi puse o mână pe braț.

– Stefanie, draga mea, spuse el afectuos, pentru că era nepoata lui preferată, deși era secretul lor, poate ai uitat care este miza aici. Nu joci jocuri de salon cu ai tăi curteni în minunatul Hogwash sau cum i-o spune...

– Holstein-Schweinwald-Huhnhof, spuse Stefanie, îndreptându-și cu mândrie umerii. Cel mai fermecător principat din Germania, peste care a domnit cândva propria ta soră, dacă îți amintești.

Ducele de Olympia flutură din mână.

– Da, da. Fermecător, ca să nu spunem parfumat. Dar, după cum am spus, acesta nu este un joc prietenos în genul de-a v-ați ascunselea. Voi trei sunteți vânate de un grup de asasini anarhiști blestemați, aceiași care v-au ucis tatăl și v-au răpit sora...

– Au *încercat* să o răpească, spuse prințesa Luisa, netezindu-și faldurile rochiei, doar că mâinile ei întâlniră o pereche de pantaloni ecosez din lână și se opriră.

– Oricum ar fi, nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că umblați prin Anglia, îmbrăcate ca niște flăcăi tineri, îndeletnicindu-se cu cele mai obscure treburi...

– În timp ce tu și domnișoara Dingleby aveți parte de toată distracția încercând să dați de urma criminalilor tatălui nostru și tăindu-le gâturile fragile și albe.

Stefanie scoase un oftat adânc și însetat de sânge. Domnișoara Dingleby apăruse de cealaltă parte a ei.

– Draga mea, spusese aceasta încet, sentimentele tale îți fac cinste. Dar, vorbind din postura de guvernantă a ta, așadar îndatorată să te ajut să te concentrezi asupra chestiunii iminente, insist

să te gândești la propriul tău gât și la lavaliera care mă tem că trebuie să fie legată în jurul lui.

Patru săptămâni mai târziu, lavalierele nu deveniseră mai interesante, deși Stefanie ajunsese expertă în nodurile stilate. („Prea stilate", ar zice domnișoara Dingleby oftând și ar pune-o să lege din nou lavaliera într-un mod mai conservator.)

Dacă și-ar putea face degetele neghioabe să coopereze.

Ușa se deschise cu un scârțâit iritat, permițând intrarea domnișoarei Dingleby, care trepida de nerăbdare.

– Stefanie, ce Dumnezeu te reține? Ducele de Olympia este jos cu Sir John de o jumătate de oră, și rămânem fără vin de Xeres.

– Prostii. Sunt zeci de sticle în temniță.

– Nu este o temniță. Este doar o pivniță. Domnișoara Dingleby se opri și miji ochii la reflexia lui Stefanie din oglindă. Nu ai emoții, nu-i așa, draga mea? M-aș aștepta la acest lucru de la Emilie și Luisa, la cât de sincere sunt și de neobișnuite cu șiretenia, dar *tu?*

– Sigur că nu am emoții. Stefanie își privi cu asprime mâinile și le porunci să își facă datoria. Sunt doar șovăitoare. Nu înțeleg de ce *eu* trebuie să fiu copistul. Sunt, de departe, cel mai dubios personaj dintre noi trei. Ar fi trebuit să mă faci pe mine tutorele. Emilie își va plictisi discipolul până la lacrimi, sunt convinsă, în timp ce *eu* aș...

Domnișoara Dingleby scoase un sunet exasperat și veni în spatele ei.

– Dă mâinile la o parte, spuse ea și legă lavaliera neagră la gâtul lui Stefanie cu smucituri ale propriilor mâini pricepute, atât de strâns, încât Stefanie se chinui să respire. Decizia a fost a ducelui de Olympia, și sunt destul de sigură că știa ce făcea. Latina ta este excelentă, mintea îți este ageră și atentă atunci când îi permiți să se concentreze...

– Da, dar legea este foarte *plictisitoare*, domnișoară Dingleby...

– ... Și, în plus, spuse domnișoara Dingleby, retrăgându-se pentru a-și admira opera, ne vom simți cu toții *mult* mai liniștiți știind că vei locui cu cel mai onorabil, învățat, formidabil și cinstit membru al întregului barou britanic.

Stefanie îi permise să o ia de mână și să o conducă spre ușă și apoi spre scara măreață și mai degrabă ciudată din punct de vedere arhitectural ce își croia un drum șubred spre salonul de la parter.

– Exact de acest lucru mă tem, spuse ea cu tristețe.

Olympia și oaspetele său așteptau în salonul ceremonios, care cândva fusese scena unei capturi și decapitări dramatice a mezinului

unui monarhist în timpul Războiului Civil (Stefanie verificase ea însăşi legenda, furişându-se la miezul nopţii şi uitându-se sub carpetele zdrenţuroase; deşi lumina era palâ, era convinsă că putea distinge o pată destul de mare pe podea, cam la un metru de şemineu), dar care acum găzduia doar ritualul britanic plictisitor în care un duce bea domol un pahar de vin de Xeres într-o dimineaţă târzie împreună cu un cavaler.

Sau aşa presupusese Stefanie, dar, când defilă pe lângă lacheu (o prinţesă îşi întâmpina întotdeauna cu aplomb potenţialii adversari, la urma urmei) şi intră în încăperea străveche, se trezi privindu-l lung pe cel mai chipeş bărbat din lume.

Stefanie se opri brusc, clătinându-se uşor.

El stătea cu paharul cu vin într-o mână, iar cealaltă îi era cocoţată pe braţul uriaş al fotoliului cu picioare de leu, care fusese special confecţionat în urmă cu un secol pentru cel de-al şaselea duce, care devenise corpolent odată cu vârsta. Fără să fie extraordinar de înalt sau de masiv, bărbatul părea să domine acest solid element istoric de mobilier, reuşind să îl pună în umbră. În umbra sa *radiantă*, pentru că avea chipul lui Gabriel: proporţionat în mod divin, pomeţii dominând deasupra maxilarului graţios şi pătrăţos, ochii albaştri încreţindu-i-se la colţuri într-o expresie prietenoasă, sub o frunte înaltă şi inofensivă. Purta un costum negru din cine ştie ce material, simplu şi fără ornamente, iar singura rază îngustă a soarelui de noiembrie ce se strecura prin ferestrele locuinţei unchiului ei îl găsise, în mod firesc, aşa cum lumina se agaţă de zi, scăldându-i buclele aurii şi neacoperite asemenea unei aureole.

Stefanie spuse pe un ton aproape piţigăiat:

– Sir John?

Un râset izbucni în încăpere.

– Ha, ha, băiete. Cum glumeşti tu. Ducele de Olympia păşi înainte de lângă focul şuierător, ştergându-şi ochii. De fapt, prietenul meu are norocul de a călători însoţit astăzi. Permite-mi să ţi-l prezint pe adevăratul şi veritabilul Sir John Worthingham, consilierul reginei, care s-a oferit cu atâta amabilitate să te găzduiască într-una dintre camerele sale.

O siluetă cu părul alb se ivi neclară pe canapeaua de lângă şemineu şi vorbi cu autoritatea tunătoare a unui senator roman:

– Nu la fel de chipeş precum nepotul meu, desigur, dar mă scuteşte de efort cu domniţele.

Cu un efort suprem, Stefanie își desprinse atenția de la năluca aurie aflată dinaintea ei și își îndreptă privirea spre sursa acelei voci senatoriale.

Inima, care până atunci îi plutise amețită printre grinzile groase din lemn de stejar ce susțineau tavanul ducal, îi coborî încet înapoi în piept, agitată și istovită.

Dacă Stefanie ar fi fost un pictor renumit și ar fi avut sarcina de a picta o frescă murală alegorică a justiției britanice, cu un judecător care să ocupe poziția supremă purtând o perucă albă corespunzătoare și o robă neagră din mătase, având balanța justiției într-o mână și un ciocănel din lemn sculptat în cealaltă, l-ar fi ales exact pe acest bărbat drept model și l-ar fi instruit să adopte exact aceeași expresie cu care o afișa acum.

Ochii lui erau mici și negri, permanent mijiți, asemenea unei perechi de coacăze bănuitoare. Fruntea îi era lată și abruptă deasupra sprâncenelor stufoase. Pielea ciupită de vărsat vorbea despre neplăcerile unei vieți petrecute între drojdia societății și audiența britanică cinstită, iar gura lui, chiar și când oferea un zâmbet introductiv, avea colțurile întoarse în jos, spre un oarecare miez norocos dinăuntrul său. Trupul subțire îi era acoperit de o haină groasă din tweed cenușiu și o pereche asortată de pantaloni bufanți, care fuseseră călcați cu o dungă atât de proeminentă, încât Stefanie ar fi putut tăia un măr în ea.

Dacă Sir John Worthington întâmpinase *vreodată* probleme cu doamnele, se gândi Stefanie, probabil nu se întâmplase fără consumul în prealabil al unei cantități semnificative de șampanie. De ambele părți.

Totuși, Stefanie era prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof și, mai mult decât atât, nu întâlnise încă ființa vie care să reziste farmecelor ei.

– Bună dimineața, Sir John, începu ea vioaie, apoi se împiedică de marginea covorului.

Se presupunea că timpul se derulează foarte lent în timpul accidentelor de acest fel, sau așa auzise Stefanie, dar tot ce știu fu că zbură și apoi se prăbuși cu totul pe podea, devenind conștientă de amuzamentul îngrozit pricinuit de senzația covorului jerpelit sub bărbia ei. Un icnet feminin îi ajunse la urechi, și fu aproape convinsă că nu ea scosese sunetul.

În fața ei observă o pereche de mâini masive și descoperite, suspendate între propriul chip, fotoliu și picioarele canapelei.

– Cred și eu că este bună. Ești bine? întrebă o voce răsunătoare, care, cu perfecțiunea ei baritonală și catifelată, putea aparține doar arhanghelului.

Oare era un gest bărbătesc să îi accepte mâna ca să se ridice? Era o mână minunată, mai puțin rafinată decât s-ar fi așteptat, puternică și solidă, cu un rând de bătături uniforme de-a lungul palmei. Degetele i se încovoiau ușor în întâmpinarea ei, o imagine a puterii stăpânite.

Stefanie înghiți în sec.

– Sunt bine, spuse ea, cu glasul mai gâtuit decât plănuise. Se adună și sări în picioare, ignorând mâinile splendide ale arhanghelului. Am pantofi noi.

Un mic chicot veni dinspre canapea.

Printre sunetele pe care Stefanie nu le putea suporta, chicotul feminin ocupa un loc fruntaș în ierarhie: mult peste bâzâitul unei muște negre insistente, de exemplu, și chiar sub eforturile muzicale ale unei debutante cântând la un pian prost acordat.

Aruncă o privire plină de reproș spre canapea.

O tânără domniță stătea acolo, de-a dreptul minunată, perfect netulburată, un zâmbet încrezut apărându-i într-un colț al gurii. Era frumoasă exact în modul în care Stefanie nu era: trăsături delicate, ochi negri și blânzi, păr negru și ondulat, pielea precum petalele de trandafir, fără vreo urmă de pistrui. Deși stătea întinsă pe canapea cu o grație plictisită, cu un pantof mititel din mătase roz ivindu-se de sub rochia roz din mătase, era evident că avea o statură minionă, menită să le facă pe toate fetele pe nume Stefanie din lume, cu picioare lungi, să pară niște iepe de curse.

Doar că Stefanie nu mai era o tânără domniță, nu-i așa?

– Charlotte, draga mea, spuse Sir John, nu este o treabă amuzantă.

– Nimic nu este amuzant pentru *tine*, vărule John, spuse draga lui Charlotte, râzând tăios.

Stefanie se aștepta să vadă chipul lui Sir John înroșindu-se la auzul acelei afirmații impertinente (dacă era corectă), dar, în schimb, el oftă.

– Domnule Thomas, am onoarea de a vă face cunoștință cu pupila mea, Lady Charlotte Harlowe, care locuiește cu mine în Cadogan

Square și care sunt convins că va avea pentru dumneata la fel de multe de sfaturi precum are pentru mine.

Lady Charlotte întinse mâna ei micuță și imaculată.

– Domnule Thomas. Ce încântător!

Stefanie păși înainte și îi atinse formal vârfurile degetelor.

– Încântat, Lady Charlotte.

– Într-adevăr, spuse Sir John. Și cred că l-ai cunoscut deja pe nepotul meu, marchizul de Hatherfield.

– *Nepotul* dumitale?

– Da. Practic, Hatherfield locuiește în salonul nostru, nu-i așa, băiete?

Sir John privi îndârjit peste umărul ei. Stefanie se întoarse.

– Lord Hatherfield?

Rosti cuvintele cu un calm solemn, dar mintea începuse să i se învârtă. Arhanghelul era un *marchiz?* Dumnezeule! Cu ce alte daruri ar mai fi putut fi înzestrat de un creator care îl venera? Oare putea țese aur cu vârfurile degetelor?

Un marchiz. Și nepotul lui Sir John. Practic, locuia în salonul lui, spusese bătrânul.

S-o ajute Dumnezeu!

Arhanghelul Hatherfield rânji larg și îi strânse mâna. Bătăile îi gâdilau plăcut palma lui Stefanie.

– Este o mare plăcere să te cunosc, domnule Thomas. Îți admir enorm curajul de a intra astfel în apartamentul unchiului meu. Permite-mi îndrăzneala, în timpul liber îmblânzești șerpi?

– A, am renunțat să fac asta în urmă cu mult timp, spuse Stefanie. Mă tot împiedicam de coș și pierdeam șarpele.

Hatherfield îi făcu o dată cu ochiul, de două ori, apoi își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– O, Thomas, spuse el, ștergându-și ochii, ești un flăcău pe cinste! Deja îmi placi. Trebuie să ai mare grijă de acesta, unchiule. Nu îl lăsa să se apropie de tabletele cu cianură, ca pe ultimul biet funcționar.

– Într-adevăr, Hatherfield, spuse Sir John, bodogănind.

– Măi, măi! Cât de încântător, spuse Lady Charlotte părând oricum, numai încântată nu. De-abia aștept să aud vorbele de duh ale domnului Thomas pe drumul înapoi spre Londra. Cât de norocoși suntem.

Ducele de Olympia, care stătuse tăcut lângă șemineu în timpul schimbului de replici, vorbi în sfârșit:

– Într-adevăr, Lady Charlotte. Cred că veți profita nespus de mult de compania domnului Thomas, atât pe parcursul călătoriei spre Londra, cât și, într-adevăr – studie vinul rămas în pahar, îl bău și puse paharul gol pe șemineu, afișându-și zâmbetul ducal și generos –, în propria dumneavoastră casă.

Tenul deja palid al domniței Charlotte mai pierdu un strat de trandafiriu diafan.

– În casa noastră? întrebă ea, nevenindu-i să creadă și întorcându-se spre Sir John. În *casa* noastră? repetă, de parcă ar fi spus „în camera mea de baie".

Sir John, insensibilul Sir John, un instrument de oțel al justiției britanice, își trecu o mână agitată prin părul cenușiu și aspru de pe frunte. Nu ți-am spus înainte despre acest lucru, draga mea?

– Nu, nu mi-ai spus.

Pronunță separat fiecare cuvânt: Nu. Mi-ai. Spus.

– Măi, măi, spuse Hatherfield. Ce vești minunate! De-abia aștept să petrec timp cu tine, domnule Thomas, atunci când unchiul meu se va putea lipsi de tine. Îi vei da *liber* din când în când, nu-i așa, Sir John?

– Voi încerca, spuse Sir John, mult mai sfios decât s-ar fi așteptat Stefanie.

Totuși, ea nu le acorda atât de multă atenție lui Sir John și pupilei sale. Hatherfield o fixase cu minunații lui ochi albaștri în acea ultimă propoziție, iar Stefanie înota undeva prin centru, lingușindu-se și abandonându-se, emanând un fior vesel de...

– Prostii, spuse Lady Charlotte. Copiștii trebuie să muncească, nu-i așa, Sir John? Este foarte costisitor să educi un tânăr în practica legii, și acest preț trebuie răsplătit *cumva.*

– Dragă Lady Charlotte, spuse Hatherfield fără să arunce măcar o privire în direcția ei, încă privind zâmbitor chipul încremenit al lui Stefanie, vorbești de parcă ai fi muncit fie și pentru un moment în viața dumitale.

Un sunet sugrumat se auzi din gâtul ducelui de Olympia. Îl mască rapid, spunând brusc:

– În orice caz, prieteni, ceasul îmi arată că veți pierde trenul dacă mai zăboviți o clipă. Cred că geamantanul tânărului domn Thomas a fost deja pus în trăsură. Propun să ne luăm obișnuitul și înduioșătorul rămas-bun, și drumurile să ni se despartă.

Agitația și îmbulzeala se dezlănțuiră, așa cum se întâmpla întotdeauna când Olympia promulga un decret ducal.

Mâna lui Stefanie fu strânsă drept rămas-bun, paltonul îi fu găsit, iar pașii îi fură îndrumați în grabă spre holul de la intrare și apoi spre amiaza răcoroasă de noiembrie, unde trăsura elegantă a ducelui de Olympia aștepta cu armăsari nerăbdători. La stânga, peisajul cobora spre stânci crestate de ardezie, spălate de spuma mării, vuind în armonie cu marea furioasă ce își spărgea valurile în depărtare.

– O priveliște veselă, nu? spuse Hatherfield.

– Barbară, zise Lady Charlotte. Ajunse la ușa deschisă a trăsurii și rămase acolo așteptând.

Stefanie, simțindu-se neașteptat de voioasă și, prin urmare (așa cum bine știau surorile ei), destul de neastâmpărată, cuprinse în mâna sa degetele lui Lady Charlotte pentru a o ajuta să urce în trăsură.

Un mic icnet îi scăpă domniței, unul complet diferit de cel care întâmpinase căzătura lui Stefanie pe covorul jerpelit din salonul din Devon al ducelui de Olympia. Își retrase brusc mâna, de parcă ar fi înțepat-o.

– S-a întâmplat ceva, Lady Charlotte? întrebă solemn Lord Hatherfield.

Ea ridică dintr-o sprânceană delicată spre el.

– Doar că am nevoie de ajutorul tău ca să urc în vehicul, Hatherfield.

Hatherfield îi întinse zâmbind mâna, dar nu acel zâmbet minunat îi atrase atenția lui Stefanie, nici priveliștea neașteptată și tulburătoare a degetelor lui puternice împreunate cu ale domniței Charlotte, ci expresia de pe chipul partenerei ei de călătorie. Se schimbase instantaneu în momentul contactului, de la o aroganță tăioasă la ceva mai blând, ceva mai dulce, care se topea și aproape tânjea, ceva mai degrabă asemănător cu...

Adorația.

Marchizul de Hatherfield se așeză în trăsură și bătu în plafon cu bastonul. Din respect pentru Lady Charlotte și onorabilul ei gardian, ocupă locul din fața lor, lângă tânărul domn Thomas.

Domnul Thomas. Domnul Stephen Thomas. Coborî privirea spre picioarele acoperite de pantaloni din lână de lângă ale sale. Picioare oarecum slabe, mai ales în comparație cu propriile lui picioare, care

erau groase și ferme, cu mușchii croiți în linii masive de aproape un deceniu petrecut practicând canotaj pe râurile și lacurile Angliei în încercarea de a depăși umbrele care pândeau din amintirile sale.

Da, picioarele domnului Thomas aveau o construcție curios de zveltă, pe lângă ale lui.

Ceea ce era de așteptat, desigur, și deloc curios. Pentru că Hatherfield înțelesese dintr-o privire ceea ce Sir John, cu presupusa lui privire pătrunzătoare, și agera Lady Charlotte nu începuseră nici măcar să bănuiască, după câte s-ar părea.

De fapt, era destul de evident.

Picioarele domnului Thomas erau mai zvelte pentru că *el* era o *ea*.

O *ea* obraznică, inteligentă, amuzantă, adorabilă și elegantă. Cum sărise înapoi în picioare după căzătura aceea umilitoare, cum glumise apoi pe seama ei. O *ea* strașnică.

Marchizul de Hatherfield își îndreptă mănușile, se rezemă de spătarul căptușit și privi pe fereastră zâmbind.

Capitolul 1

Old Bailey
Iulie 1890

Acuzarea îl chemă pe Sir John Worthington în boxa martorilor, spre sfârșitul unei amiezi brutal de călduroase, chiar înainte de suspendarea adunării.

Stefanie ridică privirea spre chipul fostului ei angajator. Deși îl văzuse în acea dimineață la micul dejun, bărbatul părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Pielea îi devenise palidă și licărea de sudoare în atmosfera apăsătoare a sălii de judecată. Chiar și mustața sa strașnică se posomorâse epuizată. Stefanie își duse condeiul deasupra hârtiei aflate dinaintea ei, de parcă acel mic gest ar putea avea, cumva, un efect asemănător asupra coloanei vertebrale învinse a lui Sir John.

– Sir John, spuse avocatul acuzării, brusc și oarecum jignitor de energic în căldura nimicitoare, cum ați descrie relația dumneavoastră cu acuzatul?

Sir John își drese glasul, iar șira spinării i se îndreptă în mod miraculos cu unul sau doi centimetri. Răspunse, cu un glas obișnuit să răsune în sălile de judecată:

– L-aș descrie ca pe un prieten de familie, un prieten apropiat.

– Poate ca pe un al doilea fiu?

– Nu am vreun prim fiu.

Procurorul zâmbi.

– Atunci, ca pe un protejat. Un tânăr care a petrecut mult timp în casa dumneavoastră.

– Da.

Măruntaiele încleștate ale lui Stefanie se relaxară pentru o secundă. Sigur că Sir John știa cum să răspundă la aceste întrebări. Simplu, fără să elaboreze. Fără să îi ofere procurorului ceva de care să se agațe.

La urma urmei, nu învățase și ea toate aceste lucruri în biroul lui Sir John?

Ați spune că ați simțit o afecțiune părintească față de el, atunci?

În mod sigur, am simțit afecțiune pentru el.

Procurorul se întoarse spre locul unde stătea ducele de Southam, cu părul alb și fără să schițeze vreun zâmbet, cu bastonul sprijinit lângă el, în al doilea rând de bănci. Procurorul întinse mâna, cu palma în sus, și afișă o expresie confuză.

Dar acuzatul avea deja un tată, nu-i așa?

Da, avea.

– Cu toate acestea, Lord Hatherfield lua micul dejun în fiecare dimineață în casa dumneavoastră, nu în casa tatălui său și a mamei vitrege.

– Lua adesea micul dejun la mine acasă.

– Așadar, trebuie să vă fi fost cunoscută starea de spirit a lui Lord Hatherfield. Cu privire la natura relației sale cu proprii părinți.

Procurorul accentuă cuvântul *părinți*.

– Nu am discutat despre familia lui Lord Hatherfield.

– Atunci, ați avut impresia că relația dintre Lord Hatherfield și părinții săi nu era una apropiată?

– Am avut impresia că Lord Hatherfield era un fiu respectuos.

– Dar nu unul afectuos.

– Nu pot emite nici o părere despre acest aspect.

Procurorul miji frustrat ochii. Se întoarse și, cu un gest grăbit, își odihni mâna pe un teanc de hârtii de pe masa sa.

– Dar, din moment ce Lord Hatherfield trăia în întregime pe cont propriu, lua micul dejun în fiecare dimineață în casa lui Sir John Worthington și, după cum se știe, își vedea foarte rar părinții, nu putem stabili că relațiile dintre ei nu doar că nu erau apropiate, ci erau, de fapt, foarte reci? Că Lord Hatherfield nu era – după cum spuneți – un fiu respectuos, ci mai degrabă un fiu nemilos și lipsit de sentimente filiale, care nu acorda prea multă atenție propriilor părinți și nu îi ajuta cu nimic?

Domnul Fairchurch sări în picioare de lângă Stefanie.

– Obiecție! Acestea sunt pure speculații din partea eruditului meu coleg.

– Se acceptă, spuse judecătorul. Continuați cu interogatoriul, domnule Duckworth, și limitați-vă la fapte, vă rog!

– Iertați-mă. Domnul Duckworth își mângâie ușor fruntea. Fiind eu însumi tată, este un subiect sensibil pentru mine. Sir John, voi

reformula întrebarea, din respect pentru susceptibilitatea delicată a eruditului meu coleg. Unde ați considera că își petrecea cea mai mare parte din timp Marchizul de Hatherfield: în casa dumneavoastră sau în casa ducelui și a ducesei de Southam, Dumnezeu să o odihnească?

Sir John nu privi nici către duce, nici spre Hatherfield. Își ațînti ochii asupra domnului Duckworth, iar expresia nu îi mai fu ofilită de apăsarea înăbușitoare a căldurii de iulie, ci se înăspri, devenind o mască.

– La mine acasă.

Degetele lui Stefanie se umeziră pe condei. Îi aruncă o privire lui Hatherfield, în boxa lui. Bărbatul stătea acolo cu expresia lui obișnuită de interes moderat, odihnindu-și mâinile pe balustradă, și un zâmbet slab îi încovoia colțurile gurii frumoase. De parcă nu s-ar fi discutat despre tatăl și mama lui vitregă, ci mai degrabă despre doi străini ale căror nume nu și le amintea acum.

Domnul Duckworth zâmbi și se întoarse spre juriu.

– Vă mulțumesc, Sir John. Cred că acest lucru clarifică chestiunea afecțiunii filiale a lui Lord Hatherfield, spre satisfacția juriului.

Capitolul 2

Cadogan Square, Londra
Noiembrie 1889

Dintre multele calități deținute de Alteța Sa Regală Stefanie, cea mai tânără prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, trezirea matinală nu era cea mai remarcabilă.

– Îți dau un ultim avertisment, spusese domnișoara Dingleby, cu privirea și vocea tăioase în acea ultimă dimineață în Devon. Acum ești un membru al claselor muncitoare. Devreme la culcare, devreme în picioare dimineața.

– Desigur! răspunsese voioasă Stefanie, ridicând ceașca cu ceai drept confirmare. Cel mai simplu lucru din lume. Sănătos, bogat și înțelept!

Acest lucru se petrecuse cu o dimineață în urmă totuși, în vreme ce avea un mic dejun civilizat înaintea ei și o ceașcă decentă cu ceai

care să îi invadeze corpul. În această dimineață, priveliștea era cu totul diferită. Stefanie deschise ochii într-un pat mic și sărăcăcios, văzând o cameră mică și sărăcăcioasă, fără urmă de mic dejun prin preajmă, fără vreo ceașcă aromată cu ceai, în timp ce o ploaie rece îi bătea în fereastra mohorâtă. Făcu cel mai rațional lucru. Se rostogoli pe stomacul gol și se culcă din nou.

O secundă mai târziu – sau după ceea ce păru o secundă –, o bătaie furioasă începu în creierul lui Stefanie. Deschise un ochi.

Spre ușoara ei confuzie, bătaia părea să vină dinspre ușă, nu din propriul cap. Măi, măi, cât de nepoliticos!

Spuse acest lucru.

– Cât de nepoliticos! strigă Stefanie. Nu este nevoie să faceți asta!

Urmă o ușoară pauză în toată acea agitație.

– Domnule?

O. Vocea ei. Desigur. Stefanie își drese glasul și îi adăugă puțină greutate.

– Nu este nevoie să bateți atât în ușă. Mă voi trezi la timpul cuvenit.

– Domnule! *Cioc cioc cioc!* Sir John spune că ar trebui să coborâți chiar în acest moment, urmează să plece la biroul judecătoresc în zece minute. *Cioc cioc cioc!* Vă rog, domnule! Mă va decapita dacă nu sunteți îmbrăcat și gata de plecare!

Stefanie se ridică și scutură din cap. Aruncă o privire spre ceasul simplu, alb de pe noptiera ei simplă, albă – șapte patruzeci și șase, cât de înfiorător – și apoi la cămașa simplă și albă de noapte care îi învelea trupul. Simțurile începură să i se adune.

Încet.

Încet.

O, Dumnezeule. Acum își amintea.

Lunga și umeda călătorie de ieri, în timpul căreia stătuse înghesuită lângă coapsele masive ale marchizului de Hatherfield. Privirea aspră și aprigă a acelei păpuși tăioase din porțelan, Lady Charlotte. Sir John, îngropat în hârtii. Trenul, trăsura spre Cadogan Square; cina austeră alcătuită din pâine, brânză și vin de Madeira cu un Sir John tăcut în salonul gotic (Lady Charlotte urcase grăbită în camera ei, să ia cina de pe o tavă). Și ploaia, ploaia. Mâncărimea provocată de mustața falsă. Lavaliera cea neagră și plictisitoare, făcând-o să devină și mai posomorâtă.

Ploaia.

Greutatea tuturor acestor amintiri apăsă asupra minții ei deprimate. De fapt, era o minune că se putea mișca în dimineața aceasta.

– Vin imediat, strigă ea, cu jumătate de gură.

Cioc cioc cioc!

– Acum, domnule! Îmi vor lua capul, vă asigur că o vor face!

Stefanie își coborî picioarele pe podea și se adună.

– Îi poți spune lui Sir John, zise ea pe un ton jos și destul de clar, că voi coborî îmbrăcat, bărbierit și gata de plecare în exact trei minute.

Încă o pauză scurtă.

– Prea bine, domnule.

Pași, bătând într-o binecuvântată retragere. Așadar, gata cu bătăile în ușă. Acum, putea merge la toaletă.

Partea cu bărbieritul era ușoară, din moment ce Stefanie nu avea ce păr să radă, doar să își lipească o mustață neagră. (Cu o zi în urmă, mustața i se păruse chiar elegantă. Acum ura din tot sufletul chestia aceea care îi provoca mâncărime). În schimb, Stefanie își găsi pantalonii negri și își afundă picioarele în ei; găsi o cămașă și o îmbrăcă. Își puse vesta și lavaliera cu mișcări grăbite; își stropi fața cu apă rece ca gheața și își netezi părul castaniu cu ulei. Periuță de dinți, pudră pentru dinți. Câteva picături de lipici, apoi mustața. Pantofi. Catarame blestemate.

Coborî la parter într-un marș forțat și se opri dezorientată la baza scărilor.

– Domnule? spuse un lacheu care trecu pe lângă ea, ducând o tavă.

– Salonul pentru micul dejun? bolborosi ea.

– Dacă doriți să mă urmați, domnule!

Lacheul se îndepărtă cu pași solemni. Stefanie porni încet după el. Miresmele ce pluteau pe coridor o făceau să vrea să leșine: arome bogate și cărnoase, calde, savuroase și lăptoase. Ceai și toate bunătățile. Stefanie adora micul dejun. În diminețile de duminică, atunci când domnișoara Dingleby permitea ca programul de studiu să fie puțin mai relaxat, Stefanie putea zăbovi la masă chiar și oră, îndopându-se, o bucată din asta și un cârnat de colo. Ceai și mai mult ceai. Acea porție groaznică de grepfrut, asupra căreia guvernanta insista.

Stomacul lui Stefanie scoase un sunet prelung și rușinos, pentru a-și face clare intențiile.

Lacheul coti la stânga, iar Stefanie îl urmă într-un salon elegant, mărginit la un capăt de un set de uși franțuzești, care permiteau să intre atât de multă lumină pe cât permiteau vremea de afară și casele din jur. Dar ochii lui Stefanie nu zăboviră curioși pe priveliștea cenușie a grădinii lui Sir John, nu când un bufet încărcat cu micul dejun se întindea promițător în dreapta ei. Porni înainte și înșfăcă o farfurie.

Glasul lui Sir John tăie aerul din încăpere.

– Bună dimineața, domnule Thomas. În sfârșit.

Ultimele două cuvinte fuseseră tăioase.

– Bună dimineața, Sir John. Puțin cam posomorâtă, nu credeți?

– Dragul meu tânăr, spuse Sir John într-un mod care îi sugeră lui Stefanie că îi era oricum, numai dragă nu. Ce faci?

– Iau micul dejun, desigur. Stefanie își puse un ou în suport și oscilă între cârnați și rinichi. Cea mai importantă masă a zilei, conform tovarășului aceluia american, al cărui nume nu mi-l pot aminti acum. Flăcăul acela cu electricitatea.

– Într-adevăr, răspunse Sir John sec. Motiv pentru care regret nespus că tu vei rata micul dejun.

– Îl voi rata? De ce?

– Pentru că vom părăsi casa și vom merge la biroul meu judecătoresc în patru minute, domnule Thomas.

Urmă un chicot vag.

Stefanie se întoarse dinspre bufet, cu farfuria în mână și cu gura deschisă pentru a obiecta, și de-abia atunci observă că salonul cuprindea alți trei ocupanți. Sir John în capul mesei, cu părul grizonant și chipul îmbujorat. Lady Charlotte, care arăta splendid, stătea în dreapta lui, asemenea unui tablou în pastel reprezentând o ciobăniță medievală.

Și marchizul de Hatherfield.

Stătea în stânga lui Sir John, cu spatele la bufet, purtând un compleu de un gri pal, din lână fină, care se întindea și se tot întindea pe lățimea umerilor lui. Dar își întorsese capul în direcția ei, iar privirea lui Stefanie încremeni undeva la mijloc între ochii lui albaștri amuzați, pielea recent curățată a obrajilor și gât. Arăta delicios, proaspăt și numai bun de mâncat, fiecare milimetru vânjos și adorabil croit din trupul lui, și părea să își înăbușe ceva în gât.

Ceva de genul unui râset asurzitor.

– Îmi cer iertare, spuse Stefanie. Voiați să spuneți ceva?

El își mușcă buzele.

– Benjamin Franklin.

– Benjamin Franklin?

– Flăcăul american. Cu electricitatea.

– A, corect. Desigur. Mulțumesc. Stefanie se așeză pe un scaun și îi făcu semn lacheului să îi aducă ceainicul. În orice caz, nu îmi va lua mai mult de zece minute, Sir John, promit. Îți mulțumesc, bunul meu om. Îi adresă ultimele cuvinte lacheului, care puse ceainicul pe masă cu o formalitate solemnă. Ea își turnă veselă ceai în ceașcă și se aplecă pentru a-i inhala aroma. Ai cumva pâine proaspăt prăjită? Aceasta pare să se fi răcit.

Un alt chicot.

Stefanie o privi pe Lady Charlotte peste marginea ceștii. Petrecuse toată ziua anterioară îndurând chicotele pline de înțeles ale domniței, hlizirile ei arogante, dar gata! Destul!

– Vă amuză ceva, Lady Charlotte? Sau dantela veche vă provoacă mâncărimi groaznice în această dimineață?

O mișcare vagă a umerilor Excelenței Sale lângă ea.

– Deloc, spuse Lady Charlotte. Doar observam expresia de pe chipul lui Sir John.

Stefanie se întoarse surprinsă spre Sir John. Candelabrul de deasupra, cablat la electricitate și strălucind cu un entuziasm scandalos, îi lumina chipul în detalii sinistre: tenul purpuriu, ochii larg deschiși, sprâncenele încruntate, bărbia tremurândă.

O gură de ceai fierbinte, care fusese pe punctul de a se prelinge confortabil de-a lungul esofagului lui Stefanie, devie traseul și se vărsă în traheea ei.

– Cred și eu, zise marchizul, bătând-o pe spate. Periculoasă chestie, ceaiul.

Sir John se ridică de pe scaun și își aruncă șervetul pe farfuria goală. Scoase un ceas aurit din buzunar – în mod destul de inutil, întrucât un orologiu ticăia deasupra șemineului – și îi privi cadranul.

– Trăsura mea pleacă din fața acestei uși în fiecare dimineață către Temple Bar la ora opt fix. *Fix*, domnule Thomas. Drept urmare, dacă dumneata nu ești prezent în fața ușii la ora opt fix, vei fi obligat să găsești singur drumul spre biroul meu. Începem munca la ora opt și treizeci de minute, domnule Thomas.

Stefanie încuviință neputincioasă din cap în ritmul în care palma deschisă a lui Hatherfield bătea pe spatele hainei ei negre și monotone. Deși avea ochii înlăcrimați, îl văzu pe Sir John ieșind cu pași mari pe ușă, o scânteiere electrică luminându-i părul cenușiu.

– Presupun că ar fi trebuit să te avertizăm cu privire la obiceiurile punctuale ale unchiului meu.

Lady Charlotte zâmbi binevoitor. Ceaiul găsise, în sfârșit, calea de ieșire din plămânii lui Stefanie.

– Într-adevăr. O chestiune de câteva minute. Întotdeauna este atât de inflexibil?

– Cât de regretabil că plouă! Nu vei găsi nici o birjă, bietul de dumneata! Lady Charlotte întinse cel mai subțire strat de unt pe o altă felie de pâine prăjită. Dar, fără îndoială, plimbarea te va binedispune.

– Grija dumneavoastră mă impresionează profund.

– Lady Charlotte este renumită pentru firea sa generoasă, spuse Hatherfield.

Își împături cu dibăcie șervetul și îl puse lângă farfurie. Lady Charlotte se întoarse spre el.

– Pleci, James?

Dintr-un anume motiv, intimitatea prenumelui lui Hatherfield pe acele buze rozalii și perfecte îi răscoli măruntaiele lui Stefanie. Puse jos furculița.

– Mă tem că trebuie, spuse Hatherfield, întrucât nu aș suporta să îl las pe bietul și nevinovatul Thomas captiv în ghearele tale neastâmpărate, draga mea.

Urmă o tăcere stranie. Stefanie ridică privirea din ceaiul ei.

Privirea domniței Charlotte zăbovea pe locul din stânga lui Stefanie, pe trupul lui Hatherfield, care se ridica de pe scaun. Buzele îi erau ușor întredeschise, iar ochii erau acum mari și nesiguri.

Dar expresia aceea dură doar o secundă. În următorul moment, Lady Charlotte se întoarse spre Stefanie, toată numai lapte și miere.

– Da. Bietul domn Thomas! Trebuie să primești o umbrelă. Mă voi ocupa eu însămi de asta. Totuși, chiar este nevoie să renunți la micul dejun? Groaznic! Sir John este un tiran. Este de-a dreptul imposibil.

Marchizul de Hatherfield era în picioare.

– Într-adevăr. Dacă mă gândesc mai bine, întrezăresc o soluție minunată la această dilemă nefericită.

– Da? spuse Lady Charlotte.

– Da? spuse Stefanie, punând pe masă ceașca goală.

– Da. Domnule Thomas, îți poți termina în voie micul dejun și apoi poți merge confortabil și uscat spre biroul lui Sir John.

– Într-adevăr, James? Ai de gând să ieși în ploaie și să îi faci tu însuți rost de o birjă? întrebă sec Lady Charlotte.

– Deloc. Pur și simplu, îl voi duce acolo cu propria mea birjă, care așteaptă în stradă chiar în acest moment. Domnule Thomas? Este convenabil pentru dumneata?

Hatherfield se întoarse spre Stefanie și făcu o scurtă plecăciune.

Stefanie răspunse privirii uimite a domniței Charlotte făcându-i cu ochiul. Își termină pâinea prăjită, se șterse cu șervetul la gură și se ridică de pe scaun, ajungând la vârful nasului drept și auriu al lui Lord Hatherfield.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, Excelență. Mi-ar plăcea foarte mult.

Ploaia bătea stăruitor în fereastra birjei lui Hatherfield, umplând tăcerea. El se așeză în colț și își încrucișă brațele. Tânărul Thomas își ținea mâinile împreunate în poala lui – a ei. Privirea îi era ațintită asupra ferestrei, de parcă ar fi numărat picăturile de ploaie de pe geam.

– Ești agitat? întrebă el.

– Eu? Stefanie se întoarse spre el. Nu, deloc. Nu sunt agitat defel. Doar mă gândeam.

– Desigur. Hatherfield făcu o pauză. Îmi permiți să fiu inadmisibil de nepoliticos și să întreb la ce anume?

Lumina domoală dinăuntrul birjei îi îmblânzi chipul, scoțând atât de clar în evidență faptul că era femeie, încât Hatherfield simți o împunsătură în piept. În salonul pentru micul dejun, ea arătase atât de voinică și de băiețoasă, cu pomeții curajoși, cu mustața aspră și cu părul scurt și lins. El fusese nevoit să se concentreze pentru a-și schimba imaginea din minte, pentru a o vedea așa cum era cu adevărat.

Aici, acum, era mult mai ușor. Hatherfield își dorea să elimine acei zeci de centimetri de spațiu umed dintre ei și să îi ia mâna într-a sa.

Să ia mai mult decât mâna.

Ea încă îl privea, fără să răspundă. Dumnezeule! Oare îi putea citi gândurile?

– Mă gândeam la familia mea, spuse ea. La surorile mele.

– Rămase în urmă?

– Da.

– Ah. Probabil îți este foarte dor de ele.

Ea deschise gura grăbită, parcă pentru a spune: „O, foarte mult", dar, în ultima clipă, se controlă.

– A, puțin, presupun. Ridică din umeri și își întoarse privirea să se uite pe fereastră. Sunt doar fete, la urma urmei. Nu sunt o companie prea bună pentru un tânăr ca mine.

– A, nu. Sigur că nu. Înțeleg destul de bine. Am și eu câteva surori. Toate aberațiile acelea despre rochii, panglici și cățelandri. Fleacuri îngrozitoare.

– Da, întocmai.

Rostise cuvintele de parcă se sufoca.

– Noi, bărbații, pe de altă parte, avem lucruri mult mai serioase de discutat. Politică, de exemplu. Spune-mi, care este părerea dumitale despre chestiunea practicilor corupte? Eu consider că nu sunt tratate cu suficientă asprime.

– Nu, deloc. Mult mai multă asprime este necesară. Practicile corupte sunt... pur și simplu... lucruri cumplite.

– Sunt de acord. Orice fel de subterfugiu subminează încrederea.

– Încrederea?

– Da. Încrederea audienței în serviciile și instituțiile sale politice. Furtișagurile, înșelătoriile sunt foarte neplăcute. Deloc caracteristice britanicilor, nu crezi?

– Eu... da. Necaracteristice britanicilor.

Hatherfield își desprinse brațele de la piept și întinse o mână pe spătarul banchetei.

– Cele mai crunte pedepse ar trebui păstrate pentru asemenea răufăcători prefăcuți. De fapt, nimic nu este prea sever pentru ei. Mă mănâncă degetele de nerăbdare să le aplic justiția corespunzătoare.

Își mișcă degetele pentru a-și sublinia punctul de vedere.

Moment în care spinarea lui Thomas deveni rigidă ca un stâlp. Se întoarse spre Hatherfield și îi aruncă o privire atât de severă cu ochii aceia albaștri-verzui, încât aproape îl pironi de banchetă.

– V-ați trezit devreme astăzi, Excelență, spuse ea răspicat.

– Poftim?

– Ora matinală. Credeam că aristocrații tineri și leneși ca dumneavoastră se retrag abia când răsare soarele peste Londra.

– A, bine. Hatherfield întinse mâna. Îmi pare rău să te dezamăgesc, atunci. Dar obiceiurile sunt obiceiuri.

– Vă faceți un obicei din a vă trezi la șapte dimineața pentru a vă asigura micul dejun la masa lui Sir John? Farmecele lui Lady Charlotte sunt atât de irezistibile?

Stefanie ridică dintr-o sprânceană, de parcă tocmai ar fi lansat o lovitură de proporții fatale.

El râse.

– Nu, nu. Oricât de fermecătoare ar fi domnița, aveam deja acest obicei în momentul când ne-am cunoscut. Nu, chestiunea este că eu vâslesc.

– Vâsliți?

– Într-o barcă. Hatherfield gesticulă. Pe râu, în fiecare dimineață.

– Pe *râu?* Șoc. În fiecare *dimineață?*

– Da. Vesel și plin de viață. De-a lungul podului Putney. Sunt multe echipe de canotaj acolo. Eu fac parte din una dintre ele.

– Dar... de ce?

Expresia de pe chipul bietului Thomas era neprețuită. Un amestec de groază și amuzament, sprâncenele cocoțându-i-se în înaltul frunții, gura aproape căscată. Cât de voluptuoase erau buzele acelea. Hatherfield aproape îi putea vedea vârful limbii, ademenindu-l.

Ea tocmai îi adresase o întrebare. Care era? O, da.

– Exercițiul fizic, domnule Thomas. Luă o scamă invizibilă de pe pantaloni. Am descoperit că sunt dependent de mișcare. Iar ora matinală, dacă vrei să meditezi la asta, este destul de benefică pentru suflet.

– Pentru suflet.

De parcă ar fi spus *Zâna Măseluță.*

– Da, pentru suflet. Chiar și în Londra, chiar și pe burniță necontenită. Hatherfield făcu semn din cap spre fereastră. Doar tu, într-o barcă mică și ușoară de curse, și apa, și propriii tăi mușchi încordându-se în ritm. Nici o altă grijă în univers.

Ochii ei poposiră pe chipul lui acum. Lui îi plăcea să îi simtă acolo, arzători și curioși.

– Nu vă este frig acolo?

El ridică din umeri.

– Puțin. Dar antrenamentul te încălzește într-un mod extraordinar. Și apoi micul dejun, desigur. M-ai prins aici. Sir John servește micul dejun mult mai devreme decât familia mea. Profit cu nerușinare.

– Nu pare să îl deranjeze.

Birja se înclină ușor la o cotitură. Hatherfield privi afară. Tocmai intrau pe nămoloasa Strand; aproape ajunseseră. Trecură pe lângă Somerset House, care rămase în urma lor într-o ceață cenușie.

– Nu, nu îl deranjează, spuse el. Sub toată acea fanfaronadă, Sir John are o inimă bună. Poate ai vrea să vezi cum te poți împăca cu acele ore matinale ale sale. Nu este atât de dificil, serios. Puțină disciplină te duce departe.

Ea scoase un chicot firav, un sunet încântător, asemenea unui clinchet de clopoțel.

– O, vă este ușor să spuneți acest lucru, sunteți un model de perfecțiune. Sunteți obișnuit să vă treziți în zori.

– Așa este, spuse el, dar asta nu înseamnă că îmi este ușor.

– Atunci, de ce vă torturați?

De ce, într-adevăr? De ce se tortura? De ce se trezea în zori în fiecare dimineață și își supunea corpul unui val de durere, dincolo de limita rezistenței umane, dincolo de amintiri și de gânduri conștiente, pe Tamisa cea încețoșată, fără să îl vadă sau să îl audă cineva?

Pentru că era mai bine decât să zacă întins în pat, holbându-se la tavan, fără să poată dormi.

Hatherfield simți privirea lui Thomas pe chipul său, această străină cu trăsături elegante și ten alb, fără însemne, închisă până în gât la costumul ei sobru bărbătesc, pregătită să își înceapă ziua de muncă în biroul lui Sir John Worthington, consilier al reginei, în Temple Bar. Amândoi în trăsura lui, cu măștile la locul lor și cochiliile călite pentru a proteja secretele dinăuntru.

Ce făcea ea aici? De ce? O flacără mică ardea în pieptul lui Hatherfield, o dorință foarte atipică de a o cunoaște, de a privi în miezul ei secret.

Lucru periculos, miezul secret al cuiva. Cine știe ce ar putea găsi acolo?

– Nu este tortură, spuse el. Trebuie doar să te retragi la o oră decentă, să îți pui alarma ceasului – ai un ceas deșteptător la căpătâiul patului, ca un bărbat muncitor ce ești, nu-i așa, domnule Thomas? – pentru ora patru și jumătate dimineața...

– *Patru* și jumătate!

Birja luă o altă curbă bruscă, zdruncinându-i pe amândoi. Hatherfield întinse instinctiv mâna pentru a o împiedica să cadă. Ritmul hurducăit încetini.

– Am ajuns, spuse el. Ai umbrelă?

– Chiar aici. Stefanie o ridică în momentul în care birja se opri. Buzele i se întredeschiseră nesigure. Vă mulțumesc, Lord Hatherfield. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Presupun că nu aveați drum pe aici. Costul călătoriei va fi enorm.

– Deloc. În orice caz, nu există vreun cost. E vehiculul meu – și la fel și birjarul.

– Dețineți o birjă?

El ridică din umeri.

– Mult mai agilă decât un vehicul cu patru roți, ca să nu mai spun că este și economică. O conduc eu însumi din când în când. Oricum, nu a fost nici un deranj. Nu aș fi putut suporta să știu că ai fi ajuns aici târziu, ud leoarcă, fără vlagă, pentru a da piept pentru întâia oară cu secretarul lui Sir John.

– Secretar?

Hatherfield deschise ușa și o înghionti ușor.

– Transmite-i salutările mele! spuse el vesel, și acela fu ultimul lucru pe care îl văzu la bietul și tânărul Thomas, chipul ei copleșit de îngrijorare, posteriorul ei rotund și ademenitor în pantalonii aceia negri și monotoni în timp ce ieși pe ușa birjei.

Hatherfield se lăsă pe spătarul banchetei și privi în plafonul birjei. Micuța fereastră din față se deschise.

– Înapoi la Mansions, domnule? întrebă birjarul.

– Înapoi la Mansions.

Înapoi în apartamentul său din Albert Mansions, unde avea să ia o bucată de hârtie și să compună o telegramă prietenoasă către ducele de Olympia: Calde salutări, slujitor credincios *et cetera*, și ce fel de nebunie punea la cale cu acest domn Stephen Thomas, al cărui posterior ademenitor *nu* aparținea, în mod demonstrabil, unui domn?

Capitolul 3

Secretarul lui Sir John.

Nimeni nu o avertizase pe Stefanie în legătură cu vreun secretar. Și totuși, iată-l stând înaintea ei, cu ochi negri și păr rar, cu o privire sfredelitoare și cu umerii osoși pregătiți de luptă. Spuse cu glas pițigăiat, dar amenințător:

– Ești ud, domnule Thomas. Ud și în întârziere.

Cuvântul „întârziere“ fu accentuat cu dezgust, de parcă ar fi spus „ești infectat cu gonoree“.

Dar Stefanie nu era genul de prințesă care să permită unui simplu lacheu să aibă ultimul cuvânt. Își puse pălăria pe suportul pentru pălării, își scoase paltonul umed și își îndreptă reverele înainte de a răspunde.

– Plouă, spuse ea, iar opt și jumătate e o oră foarte necivilizată.

Indignarea de pe chipul secretarului fu atât de evidentă, încât Stefanie aproape că o putea mirosi. Sau poate că era chiar mirosul bărbatului, a naftalină și a ulei pentru păr.

Arătă cu degetul spre ceasul de pe raft.

– Vezi cât este ceasul, domnule Thomas?

– Văd, domnule... a... îmi cer scuze! Aveți un nume?

Un chicot vag se auzi dintr-un colț îndepărtat. Secretarul se răsuci pe călcâie, și, pentru prima dată, Stefanie observă încăperea în care se aflau, o cameră spațioasă și grandioasă, brăzdată cu rafturi ticsite cu texte juridice, cu legături aurii și elegante. Chiar în centrul încăperii, erau două rânduri de birouri din lemn vechi, la care stăteau patru tineri în costume negre zdrențuite și identice cu al ei, cu mustăți maronii identice zbârlindu-se deasupra gurii lor într-o manieră foarte profesională. Patru condeie identice mâzgăleau la unison pe patru suprafețe de lucru identice. Stefanie îi privi îngrozită.

Chicotele se potoliră instantaneu.

Secretarul își întoarse privirea sfredelitoare înapoi spre ea.

– Numele meu este Turner, iar dumneata ai face bine să...

– Turner. Încântat. Stefanie aruncă o privire disprețuitoare ceasului alb-negru care ticăia trist pe raft și scoase propriul ceas de buzunar, o minunată bijuterie din aur pe care i-o dăruise o mamă vitregă cu ocazia împlinirii a optsprezece ani și despre care primise instrucțiuni ferme să o lase în Devon.

– Este opt treizeci și șase dimineața, Turner, și...

– *Domnule* Turner.

Stefanie îi făcu pe plac, zâmbindu-i cu indulgență.

– *Domnule* Turner. Este opt treizeci și șase dimineața, iar, dacă aceste șase minute sunt de o importanță critică pentru dumneata și pentru Sir John, le voi recupera bucuros la sfârșitul zilei. Acum, unde este biroul meu, domnule Turner?

– Biroul tău! Chipul domnului Turner devenise pe cât de stacojiu putea suporta sistemul său respirator; aparent, curajoasele sale vase de sânge nu mai puteau rezista. Ai o masă de scris, Thomas. Un...

– *Domnule* Thomas.

Un alt chicot întrerupse scrijelitul la unison al condeielor identice.

Domnul Turner miji ochii negri. Încă puțin, și aveau să i se închidă complet.

– *Domnule* Thomas. Ai un birou. Chiar aici.

Domnul Turner îndreptă un deget lung și uscățiv spre o drăcovenie din lemn aflată în colțul îndepărtat al camerei, ultima de pe rândul din dreapta. Stefanie se întoarse și privi îndelung spre măsuța în cauză, apoi reveni spre domnul Turner.

– Este complet neadecvat, ca să nu mai vorbim despre lipsa de intimitate. Voi solicita propriul meu birou.

– Propriul... tău... *birou?*

– Da. Stefanie își scoase mănușile cu câteva mișcări sprintene. Nimic foarte masiv sau elaborat, desigur. O cămăruță drăguță va fi de-ajuns, atâta vreme cât conține suficiente etajere și o masă de scris solidă. Aruncă o privire dezaprobatoare piesei plictisitoare de mobilier din colț, care părea, dacă Stefanie nu se înșela, să se încline cel puțin jumătate de centimetru spre stânga.

– Și un șemineu, desigur. Nu îmi place să lucrez în frig.

– A, înțeleg. Firește, un șemineu.

Stefanie începu să enumere obiectele pe degete.

– O fereastră pentru lumină naturală, așa cum este ea în orașul acesta încețoșat și uitat de Dumnezeu. A, și un covor. Este mult mai confortabil pentru picioare.

– Un covor! Domnul Turner se lovi peste frunte. Desigur! Cum am putut să neglijez un aspect atât de important pentru Alteța Sa Regală? Să vă desemnez un servitor personal care să vă prăjească pâinea și să vă mențină coroana lustruită?

Se auzi un chițăit, de parcă cineva se abținea cu greu să nu râdă.

Stefanie deschise gura pentru a-i spune domnului Turner că suna, într-adevăr, foarte bine, cu cât mai curând, cu atât mai bine, deși, în mod firesc, ar fi trebuit să angajeze un bijutier profesionist pentru cea de-a doua sarcină, servitorii comuni nefiind obișnuiți cu tratamentul delicat și specializat al mineralelor prețioase.

Apoi își aminti.

– Nu este nevoie de un servitor, domnule Turner, spuse ea. Sunt şocat că te-ai putut gândi la o asemenea extravaganţă. Nu îi voi raporta lui Sir John ceea ce am auzit – nu m-aş înjosi niciodată să bârfesc –, dar nu voi uita.

Îşi lovi uşor fruntea cu degetele.

– Câtă neruşinare! spuse domnul Turner.

– Da, aşa este. Dar nu îţi face griji, bunul meu om. Sunt convins că ne vom obişnui unul cu altul în scurt timp, că vom învăţa să ne apreciem reciproc excelentele calităţi. Vom deveni rapid prieteni şi tot tacâmul. Crezi că...

O bubuitură puternică zgudui cărţile de pe rafturi. Condeiele încetară să mai scrie. Stefanie se întoarse.

Sir John Worthington stătea în pragul uşii, cu mâinile în şolduri, roba judecătorească legănându-i-se pe umeri şi peruca albă stându-i puţin pieziş. Stefanie simţea o mâncărime în palmă, dorindu-şi să îndrepte peruca.

– Ce naiba se petrece aici? Turner? Ce este agitaţia asta?

– Domnule, eu...

– Zi repede tot! Plec spre Chancery în – o privire la ceas – fix şapte minute, iar tu arăţi de parcă eşti pe punctul de a face o criză de apoplexie pe podeaua biroului meu. Proastă creştere, Turner! Foarte proastă creştere!

Auzind aceste cuvinte blestemate de la angajatorul său, gâtul de sperietoare al domnului Turner păru se încleşteze de teamă, furie, anxietate sau oricare altă emoţie dincolo de puterea de înţelegere a lui Thomas.

– O, dar, domnule... domnul Thomas...

Sir John tună şi fulgeră.

– Ce este cu Thomas? Zi odată, omule!

– El... el...

Urmă un gâfâit astmatic.

Brusc, Stefanie înţelese. La urma urmei, era o prinţesă; asistase la multe momente în care un servitor se transformase într-o piftie primitivă în faţa dezaprobării regale. Perfect firesc, dacă nu de-a dreptul curajos. Inima i se înmuie. În asemenea situaţii, cel puternic trebuie să îl protejeze pe cel neputincios, în mod firesc.

– Sir John, problema este că, spuse Stefanie plecându-şi privirea plină de remuşcări, eram obraznic.

– Obraznic!

– Da, domnule. Foarte, foarte obraznic. Mă tem că este un obicei prost de-al meu.

– Asta-i bună. Este adevărat, domnule Turner?

Gura domnului Turner era funcțională. Îi aruncă o privire disperată lui Stefanie. Își îndreptă umerii osoși, își încleștă mâinile la spate și înălță bărbia.

– Obraznic, domnule? *Obraznic* nici nu descrie imensa lipsă de respect a domnului Thomas față de superiorii dumnealui. Acest... acest *tânăr* – de parcă ar fi spus *soț adulter* –, acest tânăr a avut cutezanța de a cere un birou, domnule. Un birou! Cu... cu fereastră!

– Și un covor, spuse cu modestie Stefanie. Este mai confortabil pentru picioare.

Un spasm întrerupse linia fermă a gurii critice a lui Sir John.

– Șocant. Șocant, domnule Thomas. Ar trebui să știi că în acest birou judecătoresc doar eu și tovarășul meu, domnul Northam, avem privilegiul de a deține birouri private. Clericii și secretarii își îndeplinesc sarcinile într-un spațiu comun, pentru a promova acea atmosferă de colegialitate receptivă fără de care învățarea și inovația nu pot avea loc. Flutură o mână ofilită pentru a indica colegialitatea receptivă, învățarea și inovația care, aparent, vibrau în atmosferă.

– Înțeleg. Desigur, spuse Stefanie. Foarte lăudabil, domnule. O să țin minte de acum înainte.

– Permite-mi să observ, domnule Thomas, că nu ai avut un început foarte promițător în cariera în drept. Nu este nici măcar ora nouă în prima ta dimineață, și deja ai dat dovadă de înclinație spre întârziere și – încă un spasm – neobrăzare. Aceste predilecții trebuie stârpite din fașă, domnule Thomas. Din fașă.

Cineva tuși în partea din spate a încăperii. Sunetul răsună delicat din tencuiala de pe tavan.

– Da, domnule.

– Trebuie să te străduiești să îți păstrezi remarcile neobrăzate pentru tine. De asemenea, vei respecta cu strictețe orele de program.

– Cu strictețe! repetă domnul Turner, pe un ton ascuțit, cu degetul ridicat.

– În acest sens, domnule Thomas, te voi desemna să întocmești rezumatul unui caz pentru o acțiune care tocmai mi-a fost adusă în birou vineri. Un caz foarte ciudat. Domnul Turner îți va oferi detaliile necesare și te va îndruma spre resursele necesare. Mă aștept

să găsesc acest rezumat pe birou când voi sosi mâine-dimineață. S-a înțeles?

– Mâine-dimineață la opt și jumătate! țipă domnul Turner. Nici un minut mai târziu!

– Da, domnule, spuse Stefanie.

– Domnule Turner, servieta mea, zise Sir John.

Domnul Turner o zbughi în birou asemenea unui gândac negru și uscățiv, lăsându-i pe Stefanie și pe Sir John în spațiosul salon brăzdat de cărți, cu pupitre ponosite, funcționari identici și ceasul monocrom ticăind ferm. Ochii lui Sir John erau sobri și ușor rozalii la colțuri.

– Domnule Thomas, spuse el, nu cu asprime, observ că nu ești un tânăr obișnuit cu disciplina. Dar dreptul este un domeniu exact și exigent, și trebuie să înveți să te adaptezi obiceiurilor noastre, pentru că te asigur că sistemul juridic al Marii Britanii nu se va adapta la ale dumitale.

– Da, domnule.

– Totuși, îți admir cutezanța. Se întoarse, roba învolburându-se în jurul său, chiar când domnul Turner intră pe ușa biroului, aducând o servietă voluminoasă din piele, de parcă ar fi fost un pocal sfânt. Mulțumesc, domnule Turner, spuse el și porni cu pași mari spre ușă.

– Așteptați, Sir John!

Bărbatul se opri brusc și se întoarse uimit, ridicând din sprâncene.

Stefanie merse lângă el și se întinse spre capul său.

– Peruca dumneavoastră. Mă tem că stă puțin pieziș.

Un icnet brăzdă aerul din spatele ei.

Stefanie îndreptă peruca și făcu un pas înapoi, analizând-o.

– Mult mai bine.

Buzele lui Sir John fremătară. Vârful nasului i se îmbujoră.

– Voi avea rezumatul acela pe birou la opt și jumătate fix, domnule Thomas, altfel aceasta va fi ultima ta zi în biroul meu. Iar ducele de Olympia n-are decât să se spânzure.

Cu aceste cuvinte, ieși pe ușă, izbind servieta de lemnul ușii.

La ora opt în acea seară, Stefanie își simțea spatele de parcă se transformase în sârmă ghimpată, care fusese lăsată în ploaie pentru a rugini.

Un rezumat. Sunase atât de simplu. Un rezumat. Cât de dificil putea fi?

Foarte dificil, într-adevăr, după cum se dovedise. Treizeci sau patruzeci de pagini de dificultăți, fiind nevoită să descifreze secul limbaj juridic din cărțile îngrămădite pe masa ei de scris și la picioare, pe podea. Să organizeze și să descrie fiecare precedent, similitudinile și punctele de plecare către cazul în cauză. Toate aceste lucruri, când ea nu avea habar de legea britanică sau de orice alt sistem juridic. Slavă Domnului că învățase latină sau, mai degrabă, slavă harnicei și hotărâtei domnișoare Dingleby, pentru că Dumnezeu nu avea nici un merit în această chestiune.

Stefanie aruncă o privire spre ceas, acel ceas tiranic de pe raft, și își permise să își împreuneze degetele deasupra capului și să se întindă. O, Cerule! Înaltă și lungă, așa! Luată prin surprindere, coloana ei vertebrală se alinie precum piesele de domino. Bandajele din pânză care îi strângeau pieptul se încordau. Stefanie își închipuise că, îmbrăcându-se ca un bărbat, avea să își simtă corpul eliberat – toate fustele acelea, jupoanele și corsetele, cât de mult le ura –, dar acum era la fel de rău. La fel de sufocant. Dumnezeule, ce n-ar da să slăbească puțin bandajele, să permită bieților ei sâni zdrobiți să respire pentru o clipă. O secundă sau două de libertate fizică, doar o fărâmă din feminitatea ei.

Stefanie aruncă o privire contemplativă spre fereastră. Se întunecase de mult, ceilalți funcționari plecaseră spre cinele și spre paturile lor confortabile. Ea era singură.

De ce nu?

Răsuci condeiul între degetul mare și arătător, apoi îl puse pe birou și își scoase vesta. Își descheie nasturii cămășii mohorâte și și-o scoase din groaznicii pantaloni negri, apoi își strecură mâinile pe pielea catifelată și feminină, la marginea bandajului din pânză, și...

Ușa se deschise brusc.

– Salutare, Thomas! strigă vocea veselă a marchizului de Hatherfield. Ți-am adus cina!

Stefanie se întoarse grăbită spre raftul cu cărți, îndesându-și cămașa lungă și albă înapoi în pantaloni.

– Cina!

– Da, cina! Sir John m-a informat despre mica ta... hmm... încurcătură și mi-am spus în sinea mea, la naiba, este imposibil să... Măi să fie, nu te-am prins pe picior greșit, nu?

Degetele lui Stefanie zburară spre nasturii cămășii.

– Deloc. Eu... doar...

– Voiai să stai puțin mai confortabil, nu-i așa? Nu trebuie să te rușinezi, băiete. Cu toții suntem vinovați pentru asta, din când în când.

Urmă un pleoscăit, sunetul a ceva moale și greoi pe o suprafață din lemn.

Stefanie își încheie nasturii și își aranjă cămașa, împreună cu demnitatea ei. Se întoarse. Da, era marchizul de Hatherfield, care stătea înaintea ei asemenea unui armăsar pursânge într-o arenă, cu părul lucios și ochii luminoși, iar hainele se mulau minunat pe trunchiul lui. Stefanie își fixă privirea între sprâncenele lui drepte, pentru a evita puterea hipnotică a ochilor lui albaștri și jucăuși.

– Nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiți. Acela este vin de Bordeaux?

– Oarecum. Un Mouton-Rothschild din șaizeci și doi, dacă îți place genul ăsta.

– Pe legea mea!

– M-am gândit că se cuvenea să sărbătorim. Prima zi a slujbei tale. Hatherfield puse sticla pe masă și își scoase haina, așezând-o pe un scaun din apropiere cu mișcările unui toreador. Luă tirbușonul din coșul de nuiele și se puse pe treabă. Oribil loc biroul lui Sir John. M-au trecut fiori la gândul că te vei speti muncind toată noaptea, fără vreun alt suflet care să îți țină companie.

Stefanie încerca să își țină ochii ațintiți asupra sticlei, nu la mișcările mușchilor de sub cămașa lui albă, în timp ce marchizul răsucea tirbușonul. Creierul încă nu-i funcționa din pricina șocului. Hatherfield. Aici. Printre cărți și mese de scris ponosite. La câțiva centimetri distanță, atrăgând toată lumina cea slabă și energia din încăpere și răspândind-o înapoi ca un far de speranță divină. Apollo trezit la viață.

– Mă descurc destul de bine.

– Ah. Plănuiai să muncești întreaga noapte fără să te hrănești măcar puțin?

Dopul de plută fu eliberat cu un pocnet vag.

– Eu... păi, nu m-am gândit la asta.

Ceea ce era adevărat. Stefanie nu se gândise deloc la cină. La urma urmei, mâncarea sosea, pur și simplu, la orele stabilite, nu-i așa? Adusă de servitori, pregătită până la anumite grade de excelență,

fierbinte și însoțită de garnituri corespunzătoare. Lucru mai puțin valabil dacă erai un copist umil, care muncea din greu, singur și neobservat în Baroul Temple.

– Vezi?

Hatherfield își bătu ușor o tâmplă cu degetul și turnă vin în două pahare. Lichidul curgea într-un vârtej mătăsos. Stefanie își simți gura tremurând.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vă gândiți la mine. Să bateți atâta drum.

– Nu aveam nimic mai bun de făcut. Îi înmână un pahar. Noroc, bunul meu tovarăș!

– Noroc! Stefanie ciocni paharul și bău. O, raiul pe pământ. Un vin rafinat și minunat, dens, perfect și cu aromă de prune, cu atât mai mult cu cât sosise atât de brusc și neașteptat. Stefanie deschise ochii, pe care îi închisese extaziată pentru câteva clipe, și descoperi privirea intensă a marchizului ațintită asupra chipului ei. Domnule? spuse ea, iar glasul îi sună ca un *chițăit*.

Dumnezeule! Stefanie nu chițăise niciodată în viața ei, nici măcar când fusese confruntată în toiul nopții de primarul din Huhnhof Baden, în timp ce îi schimba taurul premiat cu un țap alb destul de țâfnos.

Dar *privirea* aceea a lui, albastră și vie. Dumnezeule! Aproape că o puteai atinge. Puteai muri din pricina ei, dacă nu erai atent.

Întrebarea evidentă începu să se formeze în creierul tulburat al lui Stefanie. De ce, mai exact, se deranjase eminentul și apolinicul marchiz de Hatherfield să îi aducă cina unui domn Stephen Thomas cu nimic ieșit din comun, la Baroul Temple în această seară?

– Ah. Probabil te întrebi de ce m-am deranjat să vin până aici în această seară, spuse Hatherfield. Brânză?

– Da, vă rog.

Hatherfield răsuci un cuțit cu mâner din fildeș, tăie o felie de brânză și o așeză pe o chiflă albă și moale.

– Ca să fiu perfect sincer, domnule Thomas, sunt curios în privința dumitale.

– Curios? În privința mea? Stefanie acceptă pâinea și brânza cu cel mai inocent aer de care fu capabilă. Era destul de pricepută să facă pe inocenta – sau cel puțin așa se flata singură. Dumnezeu știa că avusese ani întregi de practică. Când arhiducele de Schleissen-Pleissen năvălise ca o furtună la micul dejun, plângându-se

în public că patul în care dormise cu o noapte în urmă fusese prea mic, atitudinea inocentă ar putea fi singurul lucru care să ferească o anumită tânără prințesă neastâmpărată de o săptămână petrecută cu greutatea bibliei Gutenberg stând în echilibru pe capul ei.

– Da, domnule Thomas. În privința dumitale. Nu pari deloc genul obișnuit de copist.

Hatherfield se servi cu mâncare, apoi se așeză cu o grație masculină pe scaunul din spatele lui, legănând paharul cu vin într-o mână și brânza cu pâine în cealaltă, părul blond și lucios căzându-i într-un val irezistibil pe frunte. Apollo transformat în Dionis.

Hmm. Stefanie îl plăcea destul de mult pe Dionis.

Se așeză și ea pe scaun, pentru a nu se lăsa mai prejos, și își propti piciorul pe birou, drept măsură de siguranță.

– De fapt, Excelență, nici dumneata nu pari genul obișnuit de marchiz, dacă îmi permiteți observația. Toată treaba asta cu canotajul. Apoi aduceți cina pentru funcționari umili, neanunțat. Nu există vreun club prin care să beți până la epuizare și să vă pariați toată averea? O iubită căreia să îi faceți unul sau doi copii bastarzi? Luă o gură de vin. Explicați-vă comportamentul!

Hatherfield tuși.

– Dumneata primul.

Stefanie gesticulă cu paharul cu vin.

– Nu este nimic de spus. Sunt așa cum mă vedeți. Un tânăr umil, care caută să facă avere de pe urma dreptului.

– Serios.

– Serios.

Hatherfield mușcă din pâine și din brânză și mâncă fără grabă. Își fixă privirea în creștetul capului ei, apoi coborî afectuos, puțin câte puțin, zăbovind pe nasturii cămășii ei, pe tivul pantalonilor, până ajunse la vârful pantofului care se odihnea pe masa pe scris. Înghiți ultima îmbucătură.

– Atunci, ești norocos că te bucuri pe protecția ducelui de Olympia în căutarea gloriei profesionale.

Stefanie simți furnicături pe piele, de parcă hainele îi provocau mâncărime. Oare el îi putea vedea inima tresărind sub vestă? Își menținu picioarele nemișcate sub privirea lui domoală și își păstră o expresie blândă, dar efortul acesta necesita toată puterea ei de concentrare. El pusese o întrebare. Care era?

– Ducele de Olympia? spuse ea încet.

– Da. O coincidență norocoasă să ai de partea dumitale un cetățean atât de influent.

– Suntem rude. Din partea mamei.

– Am înțeles. Mănâncă-ți cina, Thomas! Ai nevoie de putere.

Stefanie, fără să fie de obicei o fată ascultătoare, se trezi mușcând din pâine cu poftă.

– Și dumneavoastră, domnule? întrebă ea cu gura plină, pe cât de neglijent și de nefeminin putu. Nu vă așteaptă ibovnica în această seară?

– Nu am o ibovnică, domnule Thomas.

Accentuase cuvântul *domnule?* Acela era un zâmbet pândind în colțul gurii lui? Stefanie ridică și celălalt picior, încrucișându-le pe amândouă pe masă.

– Haideți, Excelență, spuse ea. Amândoi suntem bărbați cu experiență, nu-i așa? Un tânăr atât de chipeș precum dumneata, un animal viguros și rafinat. Un bărbat are nevoile lui, nu-i așa? Nu este ceva rușinos.

– Sunt flatat de evaluarea dumitale asupra farmecului meu, domnule Thomas, dar mă tem că trebuie să te dezamăgesc. Își întinse mâinile. Nici o ibovnică.

– Ah. Atunci, nu vă puteți hotărî între două?

– De fapt, nu am avut niciodată o ibovnică.

Hatherfield ridică din umeri și bău restul vinului din pahar, fără să își mute vreun milimetru ochii de la privirea lui Stefanie. Se apleca și își umplu din nou paharul.

– A, înțeleg. Stefanie tocmai deschisese gura pentru a întreba de ce, când o posibilitate groaznică îi trecu prin cap.

Nici o ibovnică. Privirea caldă coborându-i pe pantalonii lui Stefanie. Frumusețe masculină dincolo de imaginația obișnuită a omului. Acea mustață absentă, acei obraji lipsiți de vreun fir de păr, la fel de netezi ca ai unui copil.

Stefanie simți cum gura i se usucă de dezamăgire. Ei bine, nu dezamăgire, în mod sigur. Nu era ca și cum se gândise vreodată... La urma urmei, avea o deghizare de menținut... Ei bine, de fapt, ea era o prințesă, și, odată ce avea să își recapete titlul, nu putea exista...

O, dar totuși. El era atât de... de... delicios. Stând tolănit pe scaunul lui, clocotind de frumusețe, forță și un fel intens de ingeniozitate, cu vinul roșu legănându-se în palma sa. Asemenea unui leopard auriu, pregătit de atac. Doar privindu-l, Stefanie simți cum trupul

i se încălzește în interior. Gândindu-se la mâinile lui masive și aspre pe pielea ei, la pieptul acela lat pe pieptul ei...

Ce păcat! Aparent, era imposibil. Nu că ar fi trebuit să se întâmple vreodată, de fapt.

– Înțeleg, spuse ea din nou, ascunzându-și chipul după paharul cu vin. Presupun că femeile din Londra sunt copleșite de dezamăgire.

– Nu știu ce să spun în privința aceasta, zise Hatherfield, dar adevărul este că sunt un individ plictisitor. Mă trezesc în zori, merg la culcare la zece. Câteva obiceiuri solitare. Câte-o investiție sau două din când în când, pentru a verifica piața. Nimic prea interesant pentru o domniță.

– Evident, nu am de unde să știu acest lucru.

– Nu, sigur că nu. Hatherfield puse paharul pe marginea mesei și se aplecă înainte. Își împreună degetele și o studie, zâmbind. Dumneata, pe de altă parte... Am sentimentul că în capul dumitale se petrec tot felul de lucruri interesante.

– Nu, nu. Deloc. Stefanie își coborî picioarele pe podea și răsfoi câteva pagini. Nimic, știți doar, în afară de pasiunea mea pentru legi și tot tacâmul.

– Povestește-mi despre cazul ăsta la care lucrezi.

– Cazul *ăsta?* O, nu. Chipul lui Stefanie, deja îmbujorat, se încălzi din ce în ce mai tare. Nu, nu. Este doar o chestiune foarte, foarte... extrem de plictisitoare. Deloc interesant.

– Sunt convins că nu este atât de rău.

Hatherfield luă o foaie de hârtie de pe birou.

– Ascultați, ține de... confidențialitatea... clientului... Expresia îi veni în minte din străfundul creierului, Dumnezeu știa cum. Dați-mi-o înapoi!

– Spune-mi despre ce este vorba.

– Dați-mi-o înapoi!

Stefanie se năpusti spre el. Hatherfield se retrase, iar ea se izbi de pieptul lui.

– Ai grijă, spuse el, ținând hârtia, astfel încât Stefanie să nu ajungă la ea.

Ochii lui grozavi începură un periculos dans albastru.

Stefanie puse mâinile pe pieptul lui (o, pectorali duri ca marmura sub o vestă mătăsoasă din lână, Dumnezeu s-o salveze!) pentru a se sprijini și se ridică. Îi smulse cu demnitate hârtia din mână.

– Dacă trebuie neapărat să știți, spuse ea, este un proces pentru daune.

– Mă gândeam eu. Cine este reclamantul?

– A... hmm... un soț.

– Un soț! Nu își dă soția în judecată, nu-i așa? Nu este un comportament cavaleresc, darămite legal. Propria familie și tot tacâmul.

– Nu. Îi intentează proces... ei bine, gunoierului.

– Gunoierului!

Stefanie oftă, își îndreptă vesta și se așeză din nou pe scaun.

– Dacă trebuie să știți. O chestiune foarte banală, de fapt. Lucruri obișnuite. Soțul lucrează noaptea, vechiul lui prieten din copilărie, gunoierul, vine în zori și pretinde că este soțul, întreține relații cu soția...

– Ce naiba?

– V-am spus că nu este nimic interesant.

– Dimpotrivă. Sunt foarte interesat. Vrei să spui că gunoierul s-a hotărât, pur și simplu, să se strecoare în casă într-o dimineață și... și...

Stefanie tuși.

– Chestiunea... hmm... în cauză s-a petrecut pe parcursul a câtorva luni. Aparent.

Hatherfield se lăsă pe spate în scaun.

– Măi să fie, sunt uimit. Îngrozit, dar uimit. Soția nu și-a dat seama că ceva nu era în regulă, în tot acel timp?

– Ea spune că era pe jumătate adormită și nu și-a putut da seama de diferență.

– Asta-i bună! Și gunoierul? Care este apărarea lui?

– Ei bine, asta este problema. Spune că ea știa că era el, că pur și simplu aveau o aventură, cum s-ar spune. Iar când soțul a venit devreme acasă într-o zi și i-a surprins, soția s-a năpustit asupra lui.

– Are vreo dovadă în privința asta? Scrisori de dragoste, lucruri de genul acesta?

– Nu, din câte a prezentat până acum.

– Extraordinar. Totuși, oricum ar fi, gunoierul este un ticălos. Hatherfield se ridică de pe scaun și își luă paharul cu vin. Să se strecoare așa în camera ei, noapte după noapte.

– Dar ea l-a invitat...

Hatherfield vorbi spre raftul cu cărți.

– Dacă ea a crezut că nu îl poate refuza? Dacă el a amenințat-o că îi va spune soțului? Sau că o va răni?

– Nu avem nici o dovadă. Este cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

– Da, asta este problema. Legea nu ne este de nici un ajutor, nu-i așa?

– Soțul îl dă în judecată pentru înstrăinarea afecțiunii. Asta înseamnă ceva.

– Da, dar soția ce primește? Nimic. Dacă soțul o va crede, se poate ca ea să mai aibă o căsnicie, dacă este norocoasă, dar nu va mai fi niciodată la fel, nu-i așa? Toată lumea știe ce s-a întâmplat în acea încăpere. Toată lumea îi cunoaște rușinea. Soțul, prietenii, familia ei. Va fi renegată.

– Dar dacă ea a participat voluntar...

Hatherfield lovi cu pumnul în raft, zguduind cărțile, vărsând vinul pe covor.

– Dar dacă *nu* a participat voit, Thomas? Ce se întâmplă atunci?

Stefanie îl privi uimită. Trupul lui, fiind eliberat de acel trăsnet de energie, stătea acum absolut nemișcat lângă raftul cu cărți, mânecile albe ale cămășii lui ieșind în evidență pe fundalul negru al scoarțelor din piele ale cărților, cu capul plecat spre podea. Doar mișcarea vagă a respirației îi întrerupea netezimea spatelui său ca de granit.

– Atunci, ai dreptate, spuse ea. Atunci, nu există dreptate reală. Poate doar în viața de apoi, presupun.

– Viața de apoi este foarte departe, Thomas.

Ce ar putea ea să răspundă? Stefanie nu era vreun teolog. Mergea la biserică, se împărtășea, credea în providență – mai mult sau mai puțin – în timpul acelei ore în fiecare săptămână. Se smerea, promitea că avea să devină mai bună, apoi ieșea în lumina zilei și își trăia viața gândindu-se foarte puțin la recompensa sau la pedeapsa eternă. Pur și simplu, își dădea silința să fie o persoană decentă. Bătu cu degetele în hârtiile aflate dinaintea ei și spuse:

– Presupun că viața nu este dreaptă pentru nimeni. Fie ei bogați sau săraci.

– Nu, presupun că nu.

– Totuși, preocuparea dumitale pentru condiția soției este lăudabilă. Nu mulți bărbați ar simți milă pentru o femeie adulteră, voluntar sau nu.

Hatherfield ridică privirea. Se întoarse ușor spre ea, și, când ochii li se întâlniră din nou, expresia lui era perfect calmă. Chiar zâmbea.

Duse paharul la gură și bău cu sete. Stefanie îi privi mușchii gâtului urcând și coborând.

– Ei bine, iată, Thomas. La urma urmei, poate că sunt puțin neobișnuit.

Stefanie înghiți în sec.

– Mai bine m-aș întoarce la treabă. Voi sta treaz cel puțin încă vreo două ore ca să termin rezumatul acesta.

– Ce pacoste! Sir John, vrând să își demonstreze punctul de vedere, nu-i așa? Hatherfield începu să pună mâncarea înapoi în coșul de picnic.

– Presupun că eu am cerut-o.

– Da?

– Am fost obraznic.

Hatherfield își lăsă capul pe spate și râse.

– Da, mă așteptam să fii. Ei bine, bucură-te de meritatul desert, domnule Thomas. Anunță-mă când îți termini treaba și ești pregătit să mergi acasă.

– Poftim?

– Doar nu crezi că te-aș lăsa să mergi până în Cadogan Square în toiul nopții, nu? De unul singur? Hatherfield scutură din capul lui arătos și țâțâi. Voi fi în biroul lui Sir John, bucurându-mă de confortul canapelei lui. Trezește-mă când ești gata de plecare.

– Dar dumneavoastră... dar... nu vă pot cere să...

– Nu, sigur că nu. Hatherfield închise capacul coșului și îl puse pe podea. Motiv pentru care nu îți las de ales în această privință.

Își luă haina, și-o aruncă peste umăr, făcându-i cu ochiul, apoi porni cu pași mari și încrezători spre ușa neagră ce dădea în biroul privat al lui Sir John.

Capitolul 4

Old Bailey
Iulie 1890

Dacă era posibil, căldura era chiar mai insuportabilă în această dimineață. Noaptea de-abia dacă răcorise puțin aerul din sala de judecată, iar cămașa lui Stefanie îi era deja lipită de spate, în modul

cel mai neplăcut. Își dorea să își înfășoare lavaliera în jurul gâtului încrezutului domn Duckworth.

Îl privi agitată pe Hatherfield, care tocmai fusese adus în sală. Marchizul era la fel de calm și de neafectat ca întotdeauna, desigur, de parcă arșița nu îl putea atinge, de parcă nu ar fi fost treaz de ore bune deja. El ceruse să i se aducă un aparat de vâslit în celulă în fiecare dimineață, iar faptul că era Hatherfield îi convinsese cumva pe cei din personalul închisorii să permită acest lucru, iar el vâslea cel puțin o oră înainte de ivirea zorilor în acea transă meditativă pe care ea o cunoștea atât de bine.

Așa cum obișnuia să facă pe râu.

Mulțimea din sala de judecată era chiar mai numeroasă astăzi, întrucât însuși ducele de Southam tocmai fusese chemat la boxă. Dacă Sir John păruse palid și epuizat, ducele arăta precum un cadavru. Pielea îi atârna slăbită de pe oasele supte ale feței, și omisese să își ungă părul rar, care îi stătea cârlionțat în jurul craniului. Procurorul îi oferi un zâmbet compătimitor.

– Îmi cer iertare, Alteță, pentru că vă supun acestui chin. Fără îndoială, ultimele câteva luni s-au dovedit foarte dificile pentru dumneavoastră.

Ducele îl privi cu ochi pierduți și nu răspunse.

– Probabil vă este foarte dor de ducesă, Alteță. Nu-i așa?

Buzele ducelui se mișcară.

– Da, îmi este.

– Iar propriul dumneavoastră fiu este acuzat de uciderea ei. Trebuie să fie foarte greu.

Tăcere și o privire ducală rece.

Domnul Duckworth își coborî privirea, își drese glasul și trase adânc aer în piept. Stefanie era impresionată, deși ura să recunoască acest lucru. Chiar și epuizat cum era, ducele încă putea răpune un avocat al acuzării cu o singură privire aruncată de acei ochi de un albastru palid.

– În mod firesc, un tată nu vrea să se gândească la faptul că propriul fiu ar fi capabil de crimă. Dar ne-am adunat aici, în această sală de judecată, pentru a dezvălui faptele și a face dreptate, nu-i așa, Alteță?

– Desigur.

– Sunt convins că doriți să i se facă dreptate soției dumneavoastră, ducesa, care a fost ucisă într-un mod atât de imposibil de lămurit și de – mă iertați – brutal.

– Desigur.

– Cu acest scop, trebuie să vă adresez câteva întrebări despre marchizul de Hatherfield, fiul dumneavoastră. Ați spune că ați nutrit o afecțiune puternică unul față de celălalt?

Ducele aruncă o privire spre chipul lui Hatherfield, cu zâmbetul lui blând, și se întoarse spre domnul Duckworth.

– Cu regret, recunosc că nu aș spune acest lucru.

– Înțeleg – din nou, vă rog să mă iertați, Alteță – că proprietatea la care era îndreptățit Lord Hatherfield, în cazul morții dumneavoastră, întâmpinase câteva dificultăți financiare. Este corect?

Ducele se îndreptă în scaun.

– O moșie atât de extinsă precum a mea este costisitor de întreținut, domnule Duckworth.

– Sunt nevoit să vă rog să răspundeți direct la întrebare, Alteță.

Ducele răsuflă lent și îndelung.

– Da. Am întâmpinat recent anumite dificultăți.

– I-ați mărturisit acest lucru fiului dumneavoastră?

– Da.

– A părut înțelegător față de problemele dumneavoastră?

Încă o privire rapidă în direcția lui Hatherfield. Stefanie strânse din buze și își numără bătăile inimii.

– Alteță? Vă rog să răspundeți la întrebare. Marchizul de Hatherfield a părut înțelegător față de problemele dumneavoastră? V-a oferit ajutor, moral sau fizic, pentru a vă alina suferința?

Ducele clipi, parcă reținându-și lacrimile. Articulațiile degetelor i se albiră acolo unde strângeau balustrada din lemn. Închise ochii.

– Nu. Nu, domnule Duckworth, nu mi-a oferit ajutor.

Capitolul 5

Tamisa se întindea cenușie și soioasă în jurul lui, învelită în ceață. Hatherfield se concentră asupra senzației date de vâslele ținute în propriile mâini, asupra alunecării netede a scaunului său pe șine,

asupra ritmului propriilor picioare în timp ce împingea... şi împingea... şi împingea.

Un ritm constant, un ritm puternic şi susţinut. Ritmul era cheia. Lasă ritmul să facă toată munca. Ai putea continua la nesfârşit dacă ai avea ritmul potrivit în braţe şi picioare.

Uneori, Hatherfield credea că ar putea face exact acest lucru. Să vâslească la nesfârşit. În josul Tamisei, ieşind din estuar şi aventurându-se în Marea Nordului.

Hatherfield dobândise până atunci un simţ instinctiv al traficului pe Tamisa, aşa cum era la această oră întunecată şi matinală. Un felinar strălucea la prora bărcii lui; ştia după mişcarea apei când o altă barcă se apropia. O privire peste umăr, un minut pentru a-şi ajusta ramele, câteva *saluturi* strigate unul către celălalt în timp ce coca lui din lemn se strecura pe lângă alta.

Adevărul era că el prefera să vâslească în amonte, la Windsor sau Henley; pe Cherwell la Oxford, unde învăţase acest sport. Dar decembrie era aproape, iar riscul ca gheaţa să fi acoperit apa era prea mare în afara metropolei aglomerate. În plus, ar fi nevoit să închirieze o cameră undeva. Aşadar, rămânea Londra, cu ceaţa ei galbenă şi mistuitoare şi cu mulţimea de şalupe şi bărci. Cel puţin flăcăii de la clubul de canotaj erau simpatici, câţiva prieteni din şcoală, toţi înţelegându-şi reciproc pasiunea pentru apă, pentru euforia provocată de alunecarea bărcii asemenea unei rachete în sus pe râu, pentru acel moment în care durerea din plămâni, din piept şi din muşchi îţi dispare şi devii, pur şi simplu, parte din ambarcaţiune, o maşinărie fără cusur, invincibilă, nici măcar umană. Secătuită de gânduri, de păcate şi de alte pete ruşinoase. Spălată şi curăţată de vântul propriului atelaj.

Da. Iubea acel sentiment.

Umbra podului Hammersmith îi trecu pe deasupra capului, neagră pe fundalul cerului de culoarea cărbunelui. Hatherfield se adună pentru un ultim efort, pentru ultimii metri. Picioarele îi cântau. Îşi simţi bufnitura propriei inimi în piept, aerul intrându-i în plămâni, întinderea şi încovoierea tendoanelor puternice. Simfonia fericită a trupului său, fiecare instrument fiind armonizat, în ciuda odihnei târzii şi întrerupte de cu o noapte în urmă, când îi purtase de grijă tânărului Thomas. Se aşteptase ca în această dimineaţă să se trezească obosit şi fără tragere de inimă, regretând acele ore de somn pierdute, dar, în schimb, se simţise... bine. Un sentiment oarecum asemănător

cu ceea ce simțea în diminețile de Crăciun când încă era copil. O pereche de ochi neastâmpărați păruseră să îi zâmbească în timp ce se ridicase din pat și când se schimbase în hainele de antrenament pe care i le pregătise valetul, iar apoi și în timp ce își băuse paharul cu apă.

Glasul ei, intens și chinuit de remușcări, îl făcuse să zâmbească în dimineața întunecată: „Am fost obraznic".

Malurile întunecate ale râului rămâneau încețoșate în urma lui, trecând pe lângă copacii din Barnes, iar apoi el ajunse acasă, la casa de pe râu, câteva felinare triste luminând fereastra stranie. Canotorii erau persoane matinale, dar el era cel mai matinal. Docurile erau încă tăcute. Într-o oră, soarele avea să răsară, iar bărcile aveau să iasă pe râu. El avea să ia micul dejun în Cadogan Square. Thomas urma să fie acolo, stând la masă lângă el, emanând prospețime și exuberanță.

Thomas.

Hatherfield trase spre țărm, domolind ritmul, permițând bărcii să alunece ușor spre mal. Luna dispăruse, iar soarele încă nu răsărise. De-abia putea distinge siluetele depozitelor de bărci în stânga sa și luminile podului Putney în spate. Barca se izbi blând de debarcader. Își propti vâslele la locul lor și își dezlegă picioarele din etrier. Trupul lui epuizat scoase un murmur sătul, acea senzație familiară și trecătoare de mulțumire de sine. Cât avea să dureze astăzi? Până după micul dejun, în mod sigur. Micul dejun în compania tânărului și agerului Thomas. Zâmbi și coborî în apa rece.

– Hatherfield!

Degetele îi încremeniră pe marginea bărcii.

– Hatherfield! Grăbește-te cu prostia asta!

Glasul era aspru și nerăbdător, obișnuit să dea ordine care să fie ascultate. Hatherfield își îndreptă umerii.

– O clipă, tată!

– Trebuie să îți vorbesc de îndată, Hatherfield.

– Trebuie să duc barca înăuntru întâi, tată.

O înjurătură în barbă, urmată de izbitura ferestrei trăsurii, care fusese închisă la loc.

Hatherfield desfăcu ramele și le puse pe doc, apoi înhăță marginile cocii și ridică barca deasupra capului dintr-o singură sforțare calmă.

– Atunci, grăbește-te!

Hatherfield duse barca în depozitul rece și umed și o așeză cu grijă pe cadrul ei. Se întoarse pe doc și luă vâslele, apoi își luă un pulover din lână dintr-un mic dulap și și-l trase peste cap. Trupul lui îmbrăcat în bumbac, stors de sudoare, începea deja să simtă răcoarea din aer.

– Pentru Dumnezeu, spuse ducele de Southam, nu înțeleg de ce continui cu hobby-ul ăsta.

Hatherfield își puse mâinile pe marginea ușii trăsurii.

– Doreai să îmi spui ceva, tată?

– Urcă în trăsură!

– Nu sunt îmbrăcat.

– Te poți îmbrăca acasă.

– Casa mea este la Albert Mansions acum, tată. Am propriul apartament, după cum știi. O locuință potrivită pentru un burlac.

Pumnul ducelui se izbi de cadrul ușii.

– Pentru Dumnezeu, urcă! Altfel, voi răci într-o clipă.

Doi bărbați trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre depozit. Chittering și Monmouth-Farraday, așa cum umblau de obicei împreună, îi aruncară o privire brăzdată de o curiozitate prietenoasă și nu foarte bine mascată. De parcă ar fi spus: „Probleme, prietene?“

Hatherfield ridică din umeri.

– Trebuie să îi spun birjarului meu să plece.

Merse înapoi la depozit și își informă birjarul că avea să vină singur acasă, apoi se întoarse la trăsura tatălui său și urcă înăuntru. Porniră numaidecât la drum, hurducându-se pe pietre și apropiindu-se de podul Putney.

– La naiba, miroși ca un cal, spuse Southam, acoperindu-și nasul cu o batistă.

– Aveam de gând să mă spăl și să mă schimb.

Hatherfield își menținu glasul politicos. Își încrucișă brațele pe piept. Southam oftă disprețuitor și întredeschise fereastra.

– Presupun că pot suporta până ajungem acasă.

Hatherfield privi pe fereastra opusă, unde zorile plăpânde ale Londrei se răspândeau promițător peste acoperișurile clădirilor. Tocmai traversaseră jumătate din lungimea podului, iar Tamisa licărea și se agita în lumina crescândă, fiind deja împânzită de bărci. În trăsură, aerul era rece și umed, îngreunat de mirosul mentolat al uleiului pentru păr al lui Southam și de sudoarea trudită a lui Hatherfield.

Trase de un fir răzleț de lână din mâneca puloverului.

– Parcă aveai ceva important să îmi spui?

– Da. Ducele ezită, iar Hatherfield deveni imediat conștient de stânjeneala din spatele vocii ferme a tatălui său, din spatele autorității sale arogante. Are legătură cu datoria ta, Hatherfield. Datoria ta în calitate de moștenitor al acestui titlu renumit, al acestui ducat care a fost transmis unui număr de opt generații, fără întrerupere...

– Ah. Ducesa a jucat iar la jocuri de noroc, nu-i așa?

– Nu vei vorbi nepoliticos despre mama ta.

– Nu este mama mea, domnule.

Cuvântul „mamă" avea gustul otrăvii în gura lui.

– S-a îngrijit de tine de când aveai zece ani, Hatherfield. Este singura mamă pe care o ai.

Hatherfield nu spuse nimic.

– În orice caz, după cum știi, venitul de pe urma diverselor noastre proprietăți a scăzut cu fiecare an care a trecut, întrucât arendele au scăzut...

– Deși cheltuielile voastre continuă să crească, dumneata refuzi să faci ceva pentru a moderniza proprietățile sau să investești în orice ar putea aduce chiar și cel mai mic profit...

– Destul! Vei avea ocazia să distrugi ducatul după ce eu și mama ta vom muri. Deocamdată, ai datoria de a păstra onoarea numelui tău și privilegiile pe care ai norocul să le moștenești prin orice mijloace îți sunt la îndemână.

– Tată, spuse epuizat Hatherfield, îți spun pentru ultima oară! Știi că am investit până la ultimul penny în proiectul Hammersmith. Și așa trăiesc mai din nimic.

– Ai cincizeci de mii de lire, Hatherfield! Toată zestrea mamei tale, plus dobânda pe aproape douăzeci de ani.

– I-am investit pe toți în clipa în care am intrat în posesia banilor, după cum știi. Proiectul este doar pe jumătate terminat. Nu pot vinde în acest moment și nu pot retrage bani.

De fapt, își dăduse toată silința să se asigure de acest lucru, cunoscând abilitatea tatălui său de a șantaja sau de a stoarce oamenii de bani. Așa cum încerca să facă și în acel moment. Ducele protestă zgomotos.

– Există o altă opțiune, desigur. Extraordinar de simplă. Eficientă. Manierată, nu precum aceste case blestemate pe care le construiești în Hammersmith.

O, pentru Dumnezeu!

– Tată, nu mă voi căsători cu Charlotte Harlowe.

– Două sute de mii de lire, Hatherfield!

Vocea ducelui explodă înăuntrul trăsurii.

– Ar putea la fel de bine să fie două sute de milioane. Nu mă voi căsători cu ea.

– Pentru Dumnezeu! Este frumoasă, este inteligentă, este fermecătoare. Te adoră de-a dreptul, Dumnezeu ştie de ce. Presupun că pentru frumuseţea ta. Cu cine naiba te vei căsători, dacă nu cu ea?

– Cu cine voi dori, tată. Dar nu cu ea.

– De ce naiba nu?

– Pentru că nu o iubesc. Pentru că am convingerea că ne vom face reciproc nefericiţi.

– Pentru că vrei să îţi arunci familia în dizgraţie, spuse Southam pe un ton îndurerat. Vrei să te răzbuni pe noi, pentru toate nelegiuirile noastre închipuite, vrei să vezi titlul acesta distrus, casele vândute, proprietăţile destrămate...

– Prostii! Fără îndoială, voi găsi o moştenitoare potrivită cu care să mă căsătoresc la un moment dat. Sau poate că te voi uimi cu succesul caselor mele în Hammersmith şi voi avea tupeul să îţi sar în sprijin, din când în când. Trebuie doar să aştepţi. Poate să reduci puţin cheltuielile între timp. Poate chiar să faci inimaginabilul, domnule, şi să îţi concentrezi mintea competentă asupra gestionării imenselor resurse ale ducatului în scopuri mai profitabile. În locul tertipului simplu şi ticălos de a-ţi folosi singurul fiu drept cal de prăsilă.

Ducele îşi ridică bastonul şi lovi cu el în podea. Glasul îi tremura de furie.

– Tocmai asta este problema, la naiba! Nu avem resurse! Nu ai nici o moştenire, Hatherfield. Un titlu secătuit, ipotecat până la limită. Nu avem nimic, nimic!

– Ei, hai, domnule. Nimic? Eşti ducele de Southam.

Trăsura se opri brusc. Probabil din pricina vreunui vagonet de marfă. Hatherfield privi pe fereastră, la magazinele de pe Kings Road ce stăteau tăcute, cu obloanele trase, aşteptând fluxul matinal al comerţului.

Ducele vorbi calm:

– În prezent, obligaţiunile noastre ipotecare ne depăşesc, cu aproximativ unsprezece mii de lire pe an, veniturile din arende. Pentru următoarea plată, nu avem suficienţi bani.

– Nu mai există bănci dispuse să îţi accepte descoperitul de cont?

– Nu voi îndura ofensa de a-mi fi refuzat creditul.

– Tată, trebui să înfrunți realitatea! Veniturile din agricultură sunt în scădere de ani buni. De zeci de ani. Dacă ducatul va supraviețui, va trebui să vinzi și să investești câștigul în altceva. Procedează așa cum am procedat eu cu banii mamei.

Urmă un râset sec.

– Ce câștig să investesc? Nici dacă vând și ultimul pogon de pământ tot nu pot acoperi ipotecile proprietății.

– Zestrea ducesei?

– A fost cheltuită. Restul a mers către aranjamentele de căsătorie ale fetelor.

Hatherfield ocărî.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință, Hatherfield. Pur și simplu nu mai este nimic altceva de făcut.

– Mai era ceva, spuse Hatherfield, dar ai refuzat să faci acest lucru când ai avut ocazia.

Trăsura porni din nou la drum. Huruitul roților umplu aerul dintre ei, acoperind sunetul disonant al potcoavelor cailor pe drumul pietruit. Din depărtare răsună un strigăt, apoi un râset înalt și feminin pătrunse pe fereastră.

Southam spuse încet:

– Am în buzunar un bilet la ordin de la domnul Nathaniel Wright, cerând plata unei datorii de onoare create vinerea trecută, cu valoarea de patruzeci și două de mii de lire, având ca termen-limită următoarea zi de plată trimestrială sau înainte.

– Patruzeci și două de *mii de lire?*

– Domnul Wright a rotunjit suma, scăzând o sută șaizeci și opt de lire.

Hatherfield își luă un moment de respiro pentru a-și recăpăta suflul. Patruzeci și două de mii de lire.

– Nathaniel Wright. Individul acela din districtul financiar, nu-i așa?

– Este proprietarul unei firme de investiții.

Hatherfield aproape că putu auzi cum buza tatălui său se încovoiase când rostise cuvintele „firmă de investiții". Își întinse picioarele și își studie vârfurile pantofilor ponosiți.

– Datoria *dumitale* de onoare, domnule? Sau a soției?

– Aceasta, băiete, nu este treaba ta. Ideea este că vom fi ruinați până la Crăciun. Aruncați în dizgrație publică, alungați din propria noastră casă, iar tu vei fi singurul vinovat, Hatherfield.

– Eu, domnule?

– Când toate aceste probleme, *toate*, ar putea fi rezolvate printr-o chestiune simplă, printr-o alianță directă precum cea care a făurit averea pe care a fost fondată moștenirea ta. Dumnezeule, Hatherfield! Nu este ca și cum ți-aș cere să comiți o crimă! Însoară-te cu o fată frumoasă, fă-i un copil sau doi și apoi continuă după bunul-plac! Ce este atât de dificil? Nici măcar nu ar fi nevoie să o vezi, doar în pat și la cină, din când în când.

– Ce imagine atractivă ai zugrăvit!

– Două sute de mii de lire, Hatherfield!

Ducele aproape că rămase fără suflare. Lovi din nou cu bastonul în podea, chiar în timp ce trăsura dădu colțul spre Sloane Square.

– La naiba, tată!

Hatherfield își duse mâinile la tâmple. Cum reușise bărbatul acesta să îi hăituiască astfel conștiința și onoarea: să îl atace iar și iar, până când Hatherfield nu mai putea distinge între bine și rău? Datoria lui ca fiu; datoria lui ca ființă umană. În aerul închis din trăsură, rece și dens din pricina disperării lui Southam, totul era confuz și înșelător.

Să se însoare cu Lady Charlotte. Oare putea să o facă dacă avea să fie nevoit? Căsătorie. O soție în patul lui, Lady Charlotte în așternuturile sale albe și curate, așteptându-l să sosească în fiecare noapte. Oare această perspectivă chiar era atât de groaznică?

Pentru o secundă, imaginea ochilor albaștri ca marea ai tânărului Thomas îi apărură în minte. Chipul său, părul ei desprins din pomadă, trăsăturile îmblânzite ale feței sale odihnindu-se pe o pernă. Simți cum răsuflarea i se oprește în piept.

– Nu îl poți amâna până sunt gata casele, tată? Poți avea jumătate din profit. Sau pe tot, dacă ai nevoie.

Apoi s-ar vedea nevoit să o ia de la capăt, la naiba, dar măcar ar scăpa de ghemul ăsta de vinovăție care i se formase în stomac. De această perspectivă cu Lady Charlotte în viața lui.

Bastonul ducelui izbi din nou podeaua trăsurii.

– Adică în vara următoare! De parcă asta m-ar ajuta!

– Este tot ce am pentru dumneata. Investițiile necesită timp și efort, spre deosebire de jocurile de noroc.

- Măcar spune-mi că te vei mai gândi la asta, Hatherfield. Glasul ducelui era de nerecunoscut: jos și aspru, de parcă s-ar fi putut sparge în orice clipă. Gândește-te la acest lucru, băiete! Fiule. Pentru Dumnezeu, ne-ai putea salva pe toți. Două secole imaculate de duci, stâlpii Marii Britanii, de care depinde traiul a mii de oameni. Chiar vrei să fii tu cel care distruge totul?

Hatherfield nu răspunse. Grandioasele fațade albe din Eaton Square rămaseră în urma lor, dincolo de grădinile sărăcăcioase ascunse în spatele gardurilor negre din fier. Trăsura viră spre Belgrave Place, dar el tot nu scoase vreun cuvânt - nu putea; încercă să își înăbușe furia clocotindă cu un capac greoi din fier, până când trăsura se opri înaintea mărețeii case cu fațadă dublă a ducelui de Southam.

- De ce accepți situația asta? întrebă el aproape șoptit. De ce accepți tot ce face ea?

Glasul ducelui reveni la normal, tunător, ca de obicei:

- Vei vorbi despre Alteța Sa cu respect sau nu vei vorbi deloc.

Ușa trăsurii se deschise. Southam se ridică de pe banchetă.

- Nu rămâi?

- Nu. Voi lua trăsura până la mine acasă, dacă nu te deranjează.

- Mama ta nu va fi încântată.

- Transmite-i complimentele și regretele mele sincere.

Ușa fu închisă cu zgomot. Trăsura porni la drum.

Hatherfield se lăsă pe spate și privi pe fereastră. La urma urmei, se pare că bucuria lui matinală se dovedise a fi de scurtă durată.

Stefanie bătu cu degetele în marginea servietei din piele pe care o ținea pe genunchi.

- Nu credeți că este ceva în neregulă, nu-i așa?

Sir John Worthington ridică ușor capul, întrerupând contemplarea unui teanc de hârtii cu scris îngrădit. O umbră matinală venind dinspre fereastra trăsurii îi străbătu chipul.

- Poftim?

- Lord Hatherfield. Nu a fost la micul dejun.

- A, nimeni nu știe când să îl aștepte și când nu. Știe că ușa mea este deschisă oricând are nevoie. Sir John își întoarse din nou privirea asupra hârtiilor. Stefanie nu își putea închipui cum de le putea studia în acest vehicul ce se clătina și hurducăia prin traficul Londrei, virând nepăsător la colțuri de stradă..

Desigur, nu avea de ce să se îngrijoreze. Ea doar se așteptase să îl vadă acolo, atâta tot. Se trezise la șase și jumătate, în ciuda faptului

că mersese la culcare cu doar cinci ore în urmă. Se îmbrăcase și își pieptănase cu grijă părul, cu ajutorul unei oglinzi. Se asigurase că gulerul îi era curat și drept, își ciupise obrajii pentru a obține acea strălucire rozalie irezistibilă și își frecase aproape furios buzele una de cealaltă. Oare din ce motiv? Chiar își dorea ca marchizul de Hatherfield să îi admire frumusețea domnului Stephen Thomas?

Ei bine, da. Da, își dorea acest lucru.

Un lucru ilogic, greșit, confuz și extrem de periculos. Dar și-l dorea.

Iar când coborâse vioaie scările și intrase în salonul pentru micul dejun și dăduse cu ochii doar de Sir John și de chipul rătăcit al lui Lady Charlotte, simțise un imens val de dezamăgire înăuntrul ei. Nici urmă de zâmbitorul și masivul Hatherfield, antidotul puternic împotriva veninului lui Lady Charlotte. Marchizul o lăsase în fața ușii lui Sir John cu o seară în urmă, spunându-i: „Gata pe astăzi, Thomas, vise plăcute!" și aruncându-i un zâmbet cunoscător, care dăinuise în visele ei plăcute întreaga noapte. Da, întreaga noapte. Întreaga noapte își găsise companie în amintirea zâmbetului lui Hatherfield, întreaga noapte de-abia așteptase să vadă din nou acel zâmbet la micul dejun. Pur și simplu, presupusese că el avea să fie acolo.

– Înțeleg, spuse ea acum, iar Sir John nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o, vreun semn că i-ar fi remarcat prezența. Își trecu degetele peste zăvorul servietei și privi pe fereastră. Trăsura hurducăia pe Strand; aproape ajunseseră. Lucrarea ei stătea pe biroul lui Sir John. Acum nici măcar nu își putea aminti ce scrisese în ea; ultimele pagini fuseseră scrise într-o ceață epuizată.

Probabil era o lucrare îngrozitoare. Probabil că el avea să o citească exasperat. Îngrozit. Sau, în cel mai rău caz, amuzat. Avea să i se ceară să plece, să își elibereze măsuța de scris, să elibereze camera austeră de la etajul al treilea din casa lui Worthington din Cadogan Square... Și ce avea să facă ea atunci? Să se întoarcă la ducele de Olympia? Să își mărturisească eșecul? Ce avea să se întâmple apoi?

Of, acea Stefanie. Capricioasa, neastâmpărata Stefanie, intrând mereu în bucluc, probleme una după alta, și apoi folosindu-se de farmecele ei pentru a ieși din belele.

Doar că de data aceasta nu mai putea fermeca pe nimeni. Nu mai era o prințesă, nu se mai putea folosi de farmecul ei, nu mai putea fi iertată pentru toate greșelile făcute. Acum era un nimeni. Mai puțin decât un nimeni, era o fugară care încălca legile Marii Britanii

purtând hainele acelea bărbătești. Era complet dependentă de generozitatea lui Sir John și îl dezamăgise.

Ultima fărâmă din euforia dulce a dimineții se stinse în ceața Londrei.

Trăsura se opri. Ușa se deschise. Sir John coborî fără să îi arunce vreo privire și dispăru dincolo de ușa biroului său.

Stefanie își târî picioarele în urma lui, ducându-i servieta greoaie ca un lacheu umil și funcționar modest care era.

– Iau eu asta, spuse domnul Turner, apărând din senin cu brațele întinse.

– Bună dimineața și ție, domnule Turner.

– Poți merge la masa ta, domnule Thomas. O mulțime de scrisori așteaptă să fie transcrise.

Domnul Turner îi aruncă o privire triumfătoare și se îndreptă spre biroul lui Sir John, ducând servieta. Stefanie se întoarse spre masa în cauză și simți agitație în încăpere în timp ce patru perechi de ochi curioși priviră imediat în altă direcție. Masa ei de scris, pe care o părăsise în urmă cu mai puțin de opt ore. Pe acest scaun stătuse și realizase rezumatul cazului ei. Pe acel scaun, marchizul de Hatherfield își întinsese trupul grandios și îi zâmbise. Îi dedicase ei o întreagă seară, pentru a se asigura că era hrănită și în siguranță.

Ei bine, asta însemna ceva, nu-i așa? Putea lua acea amintire cu ea.

Stefanie înaintă târșâit spre masa de scris și așeză picioarele scaunului astfel încât să stea perpendicular pe suprafața ponosită din lemn. Inhală mirosul familiar al serii trecute, acel amestec special de piele, hârtie și lemn, și simți o împunsătură în inimă. Câteva firimituri de pâine zăceau uitate într-un colț. Ridică mâna pentru a le scutura pe podea și se opri. Erau ale ei sau ale lui Hatherfield?

În schimb, și le scutură în palmă, iar din palmă, în buzunar.

În centrul mesei vechi de scris stăteau un teanc de hârtie albă nescrisă și câteva foi de maculatură, peste care era așezat un prespapier negru din marmură. Stefanie scoase condeiul din sertar, îl scutură ușor și se apucă de treabă.

Penițele celorlalți copiști scrijeleau în jurul ei. Cineva tuși, un sunet gâtuit și disperat, pe care proprietarul încercă eroic să îl înăbușe. Stefanie se concentră asupra scrisului, care nu fusese niciodată punctul ei forte, sau măcar punctul ei mediocru, mai ales în comparație cu caligrafia perfectă a surorii ei Emilie și cu liniile elegante ale Luisei. Stefanie era un scrib, amatoare de linii de pauză, semne

de exclamare și propoziții care nu aveau semne de punctuație, doar un punct la final, un gând neterminat, o sugestie, o sclipire.

Acum se încruntă la fraza dinaintea ei. „Așadar, recomandarea mea calificată este ca martorii să fie încadrați în una din două categorii: în primul rând, aceia care vor stabili caracterul acuzatului ca fiind unul care susține cu tărie cele mai înalte standarde ale dreptului fizic și moral; și, în al doilea rând, aceia care vor stabili abilitatea acuzatului de a gestiona chestiuni de contabilitate și finanțe într-o manieră riguroasă și expertă în ale aritmeticii, fără a avea în vedere interesul personal." Cât de plictisitor! Cum naiba citeau oamenii toate aceste lucruri fără să cadă într-o apatie catatonică? Penița lui Stefanie zăbovi deasupra termenilor *contabilitate și finanțe.* Se întrebă dacă cineva ar observa dacă ar schimba cuvintele și ar scrie *curse și fraudare.*

În mod evident, nu era făcută pentru munca aceasta. În mod evident, ar fi trebuit să fie, în schimb, ucenica unui redactor sau, poate, a unui proprietar de teatru, ori chiar...

O umbră se așternu pe pagină.

Stefanie ridică privirea, așteptându-se să vadă chipul ca de gândac al domnului Turner privind-o, pregătit să o informeze că putea să își ia pălăria și paltonul și să își găsească alt birou judecătoresc unde să-și manifeste obiceiurile neglijente și obrăznicia de netolerat.

Dar priveliștea care o întâmpină fu mult mai rea decât această perspectivă.

Sir John Worthington. Încruntat, cu chipul aspru și cu ochii negri și imparțiali sfredelindu-i fruntea pentru a-i stârpi corupția din minte. Înainte ca Stefanie să poată sări în picioare și să execute o mătanie ritualică, bărbatul tună:

– Domnule Thomas. În biroul meu, dacă binevoiești.

Apoi se întoarse, așteptându-se ca ordinul să fie executat imediat.

Stefanie porni spășită după el. Putea simți în spate greutatea privirilor celorlalți funcționari, încărcate de o bucurie răutăcioasă.

Capitolul 6

Telegrama aștepta pe tava cu micul dejun al lui Hatherfield, după ce se spălase și se bărbierise în confortul privat și mai degrabă sărăcăcios al apartamentului său de burlac din Mayfair.

- Nelson! strigă el. Când a sosit această telegramă?

Servitorul său apăru complet silențios și miraculos de sobru în ușa dormitorului.

- În timp ce făceați baie, domnule. Mi-am permis libertatea de a pregăti costumul din stofă maronie, domnule, și lavaliera albastră.

- Foarte bine, Nelson. Hatherfield alese un cuțit argintiu de scrisori de pe biroul de scris din colț și deschise plicul subțire și alb dintr-o singură tăiere într-o parte.

RECEPTIV STOP NU MĂ AȘTEPTAM LA NIMIC MAI PUȚIN STOP PROTEJEAZĂ CU TOATĂ VIGILENȚA CUVENITĂ STOP MĂ ÎNTORC LA LONDRA TÂRZIU ASTĂ-SEARĂ STOP TE AȘTEPT LA ORA NOUĂ MÂINE-DIMINEAȚĂ STOP AL TĂU DUCELE DE OLYMPIA

Hatherfield bătu marginea telegramei de birou și blestemă.

„Protejează cu toată vigilența cuvenită." Ce naiba însemna asta? Să protejeze secretul deghizării ei? Sau să o protejeze chiar pe tânăra Thomas?

Și-o închipui din nou, cu capul castaniu plecat peste masa ei de scris și apoi întorcându-se să îl întâmpine cu o uimire încântată. Modul în care sângele îi tresăltase în vene la vederea ei. Și, mai târziu, chipul ei umbrit și epuizat în lumina anemică a lămpilor cu gaz în Cadogan Square, în timp ce urca treptele casei lui Sir John, dispărând înăuntru. Se gândi la copiștii care scrijeleau încontinuu în biroul acela blestemat, în apropierea ochilor ei jucăuși și a posteriorului ei atractiv, iar răspunsul la propria întrebare îi urcă atât de violent în gât, încât aproape că îi simți gustul.

Ambele.

Așa cum făcuse deja, fără să primească instrucțiuni în această privință. Veghease asupra ei asemenea unei cloști cu un pui foarte aventuros, supraveghindu-i drumurile și aducându-i cina.

Își coborî din nou privirea pe telegramă. „Nu mă așteptam la nimic mai puțin."

Afurisitul de duce de Olympia! Plănuise totul, nu-i așa? Prezența lui Hatherfield în acel castel uitat de Dumnezeu în Devon nu fusese un accident, când domnul Stephen Thomas își făcuse intrarea în noul lui cămin.

Ceea ce ridica întrebarea: Cine naiba era ea cu adevărat?

Și ce naiba punea ducele de Olympia la cale?

– Nelson! strigă el. Te rog să îmi chemi de îndată birja.

– Imediat, domnule.

Hatherfield își bău cafeaua cu sorbituri mari și se întinse după cămașă. Servitorul său, care știa că nu trebuia să îl ajute în timp ce se îmbrăca, dispăru în cealaltă încăpere pentru a chema birja.

O jumătate de oră mai târziu, birja lui Hatherfield se strecura prin trafic în drum spre districtul financiar. Trebuia să se debaraseze de o chestiune înainte de a-i purta de grijă domnișoarei Thomas.

Sir John Worthington se poziționase deja în spatele biroului său, cu o postură încordată și impunătoare, când Stefanie păși curajoasă în urma lui în încăpere.

– Închide ușa, dacă binevoiești, domnule Thomas. Sir John își ridică ușor marginea paltonului și se așeză pe scaun.

Ușa scoase o bubuitură răsunătoare când Stefanie o închise, asemenea porții unei închisori închizându-se ermetic. Acest lucru se întâmplă pentru că încăperea în sine era mare, cu tavan înalt, și lipsită de obișnuitele rafturi cu cărți și lambriuri, o cutie spațioasă, bine luminată și silențioasă, cu biroul masiv al lui Sir John poziționat în centrul încăperii și flancat de două fotolii tapițate cu piele. De asemenea, ușa din stejar britanic masiv avea o grosime de zece centimetri.

Sir John gesticulă spre unul din fotoliile din piele.

– Ia loc, te rog!

De parcă ar fi fost un câine. Stefanie merse lângă fotoliu și se trânti cu entuziasm și energie. Dacă era să fie concediată în mod expeditiv, trebuia să își înfrunte soarta cu încăpățânare și cu fruntea sus.

– Am aici, înaintea mea, rezumatul dumitale pentru cazul nefericit al domnului Harding cu gunoierul, spuse Sir John.

– Al doamnei Harding cu gunoierul, de fapt, spuse Stefanie. Soțul pare să fi jucat un rol secundar, în cel mai bun caz.

– Ah. Da. Sir John se uită pe hârtiile dinaintea sa, parcurse un rând sau două, apoi ridică ochii din nou pentru a întâlni privirea fermă a lui Stefanie. Își mângâie vârful bărbii. Nu prea știu cum să încep.

– Cu începutul, aș spune eu.

– Da, exact. În primul rând, acest rezumat este un dezastru complet, domnule Thomas. În toți anii mei de practică, nu am văzut

niciodată o lucrare mai dezorganizată, mai puțin rațională, mai puțin – ridică o pagină și o privi cu dispreț –, mai puțin *lizibilă* decât cea pe care o am acum înaintea mea.

– Caligrafia nu a fost niciodată punctul meu forte.

– Nu, evident.

Stefanie se ridică. Picioarele fotoliului scoaseră un scârțâit asurzitor pe podeaua din lemn.

– Prea bine, domnule. Permiteți-mi să spun că timpul petrecut în biroul dumneavoastră, deși scurt...

– Ce naiba faci? Stai jos!

– Nu văd nici un motiv să prelungesc această discuție, Sir John. După cum ați observat, nu sunt făcut pentru practica dreptului, ceea ce i-am spus Alteței Sale, și ne-ar fi scutit de deranj dacă ar fi...

– Pentru Dumnezeu, domnule Thomas. Stai jos! Nu voiam să te concediez.

Stefanie se opri cu degetul în aer.

– Nu?

– Ia loc, te rog, și încetează cu gesturile astea teatrale, pentru Dumnezeu. Dacă există un lucru pe care nu îl pot suporta, acela este un gest teatral.

Stefanie își ridică la rândul ei colțurile hainei și se așeză din nou. Pulsul îi zvâcnea nervos în gât, amețind-o ușor.

Sir John își odihni degetele pe dezastrul ilizibil și dezorganizat pe care ea îl lăsase pe biroul său cu o noapte în urmă. Stefanie se împotrivi dorinței de a-i smulge hârtiile din mâini, de a le mototoli și de a le arunca la coșul de gunoi, după care să iasă vijelios pe ușă, fluturând frenetic degetele în aer, și să spună: „Ce părere aveți despre acest gest teatral, Sir John Worthington, consilier al reginei?"

– Acum, spuse Sir John perfect calm, lăsând la o parte greșelile evidente de compoziție, organizare, prezentare, ortografie și punctuație, această lucrare este o operă de un geniu juridic extraordinar.

– Ei bine, domnule, dacă nu ați fi fost atât de pedant și de rigid, și mi-ați fi lăsat la dispoziție suficient timp să mă pregătesc, în loc să... Stefanie clipi. Poftim?

Sir John bătu cu degetul arătător al mâinii drepte pe hârtii.

– Operă de geniu. Neșcolit, evident, și destul de neobișnuit cu... hmm... termenii retorici prin care se exprimă legea...

– Al naibii de plictisitori, vreți să spuneți.

– Da, domnule Thomas. Al naibii de plictisitori. Seci, pasivi și enigmatici cu o clauză. Te-ai exprimat aici într-o manieră mult prea directă și dramatică, dar conținutul în sine – cursul argumentelor tale, cunoștințele tale despre subtilitățile principiilor legale implicate, perspectiva ta etică – totul este genial. Este... Cum s-o descriu? Un fel de salt cognitiv, extraordinar pentru o persoană fără vreun contact anterior cu legea.

Extraordinar. Cuvântul răsuna în mintea lui Stefanie.

În urmă cu șase luni, Stefanie stătuse în sala de clasă din castelul Holstein, privind pe fereastră în timp ce domnișoara Dingleby îi citea cea mai recentă compunere. Stefanie nu își putea aminti acum care fusese subiectul, dar își amintea că numărase grădinarii care erau afară, în aerul curat de vară, un număr extraordinar, recoltând cu toții cantități imense de trandafiri și liliac din grădinile regale pentru pregătirile pentru nunta surorii sale, Luisa, în următoarea zi de miercuri. Îi putea auzi râzând în timp ce munceau, putea simți mireasma densă și caldă a florilor de iunie înălțându-se din pământ. Glasul domnișoarei Dingleby păruse distant când reușise să străbată, în sfârșit, salonul din piatră: „Serios, Alteță, trebuie să depuneți mai mult efort pentru aceste eseuri, așa cum fac surorile dumneavoastră. Trebuie să vă concentrați puțin. Nu dețineți aptitudinile intelectuale necesare pentru a ține pasul cu Emilie, trebuie să vă concentrați resursele mediocre, pentru Dumnezeu, altfel nu veți fi niciodată bună pentru altceva decât să flirtați cu bărbați necorespunzători și să intrați în belele".

Acum, în această încăpere răcoroasă, fără vreo floare prin preajmă, glasul lui Sir John suna la fel de distant. „Genial. Un salt cognitiv."

„Extraordinar."

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu cred că vă înțeleg.

– Este ingenios, domnule Thomas. Ai talent, un talent înnăscut pentru acest gen de lucruri. Singurul lucru care îți lipsește este puțină disciplină, de care orice idiot este capabil. Privește-l pe domnul Turner, de dincolo. Sir John gesticulă cu mâna spre ușă. Este un biet flăcău monoton, dar menține totul în ordine, și asta îmi trebuie de la el. Dumneata, pe de altă parte, domnule Thomas, ai o minte cu totul diferită, una foarte valoroasă, și, cu puțină educație, nu mă îndoiesc de faptul că te-ai putea dovedi unul dintre cei mai eminenți oameni chemați în barou în acest deceniu.

Stefanie își simțea capul de parcă îi plutea.

– Domnule?

Sir John se ridică.

– Intenționez să îmi asum un rol amănunțit și personal în dezvoltarea dumitale, Thomas. Vreau să te pui succint la curent cu toate cazurile mele actuale și să mă însoțești la tribunal. Te voi invita să cinezi cu mine și îi voi invita și pe ceilalți membri din barou, pentru că acesta este modul adecvat de a învăța, Thomas. Prelegerile.

Stefanie se ridică la rândul ei, clătinându-se.

– Prelegeri. Da, domnule.

– Pentru moment, te vei întoarce la masa ta și vei începe să te autoeduci. Voi dori rezumate ale tuturor cazurilor mele active, exact ca acesta – ridică hârtiile, legănându-le în scop demonstrativ –, doar cu mai multă atenție la organizare și claritate, Thomas. Claritate.

– Claritate, domnule. Desigur. Organizare și claritate. Există o singură problemă, totuși, domnule, spuse Stefanie puțin amețită, întrucât se simțea de parcă visa, nu că participă în mod activ la această scenă.

– Problemă, domnule Thomas? Sir John ridică din sprâncenele dese. Ce problemă ar putea exista?

– Trebuie să transcriu câteva scrisori, domnule. Le am pe birou în secunda aceasta.

– Scrisori? Scrisori, spui?

– Da, domnule. Vreo douăsprezece sau pe-aproape.

Sir John flutură din mână și se așeză pe scaun.

– Nu te mai gândi la blestematele alea de scrisori, Thomas. Fă-ți datoria, atâta tot! Acum, mergi la treabă!

Stefanie se întoarse și porni ușor spre ușa de zece centimetri grosime, pe care intrase în urmă cu câteva minute, într-o altă viață, o altă Stefanie. La ultimul pas, se întoarse.

– Domnule.

Sir John ridică privirea, ușor îmbufnat.

– Ce este, Thomas?

– Sunteți... sunteți sigur, domnule? Unul dintre cei mai eminenți ai *deceniului*, domnule? Asta este... este o apreciere serioasă, bazată pe o singură lucrare prost organizată.

– La naiba, domnule Thomas. Sugerezi că mă înșel? Eu nu mă înșel niciodată. Acum mergi la treabă și închide ușa în urma dumitale!

Am al dracului de multă treabă de făcut înainte de a merge la ședința cu judecătorii.

Stefanie parcă pluti dincolo de ușă, pe care o închise ferm în urma sa. Se întoarse la masa de scris și se așeză pe scaun, holbându-se absentă la scrisoarea pe jumătate neterminată dinaintea ei. Știa, undeva în adâncul minții ei – mintea ei *valoroasă*, el chiar spusese acest lucru? –, că ceilalți funcționari se holbau la ea, că hârșâitul necontenit al penițelor încetase în mod inexplicabil, dar nu se putea convinge pe sine să îi pese.

– Psst! Thomas!

Stefanie întoarse capul într-o parte. Funcționarul vecin se apleca spre ea, plimbându-și precaut ochii spre ușa biroului lui Sir John, mustățile maronii zbârlindu-i-se de curiozitate.

– Thomas! șuieră el din nou.

– Da? se auzi pe sine șoptind.

– Eu și băieții mergem la bar în seara asta, după ce bătrânul Turner dispare. Vrei să ne însoțești la câteva năzbâtii?

Legănă ușor din sprâncene, apoi își bătu obrazul cu penița.

Și, brusc, Stefanie se simți ușoară ca aerul, la fel de liberă precum o pasăre în zbor. Își dorea să râdă în gura mare de bucurie.

În schimb, îi zâmbi colegului care purta un costum negru identic cu al ei.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Mă tem că am foarte multă treabă.

Când marchizul de Hatherfield ajunse la birourile Wright Holdings, Ltd., pe London Wall, era aproape ora zece dimineața, iar o trăsură de marfă răsturnată în Cheapside întrerupsese imediat și total traficul vehiculelor pe roți. După zece minute de așteptare inutilă, coborâse din birjă și pornise pe jos, în ciuda ceții galbene și înăbușitoare și a apei stătute adunate în făgașele drumului pietruit.

– Domnul Wright participă la o ședință în acest moment, Excelență, spuse secretarul, ascunzându-și surprinderea cu un autocontrol impresionant la vederea cărții de vizită de culoare bej pe care Hatherfield i-o întinsese. Aveți o întâlnire programată?

– Nu, după cum sunt convins că știți deja, spuse Hatherfield. A intervenit o anumită chestiune, urgentă. Aș aprecia șansa de a vorbi cu domnul Wright cât mai curând posibil.

– Înțeleg, domnule. Secretarul aruncă o privire la ceas. Vă rog să ne faceți onoarea de a lua loc, Lord Hatherfield.

Hatherfield se așeză pe un scaun. Trecură zece minute în interiorul silențios al salonului de recepție, un spațiu elegant, mobilat în culori calde, de o abundență reținută. Hatherfield avu impresia că se întâmplau multe lucruri dincolo de ușa din capătul încăperii, un stup cu contabili bâzâind agitați. Ușa se deschise, și se ivi un bărbat, părând tulburat și mergând cu pași mari spre suportul de pălării. Secretarul sări în picioare.

– Vă rog să mă scuzați, Excelență. Merg să văd dacă domnul Wright este disponibil.

Un minut mai târziu, secretarul reveni.

– Domnul Wright are zece minute la dispoziție, Excelență.

Dacă Hatherfield se aștepta ca faimosul bancher să dețină un birou grandios, înțesat cu mobilier pretențios și căptușit cu tablouri Old Master neprețuite cu rame groase, aurite, fu dezamăgit. Încăperea era îngrijită, mică și formală, dominată de o masă de scris destul de obișnuită și cu pereții decorați cu câteva hărți. Domnul Wright se ridică în clipa când Hatherfield intră în birou.

– Excelență, spuse el cu voce calmă, dar puternică.

Hatherfield îi strânse mâna întinsă.

– Domnule Wright.

– Vă rog să luați loc! Vă pot oferi ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Voi fi concis. Înțeleg că sunteți un om foarte ocupat.

Wright zâmbi și făcu o mișcare disprețuitoare cu mâna. Hatherfield îl întâlnise o dată sau de două ori, la câte o petrecere. Un bărbat înalt, robust, masiv și deloc urât. Își pieptănase părul negru pe spate cu puțină pomadă, iar mustața îi era tunsă și modestă. Ochii negri îi sclipeau aspri de sub sprâncenele drepte. Ce auzise Hatherfield? Că era fiul nelegitim al unui aristocrat, crescut într-o obscuritate mondenă într-un cartier demodat din Londra. Avea privirea aceea vigilentă, prădătoare și puțin înfometată. Puțin nemilos, atunci când trebuia să fie. Sau poate că aceasta era doar reputația lui. Reputațiile puteau fi adesea greșite.

Hatherfield se așeză.

– Am înțeles de la tatăl meu, ducele de Southam...

– Știu cine este tatăl dumneavoastră, Lord Hatherfield.

– Foarte bine. Atunci, poate știți și de ce am venit. Știți despre datoria mamei mele vitrege în valoare de patruzeci și trei de mii de lire.

– Cred că este vorba despre patruzeci și două de mii.

– Presupun că știți că familia mea nu are mijloacele necesare pentru a plăti această sumă.

– Întotdeauna există mijloace, Hatherfield, dacă omul este dispus să le găsească.

Hatherfield se lăsă pe spate și îl studie pe bărbatul dinaintea sa.

– Presupun că un bărbat în postura dumitale știe tot ce se petrece în lumea aceasta mică a noastră, nu-i așa?

Bărbatul ridică din umeri.

– Aud multe lucruri, desigur.

– Îmi permiteți să vă întreb de ce ați atras o femeie, o lady, spre jocurile de noroc dacă știați că nu avea cu ce să plătească?

– Dimpotrivă, Alteța Sa m-a asigurat că familia ei are să intre în curând în posesia unei averi frumușele, drept rezultat al unei alianțe avantajoase ce urmează să fie în curând anunțată.

– Alteța Sa s-a înșelat, după cum sunt convins că știați prea bine.

Domnul Wright se așeză mai confortabil în scaun și își sprijini bărbia într-o mână. Își lovea ușor cu un deget colțul gurii. Ochii lui negri îl studiau pe Hatherfield, sprâncenele de deasupra înclinându-se gânditoare.

Un fior îl străbătu pe Hatherfield, o senzație vagă și trecătoare de familiaritate.

– Am o investiție proprie, spuse Hatherfield.

– Ah, da. Casele din Hammersmith. Locuințe de calitate pentru clasele mijlocii, în loc de rebuturile construite peste tot prin suburbii. O idee inteligentă, care servește scopului de a vă păstra capitalul departe de ghearele lacome ale tatălui dumneavoastră. Vă admir gândirea, Excelență.

Domnul Wright afișă un zâmbet nu neapărat plăcut.

– Dacă ați putea amâna termenul plății pentru mama mea vitregă până în vară, când casele vor fi terminate și vândute, vă voi plăti eu însumi.

Domnul Wright scutură din cap.

– Mă tem că este prea târziu.

– Atunci, voi garanta cu un sfert din acțiunile proiectului. Chiar în acest moment.

Bărbatul scutură din nou din cap.

– Prea riscant. Prețurile imobiliarelor sunt foarte schimbătoare.

– Jumătate din acțiuni. Ați putea dubla cele patruzeci și două de mii de lire până în septembrie.

– Nu am nevoie de altă investiție, Lord Hatherfield. Cu tot respectul.

Hatherfield își întinse mâinile.

– Atunci, nu am nimic pentru dumneata.

– Ce situație neplăcută și nefericită pentru duce și ducesă, spuse domnul Wright. Un fel de enigmă nefavorabilă.

– Ați putea să o rezolvați într-o secundă, domnule Wright.

– Cum, să renunț la datorie? O datorie de onoare? Haideți, Lord Hatherfield. Domnul Wright scutură trist din cap. Amândoi știm că acest lucru este imposibil. Poate ar fi funcționat cu o chestiune minoră, cu o sumă măruntă, între prieteni. Dar patruzeci și două de mii? Cuvântul unui bărbat rămâne cuvântul lui. Este piatra de temelie pe care este clădit totul.

– Ducesa nu este bărbat.

– Principiul rămâne același.

Ce expresie implacabilă avea bărbatul acesta! Hatherfield, care învățase să detecteze toate indiciile unui chip, care își putea da seama dacă cineva mințea după fâlfâitul genelor și după mișcarea pulsului din gât, se trezi frustrat. Nathaniel Wright era la fel de negrăitor precum o mască.

Dar acest lucru în sine era un indiciu, nu-i așa? Doar un bărbat care avea ceva de ascuns își împiedica expresia feței să trădeze vreun indiciu.

Hatherfield se însufleți. Se aplecă înainte și își sprijini coatele pe genunchi.

– Spune-mi, domnule Wright, ce urmărești dumneata, de fapt? Ai refuzat o alternativă perfectă pentru datoria în cauză. Deja ești la fel de bogat precum Cresus[1].

Gesticulă spre interiorul simplu al încăperii, biroul unui bărbat care era foarte bogat, dar care nu simțea nici un impuls să își expună bogăția. Wright întinse inocent mâinile.

– Îmi vreau cele patruzeci și două de mii de lire care mi se cuvin sau măcar o garanție sigură că le voi primi, până la următoarea

[1] Ultimul rege al Lidiei, vestit pentru bogăția sa (n.tr.)

zi de plată trimestrială. Asta este tot, Lord Hatherfield. Nimic nu poate fi mai simplu de atât, de fapt.

Zâmbi, un zâmbet lacom, ce dezvăluia dinți albi și egali.

– Și dacă Alteța Sa se dovedește incapabilă să plătească?

– Cu cel mai mare regret, mă tem că voi fi obligat să iau măsuri.

Wright își proptise precaut cotul pe brațul scaunului. Își plecă ușor capul, sprijinindu-și tâmpla pe degetul arătător.

Măsuri. Un bărbat precum Wright putea avea tot felul de măsuri la îndemână, nu toate executate prin mijloace oficiale.

Hatherfield rămase tăcut, cu un zâmbet ușor confuz pe chip, de parcă nu ar fi înțeles pe deplin gravitatea cuvintelor lui Wright.

– Desigur, spuse Wright, puteți oricând să vă însurați cu domnița.

– Acest lucru, dragul meu prieten, nu te privește pe dumneata.

Wright ridică din umeri.

– Nu, într-adevăr. Doar un mic sfat prietenesc, de la bărbat la bărbat. O soluție simplă pentru problema iminentă. Elimină alte probleme ulterioare pentru toți cei implicați.

Hatherfield se ridică.

– De la bărbat la bărbat, spui? Amabil din partea dumitale, Wright, să prezinți un asemenea interes față de treburile mele personale, dar ți-am ocupat destul timp în această dimineață. Îți sunt recunoscător pentru timpul acordat. Cred că îți înțeleg foarte clar poziția.

– Doar dacă nu cumva sentimentele dumitale sunt rezervate altcuiva, Lord Hatherfield?

Hatherfield încremeni.

– Poftim?

– Sentimentele dumitale, Hatherfield. Sunt rezervate altcuiva? Întreb în calitate de om de afaceri, desigur, care are o investiție de protejat.

Hatherfield își scoase ceasul din buzunar pentru a vedea cât era ora.

– Sentimente? Dumnezeule, nu! Ce om ești! Ți-ai găsit, sentimente! Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să ajung la o întâlnire urgentă în celălalt capăt al orașului. Trebuie să inspectez case, înțelegi dumneata, să mă consult cu constructorii. Nu pot pierde nici o clipă în plus cu această conversație încântătoare. Ziua bună, domnule Wright.

Nathaniel Wright se ridică de pe fotoliu și îi întinse mâna.

– Slujitorul dumneavoastră, Lord Hatherfield.

Hatherfield îi strânse mâna și îi întoarse zâmbetul, ca de la un lup la altul.

– Într-adevăr, domnule Wright.

Hatherfield se întoarse în salonul de recepție, de unde își luă paltonul și pălăria. Afară, în stradă, birjarul său reușise în sfârșit să își croiască drum prin trafic și aștepta lângă birjă.

– La Hammersmith, dacă binevoiești, spuse Hatherfield, apoi se lăsă pe spate pe banchetă și studie cu o privire îndârjită mica fereastră pătrată de pe plafonul birjei.

Pentru că, la sfârșitul acelei întâlniri, la auzul cuvintelor „Puteți oricând să vă însurați cu domnița", își dăduse brusc seama unde mai văzuse acel gest, acea bătaie răbdătoare și prădătoare a degetului în colțul gurii.

Lady Charlotte Harlowe făcea același gest din când în când, atunci când medita asupra unei mutări complicate la bridge.

Capitolul 7

Old Bailey
Iulie 1890

În a treia zi de proces, sectorul sălii de judecată aflat cel mai aproape de banca acuzaților era ticsit cu tinere femei – Dumnezeu știa din ce prăvălie primiseră permisiunea să plece –, care, de obicei, leșinau atunci când marchizul de Hatherfield intra în sală și leșinau din nou când părăsea încăperea.

Un asemenea abuz de avantaje feciorești nu îmbunătăți starea lui Stefanie.

Nu că Hatherfield ar fi părut să observe grupul de domnișoare amețite. Părea la fel ca întotdeauna: neglijent, ușor distras, cu o stare de spirit excelentă, asemenea unui leu expus la grădina zoologică din Londra. Nici măcar apariția lui Nathaniel Wright în boxa martorilor nu îi diminuă energia radiată.

– Domnule Wright.

Procurorul bătu cu degetele în masă, parcă pentru a se pregăti de introducere. Își ridicase sprâncenele în înaltul frunții, își

țuguiase buzele, zâmbind în același timp, de parcă tocmai îi fusese pusă o prăjitură în față.

– Domnule Duckworth, spuse Wright pe același ton, provocând chicote în întreaga sală.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în masă.

– Liniște!

Domnul Duckworth continuă grăbit:

– Domnule Wright, înțeleg că aveți o soră.

Domnul Wright aruncă o privire leneșă prin sala de judecată, zăbovind cu un interes special asupra domnițelor adunate în apropierea băncii acuzaților.

– Eu înțeleg că am mai multe, spuse el, deși, conform cursului firesc al lucrurilor, am cunoștință doar despre una.

Accentuă cuvântul *firesc.*

Obrajii domnului Duckworth avură decența de a se îmbujora.

– Și aveți, vă rog, bunăvoința să vă identificați sora, pentru a aduce acest lucru la cunoștința Curții?

– Aș prefera să nu.

Din nou, bubuitul ciocănelului.

– Răspundeți la întrebare, domnule Wright.

Wright ridică din umeri.

– Numele ei este Lady Charlotte Harlowe.

Un icnet colectiv străbătu sala.

– Atunci, tatăl dumitale a fost contele de Montclair, Dumnezeu să îl odihnească?

Domnul Wright își scutură un fir invizibil de praf de pe manșeta cămășii. Se întoarse spre domnișoare, ridicând din sprâncenele negre, diabolice.

– Așa am fost informat din surse sigure.

De data aceasta, urmă un amestec de icnete și chicote. Una dintre domnișoare ezită, apoi leșină.

Domnul Duckworth își împreună mâinile la spate și începu să se plimbe stăruitor prin sala de judecată. Câteva fire de păr îi evadaseră din buclele albe ale perucii și pluteau timide în aer.

– Sunteți apropiat de Lady Charlotte Harlowe?

– Este un termen destul de vag.

Domnul Duckworth se opri și se întoarse.

– Vă vedeți des? Îi purtați o afecțiune fraternă?

– Da.

Glasul lui Wright deveni tăios.

Domnul Fairchurch sări în picioare, făcând hârtiile de pe masa dinaintea lui să fluture.

– Obiecție! Nu văd cum aceste întrebări au vreo relevanță pentru cazul actual.

Procurorul ridică mâna.

– Aceste întrebări au relevanță pentru cazul actual, după cum voi demonstra în scurt timp.

Judecătorul spuse cu voce seacă și obosită:

– Continuați, domnule Duckworth, dar vă rog să vă demonstrați ideea.

– Așa voi face. Domnule Wright, sunteți un om înstărit, este adevărat?

– Alt cuvânt vag, domnule Duckworth. Sunt dezamăgit. Am înțeles că avocații sunt preciși și exigenți. Eu le plătesc foarte mulți bani avocaților mei consultanți pentru această precizie, astfel că timpul meu prețios nu este irosit.

Roșeața reveni în obrajii domnului Duckworth.

– Sunteți proprietarul firmei Wright Holdings Limited?

– Sunt.

– Sunteți implicat în tranzacții financiare?

– Sunt.

– Dețineți un bilet la ordin cu valoarea de patruzeci și două de mii de lire de la răposata ducesă de Southam, care era, de fapt, incapabilă să plătească?

Un veritabil val de icnete înghiți sala de judecată.

– Da.

O altă domnișoară leșină.

– Și este adevărat, domnule Wright – domnul Duckworth se ridică pe vârful picioarelor acum, sporind suspansul –, că dumneavoastră și ducesa de Southam ați căzut de acord ca acest bilet la ordin să fie considerat complet achitat dacă fiul vitreg al dumneaei, marchizul de Hatherfield, era de acord să se însoare cu sora dumneavoastră, Lady Charlotte Harlowe, care era îndrăgostită de el în acea perioadă?

Un vaiet agonizant se înălță dinspre grupul de domnișoare, aproape înăbușit de expresiile de șoc și groază ce răsunară printre băncile din spatele sălii.

Stefanie simți cum inima îi îngheță în piept. Privi îngrozită spre Hatherfield, căutând o urmă de surprindere, dar expresia lui rămase neclintită. Poate gura îi era puțin încordată.

– Nu neg acest lucru, spuse Wright, părând ușor îngâmfat.

– Iar acuzatul, marchizul de Hatherfield, a fost de acord cu acest plan? întrebă domnul Duckworth.

Wright ridică din umeri.

– Nu pot spune, nu-i așa?

– Permiteți-mi să reformulez întrebarea. Ați avut impresia că marchizului de Hatherfield i-a plăcut perspectiva căsătoriei cu Lady Charlotte Harlowe? Acest – scuzați-mi expresia – târg încheiat între dumneavoastră și ducesa de Southam?

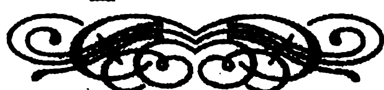
Tăcerea se lăsă în sală, atât de densă și de greoaie, încât se așternu peste toți asemenea unui strat văratic de aer fierbinte. Mintea lui Stefanie plutea deasupra tuturor. Își răsuci condeiul între degete și își aținti privirea asupra vârfului bărbiei pătrățoase și proaspăt rase a lui Wright. Cineva tuși, iar sunetul răsună iar și iar.

Fără să își miște capul, domnul Wright își îndreptă privirea spre Stefanie. Ochii lui, spre surprinderea ei, erau îmblânziți de compasiune.

– Nu, spuse el. Cred că nu. Chiar deloc.

ilhagaby

Capitolul 8

Bordelul nu fusese ideea lui Stefanie, absolut deloc.

De fapt, ea nu își dăduse seama că mergeau la un bordel. Băuseră bere la Slaughtered Lamb, și cineva bolborosise: „Știu, haideți să mergem la Cousin Hannah's, am auzit că au prospături", iar Stefanie, care nu era tocmai o inocentă, presupuse că acel local, Cousin Hannah's, oriunde ar fi fost el, primise un nou transport de bere. Și orice era mai bun decât poșirca asta pe care se prefăcuse că o bea la Slaughtered Lamb.

– A, minunată idee! exclamă ea, sărind din gheretă, pentru că Stefanie fusese născută și crescută în Holstein-Schweinwald-Huhnhof și avea experiență la a se strecura din castel pentru a se aventura în sat cu fiul primarului din Holstein și știa să facă diferența între bere și poșircă. Cu cât mai proaspătă, cu atât mai bine!

Simți un fior de vinovăție în timp ce își croia drum pe aleile umede și întunecate ale Londrei, împreună cu colegii ei funcționari. Întotdeauna simțise fiorul vinovăției, chiar și acasă, când se strecura pe ușa bucătăriei din castelul Holstein, în compania jovială a lui Gunther (și, mai târziu, în brațele lui dornice). O aștepta multă muncă înapoi la birou, sarcini care trebuiau îndeplinite, și, de data aceasta, sarcinile respective chiar o interesau. Trebuia să răzbune moartea tatălui ei, când avea să prindă un moment liber.

Dar dispoziția i se schimbase când copiștii se ridicaseră la unison la ora cinci și merseseră să își ia paltoanele negre din cuier, veseli și zâmbitori la gândul distracției care îi aștepta. Și, înainte să se poată abține, își aruncase condeiul pe masă și strigase:

– Așteptați! Vin și eu să stau puțin cu voi.

Și, la urma urmei, era important să câștige încrederea colegilor, nu-i așa?

Toată treaba asta cu furișatul pe alei, cu localul cu bere proaspătă, ar fi trebuit să o facă să simtă familiara senzație crescândă de entuziasm, anticiparea unei noi năzdrăvănii, dar, în schimb, Stefanie se simțea... prost dispusă. De parcă mergea acolo doar de dragul de a merge, fără să fie cu adevărat interesată. Mintea i se tot întorcea la cazul al cărui rezumat lucrase cu câteva ore în urmă. Și la ceva și mai minunat, la marchizul de Hatherfield, care nu îi dispăruse deloc din minte, plin de viață, cu personalitatea lui fascinantă și cu râsul său cald, cu ochii luminoși și ageri, provocându-i ispititoarea senzație că ar fi descoperit doar o fărâmă din el, că încă erau multe de descoperit.

Mult mai interesant decât să stea la o altă masă din lemn pentru alte câteva ore cu grupul acesta de bețivi.

Ar trebui să se întoarcă în Cadogan Square și să se odihnească. Acest plan fusese o greșeală idioată, rămășița unui instinct din nesatisfăcătoarea și vechea ei viață. Și-l închipui pe Hatherfield privind-o acum, înțelegător și ușor trist, scuturând din cap. Dezamăgit din pricina companiei pe care și-o alesese ea. Ar putea găsi o birjă și s-ar putea întoarce, ar trebui...

– Am ajuns! strigă vesel unul dintre funcționari și o împinse înăuntru, pe o ușă neașteptată și greu de descris, pe la jumătatea străzii.

– Știți, eu chiar...

Dar tovarășii ei deja împânzeau holul, râzând și aruncându-și paltoanele, îndreptându-se spre un salon călduros și bine căptușit,

în care un candelabru electric atârna cu o strălucire decadentă din tavan, iar tapițeria din jur părea să fi fost achiziționată de la o fabrică aflată direct în topul celor mai mari producători de ocru roșu.

– Vai de mine, spuse Stefanie.

Evident, această Hannah era o prietenă intimă.

Colegul care stătea lângă ea, pe nume Bumby, o bătu zdravăn pe spate.

– Verișoară[1] Hannah! strigă el.

Stăpâna casei apăru în prag, și nu era deloc genul de femeie grăsună și împopoțonată cum te-ai aștepta să fie cea care conduce un bordel. Verișoara Hannah era înaltă și zveltă, cu excepția unei perechi de sâni rotofei, cocoțați în vârful unui corset, iar la vederea companiei din salonul ei purpuriu, chipul de o drăgălășenie fragilă și chiar matură se lumină într-un zâmbet primitor. Întinse mâinile.

– Măi, măi, domnule Bumby! Vino și dă-mi un pupic! A trecut mult timp. Cel puțin două săptămâni!

Domnul Bumby se supuse cu entuziasm, apoi se întoarse spre o Stefanie de-a dreptul îmbujorată.

– Acesta este tânărul meu prieten, domnul Thomas, Hannah. Spune că îi plac proaspete. Cu cât mai proaspătă, cu atât mai bine, nu-i așa, Thomas?

– De fapt, spuse Thomas, cred că acea ultimă bere la Slaughtered Lamb mi-a pus capac pentru seara asta...

– Ah, prostii, Thomas! exclamă unul dintre ceilalți funcționari. Fetele lui Hannah te vor înzdrăveni imediat, nu îți face griji! Odată, am ajuns aici clătinându-mă la două dimineața, beat criță, ca un marinar, nu puteam să leg două cuvinte, de-abia puteam să merg, dar, în două minute, micuța Camille m-a făcut să stau atât de țeapăn, încât aș fi putut pisa piper cu...

– Da, da, domnule Humboldt. Verișoara Hannah își înclină capul și o studie pe Stefanie pe sub genele negre și dese. Dar Yvette nu este pentru oricine, să știi. Ești sigur că vrei o fată atât de tânără, domnule Thomas? Cred că una mai în vârstă ți s-ar potrivi mai bine. O fată cu experiență.

– Sau nici una, spuse Stefanie, pentru că sunt destul de... zdruncinat. A fost o zi epuizantă; de fapt, ultimele zile au fost epuizante și...

[1] În engleză, în original, *cousin* înseamnă „verișoară". (n.tr.)

– Ei, hai, Thomas, astea-s prostii, spuse Bumby. Mergi măcar pentru una mică. Nu poți să stai aici în salon și să ne aștepți pe noi cu cocoșelul atârnându-ți trist în jurul gleznelor, nu?

– Asta este... puțin probabil, de fapt, spuse Stefanie. În orice caz, pot găsi drumul spre casă.

Verișoara Hannah făcu un pas spre ea. Își puse mâna pe brațul lui Stefanie, ușoară ca un fulg din mătase, feminină și lascivă în același timp.

– Cred că îți înțeleg problema, domnule Thomas.

– Eu chiar cred că nu înțelegeți.

Își plecă ușor capul frumușel la urechea lui Stefanie și șopti atât de încet, încât Stefanie de-abia o putu auzi:

– Este prima dată pentru tine, nu-i așa? Poate ești puțin agitat?

Respirația îi mirosea a ciocolată.

– Nu! Nu. Adică, da. Adică...

Mâna femeii alunecă pe brațul lui Stefanie, strângându-i degetele cu ale sale.

– Vino cu mine, domnule Thomas. Am exact ceea ce îți trebuie. Vorbi mai tare acum, iar ceilalți funcționari își strigară cavalerește aprobarea.

– Du-te, Thomas!

– Du-te, bătrâne!

– Împunge-o bine, Thomas!

Verișoara Hannah o trase după ea, afară din salon. Stefanie o urmă, gândindu-se că aceasta putea fi șansa ei de a scăpa, de a găsi o ieșire prin spate. Dar scările cotiră direct în sus, înalte, abrupte și căptușite cu pluș de culoare purpurie. Verișoara Hannah îi strânsese încheietura mâinii ca într-o menghină și o trăgea după ea, cu o îndârjire ce nu prea se potrivea cu comportamentul feminin de care dăduse dovadă în salon.

Stefanie merse cu pași poticniți în urma ei și aruncă o privire înapoi, spre holul de la intrare, de unde un bărbat mătăhălos o privi încruntat, parcă spunându-i: „Nici măcar să nu te gândești la asta, gogoman dichisit".

Stefanie își suprimă un scâncet disperat și continuă să urmeze pașii hotărâți ai lui Hannah. Mintea ei scorni zeci de scuze, la care renunță apoi, iar în cele din urmă se decise să aleagă scuza bolii. O prostituată nu se temea de nimic așa cum se temea de boli, nu-i așa? Neplăceri, pierderea profitului, clienți nemulțumiți, genul acesta

de lucruri. Avea să îi facă mărturisirea în intimitatea camerei. Avea să îi plătească femeii o jumătate de liră sau oricare era tariful și avea să o roage să o scuze.

Pe de altă parte, Stefanie descoperi cum curiozitatea înnăscută i se trezise la viață în timp ce Verișoara Hannah, cu acele șolduri încorsetate legănându-se ca niște bărci de salvare, o trăgea după ea de-a lungul unui coridor presărat cu uși, toate închise. Un bordel! Un bordel adevărat! Un așezământ construit cu unicul scop al relațiilor sexuale întreținute cu ora. Cum erau femeile aici? Cum erau clienții? Cum erau camerele? Oare toată lumea trecea imediat la treabă, sau exista vreun ritual absurd de curtare mai întâi, câteva cuvinte de afecțiune sau măcar atracție, o legătură umană de orice fel înainte ca părțile necesare să inițieze contactul necesar cu rezultatul inevitabil?

Oare schimbau așternuturile între clienți?

Și ce naiba era acel obiect alungit de pe masa din hol?

– Așteaptă o clipă, spuse Stefanie aproape gâfâind, dar Hannah deja ajunsese la camera din capătul coridorului și răsuci mânerul.

– Am ajuns, domnule. Suntem complet singuri, minunat.

Stefanie se împiedică de pragul ușii și se sprijini de o măsuță. Privi uimită în jurul ei. Un tapet de un purpuriu decolorat îmbrăca pereții, descojindu-se la colțuri sau de-a lungul plintelor, care probabil fuseseră cândva vopsite în alb, dar acum erau de un gri negricios. Deasupra unei pete, pe covorul gros și roșu, se afla o masă cu trei picioare, pe care așteptau o sticlă pe jumătate goală cu vin de Xeres și două pahare mânjite. În colțul camerei era un dulap pentru haine, însă Stefanie nu își putea închipui care era scopul lui acolo.

Și patul. Desigur, patul.

Un pat de două persoane, acoperit cu așternuturi de un alb murdar și cu câteva pături subțiri, domina încăperea și era dublat de o oglindă mare și alungită, atașată pe peretele de lângă pat. Cei patru piloni din lemn se înălțau asemenea unor stâlpi, aproape atingând tavanul înclinat.

– Ascultă...

Stefanie se repezi spre mânerul ușii, dar Hannah îl închise și răsuci cheia.

– Acum, spuse ea. Nu ai de ce să te temi, băiețaș! Este cea mai mare plăcere din lume, nu-i așa? Ți-ai mai oferit ție însuți plăcere înainte, nu-i așa?

- Eu... da... păi, vezi tu, eu...

Hannah afișă un zâmbet minunat.

- Nu îți face griji! Nu va afla nimeni niciodată, nu-i așa? Iar eu voi avea grijă de tine. Ai venit la locul potrivit pentru asta, domnule Thomas. Nimeni nu se ocupă de un nou-venit așa cum o fac eu. Dar știai asta deja, altfel nu ai fi venit, nu-i așa? Orice tânăr neinițiat știe că trebuie să vină la Verișoara Hannah înainte de toate.

- Dar tocmai asta este problema! Este o greșeală cumplită! spuse Stefanie cu disperare.

Hannah merse la masa din colț și turnă vin într-un pahar. Lumina electrică încercă, dar eșuă, să surprindă petele de murdărie de pe pahar.

- Ia o gură de vin, domnule Thomas. Te va relaxa.

- Nu am nevoie să mă relaxez. Adică, vrei să spui că ai transformat acest lucru într-o specialitate? Dezvirginezi băieți?

Hannah porni înapoi spre ea. Ochii îi sclipeau cu aceeași culoare ca a vinului din pahar.

- Bea, domnule Thomas.

- Nu pot. Chiar trebuie să ajung acasă. Eu... Dumnezeule, doamnă!

Mâinile femeii, lucrând cu dibăcie la spate, tocmai eliberaseră corsajul rochiei. Hannah își cuprinse sânii și îi scoase ademenitor deasupra corsetului, nu că toată acea carne voluptuoasă necesita vreun impuls pentru a se revărsa.

- Vezi, domnule Thomas? Minunați, nu-i așa?

- Eu... da, sunt minunați, într-adevăr, dar eu chiar trebuie...

Stefanie se îndreptă spre ușă.

Rapidă ca un fulger, Hannah se interpuse între Stefanie și ușă.

- Doar o liră, dragule. O liră de aur. Închipuie-ți cum ar fi să îți cufunzi capul între frumusețile astea.

Își legănă din nou sânii.

- Da, într-adevăr, spuse Stefanie. Dar...

Hannah își duse din nou mâinile la spate, și, o secundă mai târziu, rochia i se prelinse cu un foșnet din mătase peste cămașa și jupa din satin.

- Cum naiba ai făcut asta? întrebă Stefanie, nevenindu-i să creadă.

- Sunt foarte pricepută la ceea ce fac, domnule Thomas.

Cămașa și jupa îi căzură una câte una la picioare, doar pentru a fi împinse la o parte de piciorul ei abil.

– Da, dar cordoanele! Panglicile! Trebuie să existe vreun truc pentru asta, pentru că eu niciodată nu am... Lasă-mă să văd corsajul acela...

Stefanie se aplecă să ridice tunica, iar o piesă de lenjerie îi ateriză mătăsoasă pe cap.

– Vrei să îmi scot corsetul, băiete? toarse Hannah de undeva de deasupra ei.

– Nu tocmai. Eu... Dumnezeule, unde se termină?

Stefanie căuta capătul dantelei care îi bloca vederea.

– Doar închipuie-ţi cum ar fi să stai deasupra lor, dragule. Moi şi minunaţi.

Stefanie scăpă în sfârşit de vălul din dantelă şi descoperi coapsele voluptuoase şi albe ale femeii, acoperite doar de ciorapi şi de o cămaşă periculos de subţire, aproape atingându-i nasul.

– Vă asigur, doamnă, eu...

Hannah o înşfăcă de umeri şi o ridică în picioare.

– Hai, nu fi timid!

– Nu sunt timid! Eu doar... Mintea lui Stefanie o luă la goană. Care era scuza potrivită?

– Chiar aici, băiete.

Mâinile lui Hannah o înşfăcară de ceafă.

– Bolnav! izbucni Stefanie, dar cuvântul fu înăbuşit de sânii voluptuoşi ai femeii, cu o mireasmă puternică de trandafir.

– Ce ai spus?

Stefanie îşi trase capul înapoi şi se chinui să respire.

– Bolnav! Sunt bolnav! Eu...

– Sigur că eşti! O, nu este minunat? Hannah va face ca totul să fie bine...

– ... Am un... fel de boală...

– ... O, te voi vindeca imediat, nu te teme...

– ... O mâncărime... provoacă o iritaţie afurisită...

– ... O, scarpină-mă, atunci... Ooo, eşti atât de puternic, domnule Thomas, un luptător...

– ... Şi... şi pustule, cred... da, pustule mari de... puroi...

– ... O, nu te împotrivi, nu... PUROI?!

Uşa se deschise brusc, chiar când Hannah o împinse pe Stefanie cu atâta energie, încât căzu pe spate pe covorul roşu, care emana un miros acru.

Stefanie rămase cu privirea în tavan, cu răsuflarea tăiată. Fiecare atom din aer părea saturat cu apă de trandafiri. O luase durerea de cap de la el sau poate era doar din cauza podelei din lemn de dedesubt.

Seara nici că se putea înrăutăți mai mult de atât.

Dar gândul nici nu îi trecu bine prin mintea derutată, când glasul marchizului de Hatherfield bubui deasupra ei, asemenea unui arhanghel răzbunător.

– Domnule Thomas! Ce naiba crezi că faci?

Stefanie își sprijini palmele pe covor și încercă să se ridice.

– Nu este evident?

Hatherfield încercă din răsputeri să mențină o expresie răzbunătoare în timp ce studie scena dinaintea sa. Bietul Thomas, zăcând pe podea, chinuindu-se să respire, cu fața roșie precum covorul de sub capul lui. Prostituata – o prostituată destul de bine proporționată și dotată, trebuia menționat – îndesându-și cu oarecare dificultate bogățiile înapoi în corset, așa cum o servitoare ar putea îndesa mai multe pene într-o pernă deja plină cu puf.

– Vai de mine, spuse el. Ce scenă depravată! Ridică-te, Thomas, și dă dovadă de puțină demnitate.

– Îl vreau afară din casa mea! țipă prostituata. Pe el și organele lui bolnave!

Hatherfield ridică dintr-o sprânceană.

– Bolnav, domnule Thomas?

– Da, domnule. Thomas se ridică ușor, puțin amețit, și își plecă ochii în covor. Destul de... destul de bolnav, după cum am informat-o pe doamna Hannah. Nu doresc să... să o rănesc.

– Să o rănești! Serios, Thomas, sunt de-a dreptul uimit. Va trebui să te ducem degrabă la doctor și să îndreptăm problema. Între timp, cred că ar fi mai bine dacă...

Mai multe țipete plutiră prin ușa deschisă. Apoi un bubuit zgomotos. Încă unul.

– Ce naiba? spuse prostituata.

Își adună lenjeria și rochia și porni spre ușă.

– Vă pot... vă pot ajuta, doamnă? întrebă Hatherfield, ferindu-și ochii de pieptul ei.

– Este poliția! Poliția, pentru Dumnezeu! Îmbrăcă grăbită juponul și cămașa.

– Poliția? spuse Hatherfield.

– Poliția! icni domnul Thomas.

– Ticăloșii! I-am plătit să mă lase în pace, i-am plătit! Nemernici împuțiți! Încăperea se cutremură de forța indignării Verișoarei Hannah. Nici urmă acum de aerul feminin pe care îl afișase mai devreme în salon. Porcii! Nu mai poți avea încredere în nimeni!

Îmbrăcă rochia, sărind peste câteva piese de lenjerie. Cu câteva mișcări pline de dexteritate, Hannah își încheie corsetul la spate și plecă din cameră.

Tânărul Thomas se holba în urma ei. Chipul îi era împietrit din cauza șocului. Își presă mustața cu două degete.

– Repede, Hatherfield! Trebuie să fugim!

– Sunt destul de sigur că...

Dar Thomas deja îi înșfăcase mâna și îl trăgea afară pe ușă.

– Vom găsi o ieșire prin spate!

Coridorul era deja aglomerat de femei pe jumătate îmbrăcate și de bărbați cu pantalonii descheiați, îndesându-și cămășile și îmbrăcându-și paltoanele.

– Pe aici! strigă cineva, și porniră toți în fugă spre scările din spate.

– Vino! spuse Thomas, trăgându-l de braț.

– Nu! Ieșirea din spate va fi păzită, prostule! Așa îi prind pe toți!

– De unde naiba știți acest lucru?

– Pe aici. Înapoi în cameră.

Hatherfield se întoarse și îl trase pe Thomas după el, înapoi pe coridor. Thomas se smuci și se eliberă.

– Vom fi o pradă ușoară acolo! Trebuie să fugim!

– Calmează-te, domnule Thomas...

Hatherfield îi cuprinse încheieturile mâinilor.

– Dă-mi drumul! Nu înțelegi! Nu mă pot prinde, nu pot fi găsit...

Nu avea timp să se certe cu ea. Hatherfield se aplecă și îl luă pe Thomas de după genunchi cu un braț, susținându-i spatele cu celălalt. Cu o singură mișcare amplă, îi aruncă trupul agitat peste umăr. Stefanie îl lovea cu pumnii în spate.

– Pune-mă jos imediat!

– Calmează-te, domnule Thomas. Doar ai încredere în mine.

– Ce naiba crezi că faci? Înapoi în camera aceea? Ești nebun?

El nu îndrăzni să răspundă la acea întrebare. O duse înapoi de-a lungul coridorului, trecând prin avalanșa de păcătoși speriați, ferindu-se, clătinându-se și scuzându-se.

– Dați-mi voie, scuzați-mă! Da, înapoi în cameră, în nici un caz nu vom merge – scuzați-mă, doamnă – direct în ambuscada care va avea loc – ai grijă la picior! – în curtea din spate.

Stefanie încetă să mai dea din mâini și din picioare.

– Dumnezeule, Hatherfield. Doar nu te gândești să ne aruncăm pe fereastră, nu-i așa?

– Nimic de genul ăsta, Thomas. La urma urmei, suntem doar la primul etaj. Se aplecă pe sub tocul ușii. Și, în orice caz, nu vom sări direct în toiul ambuscadei. Ar fi prostesc.

– Nu?

Hatherfield o coborî de pe umăr în mijlocul podelei și închise ușa în urma lor.

– Sigur că nu. Mai întâi vom sări peste câteva acoperișuri.

– Peste *ce?*

– Acoperișuri. E destul de simplu, de fapt. Vom sări pe pământ undeva și apoi... Hatherfield trase zăvorul și își împinse degetele sub rama ferestrei. ... Și apoi te voi duce înapoi... la loc sigur...

– Ce s-a întâmplat?

Hatherfield făcu un pas înapoi, încruntându-se.

– Fereastra. Este blocată.

– O, pentru Dumnezeu! Un bărbat așa masiv ca dumneata. Thomas merse lângă el și se poziționă sub fereastră. Este nevoie doar de... puțin... efort... așa...

– Thomas...

– Este... parcă a cedat puțin...

– Este bătută în cuie, Thomas.

Thomas se retrase și se holbă la fereastră.

– În cuie? De ce naiba ar bate cineva o fereastră în cuie?

– Pentru a ține clienții înăuntru, presupun. Hatherfield își încordă maxilarul și se întoarse. Zarva amenințătoare zguduia pereții. Strigătele creșteau în intensitate. Vin sus.

– Vezi! Ți-am spus că trebuia să mergem spre ieșirea din spate! Acum suntem prinși aici! Ca... niște șobolani într-o capcană!

Thomas își aruncă mâinile în aer.

– Prostii! Hatherfield o luă de mână, merse la ușă și o deschise. Un val de strigăte îi ajunse la urechi, țipetele sleite ale omenirii captive. Nici o scăpare pe acolo.

– Vin! șuieră Thomas. Închide ușa!

– Nu. Nu, las-o deschisă! Vino aici!

– Ce naiba?

Hatherfield o trase după el spre dulap, deschise ușa și o împinse înăuntru. Urmă un țipăt indignat, înăbușit de haine.

Hatherfield intră la rândul lui în dulap și închise ușa.

– Ce crezi că faci? îi șopti ea în ureche.

În ureche la propriu, întrucât dulapul era mic, ticsit cu haine, mătase ieftină după cum se simțea la atingere, iar buzele lui Thomas erau atât de aproape, încât Hatherfield le simți căldura mângâindu-i urechea.

– Stai locului, șopti el și, doar pentru a se asigura că ea îl ascultă, *doar* pentru a fi sigur, își puse brațul stâng în jurul ei și o trase lângă corpul lui.

Ea scoase un scâncet slab și tăcu.

Dulapul era îngust și adânc. Hatherfield o împinse spre tăblia din spatele dulapului și își așternu protector trupul peste al ei, omoplații lui atingând ușor ușa, iar brațele și umerii fiindu-i înconjurați de mătase. Ignoră senzația dată de picioarele ei lipite de ale lui și respirația caldă pe gâtul său. Ignoră proeminența ispititoare a pieptului ei, acoperită cu lână, bumbac și Dumnezeu mai știa ce, dar care, fără îndoială, era mai moale decât un mușchi. Îi ignoră mustața zgâriindu-i gulerul, lucru care îl excita intens și într-un mod pervers. Se concentră complet asupra bubuiturilor în lemn și tencuială, asupra zgomotului pașilor urcând scările și înaintând pe coridor.

O, în regulă. Măcar își dădea silința.

Trupul lui avea altă idee. Conform dovezii crescânde.

„Concentrează-te!" Poliția începea razia de la ultimul etaj al casei, nici o surpriză, dar cu siguranță erau gărzi postate la fiecare scară. Zgomotele încetaseră acum. Oare toate prostituatele și clienții lor plecaseră în primul val?

Bang, bang, bang! Ușile erau deschise și apoi închise la loc deasupra lui. Așadar, poliția cerceta camerele una câte una. La naiba! Un final potrivit pentru o zi frustrantă.

Și totuși...

Dumnezeule, senzația trupului ei lângă al lui era minunată. Ea părea delicioasă. Mușchii ei încordați se relaxau acum, parcă adăpostindu-i oasele și tendoanele, invitându-l să exploreze. Pielea îi mirosea a miere. Hatherfield își închipui cum îi linge scobitura gâtului, gustându-i pulsul, iar cusăturile pantalonilor lui aproape că se rupseră drept răspuns.

Încercă să își ferească șoldurile, dar reuși să le miște doar un centimetru, până când împinse cu fundul ușa dulapului. Oare ea avea să observe protuberanța crescândă? La naiba, normal că avea să observe. Întrebarea era dacă ea avea să știe ce însemna, iar el prefera să...

„Concentrează-te!" Ascute-ți simțurile, încordează-ți mușchii! Fii pregătit să lovești. Își plecă urechea spre ușa din lemn, pentru a auzi mai bine progresul căutărilor, dar acum gura îi era asaltată de părul ei, care i se slăbise din strânsoarea uleioasă, căzându-i mătăsos și parfumat în jurul feței. Stefanie scoase un sunet firav. Își mută șoldurile mai în față, doar puțin, de parcă... Dumnezeu să îl ajute!

De parcă ar fi așteptat ca el să răspundă la fel.

Hatherfield își întoarse celălalt obraz spre ușă, departe de capul și de părul ei tentant, încercând să asculte lemnul, nu bătaia disperată a propriului puls, dar șoldurile lui trădătoare nu putură rezista mișcării ademenitoare a șoldurilor ei, asemenea balansului unui leagăn, iar Hatherfield veni în întâmpinarea ei; potrivirea perfectă, Dumnezeule! Creierul i se învârtea, degetele îi atingeau cămașa, bubuiturile prevestitoare de dezastru iminent îi răsunau în urechi. Nebunie.

– Hatherfield, șopti ea, chiar pe gâtul lui.

„Nu o săruta!"

Ceva cald îi atinse talia, pe sub palton. Degetele ei, strecurându-se de-a lungul tivului, unde vesta lui se întâlnea cu pantalonii.

„Dulceață mică!" Oare rostise cuvintele sau le gândise?

– Hatherfield, șopti ea din nou. Este sigur să ieșim?

– Nu încă. Șșștt!

Aceea era inima ei, își dădu el seama, bătând prin straturile de haine dintre ei. Inima lui Thomas. Urma mâinii ei deveni fierbinte pe talia lui, chiar în cel mai sensibil loc. Degetul ei mare împinse tivul vestei, încercând să ajungă la cămașă. Pielea lui, la câteva fire de pânză distanță.

„Nu o săruta!"

Alarma sună în creierul lui, lumina albă a dorinței sexuale anunțând pericolul, împreună cu acea nevoie arzătoare familiară care

îi electriza fiecare mușchi. Hatherfield era un desfrânat, un monstru, exact cum spusese întotdeauna mama lui vitregă. Ce fel de bestie avea viața unei tinere în mâinile lui, îi fusese încredințată siguranța ei, iar în exact același moment el își împingea fără rușine mădularul erect spre șoldurile ei inocente? Probabil o împinsese în dulap intenționat, dacă era să fie sincer cu el însuși. O strânsese în brațe și o acoperise cu trupul lui nu pentru a o proteja, ci pentru că se gândise să se culce cu ea încă de când o întâlnise. Făcuse toate astea pentru interesul lui sexual și libidinos, nu-i așa, când ar fi putut să o scoată din bordel cu ceva mai mult efort și inventivitate.

Hatherfield întoarse capul și își lăsă buzele să stăruie lângă tâmpla ei. Ochii lui, ajustându-se cu întunericul, începură să îi distingă vag silueta. De fapt, mai degrabă începură să îi simtă conturul siluetei lipite de lemnul negru.

Stefanie își înclină capul, foarte puțin, suficient pentru ca buzele lui Hatherfield să îi întâlnească tâmpla.

„Întoarce capul!"

Dar buzele lui, buzele lui vinovate, rămaseră pe pielea ei, iar ea nu se mișcă. Nu se feri, nu icni șocată.

Hatherfield nu putea respira, nu putea gândi. Atunci, ea n-avea cum să nu știe. Sigur își dăduse seama că el știa că era femeie, iar dacă știa... ei bine, ce avea să se întâmple?

Atunci el era într-un bucluc mai mare decât își închipuise.

Buf, buf! Pași pe coridor.

Hatherfield își ținu răsuflarea, își menținu buzele lipite de tâmpla ei, totul nemișcat, fierbinte și în așteptare. O senzație de așteptare cristalină, după care totul se transformă în cioburi.

Ușa camerei fu izbită de perete.

Hatherfield absorbi tremurul corpului lui Thomas. Ea se împinse în el, lipindu-și fruntea de maxilarul lui și cuprinzându-i mijlocul cu ambele mâini. Mădularul lui erect se ghemui în scobitura dintre coapsele ei.

Hatherfield închise ochii pentru a detecta mai eficient mișcarea bocancilor prin încăpere. Un bărbat. Nu prea grăbit. Făcu vrei doi pași precauți și se opri. Scândurile podelei scârțâiră sub covor. Urmă un târșâit greoi, în timp ce se întoarse. Poate ridicase și studiase lenjeria pe care Hannah o lăsase pe jos.

După acea primă tresărire, Stephen stătu perfect nemișcat. Nici un scâncet nu îi scăpă printre buze, nici un fior nu îi cutremură

mușchii. Doar degetul ei trasa cercuri micuțe pe talia lui, parcă pentru a-i aminti că era încă vie, încă în brațele lui, făcându-i pielea să ardă și inima să îi bubuie. Răsuflarea îi era fermă și curajoasă pe gâtul lui. Hatherfield ar fi putut crede că ea se ascunsese toată viața de poliție prin dulapurile bordelurilor.

Cine știe? Poate chiar o făcuse.

Podeaua scârțâi din nou. Încet, precaut. Mai aproape.

Mai aproape.

Degetul lui Stephen încetă să se mai miște și se înfipse în pielea lui. Hatherfield avu impresia că îl putea auzi pe polițist respirând, greoi și rapid, prin hainele și lemnul care îi despărțeau.

Încă un pas. O pauză lungă. Încă un pas.

Apoi bocancii traversară grăbiți podeaua și ieșiră din încăpere.

Capitolul 9

Stefanie nu se putea opri din pălăvrăgit în timp ce birja personală a marchizului de Hatherfield îi zgâlțâia pe străzile Londrei, spre Cadogan Square.

– Chiar credeam că voi aluneca de pe acel ultim acoperiș, cel cu toate țiglele alea lipsă. Serios, oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă de casele lor, nu credeți?

– Într-adevăr.

– Ce noroc am avut că erați în spatele meu și nu în față. M-ați salvat. Desigur, nu am nici o îndoială că jgheabul m-ar fi oprit în cele din urmă, dar ar fi fost o alunecare zdruncinată până jos.

– Într-adevăr.

Hatherfield vorbi pe exact același ton pe care îl menținuse de când deschisese ușa dulapului în urmă cu o jumătate de oră, după un minut sau două de tăcere profundă, în care Stefanie așteptase ca el să o sărute din clipă în clipă și se gândise la ce urma să facă atunci când acest lucru avea să se întâmple. („Sărută-l înapoi", fusese concluzia fericită a creierului ei.) Dar sărutul anticipat nu se așternuse pe buzele ei. Doar trupul lui, greoi și fierbinte, stătuse lipit de al ei, cu acea protuberanță dură care o făcuse să își dorească să iasă din propria piele și să se strecoare în a lui, care îi dăduse fiori și aproape o îmbolnăvise. O făcuse să își dorească să își plimbe mâinile, picioarele

și tot trupul peste fiecare centimetru al corpului lui superb, mai ales pe acei câțiva centimetri viguroși care o împunseseră în stomac.

Stefanie se mulțumise să își plimbe un singur deget pe talia lui.

O, toate acele sentimente febrile care o băgaseră în belele și înainte! Acum se întorseseră, de zece ori mai puternice. Doar stând acum lângă el, de abia se putea abține să nu îl atingă. Ar fi trebuit să știe că nu era de bine.

Mai ales când Hatherfield credea că *ea* era un *el*.

În schimb, continuă să vorbească:

– Cu greu îndrăznesc să vă întreb cum ați nimerit în acel local și în special în camera mea, chiar în acel moment. Urmat îndeaproape de poliție, aș putea adăuga.

Hatherfield se agită pentru o clipă.

– De fapt, poliția a fost o surpriză.

– Și dumneata?

– Te căutam pe tine, tinere. Nu este evident?

Stefanie își îndreptă umerii.

– Nu am nevoie de o doică, Excelență.

– Nu? Se pare că ai intrat singur într-o belea pe cinste. Pentru Dumnezeu, ce naiba căutai într-un bordel, în primul rând? întrebă el cu ceva mai multă însuflețire, ceea ce era mult mai bine decât acele replici posomorâte și amenințătoare de mai devreme.

Ei bine, ea nu avea de gând să recunoască adevărul.

– A, știți cum este. Am ieșit cu tovarășii la o bere, două, căutând să ne distrăm. Nu este evident ce făceam?

– Erai pe podea când am ajuns, domnule Thomas. Păreai de-a dreptul tulburat.

– Doamna nu era potrivită pentru mine.

Hatherfield pufni.

– Îndrăznesc să spun că nu. Asta nu schimbă faptul că erai acolo, în acel bordel, o... persoană tânără și inocentă, când ar fi trebuit să fii acasă, în siguranța patului tău.

– În siguranță acasă? Vorbiți ca o doică.

– Ai nevoie de o doică, domnule Thomas.

Cuvintele năvăliră din gura ei:

– Nu, nu am. Nu sunt inocent. La urma urmei, nu sunt un virgin firav.

Trăsura încetini, cotind spre Hyde Park Corner. Hatherfield își puse mâna acoperită de mănușă pe marginea ușii, parcă pentru a se calma. Când vorbi, glasul îi revenise la tonul posomorât dinainte.

– Înțeleg.

O crezuse sau nu? Stefanie își privi mâinile împreunate pe genunchi, așezate peste faldurile groase ale paltonului negru și plictisitor. Răsuflarea îi izbucni printre buze, dându-și seama că își ținuse respirația. Se adună și spuse sfidător:

– Oricum, nu văd de ce nu m-aș distra. Nu sunt genul care să stea cuminte în pat noaptea.

– Nu, cred că nu ești.

– Dar dumneata ești.

Mâna lui Hatherfield rămase pe ușa birjei. Își frecă ușor degetul mare de margine.

– Mă faci să par de-a dreptul plictisitor, spuse el, oarecum amuzat.

– Îndrăznesc să spun că v-ar prinde bine o aventură, din când în când.

Râsetul lui trimise un nor de abur în noaptea londoneză.

– Dumneata ești o aventură suficientă pentru mine, crede-mă, domnule Thomas. Va fi greu pentru mine mâine-dimineață pe râu.

– Ei bine, nu e ca și cum trebuie neapărat să mergeți, nu? spuse Stefanie. Ați putea sta acasă și să dormiți o oră sau două în plus.

– Nu, nu aș putea, spuse el blând.

– Cum, nici măcar într-o dimineață?

Birja săltă peste un șanț și se opri brusc, fiindcă traficul se aglomerase în modul misterios specific londonez. Hatherfield oftă.

– Micuțule, nu ai înțelege. Uneori, există un singur lucru care te împiedică să îți pierzi mințile. Un singur lucru adevărat și sincer în viața ta, iar restul sunt doar prefăcătorii, formalități și masca pe care o porți în public. Masca pe care ești obligat să o porți. Așadar, trebuie să evadezi undeva, în fiecare zi, altfel o iei razna.

Birja porni din nou la drum. „Micuțule." Cumva, rostit de glasul lui Hatherfield, cuvântul nu sunase ca un diminutiv. Stefanie închise ochii.

– Vă înșelați. Înțeleg perfect ce vreți să spuneți.

Urmă o scurtă pauză, apoi:

– Ei bine, poate că înțelegi.

– În orice caz... Stefanie continuă rapid, întrucât fiecare dintre acele mici pauze părea să poarte greutatea a ceea ce se întâmplase

între ei în dulap. Sir John a fost de părere că rezumatul meu este foarte promițător.

– Nu mă îndoiesc. Ai o minte excepțională, domnule Thomas.

– Așadar, voi munci din greu ca să învăț.

– În mod sigur, așa sper. Ore îndelungate, petrecute în siguranță în biroul lui Sir John. Nu mă pot gândi la ceva mai bun pentru dumneata.

Stefanie se încruntă.

– Nu știu ce să spun despre acest lucru.

– Eu știu. Sunt convins că este cel mai bine așa. Nu ar trebui să fii lăsat afară deloc.

– *Deloc?*

– Nici măcar o dată. Hatherfield părea ferm convins. Ar trebui să te dedici în întregime practicii dreptului, cu pauze ocazionale la vremea mesei, să mănânci fie la birou, fie la masa lui Sir John din Cadogan Square. Sau în camera dumitale, de preferat. Da, aceasta este soluția. Cu pază dublă la fiecare ușă.

Stefanie își încrucișă brațele.

– M-am răzgândit. Sunteți plictisitor. De fapt, mai mult decât plictisitor. Cred să sunteți captiv într-o rutină. Și știți ce altceva mai cred?

– Nu îmi pot închipui.

– Cred că v-ați distrat în această seară.

– Distracție! Hatherfield râse, ușor aspru de data aceasta. Presupun că o poți numi astfel. Distracție.

Încheie cu un bombănit.

– Atunci, o vom repeta, nu-i așa? Nu neapărat într-un bordel, adăugă grăbită Stefanie, în timp ce o parte din creierul ei striga: „Ce faci, idioato? Te va demasca în doi timpi și trei mișcări, vei pierde jocul, el va fi furios, vei pune tot planul în pericol, ești nebună!", iar cealaltă parte țopăia, țipând: „Da! Da! Minunată idee! Mai mult timp cu Hatherfield, te rog! Mai mult, mai mult, mai mult!"

– Dar o ieșire în alt loc, continuă Stefanie. Ceva palpitant.

– Am deja suficiente lucruri palpitante în viața mea, mulțumesc.

– Nu, nu aveți. În orice caz, dacă nu mă veți însoți, voi merge de unul singur, pur și simplu. Și știți în ce belele intru.

Stefanie își privi cu modestie vârfurile degetelor.

– Nu ai face asta.

– Aș putea.

Birja trase în Cadogan Square. Un sunet gălăgios umplu aerul dintre ei, iar Stefanie își dădu seama că Hatherfield râdea. Ei bine, chicotea. Dar era o exprimare a amuzamentului, în orice caz.

Vehiculul se opri.

– Deci? spuse Stefanie.

– Vreau să te întorci direct acasă după ce îți termini munca, în fiecare zi, spuse Hatherfield.

– Dar...

El ridică mâna.

– Dar... Mă voi invita la cină, și apoi vom vedea.

Buzele lui Stefanie se curbară într-un zâmbet. Își aruncă brațele pe după gâtul lui.

– O, sunteți minunat, Hatherfield! Ne vom distra de minune, vă promit! Nu veți regreta.

– Sunt destul de sigur că voi ajunge să regret din plin. Totuși, nu are nici o importanță. Hai! Deschise ușa birjei. Te conduc înăuntru.

– Mă conduceți?

Dar mâna lui Hatherfield ajunsese deja pe brațul ei în timp ce ea coborî din birjă. Atingerea lui îi aminti din nou de acel moment din dulap, când buzele lui îi atinseseră pielea tâmplei și nu se retrăseseră, iar ea se simțise de parcă se îneca.

Hatherfield îi eliberă brațul în timp ce traversară drumul pietruit, spre treptele din fața casei lui Sir John. Sări înaintea ei și ciocăni cu inelul din metal în ușă, care fu deschisă o secundă mai târziu de unul dintre lachei.

– Bună seara, Excelență. Sir John este în bibliotecă.

– Mulțumesc, spuse Hatherfield, dar cred că eu voi pleca.

Lacheul se îndepărtă. Hatherfield se întoarse spre ea. Lumina felinarului aruncă o strălucire palidă pe o parte a chipului său serios și fără cusur, și totul se blocă în gâtul lui Stefanie, orice cuvânt pe care ar fi vrut să îl rostească.

– În legătură cu dulapul, spuse Hatherfield.

– Da! Eu...

– Nu se va repeta, promit. Sunt capabil să îmi controlez instinctele primare. Te poți baza pe mine, Thomas, poți avea încredere că, în viitor, voi pune interesele dumitale pe primul loc.

O, Dumnezeule, era atât de frumos, vorbindu-i pe tonul acela sobru, cu ochii lui albaștri atât de serioși și cu sprâncenele parcă încovoiate de remușcare sub borul pălăriei. Stefanie își dorea

să își pună palmele pe obrajii lui, să își apese buzele pe gura aceea senzuală.

– Da, desigur, spuse ea. Firește, așa ar fi cel mai bine.

El se întinse spre ea și îi scoase pălăria.

– Vreau să îmi cer iertare pentru...

– Măi, măi, James!

Stefanie și Hatherfield tresăriră asemenea unor pisici vagabonde speriate. Ceea ce, medită ea, în timp ce imaginea i se stinse în minte, nu era departe de adevăr.

Lady Charlotte apăruse pe coridor, micuță, splendidă și timidă, ochii mari fiindu-i luminați de lampa de pe măsuța aflată dinaintea ei. Ținea o mână pe stâlpul scării și cealaltă încleștată în pumn printre faldurile rochiei. Forma impecabilă ca de clepsidră a taliei ei părea imposibil de mică pe fundalul tapetului cu păsări.

Hatherfield se adună primul. Își plecă ușor capul.

– Lady Charlotte. Bună seara.

Ea înaintă câțiva pași.

– Suntem în bibliotecă. Intră și acompaniază-ne! Ochii îi erau fixați pe chipul lui Hatherfield, de parcă Stefanie nu exista.

– Mă tem că nu pot. Este deja mult prea târziu.

Glasul lui Hatherfield trimise un fior rece în aer.

– Ți-am simțit lipsa de dimineață, la micul dejun.

– Datorii de familie, mă tem, Lady Charlotte.

Privirea ei se mută, în sfârșit, înspre Stefanie.

– Înțeleg.

Hatherfield își ridică politicos pălăria.

– Te rog să mă ierți, Lady Charlotte. Se întoarse spre Stefanie. Domnule Thomas. Ne vom revedea mâine-dimineață.

Stefanie își forță buzele să se miște.

– O seară bună, Lord Hatherfield.

– Seară bună, James. Vocea domniței Charlotte răsună autoritară.

Când ușa se închise în urma lui Hatherfield, Stefanie se întoarse și se pregăti sufletește pentru așteptata lovitură de grație a lui Lady Charlotte.

– Excelență, eu...

– Domnule Thomas. Dragul meu domn Thomas. Expresia femeii deveni amabilă. Păși înainte și își strecură brațul peste al lui Stefanie. Trebuie să vii și să stai cu noi. Este un lucru foarte straniu, dar simt că faci parte din familie. Ca și cum nu ai fi deloc un funcționar.

*

La ora nouă fix în dimineața următoare, marchizul de Hatherfield urmă spatele neted ca abanosul al unui lacheu în biroul ducelui de Olympia din Park Lane.

Ducele, ridicând privirea de la birou, își puse jos condeiul și se ridică, zâmbind larg.

– Hatherfield! Iată-te! Ce plăcere!

Hatherfield îi ignoră mâna întinsă.

– Olympia, ticălosule! Ce naiba ai mai pus la cale acum?

Ducele flutură din mână.

– Cafea? Sau ceva mai tare?

– Cafeaua e de ajuns.

Ducele de Olympia apăsă butonul de pe birou. Lacheul reapăru.

– Cafea pentru Excelența Sa, spuse vesel ducele.

Hatherfield merse lângă fereastră.

– Hai, strigă ducele. Nu este nevoie să te bosumfli.

– Nu mă bosumflu. Mă asigur că nu am fost urmărit.

– Ești în siguranță aici.

Hatherfield se întoarse.

– Da? Dar nu aceasta este întrebarea, momentan. Vreau să știu cine este acest Stephen Thomas și de ce naiba ai îmbrăcat-o pe biata domnișoară în haine bărbătești și ai trimis-o să lucreze pentru Sir John Worthington, dintre toți oamenii?

– Ți se pare neadecvată poziția ei?

– Scuză-mă! Ai înnebunit?

– Deloc, deloc.

Urmă o bătaie în ușă.

– Intră, intră, spuse ducele de Olympia, iar lacheul aduse o tavă din argint, pe care un serviciu argintat de cafea strălucea cu lumina conferită după mii de lustruiri.

Hatherfield își împreună brațele și se încruntă în timp ce lacheul pregăti ceștile, farfurioarele și vasele pentru frișcă, ritual executat cu toată solemnitatea cuvenită pentru biroul privat al ducelui de Olympia. Cu exact aceleași mișcări, un lacheu – poate chiar același – adusese cafeaua pentru Hatherfield la prima sa vizită în acest birou, nu-i așa? În urmă cu patru ani, când el de-abia ieșise de pe băncile universității. Primise un bilet în apartamentul său nou-nouț din Albert Mansions, situat la o distanță sigură de Belgrave Place,

privise pierdut hârtia și se gândise: „Tatăl lui Penhallow? Ce naiba vrea de la mine tatăl lui Penhallow?"

– Fiul meu, Penhallow, vorbește foarte frumos despre tine, spusese ducele de îndată ce făcuseră cunoștință și băuseră primele guri de cafea. Mintea ta ageră, condiția ta fizică bună și caracterul moral solid. Mă gândeam că poate ai fi dispus să mă ajuți cu o sarcină importantă. O sarcină discretă, pentru care guvernul Maiestății Sale ar fi foarte recunoscător.

Hatherfield privi din nou pe fereastră, bătând cu degetele în propriul braț. Apăsarea secundelor care treceau îi bubuia în creier.

Ușa se închise în cele din urmă.

– Hai, spuse ducele de Olympia. Bea cafeaua, fii un flăcău cumsecade!

Hatherfield traversă încăperea și luă o ceașcă de pe masă.

– Ei bine? Numele ei, măcar.

Zâmbetul ducelui dezvălui un rând de dinți albi și eleganți.

– Este Alteța Sa Regală prințesa Stefanie, fata cea mică a prințului de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, care – după cum sunt convins că știi – a fost ucis în urmă cu două luni, împreună cu soțul fiicei lui cea mare, prințesa moștenitoare.

Ceașca încremeni în mâna lui Hatherfield, chiar înaintea buzelor sale. Se holbă la dinții ducelui, în timp ce cuvântul se învârtea în jurul lui.

– Prințesă? rosti el în cele din urmă.

– Și nepoata mea, spuse ducele de Olympia. Sora mea Louisa a fost prima soție a prințului Rudolf.

Hatherfield puse ceașca în farfurioară și farfurioara pe masă. Alese un pateu de pe o farfurie înflorată, fină precum porțelanul, îl aruncă în gură, mestecă, înghiți și se întinse după cafea. Luă o gură, puse ceașca pe masă și spuse:

– Unde sunt surorile Alteței Sale?

Ducele flutură din mâini.

– În altă parte.

– Sunt în pericol?

– Evident, altfel le-aș fi lăsat să stea liniștite în Germania.

Hatherfield își bău cafeaua. Mintea îi era acum destul de liniștită și de organizată.

– Și *acesta* este planul tău? Să le ții pe prințese în siguranță îmbrăcându-le ca pe niște băieți tineri și dându-le drumul, nesupravegheate, prin Anglia?

– Dar nu sunt nesupravegheate, nu-i așa? Tu ai ținut-o în perfectă siguranță pe draga mea Stefanie.

Ducele se așeză în fotoliu, radiind. Ceașca lui Hatherfield zdrăngăni pe farfurioară.

– Dumnezeule! *Ești* nebun! Dacă nu aș fi observat că domnul Stephen Thomas e fată, hmm? Dacă nu aș fi știut câte ceva despre afacerile tale? Dacă nu m-aș fi deranjat? *Riscul* pe care ți l-ai asumat!

– Cred că am calculat destul de bine riscurile. Din nou acel zâmbet. Te-am antrenat eu însumi, nu-i așa? Te-am însărcinat cu câte o sarcină stranie sau două. Știu exact care îți sunt abilitățile, Hatherfield, și am avut toată încrederea că...

Hatherfield porni cu pași mari spre el și bătu cu pumnul în masă, făcând condeiele ducelui să se zdruncine în suportul lor. Rosti printre dinții încleștați:

– Îmi vei spune tot ce știi despre pericolul care o pândește pe Alteța Sa. Nu vei omite nici un detaliu. Și apoi *eu* îți voi spune cum *vreau* să procedez mai departe pentru a pune siguranța tinerei domnițe mai presus de orice. Mai presus de *orice*, mă auzi? Tu și blestematele tale de intrigi politice!

Ducele de Olympia își împreună degetele și se apleacă înainte. Ochii lui albaștri îi întâlniră pe ai lui Hatherfield cu intensitatea unui fulger.

– Te asigur, dragul meu prieten. Nimic nu este mai important pentru mine decât fericirea și bunăstarea prețioasei mele nepoate.

– Nimic, Alteță? spuse cu amărăciune Hatherfield.

Ducele își întinse mâinile.

– Dragul meu Hatherfield, de ce crezi că ți-am încredințat-o ție?

Capitolul 10

Old Bailey
Iulie 1890

Avocatul lui Hatherfield nu era încântat și îi transmise acest lucru clientului său.

– Nu sunt încântat, Lord Hatherfield. Vă înfățișați la acest proces de parcă ar fi un meci de tenis, nu un proces pentru crimă, de care depinde viața dumneavoastră.

Domnul Fairchurch avea un chip lat, brăzdat de o mustață maronie voluptuoasă, pe care o răsucea cu toată forța nemulțumirii sale.

Hatherfield se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele.

– Te asigur, domnule Fairchurch, că importanța chestiunii apasă greu pe umerii mei. Nu am nici cea mai vagă intenție să par – of, care este cuvântul, domnule Thomas?

Se întoarse spre Stefanie cu un zâmbet.

Ea nu îi zâmbi.

– Lipsit de griji. Indiferent. Nefiresc de vesel. Ea stătea între două teancuri imense de documente, și, în umbra acestei crevase, oasele puternice ale feței ei păreau aproape supte. Stefanie se aplecă spre el și spuse acuzator: Voios.

Hatherfield pocni din degete.

– Acesta este cuvântul. Dar nu văd nici un motiv să fiu abătut. Uitați-vă la voi doi, ca două bufnițe plouate. Nu aveți pic de încredere în sistemul juridic britanic? Cel mai precis din lume.

– Doar dacă inculpatul arată un interes adecvat față de propriul caz, spuse domnul Fairchurch.

– Arăt interes. Ascult fiecare cuvânt, vă asigur. Chiar și pe cele în latină.

– Ca să nu mai vorbim despre această surpriză neplăcută din partea domnului Wright. De ce naiba nu ați spus nimic despre asta? Nu erați conștient de această chestiune?

Hatherfield o privi pe Stefanie.

– Eram perfect conștient.

– Atunci...

– Domnule Fairchurch, spuse Stefanie, fără să își ia privirea de la chipul lui Hatherfield, cred că întrunirea dumitale cu judecătorul și cu procurorul va avea loc în două minute.

Domnul Fairchurch băgă mâna în buzunar și scoase un ceas.

– Fir-ar să fie! Mă întorc în scurt timp. Încearcă să îi bagi mințile în cap, domnule Thomas, și să îi dai de cap chestiunii Harlowe.

Când ușa se închise în urma lui, Hatherfield renunță la aerul indiferent și se întinse peste masă pentru a lua mâinile lui Stefanie într-ale lui.

– Draga mea...

Ea își feri mâinile.

– Încetează! Dacă ne-ar vedea cineva...

– Dar el tocmai a plecat.

– Nu fi prost! Ochii îi erau umezi. Nu înțelegi? Ești în proces pentru viața ta, Hatherfield. Viața ta.

– Nu este nici un pericol. Am încredere în...

Stefanie se ridică atât de rapid de pe scaun, încât aproape îl răsturnă.

– În sistemul juridic britanic. Știu. Dar nu avem nimic, Hatherfield. Nimic în afară de cuvântul tău. Și de ce naiba nu mi-ai spus niciodată că domnul Wright o mituia pe mama ta vitregă pentru a aranja căsătoria dintre tine și Lady Charlotte?

– Le mituia pe amândouă, după câte am înțeles eu.

– Dar de ce nu ai spus nimic? Din senin, acuzarea chiar are acum un motiv!

– Pentru că nu știam că mai știe și altcineva. Era o chestiune privată.

Stefanie se ridică din nou de pe scaun și merse lângă mica fereastră ce dădea spre alee.

– Aș vrea ca însuși Sir John să se ocupe de cazul ăsta. Fairchurch este destul de competent, dar...

– Știi că nu ar putea. A fost acolo în noaptea crimei, în Belgrave Square. Suntem norocoși că Fairchurch te-a acceptat; măcar Sir John îți poate da sfaturi neoficiale.

– Mă îndoiesc că va fi încântat de întorsătura pe care au luat-o lucrurile astăzi. Nu aș vrea să fiu în pielea lui Lady Charlotte dacă Sir John decide că ea știa despre acest aranjament al fratelui ei. Stefanie își trecu un deget peste tocul prăfuit al ferestrei. Mai este ceva ce nu mi-ai spus?

Hatherfield nu zise nimic. Ea se întoarse, cu brațele încrucișate la piept, și văzu că el o privea intens.

– Tu cum ești, Stefanie? Cum te descurci? Nelson are grijă de tine, nu-i așa?

Stefanie râse scurt.

– Nelson este ca un buldog. Cred că așteaptă chiar acum afară, lângă ușă.

Hatherfield oftă îndelung, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea vreme de o săptămână. Pentru prima dată, Stefanie observă liniile din jurul ochilor lui albaștri, urma delicată a tensiunii pe pielea lui aurie și palidă.

– Este un om bun.

Stefanie se așeză din nou pe scaun. O dureau ochii din pricina efortului de a nu ceda. De a nu permite lacrimilor rușinoase să se elibereze în fața lui.

– Hatherfield, te rog! Trebuie să îți dai silința. Trebuie să lupți. De dragul meu, dacă nu de al tău. Unchiul meu nu este aici, nici surorile mele. Nici măcar domnișoara Dingleby. Nu mă poți lăsa singură, mă auzi?

– Sir John va avea grijă de tine.

Stefanie lovi cu pumnul în masă.

– Nu îl vreau pe Sir John. Te vreau pe tine!

El se ridică încet în picioare, parcă pentru a se ține pe sine în frâu prin cel mai uriaș efort de autocontrol. Spuse blând:

– Un bărbat cu trecutul pătat de acuzația unei crime? Chiar dacă sunt achitat, Stefanie, nu mai sunt potrivit pentru tine. Dacă am fost vreodată.

Ea se aplecă înainte, peste masa îngustă, și îi luă mâinile într-ale ei.

– Să nu mai spui asta niciodată. Eu voi lupta pentru tine cu tot ce am, Hatherfield, cu toată priceperea și forța, și mă aștept ca tu să faci la fel pentru mine. Așa cum ai făcut înainte de toate astea. Așa cum ai luptat din răsputeri pentru mine când am avut nevoie de *tine*.

Licărul reveni în sfârșit în ochii lui. Într-o secundă în care un leopard și-ar captura prada, el îi cuprinse chipul în mâinile puternice și spuse, lângă gura ei:

– Stefanie, micuțo, nu știi cât de greu îmi este să...

Mânerul ușii se răsuci. Stefanie căzu înapoi pe scaun, inima bubuindu-i, urechile țiuindu-i.

– Ei bine, domnilor? spuse domnul Fairchurch. Am ajuns la o soluție satisfăcătoare?

– Da, domnule, spuse cu fermitate Stefanie, fixându-și privirea între ochii aprigi ai lui Hatherfield. Cred că i-am explicat lui Lord Hatherfield chestiunea în cei mai clari termeni posibil.

Capitolul 11

Cadogan Square, Londra
Noiembrie 1889

Toate lămpile și candelabrele din salonul lui Sir John Worthington din conacul din Cadogan Square străluceau luminos peste cei prezenți și așezați pe canapele, dar marchizul de Hatherfield, oprindu-se în prag, simți o umbră rece acoperindu-i pieptul.

– Dragul meu băiat, spuse tatăl său, ridicând privirea din pahar. În sfârșit, ai ajuns!

– Tată. Bună seara. Merse apoi spre femeia care ocupa o parte din canapea, conspirând în mod intim cu silueta gingașă a lui Lady Charlotte Harlowe. Altețǎ. Îi luă mâna întinsă și o aduse aproape de buzele sale, fără să o atingă.

– Dragul meu Hatherfield, spuse mama lui vitregă, zâmbindu-i amabil. Ai întârziat.

– Îmi cer iertare. L-am condus pe tânărul domn Thomas acasă.

– Cât de amabil din partea ta să te preocupi de protejatul nostru, spuse Lady Charlotte. Și unde este dragul de el acum?

Hatherfield se întoarse spre ea. Domnița întinse mâna, așteptând un alt pseudo-sărut, o întâmpinare la fel de neplăcută.

– Lady Charlotte. Cred că domnul Thomas este sus, se schimbă în haine pentru cină.

– Haine pentru cină! Are așa ceva?

– Îmi închipui că da. Hatherfield se întoarse în locul unde stăteau cei doi domni, cu băuturile în mâini și cu trupurile rigide. Ce surpriză uriașă, tată. Nu știam că iei cina cu Sir John în această seară.

– O surpriză plăcută, sper.

– Desigur.

– Te vedem atât de rar, Hatherfield, încât ne-am gândit că poate muntele trebuie să vină la Mohamed.

Glasul ducesei era limpede și rece precum un lac de munte. „Așa cum îi e și inima", se gândi posomorât Hatherfield. Aruncă o privire spre ușă. Unde naiba era Stefanie? Avea nevoie de un chip prietenos, de o singură privire conspirativă, de o senzație de apropiere.

De-abia schimbaseră un cuvânt în birjă, când se întorseseră de la Baroul Temple. El o aşteptase afară în stradă, numărându-i pe ceilalţi funcţionari când ieşiseră din birou, până când, în cele din urmă, în pragul uşii negre apăruse şi silueta ei. Domnul Stephen Thomas. Alteţa Sa Regală prinţesa Stefanie, îmbrăcată în paltonul ei negru şi purtând melonul, cu mustaţa ei mică şi aspră şi pantofii negri ponosiţi. Privise în susul şi în josul străzii, de parcă l-ar fi căutat, iar el păşise înainte şi clipise pentru a îndepărta licărul ce îi apăruse în ochi la vederea ei. Maxilarul ei ferm, umerii fragili, ochii ei deopotrivă aprigi şi delicaţi, vigoarea şi vulnerabilitatea ei. Hatherfield îşi dorea să o strângă la piept şi să o protejeze.

– Bună seara, Thomas, spusese el în schimb. Hai să te ducem acasă, da?

Şi asta fusese tot.

Acum ar fi renunţat la braţul său stâng pentru a o vedea măcar pentru o clipă.

– A muncit iar până târziu, nu-i aşa? spuse Sir John. Bun flăcău! Are nevoie de puţină disciplină, desigur, dar mintea lui este de primă clasă. Absolut de primă clasă. Vin?

– Vă rog!

Sir John merse lângă tava cu băuturi.

– Apreciez că te preocupi de băiat. Exact de asta are nevoie, de puţină lustruire. Un exemplu excelent!

– Nu ştiu ce să spun în privinţa aceasta, zise el, luând paharul de la Sir John.

– Prostii, spuse Lady Charlotte. Domnul Thomas este foarte norocos că a găsit un sponsor cu o poziţie atât de bună. Un gentleman atât de elegant şi de virtuos ca tine, James.

Hatherfield luă o gură zdravănă de vin.

– Mă flatezi!

– Fireşte, spuse jovial ducele de Southam. Fireşte că te flatează. Draga de ea!

– Foarte dragă. Ducesa luă mâna lui Lady Charlotte într-a ei şi i-o strânse afectuos.

Lady Charlotte îşi plecă privirea şi roşi.

– Sunteţi teribil de amabili.

– Pentru că te iubim, draga mea. Eşti atât de frumoasă, de fermecătoare şi de educată. Domniţa perfectă. Nu-i aşa, Hatherfield?

Ducesa îi zâmbi.

El bău vinul și se încruntă la tatăl său.

– Într-adevăr.

– Este totul în regulă, James? întrebă Lady Charlotte. Pari distras în această seară. Nu ești tu, cel cordial și antrenant.

– Nu sunt? Probabil din pricina aerului rece.

Merse lângă tava cu băuturi și își reumplu paharul.

– Aer rece? Eu nu simt. Dumneata simți aerul rece, Alteță?

– Deloc, draga mea, spuse ducesa de Southam. Poate că este de la vinul ăsta pe care îl bea Hatherfield.

– Draga mea mamă vitregă... În acest moment, nu cred că există suficient vin în lume.

– Hatherfield! Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă ducele.

– Nu este deloc el însuși, spuse ducesa.

– Poate este bolnav, spuse Lady Charlotte. Se ridică într-un foșnet de mătase și se grăbi în direcția lui. A spus că simte aer rece. Bietul meu James! Veni prin spatele lui și întinse mâna pentru a-i pune degetele reci pe frunte.

Hatherfield le dădu la o parte și se îndepărtă de ea.

– Nu sunt bolnav, pentru Dumnezeu! Pur și simplu, sunt...

– Epuizat, nu-i așa?

Glasul din pragul ușii pluti vesel, făcându-i pe toți să tresară și pe duce să își verse vinul cu o sudalmă vulgară, ce rămase suspendată în aer în cel mai necuviincios mod posibil.

Domnul Stephen Thomas – Stefanie – înaintă, cu un zâmbet sclipitor.

– Mă tem că este vina mea. L-am reținut până târziu aseară. Nu voi spune de ce – îi făcu ștrengărește cu ochiul în timp ce trecu pe lângă câteva perechi de ochi uimiți în drum spre tava cu băuturi –, întrucât subiectul nu este deloc adecvat pentru doamne. Își turnă vin și ciocni paharul cu al lui Hatherfield, provocând un clinchet cristalin și vesel. În cinstea dumneavoastră, domnule!

– Pentru Dumnezeu, spuse uimit ducele de Southam. Cine naiba este ăsta?

– Noul meu copist, spuse Sir John.

Hatherfield privi chipul lui Stefanie, amuzat și ușor îmbujorat, apoi mustața neagră și zveltă pe tenul ei catifelat. Fracul negru i se aranja frumos pe umeri; plastronul alb al cămășii era întins peste ușoara protuberanță a pieptului ei. Părul castaniu avea o sclipire întunecată datorită pomezii, pieptănat pe spate pentru a-i expune

fruntea și pomeții înalți, puternici și neînfricați. Ea îl privi înapoi cu ochii aceia mari și luminoși, de sub genele negre și extravagante, parcă dansând cu secrete împărtășite, și ceva șuieră în urechile lui Hatherfield, de parcă un uragan trecea grăbit, învolburându-se și vâjâind și luându-i pământul de sub picioare.

Sunetul unui bărbat îndrăgostindu-se.

Hatherfield îi zâmbi înapoi și puse jos paharul.

– Alteță, spuse el, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Stephen Thomas, rudă și protejat al însuși ducelui de Olympia, cel mai inteligent flăcău din Londra și, după cum am auzit, următorul gigant al baroului britanic.

Trei bătăi aprige se auziră în dormitorul lui Stefanie de la etajul al treilea în secunda în care ea se eliberase din frac.

Încremeni cu mâinile pe lavaliera de la gât și privi în jur.

Cioc cioc cioc! Puțin mai tare.

Stefanie privi încruntată spre ușă. Cine naiba i-ar putea căuta compania la ora aceasta? În mod sigur nu Lady Charlotte, care îi aruncase priviri nimicitoare peste masă, în timpul cinei, de fiecare dată când credea că Stefanie nu o vedea. În primul rând, o vizită nocturnă fără însoțitoare ar fi foarte nepotrivită. În al doilea rând, doar nu credea că putea scăpa basma curată cu o crimă violentă în casa unchiului ei, cu tehnicile moderne ale criminalisticii și cu tipul acela care purta căciulă de vânătoare, cu urechi și cozoroc, și care alerga lovit de streche prin Londra, trăgând concluzii stranii.

Stefanie deschise ușa și aruncă o privire pe coridor.

Nimeni.

Cioc cioc cioc!

Stefanie închise grăbită ușa și se întoarse. La doi metri distanță, chipul marchizului de Hatherfield era lipit de sticla umedă a ferestrei sale, frumusețea fiindu-i oarecum distorsionată și distrusă de sticlă și de umbrele sinistre.

Stefanie răsuflă în sfârșit și traversă încăperea.

– Ați fi putut să spuneți ceva, zise ea, deschizând fereastra. Aproape am murit de spaimă.

– Prostii! Nu îți vin ție de hac niște spaime din astea. Slavă Domnului!

Se strecură înăuntru cu o răsucire abilă a corpului zvelt și sări pe podeaua lui Stefanie. O cascadă de picături se revărsă din părul lui auriu.

Stefanie îi întinse un prosop pentru mâini de lângă lavoar. Inima îi bătea atât de repede, încât crezu că avea să amețească. Hatherfield părea să ocupe tot spațiul din încăpere – și să ia tot aerul –, de parcă soarele însuși pătrunsese pe fereastră și poposise, încă arzător, pe covorul ei.

– Știți, există o invenție minunată numită scări. Combinate cu o ușă, reprezintă o modalitate remarcabilă de a obține accesul în camera cuiva. Sau ieșirea, dacă e vorba de-așa ceva.

– Încerc să îmi corectez metodele plictisitoare, după cum m-ai instruit. Chipul lui Hatherfield apăru de după prosop, rânjind larg, cu părul umed ciufulit, de parcă tocmai se trezise. De asemenea, nu voiam să fiu văzut.

Bum bum, începu inima lui Stefanie.

Ea înșfăcă prosopul și îl atârnă la loc lângă lavoar.

– De ce nu?

– De ce nu ce?

– De ce nu voiați să fiți văzut?

– A. Fereastra era încă deschisă. Hatherfield o închise cu grijă și se întoarse spre Stefanie. Pentru că, dacă aș fi fost văzut, aș fi putut fi urmărit. Și dacă aș fi fost urmărit...

Stătea chiar în fața ei, înfierbântat și ud după ce se cățărase pe jgheaburi și sărise peste acoperișuri în burnița londoneză. Gura îi era mai blândă acum, buzele, mai tandre.

– Dacă ați fi fost urmărit? spuse ea cu sufletul la gură.

Hatherfield îi luă mâinile între ale sale și i le sărută pe rând.

– Dacă aș fi fost urmărit, cineva m-ar fi putut vedea făcând asta. Își puse palmele calde pe obrajii ei. Și asta.

Se aplecă și îi sărută buzele.

Stefanie icni în gura lui. Avea gust de coniac și de trabucuri, la fel ca ea, dar combinația părea de o mie de ori mai viguroasă și mai masculină în răsuflarea lui. O savură pentru o clipă, până când el ridică ușor capul.

– O, spuse Stefanie.

– Din nou?

– Da, te rog.

Buzele lui erau moi, blânde și delicios de umede. Hatherfield se avântă puțin mai adânc de data aceasta, lent, o mișcare amplă și unduioasă care se împrăștie precum o flacără prin capul, pieptul și stomacul ei. Cel mai senzual sărut din lume. Stefanie își strecură brațele pe sub vesta lui, apoi pe spate, urcând pe umerii săi duri și musculoși, iar mâinile lui alunecară în părul ei, mângâindu-i capul... iar gura lui, *O, Dumnezeule*, gura lui fierbinte și aromată! Gura lui Hatherfield. Stefanie își plimbă vârful limbii pe pielea fină a buzei lui, iar Hatherfield gemu din adâncul pieptului.

Sunetul acela stârni o reacție chimică înăuntrul ei, ceva întunecat și care avea puterea de a o schimba. Își ridică genunchiul drept și își lipi gamba de coapsa lui viguroasă; mâinile ei bâjbâiau pe marginea hainei sale, căutând vesta și cămașa de dedesubt, pielea caldă pe care își dorea cu disperare să o atingă, să o sărute și să o devoreze.

El bolborosi ceva și se retrase, doar un centimetru sau doi. Dar fu suficient.

Stefanie își coborî piciorul pe podea. Ea gâfâia; la fel și el. Ochii lui erau blânzi și gravi în timp ce îi studiau chipul. Buzele i se întredeschiseră ușor, de parcă era pe punctul de a-i spune ceva, o declarație, iar Stefanie își dădu îngrozită seama de ceea ce tocmai făcuse. Viclenia de care dăduse dovadă în mod voit; nu ca în dulap, unde nu avusese de ales, ci aici, în spațiu deschis, atingându-l cu limba, punându-și piciorul în jurul lui. Lăsându-l să creadă că ea era ceva ce nu era. Lăsându-l să creadă că era ceva ce el își dorea.

Hatherfield avea să o urască. Avea să o respingă dezgustat. Dar trebuia să știe adevărul.

Groaznicul adevăr.

Îi luă mâinile de pe gâtul ei și le ținu la piept, apoi șopti:

– Hatherfield, trebuie să îți spun ceva.

– Micuțule, trebuie să îți spun ceva.

– ... Nu ar fi trebuit să te sărut astfel...

– ... Nu ar fi trebuit să te sărut astfel...

– ... Nu ar fi trebuit să te las să mă săruți...

– ... Nu ar fi trebuit să te las să îmi întorci sărutul...

– ... Dar a trebuit să o fac, măcar o dată, pentru că...

– ... Dar nu m-am putut abține, pentru că nu se va repeta...

– ... Acum că știu cine ești, Stefanie, Alteță, nu pot spera vreodată...

– ... De îndată ce vei afla cine sunt. Sunt... Ce ai spus?

Hatherfield își ridică mâna din a ei și îi mângâie obrazul, apoi tâmpla.

– Nu pot spera vreodată să te merit.

– Nu asta. Ce ai spus înainte? Cum mi-ai spus?

– Stefanie. Numele tău adevărat, nu-i așa?

Ea se retrase.

– Știai? În tot timpul acesta, ai știut?

– Ei bine, nu am știut detaliile până în această dimineață. Până când mi-a spus ducele de Olympia. Evident, știam că se petrece ceva; o tânără nu se deghizează într-un copist fără un motiv al naibii de bun – iartă-mă, un motiv *strașnic* de bun...

– În tot timpul acesta, ai știut că sunt femeie?

Hatherfield făcu ochii mari, ca două luni albastre, studiind-o din cap până în picioare.

– Tu ai avut impresia că *eu* credeam că ești *bărbat*? Chiar *și acum*?

– Păi, da!

– Și ieri? În dulap?

– Eu... da. Da, așa am crezut. Mă simțeam prea vinovată ca să te dezamăgesc...

Un chicot scăpă printre buzele lui Hatherfield. Încă unul. Stefanie își încrucișă brațele.

– Păi, dacă nu ai fi atât de devastator de chipeș, Adonis blestemat!

Hatherfield își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Taci! Vei trezi toată casa.

Dar simți cum buzele îi zvâcnesc. Pieptul lui Hatherfield era zguduit de forța propriului râset. Făcu un pas înapoi și se prăbuși pe pat, făcând arcurile să scârțâie panicate.

– Uite ce faci! Te-ai așezat cu paltonul ud peste așternuturile mele.

– Eu... nu mă pot hotărî dacă să mă simt ofensat sau... flatat! gâfâi el, trecându-și mâinile prin păr.

– Nu îmi pot închipui de ce.

Pieptul nu i se mai zguduia așa tare acum.

– Ofensat pentru că m-ai crede un imbecil atât de mare încât să nu îmi dau imediat seama de deghizarea ta.

– Ascultă, cred că înfățișez un tânăr foarte convingător. Mustața mea este impecabilă, și m-am descurcat cu aplomb cu trabucul acela astă-seară, Hatherfield. Cu aplomb.

– Într-adevăr. Tentativa aceea de a pufăi un inel de fum a fost foarte credibilă. Dar se întâmplă să fiu foarte pregătit în studierea

detaliilor umane, prințesă. În analizarea indiciilor grăitoare. Mâinile tale, de exemplu. Picioarele tale foarte atractive. Sau poate a fost ceva în modul admirativ în care m-ai privit. Hatherfield ridică privirea spre tavan, încă zâmbind.

Stefanie clătină din cap.

– Bine, atunci. Înțeleg de ce ai fost ofensat. Cu greu îndrăznesc să întreb de ce te-ai fi putut simți flatat.

Hatherfield se sprijini în coate și îi adresă cel mai lacom rânjet, un rânjet și o privire scânteietoare, care ar fi înmuiat genunchii oricui.

– Pentru că îți doreai atât de mult să mă săruți, încât ai continuat fără să îți pese.

Ea scoase un icnet furios și se întinse după o pernă.

Stefanie lovi rapid, dar Hatherfield fu și mai rapid. Se feri și sări în picioare, cu genunchii îndoiți, cu ochii aprinși și cu mâinile pregătite.

– Ești o bestie! Legănă perna spre spațiul gol în care, cu o secundă mai devreme, stătuse Hatherfield. O *bestie* – legănă din nou perna – insuportabilă – un alt balans – îngâmfată – alt balans – și aberantă – lovi peretele, neavând unde să fugă.

Hatherfield prinse cu o mână acel ultim balans al pernei. O ținu deasupra capului și îi zâmbi.

– Dă-mi perna!

– Nu prea cred. Pradă de război.

Stefanie trase de pernă. Hatherfield trase și el, iar ea se izbi de pieptul lui și uită de pernă.

– Hatherfield, eu...

Cioc cioc cioc! Ușa.

O voce feminină stridentă străpunse lemnul.

– Domnule Thomas, ești bine?

Lady Charlotte.

Stefanie făcu ochii mari. Hatherfield ridică din umeri.

– Destul de bine, strigă ea.

– Pentru că se aud bubuituri groaznice. Camera ta este chiar deasupra camerei mele, domnule Thomas, și începeam să mă panichez.

Glasul îi era iritat și curios.

– Nu este nici un motiv de panică, Excelență, spuse Stefanie. Eu... eu doar... era un șoarece. Un șoarece foarte insistent și enervant.

– Ca să nu mai spunem aberant și îngâmfat, șopti Hatherfield.

– Ce-a fost asta? întrebă Lady Charlotte. Șoptești?

– Nu. Nu, era... vântul. Am lăsat fereastra deschisă. Voiam puțin din aerul proaspăt al nopții.

– Plouă, domnule Thomas. O să răcești.

Hatherfield încă nu dăduse drumul pernei, nici Stefanie. Stătea acolo la pieptul lui, privindu-i chipul amuzat – ticălosul –, neîndrăznind să se miște. Nevrând să se miște. Trupul lui era atât de cald! Minunat, cald și ferm.

Devenea din ce în ce mai cald și mai ferm cu fiecare secundă, dacă ea nu se înșela.

Stefanie icni.

– Da, plouă. O să răcesc, aveți dreptate. Îl voi închide imediat și voi merge la culcare.

Chiar atunci Lady Charlotte scoase un mic sunet gutural, chiar dincolo de ușă.

– Bine, atunci. Așa să faci. Gata cu bubuiturile, domnule Thomas. Dacă mai găsești vreun șoarece, pentru Dumnezeu, cheamă un servitor.

– Gata cu bubuiturile, spuse Stefanie. Chem un servitor. Am înțeles.

– Noapte bună, domnule Thomas.

– Noapte bună, Excelență.

Pașii ușori ai lui Lady Charlotte se îndepărtară pe coridor.

Stefanie își ținuse răsuflarea, iar acum răsuflă cu putere. Hatherfield îi înapoie perna.

– Gata cu bubuiturile, spuse el solemn.

Stefanie își puse brațele în jurul pernei, care îi oferi o senzație rece și diformă, un înlocuitor modest pentru căldura pieptului masiv al lui Hatherfield.

Se încruntă.

– Pregătit.

– Poftim?

– Ai spus mai devreme că ai fost pregătit în studierea detaliilor umane. Ce ai vrut să spui cu asta?

Hatherfield traversă încăperea și își recuperă pălăria, care căzuse de partea cealaltă a patului îngust, din fier, al lui Stefanie.

– Ce am vrut să spun, zise el, sau, mai degrabă, ce este relevant pentru situația neobișnuită a Alteței Tale este că nu trebuie să îți faci griji din cauza amenințărilor la adresa ta atât timp cât protecția ta îmi este încredințată.

Un discurs destul de formal. Încruntarea ei se adânci.

– De fapt, nu sunt atât de îngrijorată. Sunt sora cea mică. Nu prezint mare importanță. Anarhiștii ăștia o vor pe Luisa.

El se întoarse spre ea.

– Ce știi despre asta?

– Nu sunt proastă, Hatherfield. Știu să ascult, din când în când. Mă aștept să fie Brigada Revoluționară a Sângelui Eliberat, nu-i așa? Și-au băgat cu succes nasul în succesiunile regale în acest ultim deceniu. Promovând instabilitatea politică – *executându-i pe tirani*, cred că așa spun ei –, probabil pentru a interveni apoi și a-și instaura propriile idei, oricare ar fi acestea. Se pare că nu se pot pune de acord asupra modului în care guvernele *ar trebui* să fie conduse; s-au pus de acord doar despre cât de rele sunt sistemele actuale. Nu ne ajută prea mult lucrul ăsta, dar așa stau lucrurile. Oricum, dacă ești unul dintre agenții lui, mă aștept ca unchiul să îți fi vorbit deja despre asta. Mă aștept chiar să fi avut totul plănuit, aruncându-mă în calea ta. Inteligent, inteligent unchiul meu!

– Dumnezeule, spuse Hatherfield.

Se holbă la ea de parcă ar fi fost nebună.

– Ha! Ești exact ca restul, nu-i așa? O, Stefanie nu este nimic altceva decât o găgăuță cu capul sec, care intră în belele. Ei bine, sunt mult mai receptivă decât crezi. Și îndrăznesc să spun că știu mult mai multe despre ceea ce gândește omul de rând decât oricare dintre voi. Ce spune prin taverne și prin piețe.

– Măi să fie!

– Da. Oricum, ei pe Luisa o vor. Ea este prințesa moștenitoare. Tatăl meu a schimbat legile de succesiune pentru ca ea să îl poată moșteni și, firește, acest lucru a dat peste cap planurile brigăzii, care se baza pe faptul că tata nu avea fii, pe instabilitatea succesiunii nesigure. Așa că i-au ucis pe tata și pe proaspătul soț al Luisei și au încercat să o răpească pe Luisa, dar au dat greș. Asta înseamnă că eu sunt în pericol doar dacă surorile mele mai mari sunt ucise, iar dacă sunt ucise... Ei bine, presupun că nu mi-ar mai păsa prea mult dacă trăiesc sau nu. Aruncă perna la locul ei, în capul patului, șuierând pe lângă trupul încordat al lui Hatherfield. Vezi? Nici un pericol. Pe loc repaus, soldat! Mergi acasă și toarnă-ți încă un pahar de coniac!

Știa că Hatherfield o privea, o studia pentru – cum era? Detalii umane. Tonul vocii ei, încleștarea maxilarului. Încercând să decidă dacă era doar gura de ea sau vorbea serios. Încercând să o descifreze.

Stefanie își fixă privirea asupra pernei, care aterizase strâmb. Cam ca ea.

Hatherfield vorbi calm:

– Nu se vor atinge nici măcar de un fir de păr din capul dumneavoastră, Alteță! Jur!

– Nu-mi spune așa. Oricum, numai nu așa.

– Stefanie, atunci. Dar nu poți nega cine ești, să știi. Nu te poți preface la nesfârșit că ești copist.

Ea îl privi aspru.

– Nu mă prefac.

Hatherfield oftă îndelung și scutură din cap.

– Vorbesc serios. Am fost furioasă la început. Voiam răzbunare. Dar acum nu îmi mai pasă. Pot să îmi ia castelul și țara, dacă vor. Nu mi-am dorit niciodată să fiu prințesă. Am urât rangul acesta. Asta sunt acum, și adevărul este că sunt mai fericită. Se întâmplă să îmi placă dreptul. Se întâmplă să îmi placi tu.

– Stefanie...

Ea făcu un pas spre el. Trupul ei tânjea după el, tânjea să îl simtă din nou aproape. Gura lui senzuală, cu aromă de coniac, sărutând-o într-un mod minunat.

– Iar acum, că drumul este liber, că secretele au ieșit la iveală, cred că ar trebui să reluăm lucrurile de unde le-am lăsat.

– Cum, mai exact? Furișându-ne prin oraș, cu tine deghizată, muncind toată ziua în birouri judecătorești? Pentru cât timp? Cu ce scop?

– Presupun că vom afla împreună.

El scutură din nou din cap.

– Stefanie, nu.

Ea făcu încă un pas, apoi încă unul, până ajunse din nou la pieptul lui, ridicând curajoasă ochii pentru a-l privi. Încercând să revadă la el acea privire, acea expresie de dorință intensă în ochii lui albaștri. Acea privire care făcea ca totul să se înfierbânte înăuntrul ei, până începea să se topească și să ia o cu totul altă formă.

Dar expresia de pe chipul lui Hatherfield rămase sumbră și distantă.

Neînfricată, își puse mâinile pe reverele paltonului său și îl privi direct în ochi.

– Îți faci griji pentru onoarea mea? Fiindcă nu este nevoie. Îți spuneam adevărul când eram în birjă. Noaptea trecută. Nu sunt vreo inocentă.

El nu clipi.

– Nici eu nu sunt vreun inocent.

– Vezi? Nu ne stă nimic în cale. Fără concepții stupide și învechite. Nu mai sunt prințesă, nu sunt o tânără pură, care se păstrează pentru căsătorie. Nimic din toate acestea nu mai există. Suntem doar doi oameni, un bărbat și o femeie care... care se consideră reciproc... Stefanie ridică privirea pentru a-l săruta. Irezistibili.

Mâinile mari ale lui Hatherfield poposiră pe ale ei și o îndepărtară cu blândețe de el.

– Nu, Stefanie. Nu irezistibili. Îți pot rezista, și o voi face. Pentru că tu *ești* prințesă, ai un drept din naștere. Un drept pe care intenționez să ți-l restitui, ca să nu te privească nimeni în mod neadecvat.

Stefanie șopti cu fermitate:

– Nu îl vreau. Nu îmi vreau dreptul din naștere. Întotdeauna mi-am dorit să fiu liberă, Hatherfield. Nu înțelegi? Nu știi cum este? Mi-am petrecut toată viața încercând să scap din castelul ăla blestemat, strecurându-mă afară noapte după noapte, iar acum sunt liberă, pentru Dumnezeu, și intenționez să îmi trăiesc viața așa cum vreau.

– Cum, luându-ți un ibovnic?

– Nu orice ibovnic. Pe tine. Se îmbujoră și se înfierbântă, dar continuă oricum: Nu îmi spune că tu nu vrei.

– Sigur că vreau. Dumnezeule! Dar nu este corect, știi că nu este. Pentru nici unul din noi. Hatherfield își puse pălăria pe cap, parcă lăsând o barieră între ei, și trecu pe lângă ea, mergând spre fereastră.

Stefanie se întoarse și îi privi spatele în timp ce el deschise fereastra.

– Presupun că tu crezi că sunt deplasată. Cu toată situația asta, cu deghizarea și cu slujba de copist. Mustața mea. Bordelul, coniacul și trabucurile. Starea mea... imorală. Aruncându-mă asupra ta, oferindu-mă pe post de ibovnică. Ești dezgustat. Orice gentleman ar fi.

Hatherfield se întoarse brusc.

– Nu vorbi prostii, când eu de-abia mă abțin chiar în acest moment.

– Pari destul de imperturbabil.

– Pentru că asta fac eu, Stefanie. Par imperturbabil, cu asta mă ocup. Individul preferat al tuturor, un flăcău fermecător și voios. Pe naiba! Dezgustat de tine? Vreau să te dezbrac de hainele alea, să te duc în pat și să fac dragoste cu tine până când nu mai putem sta

în picioare. Femeie înflăcărată ce ești! Sunt orbit, sunt fermecat, sunt... La naiba cu tot, mă îndrăgostesc de tine, singurul lucru pe care nu îmi pot permite să îl fac. Pentru binele meu și pentru al tău. Nu mă întreba încă o dată.

Își încleștă mâna pe cadrul ferestrei din spatele său, cu asemenea forță, încât Stefanie i-ar fi putut număra oasele degetelor dacă ar fi putut să își desprindă privirea de la chipul lui.

– Atunci, de ce m-ai sărutat așa? șopti ea.

– Pentru că sunt doar un bărbat. Pentru că trebuia să o fac, doar o dată. Să te sărut o dată. Hatherfield se întoarse, aplecându-se pentru a ieși pe fereastră. Ne vedem la micul dejun. Somn ușor!

„Rămâi! Te rog, rămâi! Am nevoie de tine.

Tu ai nevoie de mine."

Dar vechea mândrie regală reveni la momentul nepotrivit, făcând-o să se îmbățoșeze, iar cuvintele rămaseră nerostite în timp ce Hatherfield se strecură din camera ei pe acoperiș, iar ea închise fereastra în urma lui.

Pentru a doua noapte la rând, marchizul de Hatherfield se întoarse târziu și tulburat în apartamentul său din Mansions. Toată treaba asta nenorocită avea să îl ducă la moarte.

De această dată totuși, nefericirea avea companie.

– Bună, tată. Hatherfield își aruncă pălăria pe etajeră înainte ca Nelson să poată traversa încăperea pentru a-și face datoria. Paltonul totuși fu nevoit să îndure un ritual adecvat. Ce plăcere neașteptată! Alteța Sa știe că ești aici? Îndrăznesc să spun că nu îmi va fi recunoscătoare pentru că i te-am furat la o oră atât de neconvenabilă, când orice bărbat în toate mințile ar trebui să fie acasă, în pat cu soția lui.

Ducele rămase în fotoliul său, lângă foc.

– Nu fi impertinent!

Hatherfield îi aruncă lui Nelson o privire care putea fi interpretată drept: „Fă-ți o favoare, prietene, și pleacă în capătul celălalt al lumii".

Nelson se retrase grăbit prin ușa batantă ce dădea în sufragerie.

– Cred că un bărbat are dreptul să fie impertinent la o asemenea oră.

Căscă exagerat.

– Presupun că erai în pat cu ibovnicul tău.

– Ibovnicul meu? Poftim?

– Băiatul acela. Copistul acela al lui Sir John. Am văzut cum îl priveai în timpul cinei. Cum te privea și el, la naiba!

Ducele vorbi cu un dezgust vehement. Hatherfield își miji ochii pentru a-l privi mai atent. Chipul tatălui său, de obicei ușor îmbujorat, avea acum aspectul unei roșii proaspăt culese. Își frământa mâinile în poală, iar picioarele îi erau încrucișate cu fermitate. Chiar și părul îi scăpase răvășit din strânsoarea pomezii, căzându-i ca un văl cenușiu pe obraji.

– Ibovnicul meu, repetă încet Hatherfield.

Southam sări în picioare și merse grăbit la fereastră.

– Ar fi trebuit să știu. Toate semnele erau prezente. Nici un fir de păr pe fața ta. Nici o dorință de-a te însura. Nici o amantă, nici urmă de vreo prostituată de orice fel, de lux sau de rând. Această obsesie derutantă pentru exercițiile fizice. *Frumusețea* ta blestemată. De parcă ar fi spus „bubele tale purulente". Scoase o cutie aurie cu țigarete din buzunarul interior al fracului.

– Nu știam că fumezi.

– Iar eu mă întrebam de ce nu o vrei. De ce nici măcar nu voiai să te gândești la asta. Ha, ha! Își aprinse o țigaretă cu mâini tremurânde. Cea mai frumoasă fată din Londra și două sute de mii de lire la pachet, iar tu nu voiai să auzi de asta. Dumnezeule!

Hatherfield se sprijini de perete, chiar sub o gravură înrămată reprezentând startul Regatei Universității din 1876 – „SUNTEȚI PREGĂTIȚI?" – și își încrucișă brațele.

– Dintre toate problemele din lume. Dintre toate lucrurile care puteau merge prost. Ai ales asta. La naiba! Nici măcar nu te pot privi. Sodoma și Gomora. Propriul meu fiu.

Ducele trase din țigaretă și privi pierdut pe fereastră.

– Hai, tată, spuse Hatherfield. Nu este nevoie de melodramă. Un sentiment începea să îi invadeze pieptul, o senzație mai ușoară decât aerul, iar el de-abia îndrăznea să spună vreun cuvânt pentru a nu o perturba. Sau să râdă în hohote. Sau să facă orice altceva ar putea să îi distrugă bucuria acelui moment extraordinar.

– Toate planurile, toate speranțele mele. Distruse. Dumnezeule! O dinastie, grandiosul ducat de Southam îngenuncheat pentru că tu – fiul *meu!* –, pentru că *propriul meu fiu* preferă băieții tineri în locul unei perechi corespunzătoare de sâni britanici.

Lovi cu pumnul în pervazul ferestrei, făcând geamul să tremure în ploaie.

– Câtă rușine, rosti tărăgănat Hatherfield. Ce le vei spune domnilor de la club?

Ploaia măruntă lovea blând în fereastră. Southam continuă să fumeze cu mișcări mici și sacadate. Hatherfield își scoase ceasul din buzunar. Ora unsprezece, la naiba! Avea să cadă cu fața pe covor dintr-un minut în altul.

Ducele vorbi pe un ton jos:

– Spune-mi doar atât, Hatherfield! Crezi că nu te poți însura deloc cu ea? Nu te poți culca deloc cu ea? Măcar o lună, pentru Dumnezeu, un mădular e un mădular, are nevoie doar de... de...

Cuvintele îl părăsiră. Își stinse țigareta pe geamul ferestrei și își îngropă chipul în mâini.

Hatherfield luă paltonul, pălăria și bastonul tatălui său de pe etajeră, merse lângă silueta aplecată de la fereastră și i le întinse.

– Nu, tată, spuse el. Chiar nu cred că pot.

Capitolul 12

Old Bailey
Iulie 1890

Acuzarea își încheiase pledoaria în urmă cu o zi, cu o reprezentație eroică din partea unui inspector de la Scotland Yard, care reconstituise un veritabil duel shakespearian cu săbii pentru a-și demonstra punctul de vedere cum că fusese o crimă pasională, comisă de un bărbat cu mare forță, căci înfiorătoare și extinse erau rănile produse corpului decedat al ducesei de Southam când fusese găsită de servitoarea sa la unsprezece fără un sfert, întinsă pe o canapea în budoarul ei.

După tot acel teatru cutremurător, Stefanie fu cea care sugeră ca apărarea să își înceapă cazul cu o contrademonstrație a laturii blânde a lui Hatherfield, a abilității sale de a fi tandru. Martorii se perindaseră alene prin sală. Dar acum, că Eleanor, vicontesă de Chesterton, stătea în boxa martorilor, cu rochia îndoliată

acoperindu-i silueta zveltă și ștergându-și ochii cu batista dantelată, Stefanie se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu se amestece.

– Cel mai iubitor frate din lume, îi repeta ea domnului Duckworth.

– Într-adevăr, doamnă. După cum ați descris mai devreme, în detaliu. Plimbări cu poneiul, picnicuri et cetera. Presupun că mama dumneavoastră a fost părtașă la acest... acest potop de atenție pe care el vi-l acorda dumneavoastră și celorlalte surori, nu-i așa?

– Ei bine... asta este... Mâinile femeii se jucau cu batista. Mama mea nu era genul de mamă care... Ce vreau să spun este...

– Nu, nu era?

Lady Eleanor își plecă privirea.

– Nu.

– Înțeleg. Dumneaei și Lord Hatherfield aveau o relație plină de afecțiune, specifică familiilor fericite.

– Nu foarte des, șopti femeia.

Domnul Duckworth încuviință gânditor din cap.

– Înțeleg. În ciuda comportamentului său iubitor față de dumneata și față de celelalte surori. Cât de curios! Și ați observat ceva neobișnuit la comportamentul lordului în săptămânile dinaintea uciderii mamei dumneavoastră?

– Păi... Îi aruncă o privire rapidă fratelui ei, care stătea în boxa acuzaților, privind-o cu o expresie blândă. Nimic mai mult decât...

Se opri.

– Da, Excelență? A existat ceva anume?

– Nimic important.

– Îmi permiteți să vă reamintesc, Excelență, că vă aflați sub jurământ? Că uciderea propriei dumneavoastră mame cere dreptate?

– Dar nu a făcut-o el! Nu putea să o facă, nu James!

Suspină nefericită în batistă.

– Loialitatea dumneavoastră față de propriul frate vă face cinste, desigur, spuse mieros domnul Duckworth. Dar se comporta puțin straniu, nu-i așa?

– Puțin, dar numai pentru că...

Domnul Duckworth își înclină capul și zâmbi.

– Da, Excelență?

Femeia se adună.

– Nu mai era atât de grijuliu cu noi, atâta tot. Cu surorile lui. Obișnuia să mă viziteze des după ce m-am căsătorit și, după ce s-a născut fiica mea cea mică, a fost cel mai devotat unchi. Îi citea povești și îmi lăsa dragul copilaș să adoarmă pe umărul lui. El...

– Da, doamnă. Dar în săptămânile dinaintea crimei?

Lady Eleanor răsuci batista în mâini și aruncă încă o privire agitată spre Hatherfield.

– Nu ne-a mai vizitat la fel de des.

– Cât de des vă vizita?

– Nu... Ei bine, deloc. Dar avea multe treburi de rezolvat. Casele lui și...

Domnul Duckworth își făcu mâna căuș la ureche.

– Da, draga mea?

– Și nu știu, spuse ea.

Domnul Duckworth își împreună mâinile, încleștându-și degetele în timp ce se plimba prin sala de judecată.

– Înțeleg. Să revenim atunci, dacă binevoiți, la evenimentele din noaptea crimei. Vă aflați în casa părinților dumneavoastră, în Belgrave Square, nu-i așa? La bal?

– Da.

– Și cum ați descrie comportamentul lui Lord Hatherfield din acea seară?

– Era... așa cum este întotdeauna. Amabil și fermecător. A dansat cu mine.

– Și apoi ce a făcut?

Lady Eleanor își umezi buzele.

– A dansat cu o altă invitată.

– Și cine era această invitată?

– Nu știu. Nici unul dintre noi nu o cunoștea.

– Era frumoasă această domniță misterioasă a lui Lord Hatherfield?

Încă o privire spre fratele ei.

– Purta o mască, desigur. Dar da, aș spune că era foarte frumoasă.

– Ah. Acum permiteți-mi să rezum toate aceste fapte, pentru o mai bună înțelegere. Spuneți că Lord Hatherfield a părut distras în săptămânile dinaintea nopții în cauză. În comparație cu obiceiurile lui anterioare, de a vă vizita și de a fi grijuliu cu dumneata și cu fiica

dumitale, nepoata dumnealui, Lord Hatherfield nu v-a vizitat deloc. Și apoi, în noaptea în cauză, Domnia Sa, inculpatul, a petrecut o mare parte din timpul său dansând cu o frumoasă tânără domniță, pe care dumneavoastră și restul familiei nu o cunoșteați.

Stefanie simți cum îi ardeau obrajii. Nu îndrăzni să îl privească pe Hatherfield. Își plecă ochii la hârtia dinaintea ei și se prefăcu a lua notițe.

– Nu tot timpul. Au dispărut... Lady Eleanor se opri brusc, iar roșeața, asemănătoare cu a lui Stefanie, îi acapară obrajii.

– O! Au dispărut împreună. Înțeleg.

– Dar nu... s-a întâmplat cu mult înainte ca mama să se retragă... Își controlă din nou cuvintele, iar roșeața îi deveni mai intensă.

– Nu este nevoie să continuați, Excelență. Cred că am stabilit succesiunea evenimentelor nopții, spre satisfacția Curții.

Lady Eleanor se așeză mai confortabil pe scaun.

– Desigur.

– A, încă o întrebare, Excelență, dacă nu vă deranjează.

– Da, domnule Duckworth?

– Scopul acestui bal.

– Scopul? De data aceasta, Lady Eleanor îl privi direct pe domnul Duckworth, evitând cu hotărâre privirea fratelui ei. Să ne distrăm, desigur. Pentru asta sunt balurile, domnule Duckworth.

– Da, da. Dar, de obicei, balurile sunt ținute în onoarea unei anumite persoane, a unui anumit eveniment, nu este adevărat, Excelență? O aniversare, majoratul unei tinere domnițe. Zâmbi slab. O logodnă.

– Da, adesea sunt pentru asemenea motive.

– Și acest bal? Părinții dumneavoastră au avut vreun motiv anume în minte, din câte știți?

Lady Eleanor trase adânc aer în piept, apoi expiră lent.

– Da, Excelență? Care era motivul acestui bal în acea noapte? Vreun anunț-surpriză, nu-i așa?

Ea își plecă privirea.

– Jurământul, Excelență, spuse blând domnul Duckworth.

Lady Eleanor ridică ușor capul și își privi neputincioasă fratele.

– Voiau să anunțe logodna lui. Logodna fratelui meu cu Lady Charlotte Harlowe. Au spus că au căzut în cele din urmă de acord asupra acelei chestiuni.

Capitolul 13

Podul Putney, Londra
Februarie 1890

Stefanie sosi la podul Putney la ora patru fără un sfert, pentru mai multă siguranță. Cerul încă era cenușiu, pietrele de pe jos erau alunecoase din pricina ceții, iar ea fu cât pe ce să cadă de două ori în timp ce își croia drum în josul cărării spre malul râului.

Poate că nu ar fi trebuit să lase birja să plece atât de repede.

Totuși, un fel de magie gotică plutea în jurul râului la acea oră. O așteptare tăcută a pietrelor cenușii și greoaie, a pâclei galbene și a clipocitului valurilor mici. În urma ei, pe strada principală, copite de cai și roți huruiau monoton, în timp ce birjele transportau marfă. Stefanie își îndesă pălăria pe cap și merse de-a lungul malului, până când țărmul abrupt făcu loc unei pante potrivite pentru lansarea bărcilor. Un rând de case brăzda cealaltă parte a aleii, cu uși late îndreptate spre apă, toate închise. Depozitele pentru bărci.

Stefanie își găsi loc pe un butoi întors cu susul în jos și își încrucișă brațele pentru a se feri de frigul de februarie. În buzunarul interior al hainei, foaia împăturită din ziarul ediției de noaptea trecută stătea lipită de pieptul ei. Își scoase ceasul: patru douăzeci și opt. Ce oră necuviincioasă!

Se sprijini de peretele depozitului, iar pleoapele îi coborâră, doar pentru o secundă.

– Stefanie! Ce naiba cauți aici?

Stefanie se ridică grăbită înaintea chipului furios al marchizului de Hatherfield.

– Aici erai!

– Sigur că aici eram! Se presupune că tu trebuia să fii în siguranță în Cadogan Square! Își proptise ferm mâinile în șolduri, iar ochii, feriți de borul pălăriei, licăreau furioși în lumina palidă a felinarului. În loc să dormi pe un butoi lângă afurisitul ăsta de râu, la cinci dimineața!

– Trebuia să te văd. Făcu o pauză. Chiar dormeam?

– Dormeai dusă, cap sec! Vino înăuntru, înainte să răcești!

Se întoarse spre ușa lată a depozitului și bâjbâi după încuietoare.

Stefanie zâmbi văzându-l, înalt și încrezător în paltonul negru, ridicând ușa masivă pentru a o deschide. Ea nu se putea abține. Chiar și când era furios, Hatherfield era scandalos de chipeș – și era al *ei*. Tot al ei, fiecare fir auriu de păr, ochii aceia fermecători și toți mușchii lui fermi.

O, prea bine. Adevărat, nu o mai sărutase din acea noapte în camera ei, în urmă cu trei luni. Ca să fie sinceră, el evitase complet orice ocazie de contact fizic cu ea, dar era acolo, în fiecare zi, la micul dejun din Cadogan Square. Aștepta afară, lângă biroul lui Sir John, la amiază, când ceasul din turnul din apropiere, din St. Martin's in the Field, bătea ora, lua prânzul cu ea la o tavernă sau la o cafenea – niciodată același loc două zile la rând – și o aducea înapoi în siguranță la birou, cu excepția zilelor în care Stefanie îl însoțea pe Sir John la tribunal. Oriunde mergea, el o urma precum un câine de vânătoare fidel, protejând-o de orice posibilă amenințare, privind cu suspiciune orice umbră din calea ei. În timpul meselor, vorbeau și iar vorbeau despre legi și despre munca ei cu Sir John, despre politica europeană și despre intrigile de la palat, despre copilăria lui Stefanie la castelul Holstein, despre cărți, știință și bârfe. În weekenduri, călăreau în parc și făceau excursii la Hampton Court, Windsor și Hampstead Heath. O dusese la Eton, unde Hatherfield mersese la școală și îi arătase terenul de rugbi unde el își pierduse un dinte în timpul unui meci. Îi arătase înlocuitorul dintelui și îl bătuse ușor cu degetul, dându-și importanță.

– Nu e un fals prea rău, nu-i așa? spusese el, iar, când ea răspunsese că ar putea fi nevoită să facă o analiză mai detaliată, el râsese și se îndepărtase.

Râdea și se îndepărta de fiecare dată, dar Stefanie știa ce preț plătea el. Cu cât comportamentul îi era mai vesel și mai fermecător, cu atât o dorea mai mult; fiecare râset acoperea un geamăt lăuntric de dorință. Iar acest lucru o făcu să îl adore și mai mult; cum să nu iubești un bărbat atât de puternic? Cu un asemenea devotament?

Cu excepția anumitor momente, când rămâneau singuri pe neașteptate, învăluiți de întuneric, iar tensiunea intimă dintre ei era atât de intensă încât aerul însuși părea pe punctul de a se sparge în bucăți.

Ca în acest moment, când el o trase în depozit și o înșfăcă de umeri.

– Ce-a fost în capul tău? Să vii singură aici, să adormi așa pe stradă!

– Nu am vrut să adorm, spuse ea, zâmbind. Cum putea să nu zâmbească la vederea chipului său pe care se citeau pasiunea și grija pentru ea? Oricum, știam că vei apărea în orice clipă.

– Și dacă nu apăream?

– Hatherfield, suntem în Putney. Niciodată nu se întâmplă nimic în Putney.

– Ai fi surprinsă. El o îndepărtă furios și se întoarse spre bărci, care erau aliniate de-a lungul pereților. Și ce te-a adus aici? Făcându-te să îți riști viața?

– A, da. Asta. Scoase decupajul de ziar din buzunar și îi înghionti brațul. Citește asta!

El despături hârtia.

PRINȚESA PIERDUTĂ A FOST GĂSITĂ! REGALITATEA NEMȚEASCĂ TRĂIEȘTE ÎN LONDRA CU DUCELE DE OLYMPIA; IDILĂ ZVONITĂ CU LORD BRITANIC; PRIM-MINISTRUL ASIGURĂ PARLAMENTUL: „NU AVEM NICI INTERES, NICI INFLUENȚĂ ÎN HOLSTEIN-SCHWEINWALD-HUHNHOF".

Hatherfield puse jos pagina. Înțeleg.

Stefanie luă hârtia și o flutură în fața lui.

– Dar, uite! Nu este despre mine! Ci despre Emilie!

– Sora ta. Da.

– Sora mea! Hatherfield, este aici, în Londra! Londra! Cu unchiul meu!

El luă din nou hârtia.

– Așa se pare.

– Locuiește în Park Lane chiar în acest moment, fără să fie deghizată. Ceva trebuie să se fi întâmplat, Hatherfield, pentru că am primit o scrisoare de la ea în urmă cu două săptămâni și încă era undeva în Yorkshire, ca profesoară, și totul decurgea bine.

Stefanie merse la ușă și privi dincolo de râul întunecat, la sclipirea galbenă și anemică a Londrei.

– S-a întâmplat ceva, Hatherfield, cineva a descoperit-o, altfel nu s-ar fi întors în casa unchiului nostru.

– Unul dintre planurile ducelui de Olympia, presupun.

Stefanie se răsuci spre el. Hatherfield se uita furios la ziar, parcă pentru a alunga adevărul de pe pagină. Ferm, aprig. Dar nu surprins.

– Ştiai!

– Poftim?

– Ştiai că Emilie este aici! Ştiai despre toată situaţia asta! Tu şi ducele de Olympia, şi... Ah! Şi nu mi-ai spus!

– Nu avea rost. Nu o poţi vedea. Nu poţi avea nici un fel de contact cu ea.

Stefanie porni spre el şi îl înşfăcă de reverele hainei.

– De cât timp ştiai? De când?

– O săptămână sau două, răspunse el, având eleganţa de a părea vinovat. Nu voiam să te pierzi cu firea şi să faci ceva nesăbuit...

Stefanie îl scutură zdravăn.

– Ceva nesăbuit! Cum îndrăzneşti! Ştii că nu aş fi făcut nimic înainte să mă consult cu tine.

El îi îndepărtă mâinile, una câte una.

– Dar apoi ai fi plecat şi ai fi făcut oricum ceva nebunesc, indiferent de sfatul meu. De sfatul meu de cunoscător, aş putea adăuga. Ştiu ce fac în aceste chestiuni, Stefanie.

– Ah!

Îi întoarse spatele. Nu putea vorbi, din cauza furiei. Toată săptămâna trecută, toate acele mic dejunuri şi cine, acele plimbări cu birja sau prin parc. Merseseră la teatru sâmbătă. *David Copperfield*. În tot acel timp, el ştia. Ştia unde era sora ei, ştia că era – Dumnezeule! – la nici măcar doi kilometri distanţă!

– Nu fi supărată, Stefanie. Ducele de Olympia a fost de acord cu mine, amândoi am considerat că aşa este cel mai bine. Problema este...

– Despre cine e vorba?

– Poftim?

– Bărbatul de care se presupune că este îndrăgostită. Lordul englez. Presupun că este bărbatul în grija căruia a lăsat-o ducele. Pare să aibă un talent aparte de peţitor băgăciosul ăla bătrân. Presupun că îşi închipuie că astfel ne va distrage atenţia şi ne va ţine departe de belele.

– Stefanie...

– Ştiu deja că este de undeva din Yorkshire. Mi-a spus domnişoara Dingleby, înainte să plecăm. Un văduv, desigur. Are un fiu, de vreo

șaisprezece ani sau pe-acolo, cel pe care ea îl instruiește. Aș putea afla de una singură, așa că ai putea la fel de bine să îmi spui.

Hatherfield făcu un gest agitat în spatele ei.

– Este Ashland. Ducele de Ashland. L-am întâlnit doar o dată sau de două ori, dar era faimos pe vremea lui, complet inabordabil, până când a fost rănit într-o trecătoare uitată de Dumnezeu prin munții din Afganistan, în urmă cu vreo doisprezece ani. Emilie este pe mâini bune, te asigur.

– O, nu am nici o îndoială. Uite ce specimen magnific a ales ducele de Olympia pentru mine! Ți-ai făcut perfect treaba.

– Nu fi nedreaptă! Știi că singurul meu scop este siguranța ta.

Ea se răsuci înapoi spre el.

– Ei bine, este evident că ceva s-a întâmplat, altfel unchiul nu ar fi scos-o pe Emilie de sub deghizarea ei și nu ar fi ieșit astfel în public. S-a întâmplat ceva. Ce este?

Hatherfield ezită ușor.

– De fapt, nu știu. Ducele mi-a cerut să stau departe. Are proprii oameni care se ocupă de caz, și, sincer, te vreau departe de ei.

– Nu sunt proastă, Hatherfield!

– Îți spun adevărul. Cred că ducele i-a descoperit deghizarea, atâta tot, și...

– Și a adus-o în Londra, punând-o în pericol.

– Mai degrabă cred că s-a întâmplat opusul. Dacă îl cunosc bine pe Ashland, el vrea să pună capăt lucrurilor o dată pentru totdeauna.

Stefanie îl prinse de brațe.

– Trebuie să aflăm. Trebuie să mă ajuți, trebuie să vorbesc cu ea!

– Stai puțin...

– Nu înțelegi. Dacă este în pericol...

Lăsă propoziția să plutească în aer. Perspectiva era prea cumplită pentru a se gândi la ea.

Hatherfield împături hârtia și i-o întinse, forțând-o să îi elibereze brațele.

– Este bine protejată. Îi are pe Olympia și pe Ashland lângă ea, și aș vrea să-l văd pe anarhistul ăla prost care își imaginează că ar putea trece de ei doi. Nu, este bine acolo unde este, pentru moment. Îi luă mâinile și îi strânse ușor degetele între ale sale, aducându-le la pieptul lui. Problema mea ești tu. Dacă ești tu în pericol. Pentru că, dacă această Brigadă Revoluționară a descoperit deghizarea surorii tale...

– Se poate să o fi descoperit și pe a mea.

Ropotul vag al unor copite străpunse tăcerea apăsătoare dintre ei. Stefanie rămase cu ochii aţintiţi în ai lui Hatherfield în timp ce ascultau împreună ritmul fierului pe pietre, scârţâitul osiilor ce trebuiau unse, din ce în ce mai zgomotos, atelajul deja zdrăngănind mai aproape acum. Mâinile lui Hatherfield se încleştară pe ale ei: ochii pătrunzători îi deveniră mai verzi, sprâncenele aproape i se întâlniră, de parcă el încerca să îi transmită un fel de mesaj prin tot acel zgomot de copite şi osii, care se auzea din ce în ce mai tare.

Şi apoi, aproape imperceptibil, sunetul deveni mai blând. Din ce în ce mai stins, apoi dispăru, şi doar valurile se izbeau de debarcader, iar un gunoier îl salută pe altul.

Stefanie răsuflă uşurată. Hatherfield îşi înclină capul şi îşi apăsă buzele pe degetele ei, iar răsuflarea i se împrăştie caldă pe piele.

– Hatherfield, şopti ea, pentru că nu putea vorbi.

El ridică privirea şi îşi eliberă o mână pentru a-i cuprinde obrazul.

– Nu le voi permite să îţi atingă nici măcar un fir de păr, mă înţelegi? Nici măcar unul. Nu ai de ce să îţi faci griji.

– Dar sora mea. Trebuie să o văd. Trebuie să mă ajuţi. Dacă este în pericol...

– Este bine îngrijită, te asigur.

– Te rog! Lacrimile i se prelingeau neruşinate din colţurile ochilor, iar ea nu plângea niciodată! Ce se întâmpla cu ea? De parcă un bandaj îi fusese smuls de pe inimă, lăsând-o să sângereze. Simţi degetul lui Hatherfield plimbându-se pe chipul ei, ştergându-i o lacrimă. Te rog! Este sora mea. Te rog, ajută-mă să o văd! Doar o dată, doar să mă asigur că este bine.

El închise ochii.

– Dumnezeule, Stefanie! Nu îmi cere asta. Pericolul...

– Te rog. Nu înţelegi. Este sora mea. Emilie a mea, dulcea mea Emilie, confesorul şi protectoarea mea. Loiala Emilie. Stefanie fusese atât de ocupată în ultimele luni, atât de preocupată de noua ei viaţă şi de Hatherfield, încât dorul de surorile ei trecuse pe plan secundar. Acum, braţele îi ardeau de nevoia de a o îmbrăţişa din nou pe Emilie, de a-i mărturisi toate noile ei secrete, de a auzi toate secretele lui Emilie. Emilie îndrăgostită! Voia să afle şi cel mai mic detaliu, despre fiecare privire, fiecare sărut şi fiecare cuvânt.

– Înțeleg, spuse Hatherfield. Am și eu patru surori, Dumnezeu să mă ajute! Le iubesc foarte mult, aș face orice pentru ele dacă ar avea nevoie.

– Dar la noi este mult mai mult decât atât. Cuvintele îi fură înăbușite de un suspin. Eu și Emilie am împărțit o cameră. Am dormit în același pat. Nici măcar nu este dragoste, Hatherfield, ci e ca și cum am fi făcute din același lut, doar... cumva opuse, și totuși ne înțelegem reciproc, ea mă înțelege, mi-a păstrat toate secretele, ea...

– Șșștt, Stefanie! Șșștt! În regulă.

Hatherfield o trase lângă el, apoi ea ajunse în brațele lui, pieptul său legănând-o blând în ritmul respirației. Stefanie inhală mirosul de lână umedă și cel al trupului lui Hatherfield, combinate cu izul de săpun și fum londonez, și se simți din nou înțeleasă, acceptată, nu era nevoie să mai spună vreun cuvânt. Era parte din el.

– În regulă, Stefanie, șopti el în părul ei. O voi face, voi aranja o întâlnire, voi vorbi cu ducele de Olympia...

– Nu! El va refuza. La fel și domnișoara Dingleby. Va trebui să găsim o altă cale.

– Scrie-i un bilet, și i-o voi duce lui Ashland. El i-o va da surorii tale.

– O, slavă Domnului! Da. Își frecă obrazul pe paltonul lui, încercând să absoarbă cât mai mult din Hatherfield înainte ca el să se retragă din nou – așa cum avea să facă.

– Dă-mi puțin timp, să pun ceva la cale mai întâi.

– Da. Eu voi scrie biletul. Suntem la tribunal în această după-amiază, dar vei fi acolo după aceea, nu-i așa?

Mâinile lui îi coborâră pe umeri, îndepărtând-o blând de lângă el. Un zâmbet afectuos îi apăru pe buze, și scutură din cap o singură dată.

– La tribunal după-amiază. Uită-te la tine!

– Ce este?

– Ești extraordinară, atâta tot. Ador să te privesc în sala de judecată, cu expresia aia serioasă pe chip. Cum îți iei notițe și te plimbi în sus și-n jos cu Sir John. Dacă ar ști bărbații aceia cu peruci.

– Ei bine, *tu* știi, spuse ea cu asprime, și nu pare să te afecteze chiar deloc.

Stefanie era conștientă că încerca să îl provoace. Voia ca el să îi spună: „Dumnezeule, da, mă afectează, te visez întreaga noapte, mă gândesc mereu la tine, vreau să – cum era? – să te dezbrac de hainele

alea, să te duc în pat şi să fac dragoste cu tine până când nu mai putem sta în picioare". Acele cuvinte pe care i le spusese în urmă cu trei luni în micul dormitor de la etajul al treilea al casei din Cadogan Square a lui Sir John, cuvinte care se frământau şi se intensificau în mintea ei încă de atunci, repetându-se la nesfârşit în timp ce ea stătea noaptea în pat, înfierbântată şi tânjind după el, închipuindu-şi-l acolo cu ea, gol şi splendid, deasupra ei, sub ea, lângă ea, în spatele ei.

Dar Hatherfield, ca întotdeauna, refuza să muşte momeala. El doar îi zâmbi din nou – acel zâmbet răbdător – şi o privi cu înţelepciune.

– Stefanie, ştii bine cum stă treaba. Îi eliberă umerii şi se întoarse spre peretele ticsit cu bărci. Acum, hai cu mine!

– Cu tine?

– Ajută-mă să aleg o barcă şi încă o pereche de vâsle.

Stefanie simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

– Încă o pereche de vâsle?

– O, da. Nu te pot lăsa singură şi neprotejată aici la această oră, cu asasini umblând liberi şi tot tacâmul. Tu, draga mea, vei învăţa să vâsleşti.

Nu era rău, nu era rău deloc. Stefanie învăţa repede, dar el ştia deja acest lucru. De îndată ce îi arătase mişcarea de bază, ea se avântase şi îşi trăsese greutatea; puţin stângace şi ineficientă în amplasarea ramelor, desigur, dar avea un ritm instinctiv şi constant, ţinându-i piept lui Hatherfield.

Nu o duse prea departe pe râu – în primul rând, pierduseră destul timp în depozit şi, în al doilea rând, ea nu avea condiţia fizică necesară. La podul Hammersmith, el întoarse barca, lăsându-şi vâsla dreaptă liberă în timp ce barca trasă un arc de cerc în apa îngheţată.

– Cum te simţi? întrebă el, privindu-i precaut spatele.

Pentru a o proteja de aerul rece de februarie, o înfofolise într-un pulover gros din lână şi îi dăduse mănuşi, dar încă îi putea observa respiraţia, micii norişori albi scăpându-i printre buze.

– Destul de bine! gâfâi ea.

Respira greoi, dar nu chiar chinuit. Rezista vitejeşte.

– Te prezinţi straşnic de bine. Eşti sigură că nu ai mai făcut asta înainte?

Stefanie scutură din cap.

– Doar mă plimbam împreună cu Emilie cu barca pe lacul Holstein, vara.

Hatherfield opri barca pe apă.

– Privește acolo! Nu, pe celălalt mal. Clădirile acelea înșiruite, în stânga podului. Le vezi?

Stefanie privi cu atenție în umbre.

– Cred că da. Lângă felinarele cu gaz?

– Da, acolo.

– Arată puțin cam scheletic, nu crezi?

– Nu sunt terminate încă. Strânse vâslele în mâini. De fapt, sunt ale mele.

– Ale tale!

– O investiție pe care am făcut-o. Banii mamei mele. Parte din aranjamentul căsătoriei ei; după moartea sa, au intrat sub tutela copiilor ei. Eram doar eu, desigur, așa că am intrat în posesia lor când am împlinit douăzeci și cinci de ani și... ei bine, iată! Îi privi nerăbdător chipul.

– Dar este minunat! Uită-te la ele!

– Da, progresează destul de bine. Am dărâmat câteva posturi de trăsuri de închiriat, niște spelunci. Sunt multe construcții luxoase acolo, dar și prostii ieftine, însă eu am vrut ceva diferit. Ceva de calitate, pentru clasele de mijloc, într-o zonă apropiată de oraș, convenabilă, bine amplasată și tot tacâmul, dar nu ceea ce s-ar putea numi după ultima modă.

Barca plutea în amonte, purtată de flux; Hatherfield vâsli rapid de câteva ori.

– Deocamdată, adăugă apoi, aproape gâfâind.

– Dar de ce? De ce osteneala asta?

El atinse ușor apa.

– Pentru că am fost nevoit, presupun.

– Nevoit? Dar ești moștenitorul unui ducat.

– Tocmai de aceea am fost nevoit. Pentru că ducatul este în ruină. Presupun că nu ne cunoști trecutul, dar titlul Southam a fost legendar cândva. Apoi bunicul meu a administrat greșit proprietățile, tatăl meu a înrăutățit situația, iar acum există numai ipoteci, arende scăzute și prostie. Vreau... Hatherfield privi țintă conturul încețoșat al acoperișurilor. Vreau să salvez ducatul. Știu cum să îl salvez, îl voi salva. Construiesc și vând aceste case, apoi mai multe ca acestea,

și pot schimba cursul situației. Le pot da copiilor noștri... copiilor mei un nume de care să fie mândri. Ceva demn de moștenit.

Apa se izbea de pereții bărcii. Un fluierat asurzitor pluti de-a lungul malului, un barcagiu pregătindu-se să iasă în larg. Londra trezindu-se la viață în zorile de februarie.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte? întrebă ea.

– Nu știu. Nu a venit niciodată vorba despre asta, presupun.

– Mă duci acolo duminică? Pot să intru într-o casă și să arunc o privire?

Stefanie se răsuci pentru a-l privi. Rugătoare, de parcă își dorea cu adevărat să meargă. El zâmbi.

– Da, dacă asta vrei.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Îi zâmbi înapoi, iar dinții îi străluciră albi în întuneric, între buzele voluptuoase.

– Oricum, mai bine ne-am întoarce, spuse el. Îndreptă barca pentru a porni înapoi în josul apei.

Stefanie se întoarse și își luă vâslele, iar el se avântă în apă cu ambele rame, bucurându-se de riposta apei în sens contrar curentului.

– Acum mergem împotriva curentului, continuă Hatherfield. Dacă ai nevoie de odihnă, doar pune ramele în suport și preiau eu. Te descurci minunat.

Stefanie mormăi ceva.

– Ce-ai spus?

Ea privi peste umăr.

– Am spus că o să plătești pentru asta, Hatherfield!

El râse zgomotos.

– Nu mă aștept la altceva!

Debarcaderul încă era pustiu, acoperit de gheață pe alocuri. Să vâslești în februarie era o treabă riscantă; Hatherfield era unul dintre puținii oameni care ieșeau cu barca pe râu, iar dacă vremea londoneză se dovedea deosebit de rece, cu gheață pe râu, el era nevoit să se mulțumească în acele zile cu aparatul de vâslit pentru interior. Dar pe Hatherfield nu îl deranja. Îi plăceau singurătatea și provocarea fizică, modul în care pleca înfrigurat și încordat de la debarcader și se întorcea înfierbântat și viu. Manevră barca cu grijă spre țărm, ținând-o cât de stabilă se putea în vârtejurile Tamisei, ghidat în întuneric de singura lampă cu gaz ce ardea la ușa depozitului.

– Asta este. Ține vâslele sus! Se apleacă și își dezlegă picioarele din etriere. Acum ține-ți echilibrul. Cobor eu primul și apoi țin barca să poți coborî.

Din dreapta lui veni sunetul unei masive nave cu aburi, ghidând vreun vas necunoscut prin întunericul cețos. Într-o clipă, curentul puternic avea să îi lovească. Hatherfield sări din barcă și își impuse să ignore șocul impactului apei înghețate asupra sa. Barca se clătină, iar Stefanie scoase un țipăt furios.

– Grăbește-te! Dezleagă etrierele!

– Nu pot! S-au udat!

– Te ajut eu. Își strecură mâna pe lângă marginea din lemn și trase de șireturile lui Stefanie. Eliberă un picior, apoi pe celălalt. Ale lui începeau să amorțească. Găsi perechea de cizme din cauciuc pe care o ținea la pupă și i le întinse ei.

– Încalță-te cu astea când cobori din barcă, spuse el, dar, chiar când rosti aceste cuvinte, curentul provocat de elicea vasului cu aburi izbi barca.

Stefanie, pe jumătate ridicată și deja dezechilibrată, căzu în apă.

– Vai! exclamă ea, udă leoarcă.

Hatherfield aruncă cizmele pe debarcader, dădu drumul bărcii și o prinse pe Stefanie de subsuori. Apa avea doar vreo treizeci de centimetri adâncime, dar ea reușise să cadă pe spate, spărgând în cădere și o crustă subțire de gheață.

O secundă mai târziu, pe măsură ce apa înghețată îi străpunse hainele din lână, țipătul ei de durere sparse liniștea.

La auzul acelui țipăt, corpul lui Hatherfield intră instinctiv în alertă. O ridică în brațe și urcă pe debarcader. Lăsase cheia de la depozit... unde? În buzunar. Cotrobăi frenetic în buzunarele pantalonilor. Stefanie deja tremura violent. *Cheia!* O împinse în lacăt și deschise ușa, apoi goni spre capătul depozitului, spre scările ce duceau spre camerele de odihnă.

Vara, depozitul avea angajat în permanență un îngrijitor, iar camera lui se afla printre primele. Hatherfield încercă ușa, care se deschise, slavă Domnului! O așeză pe Stefanie pe patul mic și îi scoase puloverul, pantalonii și vesta, toate ude leoarcă.

– O, Doamne! Buzele ei erau albastre, iar dinții îi clănțăneau. Ridică privirea spre el, cu ochii mari, negri și rugători, asemenea unei căprioare rănite. Î... în... îngheț!

Hatherfield simți un gol în piept.

Poftim! Păturile erau împăturite pe salteaua dezgolită. Îi înfășură trupul tremurând cu două pături. Mă întorc într-un minut!

– U... un... unde... naiba te duci?

– Să aduc afurisita de barcă înapoi!

Capitolul 14

Hatherfield coborî grăbit scările, chinuit de țipătul de durere al lui Stefanie. O barcă rătăcită pe un râu întunecat și înghețat putea însemna moartea pentru vreun pescar nebănuitor sau o șalupă. Cât timp fusese plecat? Un minut? Două? Unde naiba era barca?

În amonte, purtată de valurile fluxului.

Nu văzu cizmele de cauciuc pe debarcader, Dumnezeu să îl ajute. Își suflecă pantalonii până la genunchi și sări în apă. Zorile păreau să pândească după linia subțire a orizontului, luminând doar acoperișurile caselor de-a lungul râului, dar nu suficient cât să poată vedea în jur. Merse în amonte prin apă, ignorând frigul, creierul fiindu-i bombardat de imaginea lui Stefanie tremurând în păturile din lână, cu ochii mari.

„Este bine, este bine", își spuse în sinea lui, „doar puțină apă rece", dar teama care îi gonea prin vene nu avea margini. Camera era neîncălzită. Apa fusese rece ca gheața. Dacă nu găsea barca aia afurisită în treizeci de secunde, avea să o lase în apă și să lase traficul de pe râu să-și urmeze afurisitul de curs...

Lovi cu genunchiul ceva solid.

Barca.

Slavă Domnului.

Găsi marginile, își pregăti brațele și o ridică deasupra capului.

În mai puțin de două minute, așeză barca și vâslele în suporturile lor. Cizmele puteau să se ducă naibii. Alergă înapoi la etaj și deschise ușa camerei îngrijitorului.

– Stefanie!

Ea stătea zgribulită în pături pe podea, în fața micului șemineu, adunând cărbuni. Ridică privirea demnă de milă spre el.

– Eu... în... încercam s... să fac focul, șopti ea.

Picioarele lui Hatherfield erau ca niște țurțuri de gheață, nici nu și le mai simțea. Căzu în genunchi lângă ea și luă coșul cu cărbune.

– Mă ocup eu. Tu învelește-te bine!

Puse cărbuni și surcele în șemineu și aprinse un băț de chibrit sub ele. O mică flacără scăpără.

– H... Hatherfield, șopti Stefanie. N... nu p-pot s-să mă încălzesc. Ține-mă în brațe!

El își puse brațele în jurul ei.

– Biata mea iubire! Este în regulă. Așteaptă o clipă.

– Ține-mă mai strâns! Mai strâns, Hatherfield!

El se conformă. O strânse în brațe cât de tare putu, dorindu-și ca trupul ei înghețat să preia căldura lui.

– Îmi pare atât de rău, Stefanie! Este vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

– Ești ud, șopti ea.

– Îmi pare rău. A trebuit să aduc barca înapoi.

Ea se ghemui mai bine la pieptul lui.

– O, D-Dumnezeule, mi-e atât de f-frig! De ce nu mă pot încălzi? Ajută-mă! *Ajută-mă*, Hatherfield!

– Șșștt. Îmi pare atât de rău. El o frecă pe spate, apoi îi fricționă brațele sub pătură. Ea își freca nasul de pieptul lui acum, făcându-i capul să se învârtă, apoi păturile alunecară doar puțin, iar el deveni conștient de un lucru. Un lucru groaznic, inevitabil și foarte inoportun. Ți-ai scos hainele, rosti el într-o șoaptă sugrumată.

Stefanie ridică privirea, cu expresia aceea de căprioară rănită.

– Erau u-ude.

La naiba!

„Nu privi în jos."

– Te deranjează? întrebă ea aproape șoptit.

Dacă îl deranja. Hatherfield îi putea vedea, chiar sub linia privirii lui, în scobitura dintre piele și pătură: doi sâni perfecți, croiți exact pentru a încăpea în mâna lată a unui bărbat, sfârcurile fiindu-i ascunse de lână.

Simți cum gâtul i se usucă.

– Ai făcut-o intenționat, murmură el.

Stefanie depărtă pătura. Ochii ei, dacă era posibil, deveniră și mai mari.

– Mi-e atât de frig, Hatherfield. Uită-te la mine!

„Nu te uita."

Se uită.

– Da, șopti el din nou către sfârcurile ei, teribil de rozalii, de țanțoșe și mult prea aproape de pieptul lui. Ți-e frig.

Și așa, de parcă ar fi pocnit din nuielușa care susținea întreaga construcție, autocontrolul său se sparse și se prăbuși undeva între ei, pe podea.

Hatherfield ar fi vrut să își scoată ochii. Chiar voia să facă acest lucru, dar mintea lui nu putea face abstracție de realitatea sânilor lui Stefanie, perfecțiunea mult mai splendidă decât o desenase imaginația lui, atât de voluptuoasă, de rotundă, de fermă și de... ei bine, singuratică. Având nevoie de susținerea unei mâini.

Fără să gândească, Hatherfield ridică palma și își plimbă degetul mare peste sfârcul sânului drept.

– Oh. Stefanie se înfioră. Deja mi-e mai cald.

El îi mângâie din nou sfârcul. Mic și tare, precum o pietricică, fin precum catifeaua.

Se aplecă și îl linse. Doar vârful, o porțiune minusculă de piele. În mod sigur nu era nimic greșit în asta.

– *Hatherfield.*

Acum el nu își mai putea opri gândurile. N-avea decât să îl blesteme lumea pentru ele. Trupul alb-rozaliu al lui Stefanie, moale în brațele lui, sub degetele și buzele lui, iar el ardea să o atingă, să o sărute, să se afunde în ea. Mădularul lui, deja rigid, împingea nerăbdător în șlițul pantalonilor.

Linse celălalt sfârc. Rece, tare și fin sub limba lui, având un gust dulce de Stefanie.

Ea scoase un sunet gutural și își împreună brațele pe după gâtul lui, adăpostindu-se împreună sub pătură.

Măcar de și-ar ține hainele pe el. Dacă ar rămâne îmbrăcat, ar fi totul în regulă, s-ar putea controla. O putea atinge și săruta, deținând totuși controlul. Putea descoperi liniile, miresmele și texturile trupului ei. Îi putea încălzi corpul rece prin cele mai eficiente metode pe care le cunoștea.

În mod sigur, nu era nimic greșit în asta.

Ea îi ceruse ajutorul. El trebuia să se comporte cavalerește și să i-l ofere.

Fără hainele masculine, trupul ei părea delicat, la fel de impecabil și de fragil precum o vază Ming, aproape prea fragil pentru a fi atins. Și totuși, el știa că ea era puternică. Tocmai vâslise patru kilometri în susul și în josul unui râu capricios. Își puse palmele peste sânii

ei și închise ochii. Parcă ajunsese în rai, pielea ei umedă și moale cedând sub presiunea blândă a mâinii lui.

– Ești atât de frumoasă, șopti el.

– Îmi plac mâinile tale, șopti ea. Și buzele.

Hatherfield se apleacă și o sărută, cât de blând putu, înghiontindu-i buzele într-un ritm tandru, până când ea le deschise pentru el, puțin câte puțin. Îi absorbi răsuflarea dulce. Mai mult. Hatherfield voia mai mult. Îi găsi vârful limbii și i-l mângâie cu limba, atât de delicat, de parcă ar fi mângâiat năsucul unui pisoi, iar sunetul pe care ea îl scoase la atingerea lui fu foarte asemănător cu al unei pisici, un fel de scâncet înfierbântat și gutural.

Un sunet atât de seducător, încât Hatherfield voia să îl provoace din nou, așa că îi dezmierdă iarăși limba, ea scânci din nou pentru el, iar degetele lui se întinseră pe sânii ei. Trasă cercuri cu vârful degetelor în jurul fiecărui sfârc. Exploră cu degetele mari pielea sensibilă a sânilor ei, iar mâinile lui Stefanie se înfigeau în spatele lui, sunetele ei ca de felină transformându-se în gemete de plăcere.

Mai mult. Hatherfield voia mai mult.

Își cufundă mai adânc limba în gura ei, împleticindu-se cu ea, iar Stefanie îi răspunse la sărut. Degetele ei, încă încleștate pe pătură, i se afundară apoi în păr, mângâindu-i ferm scalpul. Își arcui spatele, împingându-și sânii în mâinile lui. Hatherfield ar fi trebuit să se oprească acum; Stefanie era caldă și îmbujorată, își revenise complet.

Mai mult. El voia mai mult.

– Hatherfield. Buzele îi ajunseră pe obrazul lui, apoi pe bărbie. O, Dumnezeule, Hatherfield! Nu te opri! Mă topesc după tine, am nevoie de tine.

– Credeam că îngheți.

El nu se putu abține. Stefanie îi cuprinse capul în mâini și îl trase spre ea, până ajunseră amândoi întinși pe podea, înfășurați în pătură, aerul simțindu-se rece pe picioarele lui și fierbinte în orice altă parte a corpului. Își plimbă mâinile pe pieptul ei, până pe gât, până la firișoarele de păr scurte și umede, din jurul urechii ei delicate. Stătea deasupra ei, sprijinindu-se în coate. Îi dădu părul de pe față. Ea îl privea pe sub pleoapele grele.

Hatherfield se putea opri acum. Straturile lui de haine erau groase între ei; îi putea simți forma ademenitoare a corpului sub al lui, dar nu și mătasea și textura pielii. Îi putea simți picioarele încolăcindu-se în jurul lui, dar nu și contactul cu pielea ei dezgolită. Putea

simţi forţa propriei erecţii în pantaloni, dar totul era ţinut în frâu de haine şi civilizaţie. Până acum, nu îi făcuse nici un rău. Ar trebui să se oprească numaidecât.

Stefanie era caldă acum. Era fierbinte precum un cărbune sub degetele lui.

– Te rog, Hatherfield, spuse Stefanie, dând drumul marginii păturii.

El simţi cum respiraţia i se opreşte în piept.

Era frumoasă din cap până-n picioare, cu pielea palidă şi catifelată a unei roşcate, presărată pe ici-colo cu pistrui delicaţi. El voia să îi sărute pe fiecare în parte. Ceva se activă în mintea lui, ceva cum că ar trebui să se oprească acum, cât mai putea, dar ignoră acea voce iritantă şi se concentră asupra pistruilor ei, cei de pe umăr, cei de sub scobitura gâtului, cei de pe piept. Degetele ei bâjbâiau pe spatele lui, trăgând de pulover şi de cămaşa din bumbac de dedesubt. Hatherfield se întinse, îi prinse mâinile într-ale sale şi i le ţintui pe podea, peste marginea păturii, apoi o sărută intens pe gură.

– Eu rămân îmbrăcat, spuse el. Ai înţeles?

Ea încuviinţă din cap.

Hatherfield îşi ridică trupul şi trasă cu gura o urmă de la gât spre sânii ei, spre sânii ei minunaţi ca ai unei sirene, apoi luă un sfârc în gură. Ea icni tare şi îşi arcui spatele.

– Mai mult? întrebă el.

– Mai mult.

El îşi plecă din nou capul şi îşi folosi buzele pentru a o dezmierda, apoi limba pentru a mângâia vârful rozaliu, până când Stefanie ţipă, iar şoldurile i se împinseră în el.

Hatherfield trecu la celălalt sân, încă mângâindu-l pe primul, mimând cu degetele ceea ce făcea cu gura. Ţipetele ei erau muzică pentru urechile lui; pielea ei fragedă avea gust de Stefanie, pur şi curat, neîncadrându-se în nici o categorie cunoscută de sărat sau dulce, floral, mentolat sau aromat – doar ea, doar Stefanie, doar viaţa.

– Hatherfield, te rog, spuse ea, aproape plângând.

– Ce este, Stefanie? Ce vrei? Voia ca ea să i-o ceară, voia să audă cu propriile urechi dovada dorinţei ei.

– Ştii. Ştii ce vreau.

Degetele ei, eliberate din mâinile lui puternice, coborâră grăbite spre betelia pantalonilor lui.

– Nu! izbucni el.

Stefanie își retrase mâinile și deschise ochii.

– Nu, spuse el, mai blând de data aceasta. Își croi un drum de sărutări în sus, de-a lungul gâtului ei, până la ureche. Lasă-mă să te ajut, Stefanie! Știu de ce ai nevoie. Îți voi da ce ai nevoie. Doar stai întinsă și lasă-mă să am grijă de tine.

– Am nevoie de tine. Am nevoie de tine în mine.

„Am nevoie de tine în mine." Cuvintele ardeau pe pielea lui.

– Voi avea grijă de tine. Ai încredere în mine. Își coborî mâna pe sânul ei, apoi pe stomac, oprindu-se pe șold. Cu degetul mare, mângâie cârlionții micuți.

Stefanie oftă greoi și îndelung.

Hatherfield se așeză lângă ea și permise propriei priviri să urmărească mâna. Priveliștea aproape că îl înfrânse. Șoldurile ei palide desenară o boltă grațioasă sub mâna lui masivă; un triunghi fin și roșiatic arăta spre picioarele ei depărtate. Își mișcă mâna până când degetul mare îi atinse osul șoldului, iar cel mic pe cel opus, până când osul pubian se ghemui perfect în scobitura palmei lui.

Întoarse capul și îi întâlni ochii rotunzi.

– Ești cea mai frumoasă priveliște, spuse el. Cea mai frumoasă femeie.

– Chiar și când port pantaloni?

– Chiar și cu pantaloni, dar mai ales fără ei.

Îi mângâie buzele cu un sărut. Stefanie își puse mâna peste a lui.

– Ai mai făcut asta înainte, nu? Știi ce să faci cu mine.

– Am mai făcut-o înainte, dar niciodată cu tine. O sărută din nou. Spune-mi cum.

– Eu... nu știu exact. Încet?

– Încet, atunci. Hatherfield își mișcă încet mâna prin triunghiul roșcat, coborând micul deal, până când degetul lui arătător găsi miezul moale. Îi atinse clitorisul umflat cu gingășia unei păsări colibri. Așa?

– Da!

– Cu câte degete vrei?

– Unul. Două. Nu îmi pasă.

El se strecură pe lângă clitoris, deja alunecos din pricina excitării, și căută mica crăpătură din centru. Trasă un cerc cu degetul în jurul ei, apoi și-l duse la buze. Mirosul bogat îi făcu sângele să tresalte; își supse degetul, apoi îi găsi din nou crăpătura, acea carne dulce și imaculată, iar de data aceasta împinse degetul înăuntrul ei,

un milimetru, doar pentru a-şi umezi vârful degetului, până când şoldurile ei începură să se mişte agitate, iar el împinse degetul mai adânc şi mai adânc, făcând-o să ţipe, un sunet sălbatic; genunchii i se ridicau şi coborau, iar muşchii ei se încleştară în jurul degetului său norocos.

– Mai mult? întrebă el.

– Da, fir-ai să fii! Mai mult! strigă ea.

Încă un milimetru, încă unul şi încă unul. Acum degetul intrase aproape pe jumătate înăuntrul ei, astfel că degetul lui mare putea mângâia cu uşurinţă miezul de deasupra.

Mâna lui Stefanie se încleştă pe încheietura mâinii lui. Unghiile i se înfipseră în piele.

– MAI MULT! LA NAIBA!

Dumnezeule, era minunată! O sărută, îi masă clitorisul cu mişcări leneşe, împingându-şi degetul în ea.

– Ştii ce mă uimeşte? spuse el. Cum de îmi poţi strânge un singur deget atât de tare, şi totuşi aş putea să fac loc mădularului meu înăuntrul tău. Mădularul meu, Stefanie, care în momentul ăsta este de mărimea şi forţa unui tun din bronz.

– Hatherfield!

Degetul lui intrase complet înăuntrul ei acum, îngropat în mătase fierbinte. El îl ţinu acolo, în timp ce degetul mare îşi continuă mişcările ritmice, care o tachinau, frecându-i clitorisul în cercuri tandre, în timp ce şoldurile i se înălţau.

– Deschide ochii, Stefanie. Vreau să mă priveşti în timp ce te secătuieşti de vlagă. Vreau să văd ce gândeşti.

Ea deschise ochii, îl privi şi atinse rapid şi aprig apogeul plăcerii, carnea umedă a miezului ei încleştându-se în jurul degetului lui, pieptul icnindu-i în încercarea de a respira.

– O, Dumnezeule, o, Dumnezeule! O, *Dumnezeule*, nu se opreşte, nu... *o!*

Capul îi căzu pe spate, pe pătură. Zvâcnetele se stinseră uşor pe degetul lui, până când îl eliberă cu un ultim tremur slab.

Hatherfield îşi retrase cu blândeţe degetul dinăuntrul ei şi o acoperi cu pătura pentru a o proteja de aerul rece din încăpere. Ea îşi întoarse capul pe umărul lui.

Se poate ca Stefanie să fi adormit pentru o clipă. El nu era convins. Respiraţia ei devenise lină pe puloverul lui din lână; bătăile inimii i se domoliră. Focul din spatele lui părea să fi prins putere.

Îi putea simți căldura pe spate, putea auzi sfârâitul familiar al cărbunilor aprinși.

– Te-a ajutat asta? întrebă el în cele din urmă, când ea se mișcă.

– Da, spuse Stefanie. Dar cum rămâne cu tine?

– Mă voi descurca. De fapt, Hatherfield avea să moară în curând din pricina unei combustii interne spontane.

Ea se întinse din nou spre pantalonii lui, dar el se rostogoli într-o secundă și sări în picioare.

Stefanie încercă să se ridice din păturile încâlcite.

– Ce s-a întâmplat? Ce am făcut?

Părul scurt îi alunecă de pe chip, expunându-i fața palidă și ochii negri, mari. El întoarse spatele priveliștii.

– Nimic. Doar lasă-mă o clipă!

Hatherfield merse lângă fereastră și se sprijini de pervaz, privind pierdut aleea înghețată. Aerul rece îi străpungea hainele. Se gândi la gheață și zăpadă, la apa rece a râului, iar când aceste lucruri nu îl ajutară, se gândi la chipul arogant al mamei lui vitrege. Se întoarse.

– Acoperă-te! O să răcești.

– Hatherfield? Stefanie se ridică iute. Ce s-a întâmplat?

– Ți-am spus, nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să îți uscăm hainele, să te îmbrăcăm...

– Te porți ca un ticălos. Încetează!

– Sunt doar realist. O să întârzii...

– Te porți ca un ticălos, Hatherfield! Iar eu... te voi *plesni* într-o clipă dacă nu încetezi!

Stefanie era hotărâtă și nerușinat de dezgolită. Mâinile îi erau proptite pe șoldurile frumoase. Ochii ei, Dumnezeule, îl făceau să se rușineze.

– Îmi pare rău, spuse el blând. Învelește-te cu pătura! Te rog, Stefanie! Nu este absolut nimic în neregulă. Cu tine.

Ea îl privi pentru încă o secundă sau două, apoi ridică pătura și și-o înfășură în jurul trupului, ceea ce înrăutăți cumva lucrurile, făcându-l pe Hatherfield să și-o închipuie acoperită cu păturile lui, în propriul lui pat, în dormitorul lui afurisit. Se aplecă și îi luă hainele, apoi le întinse lângă foc. Erecția încă îi era puternică, dar măcar se putea mișca.

– Numele lui era Gunther, spuse ea.

El se întoarse.

– Poftim?

– Bărbatul cu care am fost înainte. Mă rog, era un băiat, de fapt. Eu aveam optsprezece ani, el cam la fel. Îl cunoşteam de-o viaţă. Era fiul primarului, un aristocrat minor, presupun, şi ne jucam împreună când eram copii.

Hatherfield îşi trecu mâna prin păr.

– De ce îmi spui asta?

– El mă înţelegea, în felul lui. Singurul care mă înţelegea, în afară de Emilie. Ştia de ce aveam nevoie să evadez, ştia că acel castel era ca o închisoare pentru mine. Mă ajuta să mă strecor afară noaptea, iar atunci eram liberă, nu eram prinţesă, nu aveam îndatoriri, etichetă şi o viaţă deja aranjată de alţii pentru mine. Cred că aveam vreo treisprezece ani prima dată când am început să ne prostim. A fost totul o joacă nevinovată. Dar apoi, în vara aceea, în vara când am împlinit optsprezece ani, totul s-a schimbat.

Stefanie se aşeză pe pat, privind fix focul. Hatherfield o studie pentru o clipă şi se aşeză lângă ea, la vreo treizeci de centimetri distanţă.

– Eram atât de neliniştită. Mama mea vitregă tocmai murise după ce născuse un alt copil mort, iar eu chiar o iubeam, era minunată, aproape ca o soră pentru mine. Tata era plecat la nu ştiu ce baie termală, probabil căutându-şi altă soţie. O luam razna, credeam că înnebunesc, iar Gunther... Presupun că se mai mărise, se înălţase puţin. Acneea îi dispăruse, în sfârşit. Şi m-am convins că eram îndrăgostită de el.

– Şi erai?

– Presupun că eram. Da. Atât de îndrăgostit cât poţi fi la vârsta aceea, nepăsător şi delirant. Aşa că într-o noapte l-am lăsat să mă sărute, iar după alte două nopţi l-am lăsat să mă atingă şi apoi... nu ştiu. Presupun că sunt o imorală în esenţă, o depravată. Doar că îmi doream atât de mult, de parcă un foc îmi ardea sub piele. Ca acum, continuă ea, de parcă aş fi murit dacă nu... dacă nu... ei bine, nici măcar nu cred că ştiam ce voiam. De fapt, nici el nu prea a ştiut ce să facă. Nu a fost o reuşită la început, dar până să ajungem să ne dăm seama cum...

Stefanie scutură din cap. Hatherfield îi luă mâna între ale sale. Ea îşi recăpătă suflul.

– Tatăl lui... Nu ştiu dacă şi-a dat sau nu seama de ceea ce se petrecea, dar l-a făcut pe Gunther să se însoare cu altă fată, fiica proprietarului unei fabrici, cu o zestre zdravănă. Şi cu sâni mari.

Am crezut... am fost o proastă. Am crezut că Gunther avea să refuze și că vom fugi împreună.

– Am crezut că poate voi rămâne însărcinată, iar el va trebui să se însoare cu mine și să mă ducă departe de castelul acela. Dar nu am fost, iar el a făcut-o. Adică s-a căsătorit cu ea. Și asta a fost. O femeie distrusă. O prințesă inutilă, de fapt, pentru că, dacă ar afla cineva, nu aș putea fi dată spre căsătorie pentru prosperitatea țării mele. Nici un gentleman nu m-ar vrea.

– Eu te vreau.

– Nu de soție.

Hatherfield își înghiți următoarele cuvinte, întrucât nu le putea rosti. Nu avea nici un drept. În schimb, spuse:

– Pentru mine nu ești ruinată. Nu contează. Mă bucur că măcar...

Făcu o pauză. Cum putea să formuleze aceste gânduri? Nu voia să o jignească.

– Te bucuri că măcar ce?

– Că ai ținut la el. Că el a ținut la tine. Și se bucura, mai ales, că ea – și el însuși – nu avea să îl mai vadă vreodată pe acel nenorocit de Gunther, acel ticălos norocos.

– Da. Mă rog. Ideea mea, pentru că *am* o idee de demonstrat, este alta. Scurta mea aventură cu Gunther a fost foarte drăguță, de ultimele două ori, când în sfârșit am descoperit cum să o facem corespunzător. Dar nu a fost așa... cum s-a întâmplat acum. El nu era ca tine. Ce s-a întâmplat atunci a fost *atunci*, iar acum este... *acum*. Și vreau să îți spun, continuă ea, că orice ar fi – sau *oricine* a fost ea, cea dinaintea mea, cea care te face să sari ca ars, de parcă ai urî din tot sufletul ceea ce tocmai am făcut –, ei bine, ce-a fost atunci a fost atunci.

Hatherfield răsuflă cu putere și fu ca și cum totul din interiorul lui se desprinse, lăsându-l pustiit, șocat și jupuit.

– Iar acum este acum.

– Așa că data viitoare nu trebuie să mai sari ca ars și să îmi spui să mă îmbrac fără ca eu măcar să te văd sau să te ating. Orice ai ascunde, orice ai vrea ca eu să nu văd... nu îmi pasă. Eu sunt Stefanie, nu sunt *ea* și... țin la tine foarte mult, mult mai mult decât am ținut vreodată la Gunther, și nu există nimic, Hatherfield, nimic în lumea asta și dincolo de ea, *nimic* ce ar putea să mă facă să gândesc altfel despre tine. Înțelegi?

El îi ridică mâna și i-o sărută.

– Înțeleg perfect.

– Bine, atunci. Stefanie sări în picioare. Iar acum, dacă nu plecăm imediat, voi întârzia la serviciu, și probabil că Sir John mă va bate. Astea sunt încă ude. E ceva pe aici ce-aș putea îmbrăca?

Hatherfield își drese glasul.

– Sunt uniformele astea de canotaj, desigur. Voi găsi una pe măsura ta. Și, Stefanie?

– Da?

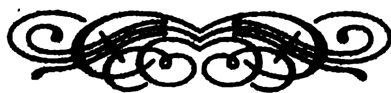
Ar fi vrut să o îmbrățișeze. Să îi spună că era cea mai uluitoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Că era onorat dincolo de cuvinte că își petrecuse această intimă jumătate de oră cu ea. Că blândețea ei, acum, când avea tot dreptul să plece furioasă, însemnase totul pentru el.

Voia să îi spună că *nu* putea exista o dată următoare. Voia să îi spună că *trebuia* să existe o dată următoare, apoi încă una și încă una, poate toate în aceeași noapte, pentru că, odată ce se dezlănțuia, Hatherfield nu se putea opri.

Dar, pentru prima dată, fermecătorul marchiz de Hatherfield nu își găsi cuvintele potrivite. Interiorul lui șocat și pustiit părea să le fi înghițit pe toate. În schimb, spuse:

– Se pare că ți-ai uitat mustața.

Capitolul 15

Ca întotdeauna, îi luă ceva timp lui Sir John pentru a-și croi drum prin îmbulzeala de colegi în sala de judecată supraîncălzită și apoi pe coridorul răcoros.

Stefanie își căra grămada de cărți și hârtii și mergea respectuos în spatele lui, în timp ce absolut toți membrii baroului britanic strângeau mâna eminentului ei angajator și îl felicitau cu aceleași cuvinte: „Minunat spectacol, Worthington. M-a captivat. Dumnezeule, ce caz extraordinar!"

Stefanie își mută greutatea pe brațul celălalt, ridicând mâna la gură pentru a-și înăbuși un căscat.

– O mulțime strașnică astăzi aici, nu-i așa?

– Hatherfield! Nu te strecura așa în spatele meu! Stefanie tresări disperată, încercând din răsputeri să nu își scape prețioasele resurse legale în timp ce pielea i se înfierbântă, iar inima îi tresăltă în încercarea de a-i sări din piept. Se despărțise de Hatherfield perfect calmă la intrarea în casa lui Sir John, la ora șapte și treizeci și cinci de minute în acea dimineață; acum, la ora patru, tot ce își putea aminti era frumusețea arzătoare a chipului marchizului când ea deschisese ochii pe podeaua casei de lângă râu și atinsese orgasmul datorită degetului său gros.

Degetul lui, care se împreunase acum cu celelalte ale sale pentru a-i lua cărțile și hârtiile din mâini.

– Duc eu astea pentru tine.

Stefanie se retrase.

– Ba nu! Ce îți imaginezi?

– Îmi imaginez că ești pe cale să scapi hârtiile astea, și apoi unde va ajunge bietul tău inculpat? Într-o boxă, fiindu-i dovedite faptele de înstrăinare a sentimentelor soției, cu cine știe ce pagube de plătit.

Glasul îi fu marcat de o ironie inconfundabilă. Stefanie își echilibră cu grijă grămada de hârtii și de cărți.

– Presupun că ai auzit argumentele inițiale.

– Am avut această onoare. Deși, trebuie să recunosc, privirea mi-a fost captivată mai degrabă de tine, în cea mai mare parte din timp.

Ridică degetul mare și o mângâie rapid pe obraz.

– Ce naiba faci? șuieră ea.

– Te admir.

– Nu trebuie să faci asta. Nu acum, vreau să spun.

– Cum m-aș putea abține? Eu... O, domnule Wright! Este cu putință să fii dumneata, plecat de la birou în miezul zilei?

Stefanie se întoarse, făcând hârtiile să se legene din nou. Un bărbat înalt și posomorât stătea înaintea lor, îmbrăcat într-o nuanță de gri precum cărbunele, privindu-l încruntat pe Hatherfield.

– Hatherfield, spuse el. Ce vestă minunată!

– Nu-i așa? Marchizul întinse brațele. Ador această nuanță de rozaliu, dumneata nu? Mi-am pus croitorul să caute săptămâni întregi. Minunat individ, croitorul meu! L-ai cunoscut pe încântătorul meu tovarăș, tânărul domn Thomas? Funcționar juridic pentru nimeni altul decât însuși Sir John Worthington și cu cele mai extravagante

gene pe care le vei vedea vreodată. Uite cât de încântător sunt arcuite.

Cărţile şi hârtiile căzură pe podea într-o cascadă catastrofală.

– O, bietul meu prieten! Hatherfield se lăsă în genunchi şi începu să le strângă. Domnule Wright, încetează cu încruntătura aceea. Tulburi nervii delicaţi ai domnului Thomas.

– Nervii mei nu sunt delicaţi, spuse Stefanie. Iau eu hârtiile acelea, dacă nu vă supăraţi.

– Iertaţi-mă, rosti tărăgănat domnul Wright. Aceea este o garoafă la butoniera dumneavoastră, Excelenţă? Unde aţi găsit-o în acest moment al anului?

Hatherfield se ridică, având braţele pline cu cărţi, pe care le puse apoi cu delicateţe în braţele lui Stefanie.

– Am descoperit, domnule Wright, că, dacă îţi doreşti mult un lucru, din adâncul sufletului, trebuie să îl ai. Cu orice preţ.

– Nu îmi pot închipui la ce vă referiţi, spuse Stefanie.

Hatherfield îi aruncă o privire afectuoasă.

– Dragul meu Stephen. Eşti de o remarcabilă ironie plină de inteligenţă. V-au plăcut dezbaterile din această dimineaţă, domnule Wright?

– De fapt, mi s-au părut de-a dreptul dezgustătoare. Individul ar trebui spânzurat.

Hatherfield îşi netezi mâneca bine croită.

– Iubirea interzisă nu este tocmai pe placul dumitale, să înţeleg? Nu ai simţit niciodată umbra aprigă a blamării societăţii la adresa partenerului dumitale?

– Eu blamez adulterul, Lord Hatherfield, şi, oricare ar fi faptele acestui caz, adulterul în sine nu poate fi disputat.

Hatherfield oftă şi privi sentimental în ochii lui Stefanie.

– Nu poţi alege pe cine iubeşti.

– Permiteţi-mi să nu fiu de acord. Alegi ceea ce decizi să alegi.

Glasul domnului Wright se potrivea cu expresia sa: rece ca marmura.

– Ah, domnule Wright. Un bărbat care poate spune acest lucru nu ştie ce înseamnă să iubeşti.

Eliberă un nou suspin din adâncul pieptului. Stefanie îl întrerupse.

– Ce aberaţii, Lord Hatherfield! Nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiţi. Şi chiar cred că trebuie să plec; Sir John va avea în curând nevoie de ajutorul meu.

Cercetă mulțimea, parcă așteptând ca aceasta să se despartă în două pentru ca ea să-și poată urma angajatorul. Ceea ce, din păcate, nu părea să se întâmple.

– Ah, munca! Un cuvânt îngrozitor. Hatherfield scutură din cap. Presupun că și dumneata ai venit azi aici pentru un moment de respiro, domnule Wright, nu?

– Dimpotrivă. Am o chestiune de rezolvat aici în această după-amiază.

– Ce fel de chestiune?

– Cred că mă ocup de ea chiar acum, Excelență.

– Da? Nu înțeleg ce vrei să spui. Te referi la proces? Ai un interes personal pentru gunoierul nostru neastâmpărat și aventurile lui? Îți recomand să păstrezi discreția, întrucât dragul meu Stephen este angajat pentru apărarea lui.

– Interesul meu nu are legătură cu gunoierul. Dar cred că v-am reținut suficient din timpul prețios, Lord Hatherfield. Spre satisfacția mea, sau mai degrabă insatisfacția, întrebările mele au primit răspunsuri.

– Într-adevăr? Hatherfield întinse mâinile. Ce întrebări au fost acestea, domnule Wright?

– Mi-a ajuns la urechi un anumit zvon. Fără importanță, de fapt. Nu sunt un bărbat care să se lase influențat de bagatele. Își ridică pălăria. O zi bună, Excelență. O zi bună, domnule Thomas.

O scrută pe Stefanie cu ochii negri și aprigi, apoi se pierdu în mulțime.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Stefanie, întorcându-se spre Hatherfield cu fața atât de înfierbântată, încât putea fierbe apă.

– A, domnul Wright? Un vechi prieten.

– Felul în care ai vorbit cu el. Tonul vocii tale.

Privi garoafa de la butoniera lui. Nu o observase înainte. De când purta așa ceva? O purtase toată iarna? Și vesta. De fapt, ei i se păru drăguță când se deranjă să îi studieze hainele, nu mușchii masivi și promițători de dedesubt.

Dar roz? Cu toate dungile acelea?

Ce voia să transmită?

– Dacă chiar trebuie să știi, spuse Hatherfield, tatăl meu, sau mai degrabă mama vitregă, îi datorează domnului Wright o sumă mare de bani. Cred că au găsit o metodă de a-l amâna pentru câteva luni,

dar lui îi place să apară din când în când ca să se asigure că nu mi-am uitat obligația.

Dar nu este obligația ta, nu?

Va fi, în cele din urmă, nu-i așa?

Hatherfield privi gânditor spre locul unde domnul Wright dispăruse în urmă cu o clipă. O bănuială îngrozitoare se insinuă în inima lui Stefanie. Nu pusese ea la îndoială în toate aceste săptămâni scrupulele lui, nu își pusese întrebări despre refuzul lui de a-i accepta afecțiunea, ca să nu mai spună despre o înțelegere între ei, chiar și în această dimineață, când el își demonstrase în mod incontestabil atracția față de ea? Iar el era fiul unui tată aflat încă în viață, în așteptarea – dar încă nu în posesia – moștenirii sale.

Stefanie se aplecă spre el un centimetru sau doi.

– Hatherfield, uită-te la mine! Ai nevoie de fonduri?

El se întoarse spre ea, cu o expresie aproape îngrozită.

– Sfinte Dumnezeule, Stephen! Ce întrebare! Sigur că nu.

– Pentru că... nu contează. Cum putea să formuleze cuvintele, pe un coridor plin cu oameni? Spuse brusc, de parcă ar fi vorbit despre vreme: Se întâmplă să dețin o avere.

– O avere? Inteligent din partea ta. Totuși, nu este treaba mea. S-a întâmplat și să observi expresia de pe chipul clientului tău în timp ce acuzarea îi enumera păcatele? Chestiunea a fost expusă atât de ordonat, încât eu însumi am fost tentat să îl spânzur pe loc.

– Din fericire, îl are pe Sir John să îl apere, altfel ar fi la mila judecății imediate a oamenilor ca tine, spuse ea tăios.

Hatherfield privi din nou în depărtare.

– Da. Cât de norocos este!

– Fără o apărare dreaptă pentru toți, sistemul nostru de justiție nu înseamnă nimic.

– Într-adevăr. Biletul este gata?

Cineva se izbi de spatele lui Stefanie, începu să ocărască și surprinse expresia de pe chipul lui Hatherfield.

– Îmi cer iertare, domnilor! spuse bărbatul, alb la față, și plecă grăbit.

Stefanie încercă să vorbească șoptit.

– Biletul pentru sora mea?

– Da. Voi încerca să i-l duc săptămâna aceasta.

Hatherfield încă privea în depărtare. Ochii i se mijiră gânditori.

– Săptămâna asta? De ce nu astă-seară?

– Pentru că am primit chiar eu un comunicat interesant cu privire la această chestiune. Ceva ce schimbă complet regulile jocului.

Rosti cuvintele atât de calm, încât îi luă lui Stefanie câteva secunde ca să le înțeleagă semnificația. Sângele îi tresăltă în vene. Fu nevoită să se controleze ca să nu scape din nou hârtiile și să îi înșface brațul.

– Un mesaj! Ce fel de mesaj? De la sora mea?

El scoase un bilet pătrățos din buzunar și i-l întinse.

Ducele de Olympia
are onoarea de a vă invita
miercuri, douăzeci și unu februarie, la ora opt seara,
pentru a sărbători logodna nepoatei sale, Alteța Sa Regală
prințesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof
cu Excelența Sa ducele de Ashland.

Stefanie ridică privirea.

– O, Hatherfield! Crezi că...

– Nu mergi.

– Pe naiba nu merg!

– Vom discuta în altă parte.

– Dar...

– *În altă parte*, Stephen.

Glasul îi deveni aspru. Sir John ieși din mulțime în acea secundă.

– Dumnezeule, ce îmbulzeală! Ca la petrecerile alea afurisite ale mamei tale vitrege, Hatherfield. Trăsura mea este pregătită?

– Da, domnule, spuse Stefanie.

– Excelent. Porni în direcția ușii, fără să se deranjeze să verifice dacă cei doi îl urmau sau nu. Își scoase peruca și o aruncă în servietă. Un slujitor îi deschise ușa la timp, evitând să fie zdrobit. Ni te vei alătura la cină în Cadogan Square, desigur, nu-i așa, Hatherfield? spuse el peste umăr.

– Bineînțeles. Îi strânse mâna lui Sir John. Seară bună, domnule. Ca de obicei, v-ați descurcat minunat astăzi, apărându-i pe cei fără apărare.

– Mulțumesc, domnule, spuse Sir John cu o plăcere sinceră. Se opri, iar Stefanie ar fi putut jura că fălcile i se legănară dezaprobator.

Aceea este o garoafă roz la butoniera dumitale, Lord Hatherfield? În februarie?

Marchizul își plecă privirea, zâmbi și aranjă floarea.

– Ei bine, da, Sir John. Chiar este.

Când Hatherfield ajunse înapoi în apartamentul său, Nelson deja îi pregătise săpunul, lama de ras și hainele pentru cină. Se bărbieri, se îmbrăcă și își pieptănă cu dibăcie părul pe spate. Chipul său curat îl privea din oglindă. Cât de mult urâse cândva acel chip. Pe când era doar un tânăr aflat în pragul maturității, își dorise adesea să ia lama în mână și să distrugă acea perfecțiune, simetria și frumusețea propriului chip. Cu siguranță, câteva cicatrici ar fi funcționat.

Acum se bucura că nu o făcuse. Măcar atât îi putea oferi lui Stefanie. Cu siguranță, chipul lui frumos avea să compenseze, într-o oarecare măsură, pentru putregaiul dinăuntru.

Înainte de a părăsi încăperea, scoase câteva răvașe din spatele fals al oglinzii pentru bărbierit și le privi gânditor. Erau paisprezece în total. Începuseră să sosească la sfârșitul lui noiembrie, cu un scris straniu și împopoțonat, nesemnate. Mesajul era aproximativ același, de fiecare dată. Ultimul, primit lunea trecută, spunea astfel: „Tu și prietenul tău erați un cuplu frumos ieri, plimbându-vă prin parc. Castanul pe care s-a așezat prietenul tău a fost otrăvit și acum moare. Zi bună!"

Urmă o bătaie în ușă.

– Nelson, nu vreau să fiu deranjat. Te chem eu când voi avea nevoie de ajutor.

– Domnule, este tatăl dumneavoastră.

Hatherfield oftă și strânse hârtiile.

– Spune-i că sunt plecat.

Ușa se deschise.

– Te-am auzit, amărâtule.

– Tată. Hatherfield strecură hârtiile în sertarul biroului și se întoarse plictisit spre ușă, unde tatăl său stătea îmbrăcat în haine de cină, cu părul lins și lucios și cu un guler orbitor. Văd că te-ai întors în oraș. Farmecele provinciei te-au plictisit deja?

– Aveam afaceri de întreținut, iar mama ta voia să se consulte cu croitoreasa ei.

Hatherfield dădu aprobator din cap, privind fracul ducelui.

– Mă tem că am deja planuri.

– Este încântător să mă întorc în oraș după două luni de absență și să fiu întâmpinat cu obișnuita afecțiune excesivă din partea fiului meu.

Hatherfield își încrucișă brațele și se sprijini de birou.

– Cred că ai bate în retragere dacă aș îndrăzni să te întâmpin cu îmbrățișarea mea depravată.

– Adevărat. Ducele își împreună brațele. Am venit doar să văd cu ochii mei dacă ți-a venit mintea la cap.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt la fel cum eram în noiembrie.

– Am înțeles de la un prieten comun că te-ai dat în spectacol în public cu băiatul acela al tău.

– Înțeleg. Hatherfield ridică mâna și își mângâie bărbia. Permite-mi să ghicesc. Afacerea asta a ta a avut de-a face cu domnul Wright și cu datoria Alteței Sale? Perioada ta de grație se apropie de final? Pot doar să îmi închipui cum l-ai păcălit în noiembrie.

– Domnul Wright a fost destul de amabil cât să ne amâne puțin.

– Ca să mă convingeți să mă însor cu sora lui?

– Sora lui! exclamă ducele.

Hatherfield se întoarse spre oglindă și inspectă perfecțiunea papionului său alb.

– Tu nu ți-ai dat seama? Eu am observat imediat. Domnul Wright este fiul nelegitim al stimatului tată al domniței Charlotte. Ceea ce vă face pe tine și pe Alteța Sa, ducesa... Of, care naiba era cuvântul ăla... ceva legat de șah... lasă-mă o clipă, îmi stă pe vârful limbii... a, da. Ăsta este. Se întoarse și își pironi tatăl cu o privire dură. Pioni.

Chipul ducelui de Southam căpătă o extraordinară nuanță de roz.

– Prostii!

– Nu voi fi manipulat să accept căsătoria asta, tată. Dacă vrei să dansezi la capătul sforilor lui Wright, eu nu te voi împiedica, dar nu mă voi lăsa târât în spectacolul acela afurisit. Acum, te rog să mă scuzi, am o întâlnire.

– Cu băiatul ăla, rosti scârbit Southam.

– Da. Cu băiatul ăla. Cum arăt, tată? Chipeș ca întotdeauna? Bun. Nu mi-ar plăcea să îmi pălească farmecul fizic și să nu rămân cu nimic.

Trecu pe lângă Southam fără să se oprească.

– Așteaptă, Hatherfield...

– Nu pot, tată. Am întârziat deja.

Hatherfield își luă paltonul din cuierul din hol. Ducele porni grăbit în urma lui.

– Eu și mama ta găzduim o petrecere săptămâna viitoare. În Belgrave Square. Pe douăzeci și unu.

– Nu este în aceeași seară cu chestiunea aia regală găzduită de ducele de Olympia?

– Ba da. Mama ta crede...

– Aha. Lasă-mă să ghicesc! Alteţele Voastre nu au fost invitate la bal, nu-i așa?

– Vreo încurcătură afurisită, sunt convins. În orice caz, ea vrea să organizeze propria petrecere...

Hatherfield își dădu capul pe spate și râse.

– O, Doamne! Deja îmi pot închipui. Furioasă, jignită, decide să îi învețe minte, va invita pe toată lumea și se va asigura că petrecerea ducelui de Olympia este un eșec total.

– În orice caz, nouă... mie... mi-ar plăcea să vii.

Hatherfield își încheie ultimul nasture și se întoarse spre el.

– De ce?

– Ce naiba înseamnă asta? Pentru că ești fiul meu. Fiul nostru.

– Prostii! De-abia suporți să mă vezi. Hatherfield își răsuci cu eleganță bastonul. Întâmplător, prefer să îmi aleg singur compania.

– Adu-l și pe el, atunci! Adu-ți... prietenul, spuse Southam cu sufletul la gură, de parcă l-ar fi implorat.

Hatherfield se opri. Privi curios în ochii tatălui său, care erau mari și puțin prea strălucitori, ușor disperați. Spuse încet:

– Ce pui la cale, tată?

– Nimic. Absolut nimic. O petrecere, atâta tot, un bal mascat, și mi-ar plăcea ca fiul meu să participe măcar o dată. Oamenii vorbesc despre înstrăinarea noastră, și vreau ca lumea să știe că... că... Înghiți cu greu în sec. Că nu există nici o înstrăinare. Că te acceptăm pe tine și... ceea ce ești. După cum am spus, prietenul tău este bine-venit.

– Numele lui este Stephen. Stephen Thomas.

– Domnul Thomas este bine-venit să te însoțească.

Hatherfield își pipăi bastonul și studie chipul ducelui, roșeața furioasă stingându-se acum într-o paloare bolnăvicioasă. În mintea lui, imaginea tatălui său era încremenită în timp, un duce la înălțimea puterii sale, cu umeri lați și maxilar ferm, cu părul negru și ochii sclipind încrezători. Cine era acest bătrân și când preluase controlul

asupra corpului ducelui de Southam? Pielea obrajilor îi era lăsată, părul îi era rar și alb, ochii îi erau ridați de o nesiguranță epuizantă. Până și umerii aceia bravi, care cândva păreau să susțină tot imperiul britanic, se plecaseră acum înfrânți.

Evident, ceva se întâmpla. Ducele de Southam nu bătea niciodată în retragere; nu ierta și nu uita; nu primea fii risipitori înapoi în Belgrave Square. Hatherfield știa acest lucru. Știa că exista un laț pe acolo pe undeva, în care își punea gâtul.

Dar el nu întâlnise încă lațul din care să nu poată scăpa.

Și umerii aceia învinși. Și gâtul firav.

– Un bal mascat, zici? întrebă Hatherfield.

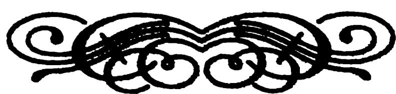
– Da. Se pare că tuturor le plac balurile mascate.

Hatherfield își fixă mai bine pălăria pe cap.

– Prea bine, tată. Îl voi nota în agendă. Dar acum mă tem că trebuie să mă scuzi. Întâlnirea mea este una urgentă.

Își îndreptă umerii, își conduse tatăl spre ușă și coborî grăbit scările, mergând spre birjă, care îl aștepta la colț.

Capitolul 16

Spre vest, traficul începuse deja să se aglomereze și era aproape ora cinci când birja neagră a marchizului de Hatherfield dădu colțul spre Southam Terrace, Hammersmith, și se opri lângă prima casă.

– Așteaptă aici, îi spuse birjarului, apoi sări brusc pe pământul bătătorit, unde trotuarul era marcat doar de țepușe și o sfoară lungă, maronie.

Dinspre clădiri, aflate în diverse stadii de construcție, răsuna ecoul ciocanelor și al strigătelor muncitorilor.

– Lord Hatherfield! Un bărbat cu barbă ieși pe ușa deschisă a primei case, trăgându-și în jos manșetele jachetei zdrențuite. Privirea îi căzu pentru o clipă pe garoafa de la butoniera lui Hatherfield. Ați venit. Speram ca mesajul meu să ajungă la dumneavoastră înainte de lăsarea serii.

– Domnule Brookside. Strânse mâna întinsă a administratorului său. Care este problema? Am lăsat totul în ordine când am plecat, acum câteva ore.

– Tocmai asta este problema, Excelență. Era totul în ordine, până când m-am întors după prânz, când trebuia să sosească livrarea de cărămizi pentru fațadele de la numerele zece și doisprezece, domnule. Încuviință din cap în josul străzii, unde fațadele din cărămidă roșie lăsau să se vadă schelele din lemn. Vreo doi muncitori stăteau și fumau cocoțați pe schele, privind la cărămizile din curte.

Hatherfield se încruntă.

– Au fost probleme cu cărămizile?

– A, cărămizile sunt bune, domnule. De cea mai bună calitate, așa cum ați cerut. Dar erau doar jumătate. Jumătate din ce am comandat săptămâna trecută.

– Doar jumătate? De ce? Nu erau suficiente în stoc?

Mustățile domnului Brookside zvâcniră.

– Poftiți înăuntru, domnule.

Hatherfield îl urmă pe administrator în casa cu numărul doi. Holul de la intrare era aproape gata, mirosind a tencuială și a vopsea proaspătă; candelabrul electric stătea în cutia lui din lemn în colț, așteptând să fie atârnat în tavan a doua zi. Într-o săptămână sau două, casa avea să fie complet mobilată și pusă la punct, pernele umflate, masa întinsă, pregătită să servească drept model pentru potențialii cumpărători. Chiar în acea dimineață, Hatherfield inspectase instalația de toaletă și de baie, testase robinetele pentru apă caldă și apă rece și sistemul de evacuare a apei din vasul de toaletă, mersese în camera boilerului pentru a arunca o privire la noua bestie ce stătea înghesuită acolo, cu toate cadranele și țevile ei. Încălzire centrală în fiecare dintre casele lui, cele mai moderne sisteme sanitare, instalație electrică și de refrigerare: voia ca șirul lui de case să aibă tot confortul posibil, toate inovațiile în privința iluminatului, a ventilației, a sănătății și a siguranței.

Și, cu noroc, un potop de cumpărători avizi pe treptele pe jumătate terminate din cartierul Southam.

Domnul Brookside îl conduse într-o cameră mică lângă bucătărie, care era menită să servească drept cămară și care, momentan, își făcea datoria de birou administrativ.

– Excelență, spuse el, atingând un teanc de hârtii, vă pot adresa o întrebare personală?

– Puteți, iar eu voi alege să răspund sau nu.

Hatherfield își încrucișă brațele la piept și privi curios mișcările agitate ale lui Brookside. Administratorul său nu era un om agitat

de fel; Hatherfield îl angajase, în primul rând, pentru reputația de a fi cinstit și imparțial și, în al doilea rând, pentru aerul său de încredere nezdruncinată.

– Aveți probleme financiare de vreun fel, domnule?

Într-un final, privirea lui Brookside o întâlni pe a lui.

– Nici una care să aibă relevanță pentru proiect, spuse atunci Hatherfield.

– Este totul în regulă cu finanțarea?

– Da. Finanțare amplă, din propriul meu capital și împrumuturile pe care le-am asigurat pe proprietate. Hatherfield își scoase mănușile. Porniseră încălzirea centrală în urmă cu o săptămână, iar contrastul dintre aerul rece de februarie de afară și căldura dinăuntru îi făcu mâinile, brațele și spatele să transpire. De ce întrebați?

– Mă tem că din cauza cărămizilor, domnule. Flăcăul care le-a livrat, domnule, ne acordă doar jumătate din ce am comandat. I-am spus că erau aberații, că noi am plătit totul, că puteam să îi scriu un cec pentru valoarea totală pe loc. Iar flăcăul s-a scărpinat în cap și a spus că a auzit un zvon cum că noi avem probleme aici. Că nu avem mijloacele necesare să terminăm casele, că facem totul pe credit, genul ăsta de lucruri.

– Prostii! Finanțarea noastră este garantată. Am finanțat complet jumătate dintre case cu propriul meu capital, iar administratorul băncii mi-a acordat săptămâna trecută ultimul împrumut, care a fost depus în contul companiei noastre. Ai fost de față în timpul inspecției. Au fost încântați de progresul înregistrat.

Hatherfield vorbea cu convingere. În privința finanțării, încrederea lui atingea cote maxime.

– Așa i-am spus și eu, în linii mari. Iar el a fost de acord să ne livreze restul cărămizilor săptămâna aceasta, de îndată ce ordinul de plată pleacă de la bancă.

Hatherfield simți cum sângele începea să îi clocotească.

– De îndată ce ordinul de plată pleacă de la bancă! Pentru Dumnezeu! Câtă neobrăzare!

– Așa am crezut și eu, domnule. Dar ideea este că cineva împrăștie zvonuri despre noi, domnule. Cineva cu voce suficient de răsunătoare încât zvonurile să prindă, dacă mă înțelegeți. Așa că mi-am spus că ar trebui să știți despre acest lucru.

Brookside ridică din umeri și se sprijini de tencuiala albă, din nou încrezător în sine înaintea furiei justificate a angajatorului său.

Hatherfield începea să simtă mâncărimi pe piele în încăperea încălzită. În spatele lui era bucătăria, luminoasă și albă, mobilată cu o plită frumoasă și cu instalație de apă caldă și rece, bine ventilată. Supraveghease el însuși lucrarea; investise tot în acest proiect, de parcă ar fi deținut cheia salvării lui.

„Cineva cu voce suficient de răsunătoare încât zvonurile să prindă."

– Ai procedat bine, Brookside. Mulțumesc. Hatherfield își puse mănușile cu mișcări scurte și furioase. Este evident că cineva încearcă să ne submineze eforturile. Un competitor, fără îndoială. Te asigur că voi investiga chestiunea cu cea mai mare seriozitate.

Asemenea unui soare de vară, marchizul de Hatherfield intră pe ușa salonului lui Worthington cu trei minute înainte de ora opt, chiar la timp pentru a o salva pe Lady Charlotte Harlowe de la a primi un pahar plin ochi din cel mai bun vin de Xeres al lui Sir John.

Cea care îi turna în pahar, Stefanie, își coborî brațul.

– Măi, măi, Lord Hatherfield. Începusem să credem că ai găsit o ofertă mai bună.

Lady Charlotte se întoarse spre ușă, iar expresia mohorâtă i se transformă într-un zâmbet impecabil de păpușă de porțelan.

– Prostii! Nu există nici un alt loc în Londra în care Excelența Sa este mai bine-venită decât în această casă. Nu este așa, James?

Întinse mâna. Buzele lui Hatherfield se opriră la un milimetru de degetele albe ale domniței.

– Bună seara, Lady Charlotte. Se întoarse spre Stefanie, iar vechiul zâmbet i se așternu pe buze, dezvăluindu-i dinții sclipitor de albi. Dragul meu Stephen.

– Excelență.

Stefanie făcu o plecăciune încordată.

– Ia un pahar de vin, spuse Sir John. Arăți de parcă ai avea nevoie.

Hatherfield acceptă paharul și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură îngrijorătoare.

– Mărturisesc, a fost o zi foarte complicată.

– Complicată? spuse Lady Charlotte. Ce cuvânt straniu pentru a descrie timpul!

– Fără îndoială că sună straniu pentru o lady care are constant timp liber, ca dumneata, Lady Charlotte, spuse Stefanie. Dar cei dintre noi care muncesc pentru a-și câștiga traiul vor înțelege exact ce vrea să spună Excelența Sa prin cuvântul „complicat".

Lady Charlotte ridică alarmată din sprâncene.

– Dar James nu muncește, nu-i așa, James?

De parcă ar fi spus „crimă cu premeditare".

– Dumnezeule, nu! Hatherfield se cutremură. Ferească sfântul! Muncă, auzi. Ce glumă, Stephen! Nu, pur și simplu, soarta mi-a trimis pe cap multe treburi incredibile și obositoare astăzi. Nimic cu care o domniță bine-crescută, cu obiceiuri elegante, să își bată capul, sper.

– Bietul de tine! Nu puteai să trimiți un servitor să se ocupe de ele? întrebă Lady Charlotte. Sunt convinsă că al nostru domn Thomas ar fi bucuros să transmită mesaje și să facă genul acesta de lucruri, atunci când nu transcrie scrisorile unchiului John și când nu îi șterge biroul de praf.

Hatherfield luă o gură de vin.

– Vai, nu! Oricât de mult m-aș fi bucurat de atenția personală a lui Stephen pentru treburile mele, a fost ocupat la tribunal astăzi. I-am văzut doar în treacăt creștetul capului, de la câteva rânduri de bănci distanță. Nu, am suferit singur. Tocmai Hammersmith, dintre toate locurile.

Încă un tremur delicat.

Încruntarea lui Lady Charlotte ar fi putut sparge sticla, dacă ar fi aruncat o privire în oglindă.

– Nu îmi pot închipui de ce.

– O, te asigur, doar cele mai urgente chestiuni mă puteau smulge de lângă dragul meu prieten. Încă un zâmbet spre Stefanie, plin de admirație. Dar se pare că un personaj abject împrăștie cele mai scandaloase zvonuri despre mine.

– Dumnezeule, spuse Sir John, de-a dreptul șocat. Cu asta ți-ai ocupat ziua?

Lady Charlotte își împreună mâinile.

– Sper că nu a avut loc vreun duel!

– Nu, nu. Hatherfield merse lângă tava cu băuturi și își reumplu paharul. Lampa electrică clipea provocator prin toate fațetele. Nimic

atât de dramatic, vă asigur. Dar genul acesta de atacuri josnice trebuie stârpite de la rădăcină, nu credeți?

– Firește, spuse Sir John. Dacă legea îți poate fi de ajutor în vreun fel, te voi ajuta bucuros.

Hatherfield se întoarse și se sprijini de bufet, cu paharul în mână și cu o postură elegantă.

– Vă mulțumesc, Sir John, dar, în aceste chestiuni, o întrevedere față în față tinde să aibă cele mai bune efecte. Nu ești de acord, Lady Charlotte?

Ea stătea pe canapea și își netezi un fald al rochiei de un galben lămâie.

– Sunt convinsă că nu aș avea de unde să știu.

– Foarte convinsă?

Ea îl privi cu asprime.

– Foarte. Adică, nu am avut nici o experiență cu împrăștierea bârfelor josnice, dar expunerea inutilă în public a chestiunilor private ale cuiva...

Stefanie ascultase cu atenție schimbul de replici.

– Îmi permiteți să întreb care este natura acestor zvonuri, Excelență?

Privirea lui continuă să zăbovească asupra lui Lady Charlotte: nu pe chipul ei, ci mai degrabă pe creștetul capului ei, parcă întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să scoată capacul și să examineze conținutul. Se întoarse spre Stefanie cu o secundă înainte de a răspunde:

– Un atac de-a dreptul scandalos la adresa solvabilității mele, dragă Stephen. Dintre toate lucrurile posibile.

– Dar acestea sunt aberații, spuse Lady Charlotte. Ești moștenitorul unui ducat. Cum ar putea cineva să se îndoiască de solvabilitatea ta?

– Cum, într-adevăr, murmură Hatherfield.

Cina fu anunțată și mâncată. Sir John, mult mai distras decât de obicei de cazul său actual, se retrase la scurt timp după primul pahar de coniac, lăsând-o pe Stefanie singură în sufragerie cu Hatherfield. În secunda în care ușa se închise, el își mută scaunul mai aproape de ea și îi luă paharul cu coniac din mână.

– Nu în seara asta, spuse el. Vei avea nevoie să ai toate simțurile treze.

Ea îl privi uimită. Ochii lui Hatherfield licăreau; un mic zâmbet îi apăruse în colțul gurii.

– Sora mea! șopti Stefanie.

– Da. Astă-seară. Te voi aștepta în birjă la colț cu Cadogan Square la unsprezece și jumătate. Pufăi îndelung din trabuc. Să porți haine negre. Ponosite și greu de descris, dacă este posibil, ca să nu atragi atenția.

– O, îți mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Nu știi cât înseamnă pentru mine.

Stefanie ar fi vrut să își arunce brațele pe după gâtul lui, dar se mulțumi să tragă un mic fum din propriul trabuc și să afișeze o expresie de adorație nestăpânită.

– Nu știi ce îmi face *mie* asta, spuse el. Este complet împotriva judecății mele. M-am străduit să te țin departe de situația asta, să îl las pe ducele de Olympia să își facă treaba fără să intervin – să te las pe tine să intervii. A fost cât pe ce să rup biletul când a sosit la apartamentul meu, chiar înainte de cină. Dacă nu ar fi vorba despre Ashland, nici nu l-aș fi luat în considerație.

– Dar ai făcut-o și m-ai ajutat, și ești... Ești minunat, Hatherfield! Nu știu cum te voi putea răsplăti vreodată.

Aruncă o privire spre ușă și își puse degetele peste ale lui, într-un mod care îi sugera cum voia să îl răsplătească.

– Da. Bine. El îi mângâie arătătorul cu degetul mare și își întoarse atenția spre coniac. Nu te mai gândi la asta. Mă voi concentra doar asupra faptului de a te recupera nevătămată de la întâlnirea din această seară. Sora ta nu mai este deghizată; ar putea fi urmărită. Înțelegi asta? Pericolul de a te întâlni cu ea?

– Da. Da, desigur.

– Trebuie să faci exact ce spun eu, Stefanie. Întocmai și fără ezitare. Dacă eu spun să fugi spre pod, tu fugi spre pod. Dacă eu îți spun să sari în râu, tu nu stai să calculezi forța curentului. Mă înțelegi?

– Perfect.

Inima îi bubuia fericită în piept. O aventură! Hatherfield o ducea într-o aventură. Noaptea. În haine negre. În birja lui. Ca să își vadă sora!

– Bun. Pentru că, dacă ți s-ar întâmpla ceva... Își privi absent coniacul și scutură din cap. La naiba! Sunt la mila ta, nu-i așa?

– Eu sunt la mila ta. Stefanie se întinse şi îi atinse obrazul cu degetul. Îţi mulţumesc pentru dimineaţa de azi. Nu cred că ţi-am spus-o aşa cum meritai. A fost minunat, tu ai fost minunat...

Hatherfield îşi puse mâna peste a ei şi o ţinu acolo, pe obrazul lui cald. Pleoapele i se închiseră.

– Nu, nu am fost. Am fost un ticălos, şi nu voi...

Uşa se deschise.

Stefanie sări înapoi, aproape răsturnându-şi scaunul. Hatherfield se ridică uşor, îşi duse trabucul la buze şi eliberă un nor nonşalant de fum, spunând:

– Lady Charlotte. Nu se presupune că ar trebui să fii deja în patul tău fecioresc la această oră?

Stefanie, revenindu-şi în simţiri, se ridică împleticit.

– Excelenţă.

– Măi, măi! Credeam că ai plecat, James. Glasul domniţei Charlotte urcă mai sus decât de obicei, cu un ton sau două. Chipul îi părea uşor palid, dar ea era palidă în mod natural, o frumuseţe britanică veritabilă de alabastru. Voiam să îi vorbesc dragului nostru domn Thomas.

Hatherfield îşi stinse trabucul în scrumieră şi bău ultimul strop de coniac.

– Straşnic noroc! Întâmplarea face că tocmai plecam. Mulţumirile mele pentru o cină minunată. Bucătarul vostru face un desert grozav şi delicat.

– Eşti întotdeauna bine-venit la masa noastră, James.

Hatherfield îi luă mâna într-a lui.

– Seară bună, Excelenţă. Găsesc singur drumul. Stephen, dragul meu. *Au revoir.* Nu uita instrucţiunile mele.

Îşi flutură degetele drept rămas-bun către Stefanie şi ieşi din încăpere.

Lady Charlotte îl urmări plecând, până când ultimul licăr al părului său blond dispăru în întunericul de pe coridor. Se întoarse spre Stefanie cu un zâmbet luminos.

– Cât de nostim este! Ai mai cunoscut vreodată în viaţa ta pe cineva atât de nostim, domnule Thomas?

– Poate o dată sau de două ori.

– Instrucţiuni, aşadar. Ce fel de instrucţiuni ar putea avea el pentru tine? Vreun comision mărunt, presupun?

Degetele i se încleştară pe spătarul unui scaun. Stefanie ridică din umerii bine căptuşiţi.

– Nimic ce v-ar putea interesa, Excelență.

Cât de straniu! Brusc, se simți puternică în postura de băutoare de coniac și fumătoare de trabucuri, un membru al lumii masculine rarefiate, un rol însemnat pe marea scenă a vieții. Ce sentiment minunat! Nu era de mirare că bărbații îl protejau cu atâta înflăcărare.

– Nu, presupun că nu, zise Lady Charlotte. Comisioanele sunt chestiuni supărătoare. Cât de greu trebuie să fie să stai la dispoziția altora. Îmi pare teribil de rău pentru dumneata!

Stefanie își întinse mâinile.

– Omul trebuie să își accepte cu bucurie destinul.

– Într-adevăr, spuse domnița, plimbându-și degetul pe marginea mesei. Știi, domnule Thomas, deși locuim sub același acoperiș de câteva luni, simt adesea că nu te cunosc suficient. Povestea ta, problemele tale. Nenorocirile care te-au adus într-o poziție atât de joasă în viață, la mila altora.

– Mă tem că este o poveste lungă și încâlcită, ce nu prezintă foarte mult interes pentru Excelența Voastră și, în mod sigur, nu este potrivită pentru împrejurimile actuale. Stefanie gesticulă cu trabucul spre pereții sufrageriei, spre scaunele pustii și masa deja strânsă. Lipsa slujitorilor, care reprezenta în sine un element excitant al lucrurilor interzise. Pentru a nu depăși limitele decenței, ar fi putut sta singure împreună în cameră pentru câteva minute cordiale.

– Te compătimesc, domnule Thomas. Mi-ar plăcea foarte mult să te ajut, în orice mod posibil. Am și eu problemele mele, știi, iar asta îmi provoacă o mare compasiune pentru durerile altora.

Lady Charlotte își duse o mână în dreptul inimii.

– Fără îndoială că da.

– Lord Hatherfield, binecuvântată să îi fie inima drăgăstoasă, manifestă un interes fratern pentru tine. Îmi bucură inima să vă văd atât de apropiați. Ținându-vă companie într-un mod atât de intim.

Stefanie făcu o plecăciune.

– Presupun că... poate mi-ai putea spune... Vorbește vreodată despre mine?

Zâmbetul îi era rigid pe buze; ochii îi erau fixați asupra lui Stefanie, luminoși și aprigi.

– Despre dumneavoastră? spuse încet Stefanie.

– Poate că dumneata, în calitate de prieten al lui, l-ai auzit menționându-mi numele sau poate... poate ți s-a destăinuit.

Mâna i se încleștă pe spătarul scaunului.

– Dacă a făcut-o, Excelență, în mod sigur nu aș trăda nimic din ce mi-ar fi putut spune.

Stefanie observă, prea târziu, că ochii domniței Charlotte erau puțin prea sclipitori, puțin prea luminoși.

– Înțeleg. Nu îmi vei spune. Nu ai încredere în mine.

– Excelență...

– Domnule Thomas. Lady Charlotte zâmbi. Mi te poți adresa mai neceremonios, dacă dorești. La urma urmei, locuim sub același acoperiș. Avem aceleași interese, nu-i așa?

Stefanie își stinse trabucul în scrumieră, chiar lângă al lui Hatherfield.

– Poate Excelența Voastră ar dori să vorbească deschis și direct. Ce doriți de la mine?

– Ah. Da. Îți apreciez franchețea, domnule Thomas. Ea înaintă cu un pas, apoi încă unul, până ajunse la doar jumătate de metru de pieptul lui Stefanie, iar Stefanie îi putu simți mirosul de parfum în părul negru. Lady Charlotte își aplecă frumosul chip spre ea, de parcă ar fi cerut un sărut, și spuse pe un ton aspru, aproape șoptit: Voi fi sinceră. Sper că mă vei ierta, pentru că unei femei îndrăgostite trebuie să i se ierte orice, nu crezi?

– Aproape orice.

– *Sunt* îndrăgostită, domnule Thomas. Știu că nu se cuvine să o spun, dar nu îmi pasă. Nu voi nega. Sunt îndrăgostită de Lord Hatherfield – da, recunosc –, nebunește și cu loialitate îndrăgostită de el, și aș face orice să îi câștig afecțiunea. Mă înțelegi? Orice. Nu îți poți închipui cât de puternică este dragostea mea pentru el. Iubesc fiecare părticică din el, fiecare atom din mintea lui generoasă și din ființa lui activă. L-aș apăra cu toată puterea mea. Aș muri pentru el, domnule Thomas.

– Excelență, vorbiți foarte pasional.

– Da. Sunt pasională, domnule Thomas. Sunt o tigroaică în apărarea celui pe care îl iubesc. Își puse mâna mică pe brațul lui Stefanie, la fel de blând ca o pasăre care se cuibărește pe o ramură. Sper, domnule Thomas, că pot conta pe sprijinul tău. Pe bunăvoința ta.

– Draga mea Lady Charlotte, bunăvoința mea către dumneavoastră este la fel ca întotdeauna, vă asigur.

Femeia zâmbi, arătându-și dinții.

– Ce ușurare, domnule Thomas! Nu îmi place să mi se pună bețe în roate. Sunt la fel de pasională în relațiile mele de prietenie precum sunt și în cele cu dușmanii mei. Mă înțelegi? Sper din toată inima

că pot conta pe tine să îl ajuți pe Lord Hatherfield să înțeleagă cât de fericit ar fi dacă mi-ar accepta dragostea. Cât de mult s-ar îmbogăți în toate aspectele necesare unui bărbat, continuă ea. Îi pot oferi bani, poziție socială, ajutor și sfaturi în aspirațiile sale. Copii care să îi continue nobila descendență.

Aruncă o privire rapidă spre trupul lui Stefanie. Răsuflarea ei caldă îi mângâie bărbia.

– Chiar credeți că Hatherfield își dorește toate acestea?

Lady Charlotte râse și se îndepărtă câțiva pași.

– Desigur. Noi doi am face un cuplu perfect, atât de frumos și de potrivit în toate privințele. Cu siguranță, sunteți de acord, nu-i așa? El trebuie să mă iubească, în cele din urmă, când vălul îi va cădea de pe ochi și va vedea adevărul. Aș trăi doar ca să îl fac fericit.

Stefanie simți o durere stranie în piept, de parcă Lady Charlotte își vârâse ambele mâini înăuntrul ei și încerca să îi scoată inima. Bâjbâi după paharul cu coniac. Obrajii începeau să i se îmbujoreze, parcă aprinși de suflul unui foc.

Lady Charlotte ridică bărbia și își duse mâna pe mânerul ușii.

– Ești un flăcău strașnic, domnule Thomas. Cu multe calități de primă clasă, sunt convinsă. Dar te rog să îți amintești cine ești. Ești un nimeni, ești fiul unui nimeni, iar eu sunt fiica unui duce.

Stefanie trânti paharul cu coniac pe masă. Camera începu să se învârtă cu ea.

– Adevărat? Ei bine, eu...

Stefanie se controlă la timp.

– Da, domnule Thomas?

Stefanie, prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, renumită pentru impulsivitatea ei, numără până la zece în mintea încețoșată de alcool.

„Nu uita cine ești. Nu uita cu cine te întâlnești astă-seară."

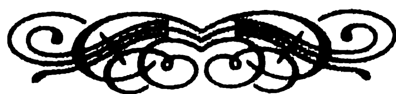
Sângele i se scurse, strop cu strop, din obrajii îmbujorați. Camera încetă să se mai învârtă. Făcu o plecăciune cuprinzătoare înaintea nasului arogant al lui Lady Charlotte.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, Excelență. Ca întotdeauna.

Lady Charlotte zâmbi și deschise ușa.

– Minunat, domnule Thomas. Chiar simt că ne înțelegem reciproc. Dumneata nu?

Capitolul 17

Old Bailey, Londra
1 august 1890

Chiar şi îndoliată, Lady Charlotte Harlowe îşi păstră impecabilul simţ teatral. Aşteptă până se aşeză în boxa martorilor, apoi îşi ridică vălul negru şi elegant, iar frumuseţea ei – palidă, fragilă, aproape scheletică – provocă un icnet răsunător în sala de judecată, un val de admiraţie pe care ea îl acceptă cu o mişcare vagă a bărbiei ascuţite.

Nu Stefanie fusese cea care sugerase să o cheme pe Lady Charlotte în boxa martorilor. Dacă s-ar fi ocupat ea de caz, în loc să fie doar copistul domnului Fairchurch, i-ar fi interzis domniţei accesul în tribunal şi pe străzile înconjurătoare pe o rază de zece kilometri.

Îl fermecase pe Fairchurch şi îl convinsese să o venereze în timpul unei întrevederi avute în urmă cu câteva luni – Dumnezeu să salveze lumea de farmecele femeilor ca ea –, şi iat-o stând în boxa martorilor, aşteptându-şi interogatoriul cu eleganţă şi cu zâmbetul secretos şi arogant al unei pisici de casă mulţumite.

– Lady Charlotte, spuse domnul Fairchurch, de parcă ar fi spus *Maiestatea Voastră*. Această sală de judecată este onorată de prezenţa dumneavoastră în această dimineaţă. Sper că sunteţi bine.

– Atât de bine pe cât se poate, mulţumesc. Ducesa de Southam era ca o a doua mamă pentru mine.

– Desigur, vă împărtăşim suferinţa. De cât timp vă cunoaşteţi cu familia Southam?

– I-am cunoscut în casa unchiului meu, Sir John Worthington, în urmă cu câţiva ani. O extindere firească a prieteniei unchiului cu fiul lor, marchizul de Hatherfield.

– Şi aţi spune că îl cunoşteaţi bine pe Lord Hatherfield?

Ea aruncă o privire scurtă şi cunoscătoare în direcţia lui Hatherfield. Un zâmbet arogant îi apăru în colţul gurii.

– Într-adevăr, l-am cunoscut foarte bine.

Stefanie îşi încleştă pumnul pe genunchi, împotrivindu-se dorinţei de a şterge cu o palmă zâmbetul de pe chipul lui Lady Charlotte.

Domnul Duckworth zâmbi. Toate aceste detalii fuseseră discutate la întâlnirea dintre Fairchurch şi Lady Charlotte: prietenia dintre

familii, admirația ei pentru caracterul lui Hatherfield, convingerea ei că el nu ar fi putut-o ucide pe ducesa de Southam. Fairchurch continuă, încrezător în răspunsul ei:

– Urăsc să adresez o întrebare lipsită de delicatețe unei domnițe, dar circumstanțele cazului acuzării împotriva inculpatului necesită acest lucru. Ați spune că a existat un fel de afecțiune specială între dumneavoastră și Lord Hatherfield?

Ochii femeii rămaseră îndreptați în direcția capului auriu al lui Hatherfield.

– Da, aș spune.

– O afecțiune fraternă?

Se presupunea că trebuia să răspundă „Da, exact". La urma urmei, așa îi spusese domnului Fairchurch la întâlnire: îl privea pe Hatherfield ca pe un frate. După aceea, Stefanie îl avertizase pe Fairchurch că nu era cazul, că era convinsă – foarte convinsă – că Lady Charlotte nutrea o pasiune pentru marchizul de Hatherfield, o pasiune care nu avea nici o legătură cu frații sau surorile, dar Fairchurch o privise cu uimire și dezgust.

– Fata aceea drăguță și inocentă? Mă surprinzi, domnule Thomas.

Dar aici, acum, în sala de judecată din Old Bailey, în aerul înăbușitor al sfârșitului de iulie, Lady Charlotte îl privi entuziasmată pe Hatherfield, roșind, apoi își plecă privirea la propriile mâini și zise:

– Nu pot spune, domnule Fairchurch.

Sala se agită furioasă. Domnul Fairchurch tuși.

– Lady Charlotte. Nu erați sigură de sentimentele dumneavoastră?

Ea privi cu ochi rugători.

– Aveam speranțe... Adică, înainte ca el să înceapă să se poarte atât de straniu, de parcă nu ar mai fi fost el însuși.

Domnul Fairchurch deveni palid precum peruca de pe cap. Își coborî privirea la notițe, la cursul interogatoriului pe care îl alcătuise fără să țină seama de sfatul lui Stefanie și care se încheia cu un triumfător: „Martorul este al dumneavoastră, domnule Duckworth".

– Păi, bine. Adică... Înțeleg. Haideți să ne întoarcem la seara în cauză, douăzeci și unu februarie. Vă amintiți la ce oră a sosit Lord Hatherfield la balul din Belgrave Square, în casa părinților săi?

– Nu îmi amintesc exact, dar cred că în jur de ora nouă.

– L-ați văzut sosind?

– Da.

– Puteţi să îmi spune unde era Lord Hatherfield la momentul crimei?

Ea zâmbi.

– L-am pierdut din vedere, fireşte, aşa cum se întâmplă la baluri. Dar l-am întâlnit din nou, sus în bibliotecă.

Ghemul de îngrijorare începu să se învârtă în stomacul lui Stefanie.

– Ce făcea Lord Hatherfield în bibliotecă?

Ea îşi netezi rochia.

– Aş prefera să nu spun.

Încă un val de entuziasm animă sala de judecată.

– Dar era ocupat, nu?

– Era ocupat. O privi pe Stefanie şi zâmbi, un zâmbet larg, etalându-şi dinţii. Am plecat imediat, desigur, nu voiam să îi deranjez pe el şi pe companionul său.

– Iar acest lucru la ce oră s-a întâmplat?

– Pe la ora zece.

Domnul Fairchurch se întoarse spre juriu cu un zâmbet uşurat.

– Vă mulţumesc, Lady Charlotte. Asta a fost...

– Desigur, l-am mai văzut o dată după aceea, spuse ea cu calm.

Degetele lui Stefanie încremeniră pe condei. Privi spre Lady Charlotte, apoi spre Hatherfield, al cărui chip se schimonosise într-o încruntare derutată.

– L-am văzut la etaj la zece şi jumătate. Ducesa tocmai se retrăsese în budoarul său şi m-a rugat să îl trimit pe Lord Hatherfield la ea. L-am căutat peste tot şi tocmai mergeam la etaj să îi transmit că nu l-am putut găsi, când l-am văzut dispărând după colţ, pe coridor.

Un murmur începu în spatele sălii.

Fairchurch îşi încleştă mâinile la spate.

– Înţeleg. Mulţumesc, Lady Charlotte.

Ea ridică din umeri.

– Venea din direcţia dormitoarelor familiei, aşa că am presupus că vorbise deja cu ducesa şi mi-am văzut de treburile mele.

Murmurul se transformă în şoapte energice.

– Îmi pare rău, spuse Lady Charlotte. Nu am spus nimic ce ar putea dăuna cazului dragului meu Hatherfield, nu-i aşa? Pentru că sunt convinsă că nu a avut nici o legătură cu crima.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în lemn.

– Liniște în sală. Domnule Fairchurch, mai aveți alte întrebări pentru Excelența Sa?

Domnul Fairchurch scoase o batistă din buzunar și își tamponă ușor tâmplele albe, una câte una, și sudoarea de deasupra buzelor.

– Caldă zi, nu-i așa, Fairchild? spuse atunci înțelegător domnul Duckworth.

– Nu mai am întrebări, Înălțimea Voastră, spuse Fairchurch.

Capitolul 18

Cadogan Square, Londra
Februarie 1890

Mihagaby

Stefanie zări elementele familiare ale birjei lui Lord Hatherfield în secunda în care coti spre Cadogan Gardens. O siluetă înaltă stătea lângă vehicul, îmbrăcată în negru. Ea o rupse la fugă.

– Sus cu tine, spuse el, ridicând mâna lângă cotul ei, apoi oprindu-se brusc, fără să o ajute să urce.

Birjarul privea direct înainte de pe scaunul său, nevăzând nimic nepotrivit.

Când ușa se închise, iar birja porni la drum, Hatherfield oftă ușurat și se lăsă pe spate. Stefanie își puse mâna lângă a lui, dar el nu mușcă momeala. Ea se mulțumi cu căldura apropierii trupului său în intimitatea birjei, cu apropierea minunată a coapselor lui lângă ale ei.

– Ești neliniștit? întrebă ea.

– Neliniștit? Tremur în cizme. Ce idee proastă! Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi. Nu știu de ce Ashland a fost de acord.

– Dar nu știe nimeni în afară de noi.

– Noi și toți membrii blestematei ăleia de Brigăzi Revoluționare a Liberului...

– A Sângelui Eliberat.

– Sânge Eliberat. Minunat! Da. După cum am spus, toți membrii acestei organizații minunate care se întâmplă să citească ziarul, aflând apoi că sora ta locuiește momentan în casa Alteței Sale, prefăcutul și blestematul duce de Olympia, din Park Lane, ar putea pândi

sus-menționata casă. Hatherfield își încrucișă brațele la piept. Absolut nici un pericol.

– O, îndrăznesc să spun că poți face față oricăruia dintre ei. Sau tuturor.

– Pare că ți-ai făcut alarmanta impresie cum că eu aș fi un fel de erou. Nu sunt profesionist la treburile astea, să știi, spre deosebire de unii dintre ei. Nu am mânuit niciodată o sabie. Doar am rezolvat câte-o chestiune sau alta, la nevoie. Puțină aventură pe ici, pe colo, pentru a alunga plictiseala.

– Ha! Tu nu ai recunoaște nici dacă ai salva de unul singur Imperiul Britanic.

Hatherfield ridică pumnul și tuși delicat în mănușă.

– Oricum, unchiul meu îi angajează întotdeauna pe cei mai buni. Are ochi buni pentru genul ăsta de lucruri. Uită-te la Dingleby. Își dădea silința să își joace rolul de guvernantă cât mai bine, să ne învețe latină zilnic și să ne oblige să mâncăm fructe, când, de fapt, ea ne proteja în tot acel timp.

Hatherfield nu răspunse. Neliniștea lui îi învăluia pe amândoi, umplând aerul rece al nopții, care mângâia chipul lui Stefanie. Trecură pe lângă conacele din Belgravia, tăcute și impunătoare, cărămizile și pietrele drumului răsunând sub copitele cailor.

– Am vorbit cu Lady Charlotte după ce ai plecat, spuse ea.

– Da? Te compătimesc. Sper că nu a fost prea dificilă.

– Este foarte îndrăgostită de tine, să știi. „Nebunește și cu loialitate", așa a spus.

El ridică din umeri.

– Gusturile nu se discută.

– Adevărat. Aproape că m-a înjunghiat cu furculița. Mi-a spus că ar face orice pentru tine. Că nu îi place să i se pună bețe în roate.

Urmă o pauză îndelungată.

– Măi să fie! A mai spus și altceva?

Stefanie își trase mai sus mănușa, apoi întinse mâna înainte pentru o inspecție critică, ținând un ochi închis.

– Apoi mi-a amintit de infinitele moduri în care ea ar fi soția perfectă pentru tine. Bani, relații, copii.

Hatherfield se lovi cu mâna peste frunte.

– Dumnezeule! Draga de ea! Cum de-am putut să fiu atât de orb?

– Păi, este adevărat, nu-i așa? Este foarte potrivită ca soție. În timp ce eu sunt un dezastru, deposedată de tot ce aveam, de titlul și de numele meu, chiar și de puritatea mea...

– Se întâmplă să te plac și așa deposedată de tot.

– De tot?

– De tot. Mai ales de cămașă. Ai cei mai perfecți...

Hatherfield tăcu. Stefanie își pierdu răsuflarea.

– Perfecți ce?

– Totul este perfect la tine, șopti el, gâtuit de emoție.

Stefanie își încleștă mâinile în jurul genunchilor pentru a se împiedica să îl atingă. Răsuflarea îi scăpă printre buze într-un nor alungit de abur alb-gălbui în lumina unui felinar pe lângă care trecură.

– Este incredibil de frumoasă.

– Cine?

– Lady Charlotte.

– Da, este. Multe femei sunt frumoase, Stefanie. Asta nu înseamnă că trebuie să cazi în genunchi înaintea lor.

Hatherfield își puse mâna pe marginea ușii în timp ce birja dădu colțul pe King's Road.

– De asemenea, este bogată și deșteaptă.

– Dumnezeule, Stefanie! De ce vorbim despre ea? Când tot ce îmi doresc să fac este să te sărut... Să te sărut din cap până-n picioare și apoi... Își sprijini capul de fereastră și privi aripa birjei. Problema e că este bună prietenă cu mama mea vitregă.

– Și nu este un lucru bun?

– Nu, spuse el. Nu este.

Birja hurducăi peste o groapă, zdruncinându-i pe amândoi. Hatherfield întinse mâna pentru a o proteja. Înainte să și-o poată retrage, Stefanie își puse mâna pe reverul lui.

– Și eu vreau să te sărut din cap până-n picioare, spuse ea. Și apoi...

Inspirară la unison, împărțind aerul umed. Stefanie își privi mâna acoperită de mănușa neagră, zăbovind pe brațul lui acoperit de lână neagră, studiind straturile de haine care îi despărțeau pielea de a lui. Cum ar fi el fără toate acele straturi? Mușchi zvelți și piele aurie. Umeri lați și șolduri înguste. Picioare lungi și puternice. Chipul lui sculptat, ochii albaștri privind-o cu acea pasiune pe care o arătase în acea dimineață. Apoi ar atinge-o. Ar săruta-o și ar purta-o în brațe spre un pat cu așternuturi albe și curate, apoi ea și-ar plimba palmele

peste fiecare milimetru al corpului său splendid. Închise ochii pentru o clipă și își închipui șoldurile lui unindu-se cu ale ei. Brațele lui de-o parte și de alta a trupului ei. Respirația lui caldă pe fruntea ei.

– Trebuie să decizi, Hatherfield.

Cealaltă mâna a lui, la fel ca a ei, stătea încleștată pe propriul picior. Săpând în propria-i carne.

– Ce să decid?

– Ce urmează. Ce vei face cu mine.

El își trase brațul cu o smucitură agilă.

– Uite ce urmează... Las birja la colț de Cheyne Walk. Vom merge pe jos de acolo. Nu vreau ca vehiculul să fie recunoscut. Birjarul va înainta apoi pe Brompton Road, unde ne vom întâlni cu el după aceea. Vom avea astfel timp să gândim o strategie în caz că suntem urmăriți.

Stefanie înghiți în sec, încercând să stingă durerea surdă din gât.

– Pare rezonabil, spuse ea.

– Nu trebuie să pară *rezonabil*, Stefanie. Ți-aș putea spune să mergi până pe Lună, și m-aș aștepta să începi să te cațări chiar în acea secundă. M-am făcut înțeles?

– Perfect.

– Vei avea la dispoziție cincisprezece minute. Atât. Când eu spun că e gata, e gata.

Stefanie își încleștă mâinile pe marginea banchetei.

– Este adevărat, nu-i așa? O voi vedea pe Emilie.

Glasul lui se îmblânzi ușor:

– O vei vedea pe Emilie.

Ceața se îngroșa deja, împrăștiindu-se dinspre Tamisa cea urât mirositoare. Stefanie se cuibări în haina ei în timp ce traversă debarcaderul Chelsea mergând alături de Hatherfield, până ajunseră la cotitura adăpostită de copaci dinspre Podul Albert. Zona era părăsită. Stefanie miji ochii pentru a distinge siluete în întuneric. Câteva bănci se zăreau de-a lungul aleii, mărginite de tufișuri. Hatherfield scoase din haină ceva ce licări în lumina distantă a unui felinar cu gaz.

– Este un pistol? șopti ea.

El nu răspunse. Cu cealaltă mână, o aduse pe Stefanie în spatele lui, până ajunseră la tufișurile de lângă prima bancă. Se opri, parcă adulmecând aerul.

– Vom aștepta aici, spuse el, trăgând-o pe bancă, lângă el, de parcă erau doi îndrăgostiți bucurându-se de o întâlnire discretă la miezul nopții.

Sunetul roților unei trăsuri zăngăni în urechile lui Stefanie. Trupul i se încordă. Hatherfield își puse mâna peste a ei, ca o greutate apăsătoare și reconfortantă.

Trăsura trecu fără să oprească, dispărând în noapte. Umerii lui Stefanie se cocârjară de dezamăgire, iar Hatherfield îi strânse mai tare mâna într-a sa.

– Nu îți face griji! Am ajuns devreme, șopti el.

Stefanie se simțea delicată și expusă aici, în întunericul nopții cu Hatherfield, așteptându-și sora. Își întoarse privirea spre el. Îi putea distinge trăsăturile în noapte.

El ridică cealaltă mână și îi scoase pălăria rotundă.

– În caz că ne privește cineva, spuse el, plecându-și chipul pentru a o săruta.

Stefanie scoase un sunet șocat, jos și gutural, iar apoi înțelese și deschise gura, primindu-i adânc sărutul, jucându-și cu entuziasm rolul. Un cuplu interzis de îndrăgostiți pe o bancă întunecată din parcul Chelsea... Ce putea fi mai banal de-atât? Ce putea merita mai puțin de atât suspiciunile anarhiștilor? Ridică mâna pentru a-l mângâia pe ceafă, pentru mai multă autenticitate. La urma urmei, scena trebuia să fie convingătoare. Buzele lui Hatherfield se plimbară peste ale ei, calde și moi, având o aromă vagă și familiară de coniac. Limba lui trecu peste a ei precum argintul-viu, iar ea murmură un „O!" încântat, care nu reuși să îi evadeze complet din gât, apoi îi înșfăcă gulerul cu ambele mâini și îl trase lângă pieptul ei.

De data aceasta, Stefanie nu auzi roțile trăsurii oprindu-se în apropiere. Ea recunoscu vag sunetul pașilor pe aleea pietruită doar pentru că Hatherfield își desprinse gura delicioasă de a ei, ticălosul, și sări în picioare cu grația unui leopard.

– Holstein.

Cuvântul pluti jos prin aerul umed, din direcția pașilor.

– Huhnhof, răspunse Hatherfield.

Stefanie se ridică și își încleștă o mână pe spătarul băncii. Trupul agil al lui Hatherfield țâșni înainte asemenea unei umbre. Ea întinse gâtul pentru a vedea mai bine.

– Ashland, pentru Dumnezeu! spuse el.

– Hatherfield?

Glasul jos de bărbat venea dinspre o siluetă masivă care bloca toată lumina din spatele său, cu excepţia unei siluete fragile ce se legăna uşor în urma lui.

Emilie.

– Este chiar în tufişurile de după..., începu Hatherfield.

Dar Stefanie deja alerga pe lângă el, aruncându-se spre silueta din umbră ce părea să fie sora ei. Emilie scoase un ţipăt scurt în timp ce o îmbrăţişă.

– Stefanie! icni ea. Îşi împreună mâinile în jurul umerilor ei, apoi o îndepărtă uşor pentru a o privi. Îşi puse mâinile acoperite de mănuşi pe chipul lui Stefanie, iar ochii ei rotunzi sclipiră în lumina distantă a felinarului, palizi şi frumoşi. Tu eşti!

– Eu sunt, eu sunt, spuse Stefanie, râzând şi îmbrăţişând-o, strângând-o la pieptul ei pentru a recunoaşte esenţa lui Emilie ascunsă de paltonul gros din lână şi de pălăria rotundă, identică cu a ei.

– Şşştt, spuse unul din bărbaţi, destul de aspru. Fără îndoială, ducele lui Emilie, care emana nerăbdare şi proastă dispoziţie. Chiar şi în întuneric, Stefanie îşi dădu seama că bărbatul stătea cu braţele încrucişate peste pieptul masiv.

Stefanie o luă pe Emilie de mână şi o trase spre bancă.

– Cincisprezece minute, strigă Hatherfield.

– Da, da, spuse Stefanie, luând mâinile lui Emilie într-ale sale. Ai un sfert de oră, draga mea, aşa că spune-mi totul despre el.

– Despre cine? întrebă cu inocenţă Emilie.

– Despre ducele ăsta al tău. Despre acest Ashland. Hatherfield zice că este renumit. L-ai sărutat deja? Sigur că da. Sunteţi logodiţi. Cum este?

Emilie râdea.

– Of, eşti neschimbată, nu-i aşa? El este minunat, este... ei bine, este destul de taciturn la început...

– Mi-am dat deja seama de asta.

– Dar este o fire iubitoare şi tandră, şi... O, Stefanie!

Stefanie chicoti.

– Eşti îndrăgostită, nu-i aşa?

Emilie chicoti la rândul ei, strângând mâinile lui Stefanie.

– Da, sunt!

– O, uită-te la tine! Stefanie îi scoase pălăria surorii ei şi îi mângâie părul auriu. Unde îţi sunt ochelarii?

– I-am lăsat în trăsură. Eram prea entuziasmată.

– Arăți minunat. Radiezi. Chiar te vei căsători cu el?

– Nu știu. Nu știu ce este de făcut. Presupun că va trebui să ne căsătorim.

Emilie își plecă privirea. Stefanie își duse mâna la gură și chicoti din nou.

– Ești... *nu* ești!

Emilie șopti:

– Sunt. Cred să sunt. Este groaznic din partea mea, nu-i așa? Dar...

– O! O! Nu știu ce să spun. Ești fericită? O, nu îmi vine să cred. Tu, dintre toți oamenii!

– Șșștt! Stefanie, taci! Te vor auzi.

Stefanie se aplecă spre ea.

– Cum, el nu știe? șopti ea cu patimă.

– Nu! Nu încă. Nici măcar nu sunt foarte sigură deocamdată. Adică sunt, dar nu sunt. Înțelegi la ce mă refer?

Un junghi straniu îi străpunse pieptul lui Stefanie.

– Păi, nu, spuse ea.

– Probabil crezi că sunt groaznică.

Stefanie se adună și strânse mâinile surorii sale cât de tare putu.

– Ești teribil de neastâmpărată, iar eu nici că aș putea fi mai fericită. Ființă frumoasă. Te-ai eliberat, ai făcut-o pentru tine. A fost minunat?

Emilie se aplecă spre urechea ei.

– A fost minunat. El este minunat. Nu am visat niciodată că poate fi așa. O, Stefanie! Și nu am mai... din Yorkshire... și mi-e dor de sentimentul acela. Mi-e dor de trupul lui. Vreau să avem totul înapoi. Nu este straniu? Și mâine avem balul de logodnă, ar trebui să fiu încântată, dar tot ce îmi doresc este să mă întorc în Yorkshire și... și să *păcătuiesc* cu el. Rosti cu plăcere cuvântul *păcătuiesc*, într-un mod care o făcu pe Stefanie să freamăte de dorință.

– Cinci minute, strigă glasul ducelui.

Ele se priviră reciproc și izbucniră într-un chicot de râs demn de două surori.

– Sunt fericită, Emilie. Sunt foarte fericită. Și voi fi mătușă!

– Șșștt! Emilie aruncă o privire spre cei doi bărbați, apoi se întoarse spre Stefanie. Nu spune asta. Mă sperii de moarte. Nici mie nu îmi vine să cred, și totul este încă atât de... O, Dumnezeule!

Nu mă pot gândi la asta. Spune-mi despre individul acesta al tău. Cum îl cheamă?

–Numele lui este James. Cuvântul răsună bizar în urechile lui Stefanie. Marchizul de Hatherfield.

–Şi...?

Glasul lui Emilie era insinuant.

–Şi ce?

Emilie o înghionti.

–Şi. Spune-mi despre el! Nu poţi da înapoi acum; eu tocmai mi-am dezgolit sufletul în faţa ta.

–Păi, este frumos. Este primul lucru pe care îl observi. Destul de greu de ignorat.

–Şi?

–Şi... ei bine, vâsleşte.

–Vâsleşte o barcă?

–Da, o barcă de curse.

–Caiac sau cu o singură vâslă?

–Nu am nici cea mai vagă idee. O barcă. Cu vâsle. Este foarte rapid. Un fel de campion. Asta este tot ce ştiu.

Emilie se lăsă pe spate, cu gura căscată.

–Eşti îndrăgostită de el.

–Prostii! Este frumos, atâta tot. Ei bine, extraordinar de frumos. Şi presupun că silueta lui este de admirat, dacă îţi place acea abundenţă animalică de muşchi. Un fizic inutil de impecabil, dacă stai să te gândeşti, dar este de aşteptat, cu toate exerciţiile acelea fizice obositoare, vâslind şi iar vâslind, în susul şi în josul râului. Stefanie făcu o pauză, apoi continuă: A, şi presupun că este un om cinstit şi tot tacâmul. Trebuie să recunosc, are un caracter nobil şi cavaleresc, puţin cam demodat, destul de plictisitor pentru o persoană modernă ca mine. Şi poate că uneori are replici abile, când îl forţezi, deşi se aşteaptă să fie aplaudat când se întâmplă acest lucru. Dar nu, cu siguranţă, nu m-am îndrăgostit de el.

Emilie izbucni în râs.

–Două minute!

–Of, Stefanie, spuse Emilie. Mi-e dor de lucrurile astea. Mi-e dor de tine.

–Aş vrea să fiu şi eu acolo mâine, să te văd gătită şi fericită, la braţul lui.

– Ei bine, nu va fi întocmai așa. Olympia și Ashland au plănuit balul pentru...

Urmă un strigăt:

– Hatherfield, protejează-le!

Stefanie se ridică pe jumătate, la timp pentru a vedea o umbră încețoșată gonind pe lângă bancă și dispărând în tufișuri. În secunda următoare, o bubuitură asurzitoare explodă în apropiere.

– Lasă-te în jos! Mâna lui Hatherfield îi atinse ferm spatele, împingând-o la pământ, lângă bancă. Emilie se ghemui lângă ea.

– Unde este Ashland? Trebuie să îl găsesc! țipă sora ei.

– Rămâneți jos! strigă Hatherfield, pironindu-și în mod protector picioarele înaintea lor, și, chiar în timp ce vorbi, umbre începură să îl asalteze.

Lovi cu pumnul în falca unei umbre, apoi se răsuci și lansă o lovitură puternică în stomacul altui bărbat.

– Sunt prea mulți! spuse Stefanie. Și prea aproape – pistolul lui Hatherfield era inutil.

Sângele îi clocotea. Furia o învălui: furie la adresa acestui grup de bărbați care, fără îndoială, aveau legătură cu cei care îi uciseseră tatăl, amenințându-l acum pe Hatherfield. Amenințând-o pe Emilie.

Stefanie tocmai era pe punctul să se ridice, când o mână o înșfăcă de guler, din spate, și o ridică. Ea întinse gâtul și zări pentru o clipă un chip dur, cu o cicatrice deasupra unei sprâncene stufoase, înainte ca un braț să i se încolăcească în jurul gâtului și să o tragă lângă un piept masiv, asemenea unui zid, târând-o apoi spre râu.

Undeva, în apropiere, Hatherfield zbieră. O bubuitură surdă o zgudui pe Stefanie, iar brațul din jurul gâtului ei slăbi strânsoarea. Ea se zbătu, eliberându-se. Cineva întinse un braț spre gâtul ei, iar ea întoarse capul într-o parte și mușcă mâna întinsă. Un muget de durere îi străpunse urechile.

Emilie striga ceva, cu glasul sugrumat. Stefanie se învârti pe loc, încercând să își găsească sora în întunericul brăzdat de umbre, și zări pentru o secundă acel chip alb și drag ei, captiv în strânsoarea unui braț masiv, acoperit de o haină din lână.

Ashland trecu în fugă pe lângă ea, legănându-și furios pumnul. Urmă un geamăt înăbușit, iar bărbatul care o ținea pe Emilie se rostogoli pe spate. Ashland îl imobiliză cu un cuțit la gât – Dumnezeule, cum strălucea în lumina felinarelor –, iar o mână prinse strâns brațul lui Stefanie, întorcând-o.

Ea ridică pumnul pentru a lovi, dar văzu că era Hatherfield.

– Ești bine? întrebă el autoritar.

– Da.

Bum!

Într-o secundă, trupul lui Hatherfield îl adăposti pe al ei, întorcând-o cu spatele la râu.

– La naiba! strigă Ashland. La trăsură!

Emilie strigă numele surorii ei.

– Este cu mine, spuse Hatherfield. Brațele lui încă o îmbrățișau. Împușcătura a venit dinspre râu.

Ashland scoase un pistol din haină.

– Du femeile la trăsură. Te acopăr eu.

Hatherfield o eliberă din îmbrățișare.

– S-a făcut. Pe aici!

O împinse înainte. Ea și Emilie alergau spre stradă ținându-se de mână, unde o trăsură spațioasă aștepta pe drumul pavat. Încă o împușcătură răsună în aer.

– Hatherfield! strigă ea.

– Sunt aici, spuse el din spatele ei. Nu vă opriți, la naiba!

Stefanie continuă să alerge, aproape târând-o pe Emilie după ea. Trăsura apăru înaintea ei. Mâna lui Hatherfield îi poposi pe spate, brațul său întinzându-se pe lângă ea pentru a deschide ușa trăsurii.

– Înăuntru, spuse el, împingându-le în trăsură, protejându-le asemenea unui scut.

– Urcă! țipă Stefanie, trăgându-l din cadrul ușii.

Emilie se retrase de lângă Stefanie.

– Unde este Ashland?

– Aici, spuse ducele, aruncându-se în trăsură.

Vehiculul porni imediat la drum. Ashland o luă pe Emilie pe genunchii săi, iar Hatherfield o îmbrățișă atât de strâns pe Stefanie, încât ea abia mai putea respira.

Trecu un moment îndelungat și tăcut, timp în care trăsura hurducăia peste pietre, casele ude ale Londrei zburând parcă pe la ferestre. Stefanie inspiră mirosul de lână al hainei lui Hatherfield, strângând materialul între degete. Umărul lui se odihnea sub obrazul ei. Genunchiul lui solid se lovea de piciorul ei la fiecare salt al trăsurii, dar ei nu îi păsa. De-abia observa.

El trăia.

Emilie trăia.

– Încotro? întrebă șoptit Ashland.

– Pe Brompton Road, dacă binevoiești. Glasul lui Hatherfield bubui în urechea lui Stefanie; în loc să audă cuvintele, ea le simți. Ne așteaptă o birjă acolo.

– Ai un loc sigur unde să o duci? Care să nu te dea de gol?

Ce voce avea ducele, misterioasă și baritonală. Stefanie îi aruncă o privire lui Emilie, care stătea ghemuită și tăcută la pieptul lui, cu mâna pe reverul său, de parcă nu voia să se mai depărteze vreodată de acolo.

Trăsura îi zdruncină în timp ce coti. Strânsoarea brațelor lui Hatherfield slăbi o fracțiune de secundă, în timp ce o așeză mai confortabil lângă el.

– Cred că am locul perfect, spuse el.

Capitolul 19

Ceața de pe râu învăluise atât de adânc rândul de case, încât Hatherfield putu doar să distingă licărul palid al felinarului singuratic de lângă propriul depozit. Deschise geamul din spate.

– Aici este bine, spuse el brusc, iar birja opri aproape instantaneu.

Stefanie sări pe caldarâm în secunda în care ușa se deschisese. Hatherfield o urmă și se întoarse spre birjar.

– La ora obișnuită mâine-dimineață.

– Da, domnule.

– Și, Smith? Să nu sufli o vorbă despre ce s-a întâmplat astă-seară.

– Sigur că nu, domnule. Noapte bună, domnule!

Birja plecă. Hatherfield merse la ușă și scoase cheia. În spatele lui, apa se izbea de țărm. Stefanie tremura lângă el, încă răvășită. Nu scosese un cuvânt tot drumul. Încuietoarea cedă în sfârșit, iar Hatherfield își puse mâna pe spatele ei și o împinse ușor înăuntru.

– Mergem la etaj, spuse el. Voi aprinde focul.

Camera îngrijitorului era la fel cum o lăsaseră, până la cea mai fină cută de pe pat, unde stătuseră unul lângă celălalt. Hatherfield aruncă o singură privire spre pat, apoi merse lângă șemineu. Rămășițele focului erau încă acolo, o grămăjoară umedă de cenușă și cărbune pe jumătate ars. O răzui, apoi găsi cărbuni uscați și vreascuri.

– L-ai ucis? întrebă Stefanie cu glas ferm și curajos, fără ezitare.

Hatherfield nu ridică privirea.

– Nu. Aș vrea să o fi făcut.

– Îmi pare rău. A fost vina mea.

Focul se aprinse. El se ridică și se întoarse spre ea. Stefanie stătea pe marginea patului, cu o pătură peste umeri. Ochii îi erau mari pe chipul umbrit, albastrul lor transformându-se în cenușiu în lumina palidă și monocromă. Își pierduse pălăria, iar părul i se desprinsese, căzându-i în jurul feței. Își încleștase strâns mâinile în poală. Hatherfield merse lângă ea și îngenunche înaintea ei, luându-i mâinile în ale sale.

– A meritat. Ți-ai văzut sora, ai văzut cu ochii tăi că este bine.

Lacrimile începură să îi curgă.

– Te-am pus în pericol. Puteai fi ucis.

– Nu este vina ta că bărbații aceia diabolici vor să te rănească, Stefanie. Este vina mea. În toate lunile acestea, aș fi putut să îi vânez eu însumi pe criminalii tatălui tău, dar, în schimb, am făcut cum mi-a spus ducele de Olympia și te-am păstrat pentru mine. Te asigur că nu voi repeta această greșeală. Mâine-dimineață, Stefanie, îi voi prinde. Mă voi întâlni cu Ashland și împreună vom...

– Nu! Nu, Hatherfield. Stefanie îngenunche lângă el pe podea, încă ținându-i mâinile în ale lui. Era atât de aproape de el, încât Hatherfield îi simți răsuflarea pe obraz. Aproape ai fost ucis astă-seară din cauza mea. Ucis. Nu te las să o faci. Nu te voi lăsa să te pui în pericol. Dacă aș fi știut că mă caută, nu te-aș fi lăsat niciodată să te apropii de mine. Trebuie să pleci, Hatherfield, trebuie să te îndepărtezi de toată situația asta.

– Nu pot. Hatherfield îi sărută mâinile. Nu voi pleca.

– Atunci, vom pleca amândoi. Plecăm împreună. Vom găsi o căsuță undeva, o căsuță mititică, și vom trăi acolo și... vom cultiva legume... și vom îmbătrâni...

Începu să plângă.

– Șșștt. El o mângâie pe păr. Șșștt. Nu fi absurdă! Știi că acest lucru este imposibil.

– Atunci, uită de legume. Nu mă pricep la grădinărit, ca să fiu sinceră.

– Doamne! Nu este vorba despre legume. Ești o prințesă, Stefanie. Ai o datorie față de țara ta. Îi strânse mâinile în ale sale. Așa cum voi avea și eu într-o zi.

Ea ridică privirea.

– Ascultă-mă! Pot îndura singură pericolul. M-am născut pentru asta. Dar tu, Hatherfield! Nu aș suporta dacă ți s-ar întâmpla ceva. Dacă ai fi rănit sau ucis din cauza a cine sunt eu.

„Nu aș suporta."

Cuvintele ei străpunseră dincolo de pieptul lui și îi învăluiră inima. Stefanie era atât de delicată și de dornică în brațele lui, pielea îi era precum mătasea sub mâinile sale. Gândurile i se îndreptară iremediabil spre trupul ei cald și feminin de sub acele haine, care în urmă cu o săptămână pulsa umed în jurul degetului său. Simți în fiecare por al corpului său această dorință dureroasă, această agonie surdă a poftei.

„Controlează-te", îi spuse cu asprime propriul creier. Își puse mâinile pe obrajii ei și o sărută. Doar o dată. Ea gemu și își strecură mâinile pe sub reverele paltonului său.

O, prea bine. De două ori.

Stefanie deschise gura și îl mângâie cu limba ei, în timp ce mâinile îi atacau cu hotărâre ageră nasturii. Senzațiile îl năpădiră atât de rapid și de intens, încât Hatherfield rămase neputincios, incapabil să facă altceva decât să îi răspundă la sărut, să îi descheie nasturii hainei, să i-o scoată de pe umeri, să îi sărute barba și gâtul, să îi sărute scobitura delicată a gâtului și lobul urechii, ce avea o mireasmă dulce.

Cumva, ea îi dăduse haina jos, iar acum se lupta cu vesta. La atingerea limbii lui pe gâtul ei, Stefanie încremeni. Își încleștă mâinile pe cămașa lui, căutându-i pielea, încordându-se și relaxându-se într-un ritm ațâțător.

Hatherfield nu putea face acest lucru.

O, la naiba!

Hatherfield avea să facă acest lucru.

Îi descheie haina, apoi vesta. Sângele îi cânta prin vene. Stefanie renunțase în acea seară la pânza care îi învelea pieptul, iar sânii i se înălțau de sub cămașa albă și subțire, nestingheriți, necontrolați, tineri și fermi, o, Dumnezeule! Sânii ei minunați, atât de voluptuoși în palmele lui, făcându-i sângele să cânte, urechile să vâjâie și mădularul să devină ca de oțel. Sfârcurile i se întăriră sub degetele lui exploratoare, iar Stefanie țipă și ridică mâinile până pe ceafa lui.

Privirea ei o întâlni pe a lui, îmblânzită de iubire.

– Hatherfield, ești atât de frumos, șopti ea.

„Ești atât de frumos, James."

Membrele lui încremeniră.

Ea îi sărută buzele, apoi colțul gurii, acum nemișcate.

– Te rog, Hatherfield. Du-mă în pat! Acum.

„Acum, James! Ia-mă! Fă-o acum!"

El sări în picioare.

Stefanie se dezechilibră, sprijinindu-se la timp în mâini.

– Hatherfield?

Cuvântul străpunse încă o gaură în inima lui. Își simțea pielea jupuită, de parcă ar fi fost smuls, la propriu, de lângă ea. Îi privi chipul confuz, părul căzându-i în jurul feței, haina descheiată și vesta și mugurii sânilor împungându-i cămașa.

Se forță să îi întoarcă spatele și începu să își încheie nasturii, dar degetele nu îl ascultau. Renunță și găsi păturile la capătul patului. Le întinse.

– Culcă-te, Stefanie. Eu voi sta de pază la parter.

Ea se ridică, înfierbântată.

– Ba nu! Ce...

– Nu vom face asta, Stefanie. Nu putem.

– *Eu* pot!

Hatherfield își luă pistolul de pe masă și îl ascunse înapoi în buzunarul hainei.

– Iar eu nu pot. Sunt aici să te protejez, Stefanie, nu să te seduc. Așa că mergi la culcare și lasă-mă să fac ceea ce trebuie să fac. Să stau de pază. Să te protejez.

El se întoarse și porni cu pași mari spre ușă, iar cuvintele șoptite „Oh, Hatherfield!" îi răsunară în minte în timp ce cobora scările la parter, unde își sprijini fruntea pe coca unei bărci, închise ochii și plânse.

Pentru o jumătate de oră, Stefanie stătu pe marginea patului, privind în gol la cărbunii aprinși din șemineu.

Durerea aceasta pe care o simțea, durerea din piept, strivindu-i coastele, nu era din pricina respingerii lui. Acea durere fusese ascuțită și de scurtă durată și se stinsese când expresia de pe chipul lui se schimbase din dezgust – groază, chiar – în... ei bine, ce era? Ochii lui pustiiți, încleștarea gurii. Era suferință.

Hatherfield suferea.

O simțise ea însăși. Cât de straniu să poți simți durerea altcuiva de parcă ar fi fost înăuntrul propriului tău trup. Măcar de ar fi putut

să îi ia durerea asupra propriului suflet, dar suferința nu funcționa astfel. Durerea nu există în cantități finite ce pot fi transferate altcuiva. Durerea e elastică, se întinde și crește. Găsește o altă gazdă, o altă inimă, și se multiplică acolo.

Precum iubirea.

Iubirea, opusul durerii, antidotul.

Încăperea era încă rece, încă umedă, dar Stefanie simți o senzație de căldură furișându-se pe pielea ei. Căldura determinării. Își scoase haina și vesta, își dezbrăcă pantalonii și indispensabilii, până rămase doar în cămașă. Își împături hainele și le puse pe un scaun, apoi își înfășură o pătură în jurul umerilor și părăsi încăperea.

Îl găsi pe Hatherfield printre bărci, sprijinindu-și un umăr puternic de perete, privind spre râu prin fereastra îngustă. Spuse fără să se întoarcă:

– Du-te în pat, Stefanie! Nu este nimic pentru tine aici.

Ea își drese glasul și își înfășură mai strâns pătura în jurul ei.

– Voiam doar să spun ceva. Să îți explic ceva. Când spun că ești frumos, Hatherfield, nu mă refer la chipul tău. Ești un bărbat teribil de chipeș, desigur, dar știi asta. Este un lucru prea evident pentru a mai fi menționat, de fapt. Îmi închipui că ai auzit asta de mii de ori, de la mii de femei. Eu mă refer la sufletul tău. *Tu* ești frumos. Când te sărut, când mă atingi, îți simt... *strălucirea* răzbătând prin mine.

Stefanie făcu o pauză. Chipul lui nu trădă nici o reacție, nici un semn că ar fi auzit vreun cuvânt.

– Voiam doar să lămuresc acest lucru.

Nici o mișcare, nici măcar nu clipi.

Stefanie bătu din picior.

– Și, de asemenea, ți-ai încălcat promisiunea.

La auzul acestor cuvinte, el reveni la viață.

– Poftim?

– Ai promis că nu vei mai sări ca ars data viitoare. Ai promis să îți amintești că eu nu sunt ea, oricine ar fi. Ai promis că nu vei fi un ticălos.

– Aș fi un ticălos dacă te-aș duce în pat, Stefanie. Nu împotrivindu-mă pornirilor mele animalice.

Ea bătu din nou din picior.

– Nu poți face asta. Nu poți să flirtezi cu mine și să faci pe toată lumea să creadă că suntem iubiți, iar apoi, când suntem împreună, singuri, să te retragi. Îmi dau seama că nu am venit la tine tocmai

inocentă, dar nu sunt vreo stricată, pentru Dumnezeu, nu sunt o târfă...

– Nu! Pentru Dumnezeu, nu spune asta! Hatherfield plecă de lângă perete, pășind agitat prin camera rece. Nu este vorba despre tine. *Eu* sunt stricat. Sunt... Dumnezeule, dacă ai ști.

– Spune-mi! Spune-mi! Crezi că nu aș înțelege? Nu ți-am zis că nimic de ce mi-ai putea spune nu m-ar putea face să gândesc altfel despre tine?

El se opri și vorbi spre perete.

– Asta te-ar face să te răzgândești.

– Cine a fost ea, Hatherfield? Stefanie vorbi încet, temându-se să nu spună cuvântul greșit. Cine ți-a făcut asta?

El își sprijini capul de lemn.

– Mama mea vitregă.

Șocul îi paraliză gâtul lui Stefanie. Camera începu să se învârtă cu ea, bărcile plutind pe lângă ochii și urechile ei, prin aerul rece și umed, iar în centrul tuturor era bătaia inimii sale, asemenea unui bubuit distant.

– Vezi? spuse Hatherfield. Sunt blestemat.

Ea se forță să vorbească:

– Spune-mi, Hatherfield. Când s-a întâmplat?

– Nu contează. A trecut, s-a întâmplat. Nu pot rescrie povestea.

– Contează. Te-a rănit. Ce a făcut?

El rămase tăcut.

– Spune-mi, Hatherfield!

– Nu am spus nimănui niciodată.

– Atunci spune-mi *mie*. Pentru Dumnezeu. *Mie*, Hatherfield. Stefanie, Stefanie a ta, aici lângă tine. Nici eu nu sunt pură. Te rog!

El își puse ambele mâini pe perete și vorbi monoton, parcă citind o pagină dintr-o carte de istorie:

– Mama mea a murit când aveam șase ani. Tata s-a căsătorit cu mama mea vitregă după un an sau doi. Nu îmi amintesc prea bine primii ani. Stăteam mai mult prin camera mea și prin încăperea în care eram școlit, iar ea rar venea la etaj. Au avut patru fete, surorile mele, una după alta, iar ultima naștere a fost dificilă. Cred că aproape a murit; a stat în pat luni întregi. În orice caz, nu a mai putut avea copii după aceea. Aveam cam doisprezece ani pe atunci, iar, când și-a revenit, când s-a pus pe picioare, a început... a început să mă observe.

Stefanie înghiți în sec.

– Să te observe?

– Îmi spunea că sunt un băiat foarte frumos. Fața asta blestemată. Mă atingea, mă îmbrățișa, îmi aducea dulciuri în sala de clasă. Aveam o guvernantă pe atunci. La început, nu m-a deranjat. Eram atât de înfometat, nu mai avusesem o mamă de mult timp, dădaca mea era ocupată cu fetele, iar eu... Dumnezeule, voiam doar o fărâmă, o fărâmă de...

– De afecțiune. De iubire.

– Da. Iubire. Rosti cuvântul cu ironie. Totul era foarte bine – îmbrățișările, dulciurile și afecțiunea –, până când s-a strecurat în camera mea într-o noapte. Să mă învelească, așa mi-a spus, de parcă băieții de treisprezece ani mai erau înveliți și pregătiți de culcare. A spus că vrea să se uite la mine, să vadă cât de frumos sunt. Nu am știut ce să fac. Nu mai avusesem o mamă de la șase ani, nu știam ce este normal și ce nu.

– O, Hatherfield!

– A continuat. A început să mă atingă. Nu în fiecare seară, dar cam o dată pe săptămână venea în cameră. Iar eu uram lucrul acesta, și totuși, când nu venea, eu... mă întrebam de ce, mă întrebam dacă nu îi mai păsa. Presupun că și-a jucat rolul la perfecție. Într-o noapte, și-a scos halatul. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani. Deja știam unde voia să ajungă și eram speriat de moarte. De ea, de mine însumi. I-am spus să plece. A zis că îi va spune tatei că eu o obligasem să facă acel lucru, că o șantajasem. A spus că știa că și eu voiam. Apoi și-a pus mâinile pe mine și... Hatherfield scutură din cap. Propria mea mamă vitregă, iar eu am ejaculat în mâna ei.

– Erai doar un băiat, Hatherfield.

– Aveam cincisprezece ani, Stefanie. Destul de puternic și de mare cât să o împing de lângă mine, dar nu am făcut-o. Nu am putut. Eram scârbit, dar nu m-am putut opri, nu am putut, am lăsat-o să o facă. La vârsta aceea, Dumnezeule, chiar și piciorul elegant al unui pian mă excita. Ce puteam să fac atunci când o femeie frumoasă venea noaptea la mine, își scotea hainele și... Lovi cu pumnul în perete. Am plecat la Eton curând după aceea, slavă Domnului! Nici măcar nu îi puteam privi pe ceilalți băieți. Eram murdar, diferit. *O, Hatherfield cel chipeș, acel băiat angelic!* Dacă ar fi știut.

– Nu a fost vina ta. A fost a ei, ea era cea murdară. Tu erai doar un băiat.

– Mi-era groază să vin acasă în vacanțe. Am învățat să îmi fac prieteni, pentru ca ei să mă invite la ei acasă. Am învățat să port o mască, să joc rolul potrivit. Fermecătorul Hatherfield. Suficient cât toată lumea să creadă că sunt un tip obișnuit, bun de adus acasă de Paște sau în timpul verii. Când mergeam la mine acasă, mă rugam ca tata și ducesa să nu fie acolo. Să fie plecați la Londra și să nu trimită pe cineva după mine.

– De Crăciun era cel mai rău, continuă el. Nu o puteam evita atunci. Am încuiat ușa într-un an. Ea a schimbat încuietoarea, astfel încât să o poată descuia din afară. Intra în cameră și mă întreba dacă am cunoscut fete și ce făcusem cu ele.

– Ce i-ai spus?

– Că nu cunoscusem. Ceea ce era adevărat, pentru că nu îndrăznisem, nu aveam încredere în mine însumi nici măcar să mă uit la o fată. Aveam șaptesprezece ani când s-a băgat în patul meu. A doua zi după Crăciun. Am sărit din pat și am fugit spre ușă. A spus că va țipa, că va striga după servitori, după tata. Chiar a început să țipe.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Stefanie. Hatherfield nu se mișcase de lângă perete. Încă se sprijinea în mâini, de parcă picioarele nu îl puteau susține. Văzându-l cu capul plecat, Stefanie fu străpunsă de durere. Merse spre el și se opri la câțiva pași, lângă perete. Știa că nu era bine să îl atingă.

– Dar nu am putut să o fac. Am plecat. Am fugit, am urcat la etaj și m-am ascuns într-unul dintre vechile dormitoare din aripa servitorilor. Aproape am murit înghețat. În orice caz, nu am mai petrecut nici o noapte sub acoperișul tatălui meu. La un moment dat, l-am întâlnit pe Worthington, iar el m-a găzduit din când în când, până am plecat la Oxford.

– Și asta a fost tot. Erai liber.

El slobozi un râset scurt.

– Liber? Liber de ce? De păcat, Stefanie? Nu, nu eram. Vezi tu – și aici este ironia –, următoarea dată când am mers să stau acasă la un prieten, de Paște, mama lui m-a sedus în seră într-o duminică după-amiază, chiar după slujbă, și asta a fost. De fapt, o ușurare. Și este o îndeletnicire amuzantă, pentru că, odată ce a început, continuă parcă de la sine, până când nu mai poți trăi fără ea. Te voi scuti de detalii, continuă el. Ajunge să spun că mi-am făcut o carieră din asta pentru vreun an, făcând sex cu matroane agitate atunci când erau disponibile și vizitând prostituate atunci când cele dintâi

nu erau disponibile. Nu în fiecare noapte, rezistam și câteva săptămâni la rând uneori, iar apoi o făceam lată, câte două sau trei pe noapte, una după alta, uneori în același timp. M-am pângărit în toate modurile posibile, mă uram pentru asta, dar nu mă puteam opri. Într-un final, m-am pricopsit cu gonoree și am fost *nevoit* să mă opresc pentru o perioadă, să mă vindec. Asta s-a întâmplat când l-am cunoscut pe prietenul meu Penhallow, fiul ducelui de Olympia...

– Vărul meu Penhallow? Roland Penhallow?

– Da. Bun flăcău! El vâslea pentru Blues, și mi-a spus că ar trebui să încerc și eu, că eram croit pentru asta. Așa că am încercat. M-am dedicat cu pasiune acestui sport, iar Penhallow m-a instruit. El era în ultimul an, teribil de inteligent și... ei bine, mi-a arătat că era posibil. Să fiu un om decent. Să mă dedic sportului, disciplinei fizice. Am pus punct celorlalte activități, jur! Nici măcar n-am mai...

– Da? spuse ea blând.

Hatherfield își relaxă în sfârșit brațele. Își lipi obrazul de lemn, ferindu-și privirea.

– Nu am mai sărutat o femeie de atunci, până la tine.

– De ce nu?

– Pentru că nu puteam. Nu aveam încredere în mine că nu... că nu mă voi întoarce la ceea ce eram. Și, de fiecare dată când ajung să flirtez puțin, mă întreb cum ar fi dacă ea ar ști. Dacă ar ști ce am făcut înainte. Propria mea mamă vitregă, soția tatălui meu.

Stefanie scutură din cap.

– Nu este vorba despre ce ai făcut *tu*, ci despre ceea ce ți-a făcut ea când erai un copil, iar ea era o femeie matură, care avea datoria sacră de a te proteja. Nu este vina ta.

– Ideea este că s-a întâmplat. Eu am permis să se întâmple. Și ce am făcut după aceea, cu toate acele femei...

Stefanie îndrăzni să pună o mână pe umărul lui.

– Ascultă-mă! Ceea ce mi-ai spus este îngrozitor. Aș vrea să îmi pun mâinile în jurul gâtului femeii ăleia și să o sugrum. Ce ți-a făcut pe când erai doar un băiat nevinovat... Cât de mult ai suferit, cât suferi încă. Dar asta nu schimbă cine ești, un bărbat radios, cu suflet pur și minunat, cu inima ta uriașă și singuratică. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, a trecut, iar tu trebuie să îți acorzi iertarea pe care Dumnezeu ți-a oferit-o de mult. Privește-mă, Hatherfield! Întoarce-te și uită-te la mine!

El oftă și se întoarse, iar suferința era acolo, pe chipul lui epuizat, atât de reală și de palpabilă, încât Stefanie înaintă fără să gândească și îi cuprinse chipul în mâini. Pătura îi alunecă de pe umeri, căzând pe podea.

– Vino în pat, Hatherfield!

El închise ochii și scutură din cap, între mâinile ei.

– Va fi diferit cu noi. Noi doi. Ceea ce facem împreună, când ne sărutăm, când ne atingem... totul este real, bun și frumos. Pentru că suntem îndrăgostiți.

Ochii lui se deschiseră brusc.

– Da. Este adevărat. Și am nevoie de tine, am nevoie de confortul trupului tău, am nevoie de brațele tale puternice și de pasiunea ta. Presupun că este o îndrăzneală din partea mea. Nu mă pot abține.

El deschise gura, dând să spună ceva, dar nu scoase nici un cuvânt.

– Merg sus acum, Hatherfield. Nu te voi seduce, nu te voi implora și nu îți voi porunci. Vreau ca tu să decizi pentru tine. Dar sper... Stefanie își înghiți teama și îi atinse foarte blând buzele cu ale ei. Sper din toată inima că mi te vei alătura.

– Stefanie, așteaptă...

Dar ea se întoarse înainte ca el să poată vorbi și își croi drum printre bărcile tăcute, mergând spre scările din capătul încăperii.

Marchizul de Hatherfield nu știa exact cât timp stătuse acolo, în tăcerea nopții, numărând bărcile din cadrele lor de pe pereți. Aerul încă era încărcat de ea, de mirosul lui Stefanie, răsunând de vocea sa.

„Suntem îndrăgostiți."

Hatherfield își răsfiră degetele înaintea sa și le privi. La început, când se apucase de vâslit, palmele îi erau brăzdate de bășici urâte, negre și pe jumătate vindecate, deschise din nou în dimineața următoare. În cele din urmă, se formaseră bătăturile și nu mai dispăruseră. Singura parte neplăcută din trupul lui. De fiecare dată când se gândea să renunțe la sport sau să facă o pauză de câteva luni în timpul iernii, își amintea suferința acelor prime săptămâni pe apă. Acum, dacă își îmblânzea chiar și pentru scurtă vreme acea disciplină strictă cu care se obișnuise, bătăturile aveau să se înmoaie, mâinile aveau să îi devină din nou delicate și trebuia să reînvețe ce înseamnă durerea.

Deasupra capului său, lemnul scârțâia sub greutatea pașilor lui Stefanie. Ce făcea? Probabil se pregătea de culcare. Aranja păturile și așternuturile, făcând focul să ardă mocnit. Hatherfield închise ochii și o văzu din nou înaintea lui goală, cu excepția cămășii din in, sânii zărindu-i-se prin materialul subțire și masculin, insuportabil de erotici. Nici măcar nu fusese în stare să o privească în timp ce își înșiruise păcatele. Dacă ea ar fi plecat privirea, i-ar fi observat erecția, dorința de-abia înfrânată de a o avea.

„Ceea ce facem împreună, când ne sărutăm, când ne atingem... totul este real, bun și frumos." Să o sărute. Să o atingă. Să o țină în brațe și să facă dragoste cu ea. Raiul.

„Pentru că suntem îndrăgostiți."

Deschise ochii și își privi din nou mâinile, mâinile acelea bătătorite și aspre, și, fără să ia o decizie conștientă, porni spre scări.

Stefanie stătea întinsă în patul îngust. Se ridică tresărind când ușa se deschise.

El deschise gura pentru a spune ceva, dar nu scoase nici un cuvânt. În loc să vorbească, își dădu jos haina și o puse pe scaun. Își descheie nasturii vestei și o puse peste haină. Strat după strat, se dezbrăcă înaintea ei, studiindu-i chipul palid pe fundalul întunecat al peretelui, analizând fiecare mișcare grăitoare a trupului ei, așteptând acel moment când totul se va schimba. Acel moment când Stefanie avea să își dea seama că el nu era demn de ea.

Dar acel moment nu veni. Ea îl privi înapoi cu o expresie de un interes profund, asemenea unei feline observând-o pe alta, fără a mișca vreun mușchi. Lumina tainică a focului licărea pe pielea ei. Hatherfield își puse ciorapii peste pantalonii împăturiți și se întinse spre marginea cămășii, care se înălța peste erecția lui dezlănțuită.

Își scoase cămașa peste cap.

– O, Dumnezeule, șopti Stefanie.

Se ridică în genunchi și întinse brațele. El îi atinse vârfurile degetelor cu ale sale.

– Spune-mi din nou! Spune-o din nou! Glasul i se sparse în mod îngrijorător.

Stefanie îl trase lângă ea.

– Suntem îndrăgostiți, Hatherfield. Noi doi suntem îndrăgostiți.

– Din nou.

– Suntem îndrăgostiți.

Printr-un efort uriaş de autocontrol, Hatherfield menţinu primul sărut blând şi tandru, doar gustându-i buzele generoase şi limba dulce. Îşi plimbă mâinile pe braţele ei, apoi şi le cuibări în părul său.

– Ascultă-mă! Voi încerca să fiu blând...

– Este în regulă. Sunt rezistentă.

– Ştiu că eşti. Îi inspiră mirosul părului, al pielii, al corpului ei feminin, cald şi delicat. Nu cred că... odată ce vom începe...

Mâinile ei îi mângâiau spatele, şoldurile.

– Odată ce vom începe..., şopti ea.

– Nu voi putea să mă opresc.

– Atunci, n-o face. Nu te opri.

Ceea ce voia el să spună era că avea să o dorească iar şi iar, şi iar: că apetitul lui era nesăţios odată ce începea. Dar împinse aceste gânduri în viitor şi se concentră asupra prezentului cu ea, asupra perfecţiunii prezente sub buzele şi mâinile lui. Îi mângâie sânii prin pânza cămăşii; îşi strecură degetele pe sfârcurile ei tari şi catifelate. Se aplecă şi acoperi unul cu gura, lingând şi sugând, în timp ce mădularul lui se împingea în vintrea ei, iar Stefanie îşi arcui spatele spre el.

Această femeie. Această Stefanie. El urma să o aibă, în sfârşit. Să posede acel trup voluptuos şi să fie, la rândul lui, posedat.

Gândul îi făcu sângele să gonească prin vene. Îi scoase cămaşa peste cap, şi iat-o acolo, goală şi înfloritoare, cu sânii rotunzi înclinaţi spre el şi cu şoldurile legănându-i erecţia.

Hatherfield nu avea să reziste prea mult. Testiculele începură deja să îi zvâcnească, flacăra familiară deja îi învăluise vârful mădularului. Mâinile lui Stefanie porniră în jos, întinzându-se spre erecţia lui, dar el le prinse la timp.

– O să mă ucizi, spuse el.

Ea ridică privirea spre faţa lui, iar lui Hatherfield îi era teamă de ce ar fi putut Stefanie să citească pe chipul său: urgenţă, nevoie, dorinţă animalică. Dar ea păru să îl înţeleagă. Îşi încleştă ferm degetele cu ale lui şi se lăsă pe spate pe pat, trăgându-l spre ea, genunchii lui greoi sprijinindu-se între picioarele ei, împreunându-şi mâinile deasupra capului său. Mireasma păcătoasă a excitării ei feminine se înălţă delicios între ei.

– Eşti pregătită? reuşi el să îngaime.

Doar Dumnezeu ştia ce ar face dacă ea ar spune: „Nu, de fapt, nu sunt pregătită încă, mai sărută-mă puţin".

Stefanie ridică genunchii şi zâmbi.

– O, da.

Mădularul lui era tare ca fierul. Hatherfield era aproape amețit de forța propriei erecții. Îi atinse ușor miezul fierbinte cu mădularul, iar entuziasmul ei îl șocă: era umedă și alunecoasă, pregătită pentru el, iar miezul ei fierbinte, care îl ghidă și îi strânse vârful erecției. Hatherfield se așeză deasupra ei, găsindu-și poziția potrivită, pregătit de atac.

– O, Doamne, șopti ea. Ochii ei rugători îi întâlniră pe ai lui. „Suntem îndrăgostiți."

Hatherfield alunecă înăuntrul ei.

– *Ahhh*, gemu ea, îndelung și senzual, în timp ce el împinse adânc, potrivindu-se perfect, înconjurându-și erecția, de la un cap la altul, de umezeala ei fierbinte. De plăcere, mintea i se goli.

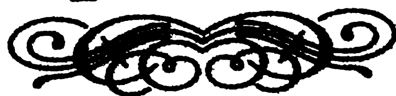
Stefanie avea dreptate. Bineînțeles că avea dreptate. Cum putuse să se îndoiască? Ceea ce făceau acum era real, bun și frumos. Acesta era Hatherfield unindu-se cu Stefanie, piele întâlnind piele, mână împreunându-se cu mână, privire întâlnind privire, un act de uniune plină de iubire.

Și, în aceeași secundă extraordinară, un act de dorință carnală pură.

– Stefanie, îmi voi da drumul, spuse el.

Ea își ridică șoldurile și își înfipse unghiile în mâinile lui. Durerea produse un contrast splendid cu plăcerea penetrării, ținându-i în șah orgasmul iminent. Se retrase și împinse din nou, Stefanie țipă, iar senzația fu atât de spectaculoasă, încât el o făcu iar și iar, până când presiunea crescu atât de mult, încât Hatherfield crezu că avea să explodeze. Călcâiele lui Stefanie îl împunseră în coaste, parcă cerându-i să împingă mai repede, iar de data aceasta nimic nu avea să îl rețină, avea să își dea drumul, *chiar atunci*... Hatherfield o auzi strigându-i numele, îndelung – *Haa-ther-field!* –, iar exact în acea secundă a semnalului ei, orgasmul țâșni ascultător din testiculele lui, în zvâcniri nechibzuite.

Capitolul 20

Rațiunea reveni în creierul lui Stefanie în impulsuri discrete de conștiență.

Primul lucru pe care îl făcu fu să îl miroasă pe Hatherfield, cald și sărat, răsuflarea lui rapidă având gust de sărutări. Ea era învăluită de el, de parfumul moscat al împlinirii sexuale.

Și apoi, mâinile lui. Erau încleștate cu ale ei, deasupra capului său, întinzându-i trupul cu o senzualitate minunată, o vulnerabilitate desăvârșită. Degetele lor erau împreunate. Încleștate ca într-o menghină.

Și restul trupului său, minunat de greoi, pironind-o în pat. I se potrivea mănușă, în scobitura pieptului ei, în timp ce picioarele îi erau încrucișate în jurul trunchiului. Brațele lui îi cuibăreau capul; urechile ei se potriveau perfect în scobiturile coatelor lui. Umerii lui, încordați și musculoși, se înălțau asemenea unor dealuri catifelate lângă buzele ei. Căldura respirației lui îi umplu părul.

Stefanie nu se mișcă. Nu ar fi putut nici dacă ar fi vrut, dar nu voia. Era țintuită în pat de trupul magnific al marchizului de Hatherfield. Toți mușchii ei fredonau satisfăcuți, la unison cu ecoul orgasmului, ca un fel de energie electromagnetică ce continua să șerpuiască în circuitul ei, ținută în loc de presiunea acelui organ rigid care încă o umplea.

– Hatherfield, șopti ea.

– Hmm.

– Ești treaz?

– Hmm. Firește că sunt treaz, spuse el, amețit.

– Osul șoldului tău drept... Mă înțeapă puțin...

Hatherfield se mută vreo doi centimetri.

– Îmi pare rău.

Stefanie așteptă valul de cuvinte mieroase de laudă și iubire, jurămintele de fidelitate, cererea în căsătorie, luna de miere în străinătate, aluzia la copii și nepoți și ghivece cu narcise primăvara.

Așteptă.

Așteptă.

Ei bine, poate era nevoie de un mic imbold.

– Hatherfield.

– Mmm.

– A fost minunat. A fost... – un cuvânt, un cuvânt, un cuvânt care să îl trezească – sublim.

– Mmm.

Magnific. Divin. Aproape că aș spune sacru, dacă asta nu ar suna a blasfemie, în timp ce pentru mine a fost ca o taină sacră, noi doi, consumându-ne legătura pasională cu...

Urmă un murmur abia auzit.

Da, Hatherfield? Voiai să spui ceva?

El ridică ușor capul și o sărută pe vârful nasului.

– Am spus că, dacă poți găsi un cuvânt care să descrie ce am făcut, ești un bărbat mai bun ca mine.

– O! Stefanie zâmbi. Bine punctat.

– Mulțumesc.

Așternu un sărut leneș pe un colț al gurii ei, apoi pe celălalt.

Un sunet deloc familiar, precum torsul unei pisici, ieși din gâtul ei. Stefanie închise ochii și îl absorbi în întregime pe Hatherfield, sărutările lui iubitoare, căldura, greutatea și frumusețea lui senzuală, toate revărsate asupra ei.

– Totuși, ai avut dreptate, murmură el, între sărutări. Nu a fost deloc ca înainte. A fost diferit din toate punctele de vedere.

– Excitant?

– Etern.

Îi sărută urechea.

– Cutremurător.

– Însuflețitor.

El îi mușcă ușor bărbia, sărutând-o apoi pe gât. Stefanie își arcui fără efort spatele, ușurându-i sarcina de a-și învârti limba în scobitura claviculei ei.

– Și complet insuficient pentru un păcătos ca mine. Un bărbat total și irevocabil îndrăgostit de cea mai provocatoare femeie din Anglia.

– Hatherfield!

– Mmm.

– Încă ești...

– Pregătit și capabil. Sunt conștient de asta.

Își mișcă șoldurile și continuă să o sărute. Ritmul inimii ei începu să crească iar. Pielea ei, deja îmbujorată, se înfierbântă din nou.

– Doar nu vrei să...

– Da.

– Fără ca măcar să...

– Da. Dacă nu cumva ai vreo obiecție. Îi eliberă mâinile și se ridică pentru o secundă, suficient cât să o rostogolească sub el. Se întinse după pernă, pe care i-o strecură cu abilitate sub șolduri.

Pielea lui Stefanie se cutremură, iar picioarele îi deveniră greoaie. În încăpere, licărul lichid al focului trepida pe perete.

Ei bine, dacă trebuie.

Mâinile lui îi înșfăcară șoldurile, țintuind-o cu fermitate locului.

– Mă tem că trebuie.

Îi depărtă petalele delicate și împinse adânc, iar senzația instantanee de plăcere fu atât de intensă, de nouă și de diferită față de penetrarea anterioară, încât Stefanie țipă.

– Ești bine? îi șopti el la ureche.

– Da!

Stefanie își ridică șoldurile în întâmpinarea lui.

– Am visat la momentul ăsta. În fiecare noapte blestemată, încă din ziua în care te-am cunoscut, încă din clipa în care te-ai împiedicat de covorul acela în grămada aia antică de piatră care este casa ducelui de Olympia și ai aterizat la picioarele mele. Hatherfield începu să se miște într-un ritm lent, ținând-o nemișcată și neputincioasă sub el. Stefanie își încleștă mâinile pe marginea vechii saltele în timp ce trupul ei accepta invazia trupului lui. Te-am visat în patul meu, așa frumoasă cum ești, cu pielea înfierbântată și scoțând din gât sunetele alea minunate, în timp ce îmi împing mădularul înăuntrul tău.

El vorbi pe un ton jos, răsunător și lent, în armonie cu ritmul propriului corp împingând în al ei, iar și iar, din ce în ce mai adânc, insuportabil de bine.

Ea își încleștă pumnii.

– Mai repede, Dumnezeule, *te rog*, Hatherfield!

– O, nu, draga mea. De-abia am început.

Ea încercă să riposteze, să îl grăbească, dar el nu se lăsă păcălit. Nu avea de gând să se oprească din ritmul său controlat, de parcă ar fi vâslit pe râu la un maraton și intenționa să parcurgă fiecare metru din acel maraton. Stefanie își închipui trupul lui magnific stând drept în spatele ei, mușchii flexându-i-se, șoldurile lui puternice împingând în ea, și încă un țipăt îi scăpă din gât.

– Nu te împotrivi, Stefanie. Ai încredere în mine. Primește-mă în tine, primește-mă în întregime. Lasă-mă să îți arăt ce poți face.

Dar glasul lui sună tăios. Mâinile lui îi înșfăcară șoldurile, parcă pentru a-și salva viața.

Nu pot. Nu pot. Te rog!

– Ba poți. Doar primește-mă înăuntru.

O, Dumnezeule, era bine. Era al naibii de bine. Fiecare atac îi lovea vintrea și de acolo se împrăștia spre degetele picioarelor ei, spre vârfurile degetelor de la mâini. Stefanie nu se putea mișca, nu putea gândi. Putea doar să se deschidă și să îl primească în ea. Putea doar să accepte plăcerea brută pe care el o elibera înăuntrul ei.

Reuși să spună printre suspine:

– Dumnezeule, nu pot suporta. Tu cum înduri asta?

Hatherfield îi mârâi în ureche:

– Te-am avertizat.

Stefanie se contorsionă, mișcându-și fundul înspre șoldurile lui neobosite, implorând să fie eliberată, incapabilă să îndure extazul care se intensifica la nesfârșit. Avea să moară de plăcere, avea să se spargă în milioane de bucăți de prințesă exilată, fiecare pulsând de energia neînduplecată a iubirii lui Hatherfield.

El avea dreptate. O avertizase.

„Odată ce încep, nu voi putea să mă opresc."

În ce naiba se băgase?

O oră mai târziu, o viață mai târziu, Stefanie zăcea amorțită în brațele lui, umedă, înfierbântată și aproape leșinată.

– Nu te poți sătura, încercă ea să spună, dar reuși doar să șoptească cu glas răgușit.

– Asta am încercat să îți explic înainte. Nu păreai să fi înțeles. M-am gândit că ar fi mai bine să îți arăt.

– Sper că nu plănuiești să faci din nou asta.

– Nu pentru cel puțin douăzeci și patru de ore. Ai nevoie de energie.

Stefanie întoarse capul pe umărul lui, ținându-și brațul peste abdomen. În liniștea care îi învălui, îi putea auzi inima bătând, o putea chiar simți bătând într-un ritm lent în timpanul ei. Bătăile inimii lui Hatherfield, sângele lui prețios, viața lui curgând alături de a ei.

– Între timp, mă voi strădui să fiu mai blând cu tine, continuă el. Blând ca un miel păscând iarba sa preferată de primăvară.

Stefanie înghiți în sec.

– *Între timp?*

– Doar dacă nu cumva preferi să pierzi timpul dormind.

– Aș prefera, murmură ea. Câteva minute. Te rog!

El râse şi îi mângâie părul.

– Tu m-ai invitat, nu uita. Eu doar îţi satisfac dorinţele după umila mea abilitate.

Ea îl ciupi de piept. O palmă ar fi fost mai eficientă, dar nu avu putere pentru asta.

El râse din nou şi o trase mai aproape. Dacă Stefanie închidea ochii, aproape că îşi putea închipui că se strecura sub pielea lui, unindu-se cu el, cu strălucitorul ei Hatherfield.

– Chiar vorbesc serios, să ştii, spuse el blând.

– La ce te referi?

– Nu mă pot sătura. Sunt primitiv, carnal şi nesăţios. Te vreau din nou, deja. Mă pot controla – Dumnezeu ştie că am avut ani întregi de practică –, dar dorinţa este acolo. Este înăuntrul meu, ăsta sunt eu. Te doresc atât de mult, încât sentimentul mă sugrumă. Vreau să te am zi şi noapte, în toate modurile posibile. Vreau să îţi provoc orgasm după orgasm. Vreau să te am iar şi iar, până secătuiesc.

De necrezut, ceva se agită în vintrea ei.

– Atunci, ia-mă!

– Nu, spuse el, sărutând-o pe păr. Ai nevoie de odihnă. Şi avem o viaţă la dispoziţie.

Un cărbune trosni în şemineu. Degetul lui Stefanie, care până atunci trasa cercuri pe pielea fină a pectoralului său stâng, se opri brusc.

– O viaţă întreagă? şopti ea.

– Draga mea. Mă simt insultat. Chiar mă crezi atât de lipsit de scrupule încât să mă culc cu tine şi să mă revărs înăuntrul tău fără să îţi cer să fii a mea?

Stefanie adună puţina energie pe care o mai avea şi se ridică uşor, sprijinindu-se pe pieptul lui.

– Hatherfield, sper că nu te simţi obligat de situaţie. Nu sunt lanţuri legate de patul meu, te asigur.

– Ascultă! În primul rând, acesta nu este patul tău...

– În seara aceasta, este, spuse ea cu demnitate.

– Şi, în al doilea rând, nu pot vorbi despre intenţiile tale, iubirea mea, dar, în ceea ce mă priveşte, acest act de uniune în care ne-am angajat de două ori...

– A, aşa îl descrii tu?

– Acest – hmm –, acest act sublim al nostru se întâmplă să fie pentru mine foarte asemănător cu un jurământ sacru.

Cuvântul „jurământ" o făcu să încremenească.

Hatherfield îi dădu părul pe după ureche.

– Un jurământ de loialitate, de fidelitate. Al devotamentului și al protecției mele constante, până la moarte.

O durere înțepătoare se împrăștie în spatele ochilor ei. Stefanie încercă să clipească pentru a alunga senzația, dar durerea stărui, coborând spre gâtul ei.

– O, șopti ea.

– După cum am spus, nu pot vorbi despre intențiile tale. Dumnezeu știe că ești cea mai neconvențională femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar vreau ca intențiile *mele* să fie clare.

Mâna lui masivă și aspră o mângâie ușor pe spate. Ochii lui îi căutară pe ai ei, neînduplecați; Stefanie voia să își ferească privirea, dar cum putea să se rupă de sub vraja acelei priviri albastre, provocatoare?

Hatherfield o făcu în locul ei. Îi puse ușor capul înapoi pe umărul său și o adăposti cu trupul lui. Glasul îi fu blând:

– După cum am spus, nu este nici o grabă. Odihnește-te acum!

Corpul ei fu de acord. Stefanie știa că era obosită și că îi era somn. Hatherfield era atât de masiv și de delicios, patul atât de îngust, iar păturile aspre din lână alcătuiau un cocon minunat.

Măcar de mintea ei ar înceta să se mai agite.

– Hatherfield.

El își plimbă mâna pe brațul ei, delicată precum un fulg.

– Da, iubito?

– Cum ai făcut-o în toți acești ani?

– Ce să fac?

Stefanie își puse mâna pe pieptul lui, privindu-și degetele.

– Ești deghizat într-un mod mult mai inteligent decât mine, nu? Nu știe nimeni. Nimeni nu bănuiește, măcar, cât ești de pasional, cât de mare este inima ta. Ce ascunzi în cochilia asta aurie a ta. Sub chipul acesta angelic.

El îi ridică mâna și i-o sărută.

– Șșștt, acum! Culcă-te! Dumnezeu știe că vei avea nevoie de somn mâine.

Hatherfield se trezi înainte de răsărit, ca întotdeauna, dar, în loc să se scoale tresărind dintr-un vis tulburător, în loc să stea întins

pe spate în timp ce inima îi bubuia deznădăjduită în gât, el pur și simplu... deschise ochii.

Și o văzu.

Prințesa lui. Învelită lângă el, spatele arcuindu-i-se în pieptul lui, fundul ei cuibărindu-se în scobitura abdomenului lui. Focul aproape se stinsese și doar un licăr palid de lumină pătrundea prin fereastră, astfel că Hatherfield nu putea distinge mai multe detalii. Doar propriul braț odihnindu-se în mod posesiv peste sânii ei și vârful nasului ei căpătând o strălucire argintie dintr-o sursă necunoscută.

Valul familiar de dorință îi trezi erecția, dar el o ignoră. Respiră tăcut în părul ei, fără să se miște, nevrând să o trezească. Dacă ea nu se trezea, ziua nu avea să înceapă. Dacă ziua nu începea, idila lor avea să rămână intactă și nici un pericol necunoscut nu avea să pândească dincolo de acea ușă, nici o barieră de obstacole în calea viitorului lor împreună: rangul ei, familia lui; deghizarea ei, trecutul lui; Worthington și ducele de Olympia, Lady Charlotte și Brigada Revoluționară a Sângelui Eliberat.

Și, astfel, gândul acelor obstacole îi distruse senzația de satisfacție. Mușchii i se încordară în jurul lui Stefanie. Instinctul de a proteja.

Ea dormea adânc, trupul ei vlăguit încredințându-se adăpostului trupului lui. Prințesa lui. Prețioasa lui Stefanie, plină de iubirea și de sămânța lui, care i se dăruise cu o pasiune atât de dornică în orele întunecate ale nopții și luase, în schimb, tot ce avea el.

Hatherfield alesese. Nu mai putea da înapoi. Pusese totul în joc și nu mai era cale de întoarcere.

Cu mișcări ezitante, se desprinse de lângă ea și se ridică din pat. Aranjă pătura în jurul ei și așeză încă una deasupra. Mai puse câțiva cărbuni pe foc și merse la parter după apă.

Când se întoarse în cameră, douăzeci de minute mai târziu, după ce trezise la viață plita cu cărbuni și încălzise două găleți cu apă, Stefanie încă dormea, strângând perna la piept. Priveliștea îl făcu să zâmbească. Dacă viitorul conținea mii de asemenea momente, zece mii de dimineți cu o Stefanie ciufulită, dormind în patul său după o noapte de pasiune?

Oare era posibil? Putea el să fie atât de norocos?

– Trezește-te, somnorilă, strigă el blând.

Ea mormăi un răspuns de-a dreptul vulgar.

– Ah. Mă tem că nu acum. Deși perspectiva este tentantă, într-un mod oarecum exotic. Îi dădu părul de pe față și o sărută pe buze. Ți-am pregătit baia.

Stefanie deschise încet ochii.

– Baia?

– Ei bine, nu e o baie corespunzătoare. Strict vorbind, nu avem cadă, iar boilerul se încălzește foarte greu pe timpul iernii. Dar am apă fierbinte, o bucată de săpun și un prosop. O ciupi ușor de fund prin pături. Hai!

– Ești sadic.

– Doar dacă mă implori.

Stefanie se rostogoli pe burtă și își îngropă fața în pernă. Hatherfield râse, trase pătura de pe ea, o luă în brațe și o aruncă peste umărul său dintr-o singură mișcare, picioarele ei regale legănându-se pe spatele lui.

Stefanie începu să dea din mâini și din picioare. Putea să se agite cât voia.

– Știi, încep să cred că nu ești tocmai o persoană matinală din fire, iubito.

– Nu când am fost ținută trează toată noaptea, satisfăcându-ți nevoile animalice nesățioase!

Își legănă fundul provocator sub mâna lui.

– Protestez. Nicidecum toată noaptea. Dacă ar fi fost așa, nu ai fi capabilă să stai în picioare.

O coborî pe covor, lângă foc, și cufundă săpunul în prima găleată cu apă, făcând multă spumă.

– Nu o să mă *speli!*

– Cu cele mai iubitoare mâini din lume. Hatherfield își duse degetele înspumate la sânii ei. Nu putem permite să mergi în biroul distins al lui Worthington la opt și jumătate dimineața, mirosind a pături vechi și a plăcere carnală.

– O! Stefanie închise ochii. Ei bine, poate că nu.

El o spălă cu grijă, fără să rateze vreun milimetru delicat din trupul ei, apoi o clăti cu apă curată din a doua găleată, până ce Stefanie rămase goală, îmbujorată și tremurând sub mâinile lui blânde, iar covorul de sub ei era ud leoarcă. Pentru o secundă, Hatherfield își închipui cum îi întinde trupul de satin înaintea focului. Își închipui cum începe să își plimbe limba peste acea anatomie delicată dintre picioarele ei, până când ea se arcuiește sub buzele sale și eliberează

acel țipăt barbar de plăcere, apoi el își împinge mădularul dornic înăuntrul ei și îi privește chipul transformându-se într-un licăr roșu-auriu din pricina cărbunilor.

Hatherfield luă prosopul și o înfășură din cap până-n picioare.

- Hatherfield, spuse ea, gâfâind ușor. Nu putem să...?

- Nu putem să ce?

- Te rog.

El o sărută pe frunte.

- Nu avem timp. Ceilalți băieți ar putea apărea în orice clipă. Este aproape primăvară. Cursa este peste câteva săptămâni, și toată lumea se întoarce pe râu.

Ea își puse brațele pe după gâtul său.

- Voi fi rapidă.

- Crede-mă, mă doare mai mult decât pe tine. După cum poți vedea.

Stefanie respiră pe gâtul lui. Sânii ei acoperiți de prosop îi atinseră pieptul dezgolit.

- Hatherfield. Atunci, lasă-mă să te ating!

El închise ochii. Buzele îi sărutară părul mătăsos.

- Nu avem timp, draga mea.

- Noaptea trecută am făcut cele mai intime lucruri împreună. Ne-am oferit reciproc o bucurie nemărginită. M-ai atins peste tot, m-ai văzut în întregime, m-ai sărutat peste tot. Vreau doar să te *cunosc*, să descopăr fiecare milimetru din tine.

Hatherfield căzu în genunchi pe covorul ud. Trupul delicat al lui Stefanie se potrivea perfect în brațele lui, proaspăt, pur și mirosind a săpun. Mâinile ei cu degete lungi se odihniră pe pieptul lui. Erecția îi era tare ca piatra, groasă ca trunchiul unui copac, fierbinte ca un cărbune.

- Hatherfield, te rog. Lasă-mă să te venerez.

El se ridică în picioare.

- Hai să îți găsim hainele!

Hatherfield reuși să o aducă înapoi în Cadogan Square prin fereastra ei de la etajul trei înainte ca menajera să vină și să aprindă focul.

- Și acum, cum o să pot sta lângă tine la micul dejun, de parcă nimic nu s-a întâmplat? întrebă ea.

El scoase o cămașă curată și un guler din sertarul ei și îi descheie nasturii hainei.

Este destul de simplu. Nu voi veni la micul dejun în dimineața aceasta.

Îi scoase cămașa veche și mototolită peste cap. Stefanie luă pânza lungă din alt sertar și și-o înfășură în jurul sânilor.

– Poftim? De ce nu?

El deja îi trăgea noua cămașă și pantalonii pe ea.

– Am multe vizite de făcut în dimineața asta.

– Ce fel de vizite? Și, apropo, pot să mă îmbrac și singură.

– Când mie îmi face atâta plăcere? Hatherfield îi dădu mâinile la o parte și îi prinse gulerul, apoi o întoarse cu fața spre oglindă și îi legă lavaliera pe dedesubt. Ca să îți răspund la întrebare, mai întâi îl voi vizita pe ducele de Ashland, apoi pe cealaltă alteță, ducele de Olympia. Apoi trebuie să îmi calc pe inimă și să merg la Alteța Sa blestemată, tatăl meu, ducele de Southam, pentru petrecerea din seara asta.

– De ce? Stefanie îi privea mâinile iscusite în oglindă, legându-i lavaliera. Începu să respire greoi.

– În cazul tatălui meu, pentru că trebuie să discut o anumită chestiune cu el, în legătură cu proiectul din Hammersmith. În cazul celorlalți doi, pentru că nu mai pot ignora nevoia urgentă de a da de urma acelui grup blestemat de anarhiști care au încercat să te ucidă aseară.

Stefanie se răsuci în brațele lui.

– Ba nu! Nu te poți pune astfel în pericol. Nu este lupta ta.

– Dacă nu este a mea, atunci a cui este?

– A unchiului meu și a domnișoarei Dingleby.

– Iartă-mă, dar cred că au avut destul timp la dispoziție să se ocupe de asta. Vreau ca bărbații aceia să fie prinși imediat și închiși undeva – la doi metri sub pământ, dacă se poate – de unde să nu îți poată atinge nici măcar un singur fir de păr.

– Dar nu sunt în pericol. Nu dacă stau ascunsă.

El o întoarse din nou și își puse brațele în jurul taliei ei. Reflexiile lor îmbrățișate îl priviră din oglindă, cămașă lângă cămașă, brațele lui masive fiind albe pe vesta ei neagră.

– Nu poți sta ascunsă la nesfârșit, să știi.

– Știu, spuse ea încet.

– Mai ales dacă apar niște consecințe în urma nopții noastre nesăbuite.

În oglindă, ochii lui Stefanie deveniră mari și șocați.

– Nu te-ai gândi la posibilitatea aceasta? întrebă el blând.

– Ba da, desigur, șopti ea. Dar nu trebuie să o spui cu voce tare.

Hatherfield se uită la ceas. Șapte fără cinci minute. O sărută pe frunte și porni spre fereastra deschisă.

– Trebuie să plec, iar pe tine te așteaptă jos micul dejun, ca să nu mai spun de sentința cazului tău de la tribunal. L-am rugat pe birjarul meu să te supravegheze îndeaproape. Vă va urmări pe tine și pe Sir John cu birja; discret, desigur. Este bine pregătit. Vei fi pe mâini bune. Mă voi întoarce la ora nouă ca să te iau la petrecere. Și, pentru Dumnezeu, ține capul plecat și vocea joasă.

– Dar tu cum te vei deplasa prin oraș astăzi?

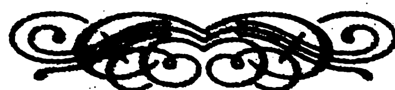
Hatherfield se strecură pe fereastră și se întoarse pentru o ultimă dată spre ea, făcându-i cu ochiul.

– Voi lua metroul, firește. Și, Stefanie, draga mea?

– Da?

– Nu-ți uita mustața!

Capitolul 21

Alteța Sa, ducele de Ashland, privi cu un ochi critic biletul.

Un ochi – la singular –, pentru că ducele avea doar unul. Celălalt îi fusese scos în urmă cu vreo doisprezece ani în munții din Afganistan, iar acum o scobitură goală se ascundea sub masca din piele neagră care oferea trăsăturilor sale, odinioară frumoase, un aer pirateresc.

Totuși, ochiul care îi rămăsese era ager, albastru și nu rata nimic. Ridică privirea și spuse:

– Caligrafia aceasta are anumite caracteristici ale stilului german gotic, nu crezi?

Hatherfield dădu aprobator din cap.

– Exact așa mi-am spus și eu. Recunoști cui aparține?

– Nu. Ducele își plecă privirea din nou spre scrisori și aranjă una dintre ele pentru a se afla pe aceeași linie cu celelalte. O aranjă cu mâna sa stângă, pentru că mâna dreaptă – asemenea ochiului corespondent – nu mai exista, o altă pierdere de război clandestin.

– Dar nu sunt expert în organizația asta blestemată, continuă el. Totuși, am bănuielile mele.

– Cine?

– Este un individ care supraveghează casa din Park Lane. Hans, valetul răposatului prinț. Emilie bagă mâna în foc pentru fidelitatea lui – la fel și Dingleby –, dar eu nu mă încred în nimeni.

– Atunci voi investiga.

Ashland bătu cu degetele în marginea biroului. Stăteau în biroul proaspăt închiriatei sale case din Eaton Square – ducii de Ashland nu fuseseră niciodată adepții vieții la oraș –, iar încăperii îi lipsea acel aer de confort locuit, ca să nu mai spunem de mobilier. Hatherfield se cocoțase pe marginea unui scaun șubred din lemn, care arăta de parcă tocmai fusese adus din pod pentru acea ocazie, în timp ce masa lui Ashland era nouă și sclipea. Ducele însuși își odihnea silueta masivă de aproape doi metri pe un fotoliu căptușit cu piele, care ar fi putut arăta uriaș sub orice alt bărbat.

– Nu este timp pentru investigații, spuse el în cele din urmă. O rază a soarelui de februarie se odihnea pe părul lui scurt și argintiu, făcându-l să strălucească. Balul nostru de logodnă este în seara asta, continuă el. Exagerată chestiune, cu prințul și prințesa de Wales și tot tacâmul. O țintă tentantă, plănuită în mod intenționat, și sperăm să îi prindem în fapt pe criminali și să punem capăt o dată pentru totdeauna absurdității ăsteia.

Hatherfield răsuflă îndelung și întoarse capul spre fereastră, privind în grădină, unde un grădinar planta straturi noi în apropierea grajdurilor. Primăvara era chiar după colț.

– Mă gândeam eu. Foarte riscant totuși.

– Mă voi bucura când se va sfârși.

Hatherfield se întoarse din nou spre Ashland.

– Atunci, eu ce pot să fac?

Privirea ducelui o întâlni pe a lui.

– Stai cu prințesa astă-seară. Sub nici o formă să nu o pierzi din ochi. Am înțeles că este renumită pentru caracterul ei năvalnic...

– Nici măcar să nu te gândești la asta.

– Asigură-te că nu îi trece prin cap să se prezinte în Park Lane. Ține-o ocupată prin ce mijloace consideri că sunt cele mai eficiente.

Rosti cu oarecare emfază „ține-o ocupată".

Hatherfield tuși.

– Întâmplarea face ca părinții mei să dea și ei o petrecere în această seară, în semn de protest că nu au fost invitați.

– Bun. Du-o acolo și ține-o ocupată!

– Exact asta intenționam să fac. Dar, între timp...

– Este prea târziu să te includem în planurile noastre, Hatherfield, altfel ți-aș cere ajutorul. Am auzit laude la adresa abilităților tale. Dar, dacă lucrurile nu merg așa cum trebuie, sper că pot conta pe ajutorul tău imediat.

Ducele se ridică și întinse mâna stângă. Hatherfield se ridică, la rândul său, și i-o strânse.

– Vom fi în Belgrave Square, în casa ducelui de Southam. Dar ești sigur că așa e cel mai bine?

– Da.

– La naiba, nu pot sta degeaba, așteptând...

– Sigur că nu. Îndrăznesc să spun că ești gata să dărâmi pereții. Nu te învinovățesc. Dar sarcina ta, singurul tău scop, este să o protejezi pe Stefanie. Așa cum al meu este să o apăr pe Emilie, Dumnezeu să ne aibă în pază pe amândoi!

– Și cealaltă soră?

– Olympia nu vrea să spună nimic.

Hatherfield oftă.

– Nu știu dacă să îl blestem pe ticălosul ăla bătrân sau să îl binecuvântez.

Fără vreun avertisment, Ashland izbucni în râs, un sunet cald și copios din adâncul pieptului.

– Ambele lucruri, prietene. Amândouă în aceeași suflare.

„Nevinovat."

Pentru a sărbători, Stefanie acceptă paharul cu vin de Madeira chiar din mâinile lui Sir John; de unde îl obținuse ea habar nu avea. Stăteau împreună cu acuzatul – proaspăt eliberat – într-o anticameră din Old Bailey, iar domnul Northcote rânji larg când Sir John îi întinse un pahar plin ochi.

– Nevinovat, repetă Sir John. Felicitări, domnule!

– Vă mulțumesc din suflet, Sir John. Northcote încetă să zâmbească, suficient cât să ia o gură zdravănă de Madeira. Este o ușurare. Deși nu știu ce voi face în continuare. Nu mi se mai pare adecvat să adun gunoiul după toate acestea.

– Orice muncă dreaptă îi face cinste omului care o îndeplinește. Sir John își bău vinul și își strânse hârtiile. Vă rog să mă scuzați! Am câteva chestiuni de adresat Curții. Formalitățile de eliberare și așa mai departe. Dumneata așteaptă aici cu domnul Northcote, domnule Thomas, până mă întorc.

– Da, domnule.

Stefanie puse jos paharul și privi peste masa din lemn, spre domnul Northcote, care își sorbea încântat vinul.

Ea nu îl plăcuse niciodată prea mult. Nu era de vină poziția lui socială joasă – Stefanie avusese de-a face cu tot felul de bărbați în escapadele nebunești din Germania și știa că erau toți din același aluat –, ci felul lui de-a fi. Bărbatul nu le mulțumise ei sau lui Sir John pentru eforturile depuse în favoarea lui, nici măcar o singură dată, deși vinul de Madeira îi câștigase aprecierea. El stătuse în boxă pe parcursul procesului, cu un zâmbet în colțul gurii atunci când credea că nu îl vedea nimeni.

Chiar și acum. Termină vinul, se ridică de pe scaun și merse la masa din colț, luând sticla și turnându-și din nou în pahar.

– Marfă bună, așa-i? spuse el.

– Într-adevăr.

Stefanie sorbi încă o gură de vin, aproape insesizabilă.

– Doamne, sunt mulțumit. Se întoarse spre Stefanie, sprijinindu-se de masă. Purta un costum maroniu, ieftin, dar îngrijit, iar pantofii îi erau lustruiți. Își împinse de pe frunte o șuviță de păr unsuros. I-ați văzut fața când au citit verdictul? L-am privit direct în ochi.

– Fața cui?

– A lui Hammond, desigur. Hammond era soțul înșelat. Era negru ca tăciunele. Îndrăznesc să spun că ea o să încaseze o bătaie zdravănă în seara asta, când va ajunge înapoi acasă cu el.

– Sper că nu. Chestiunea aceasta a provocat destulă suferință tuturor celor implicați.

Bărbatul își dădu capul pe spate.

– O, fără îndoială! Fără nici un dubiu. Cum s-a dat în spectacol când m-am urcat în patul ei pentru prima dată, într-o dimineață. Plângea de scula morții.

Stefanie se îndreptă în scaun.

– Poftim?

– I-a luat o lună, cel puțin, să se calmeze și să își despartă picioarele frumos și în liniște, spuse el, scuturând din cap. Și apoi, când era în boxa martorilor săptămâna trecută, fluturându-și batista de parcă era sfârșitul lumii. Am crezut că s-a zis cu noi. Noroc cu dumneata, domnule Thomas. Noroc cu amândoi că ați readus juriul pe drumul cel bun după aceea.

Vederea lui Stefanie se încețoșă.

– Cine ar fi crezut cuvântul meu împotriva cuvântului ei? Cine ar fi crezut că nu am vrut-o acolo? Ha, ha, spunea Northcote. Fața ei când a auzit cuvântul. Nevinovat. Știa că s-a zis cu ea, că...

Dar nu apucă să își termine propoziția. Stefanie traversase încăperea, luă sticla de Madeira și i-o vărsă în capul slinos.

– Tu, domnule, ești o rușine, spuse ea, apoi părăsi camera, trântind ușa în urma sa, așteptând afară întoarcerea lui Sir John.

În trăsură, după aceea, fură amândoi tăcuți. Sir John își consulta notițele, iar Stefanie privea absentă pe fereastră la peisajul cenușiu și umed, la Londra cea mohorâtă.

Măcar de-ar fi fost mai atentă. Măcar de-ar fi acordat acestui caz mai multă atenție, printre toate hainele alea bărbătești, escapadele cu Hatherfield și momentele de studiu. Dacă i s-ar fi permis să îl interogheze ea însăși.

În câteva ore, avea să se pregătească pentru un bal, pentru o petrecere minunată la brațul celui mai chipeș și mai curajos bărbat din lume. La un kilometru sau doi distanță, sora ei avea să își sărbătorească logodna cu un duce britanic, iar amenințarea care le pândea pe amândouă, ținându-le prizoniere, avea să dispară – dacă totul mergea bine. Stefanie avea să fie liberă să își reia vechea viață sau ceva de genul acesta; liberă, poate, să înceapă o nouă viață alături de Hatherfield. Să îi vindece rănile și să îl facă fericit. Împreună, fericiți, bogați și roditori, în timp ce doamna Hammond îndura rușinea, dizgrația și răzbunarea fizică a *nevinovăției* lui Northcote.

– Știați că mințea?

Sir John ridică privirea, având ochelarii de citit cocoțați într-un echilibru precar pe vârful roz al nasului.

– Poftim?

– Northcote. Știați că este vinovat?

Sir John oftă și își scoase ochelarii.

– Înțeleg, spuse ea, întorcându-i spatele.

– Dragul meu Thomas, spuse Sir John, datoria noastră este să asigurăm prizonierului cea mai bună reprezentare legală.

– Cum rămâne cu dreptatea?

– Sistemul juridic britanic este organizat pe principiul că justiția nu este perfectă. Că este mai bine să lași un om vinovat nepedepsit decât să lași un om nevinovat să fie condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o.

– Îndrăznesc să spun că doamna Hammond nu ar fi de acord.

În ciuda aerului rece din trăsură, Stefanie începea să se încălzească. „Stai calmă", își spuse în sinea ei. „Controlează-ți sentimentele!"

– Nu este treaba noastră dacă Northcote este vinovat sau nu, domnule Thomas. În absența unei apărări legale competente pentru toți, în mod egal, indiferent de poziție socială, imparțială și fără să ia în considerație politica, poziția și averea, rămânem vulnerabili în fața tiraniei. Ți-ar plăcea să vezi un om nevinovat spânzurat pentru că nu s-a putut ridica la înălțimea acuzatorilor săi?

– Nu știu cum puteți trăi cu dumneavoastră înșivă, spuse ea. Cum o puteți privi pe doamna Hammond și trăi împăcat?

Cu un huruit grozav al roților pe drumul pietruit, trăsura trecu pe lângă o furgonetă de marfă și coti spre Hyde Park Corner. Sir John Worthington își puse din nou ochelarii și se întoarse la hârtiile sale.

– Încep să mă întreb, domnule Thomas, dacă nu cumva ai vrea să te răzgândești în alegerea acestei profesii.

Intrarea domnului Nathaniel Wright în incinta sacră a bibliotecii Clubului Sportivilor de pe St. James la cinci fără un sfert după-amiaza stârni un val de șoc ce se răspândi printre membrii clubului.

– *Ca să vezi*, mormăi cineva cu indignare.

Hatherfield se ridică de pe fotoliu și întinse mâna.

– Ah! Domnule Wright. Strașnic de amabil din partea dumitale să accepți să ne întâlnim aici în această după-amiază. Sunt convins că multe chestiuni concurează pentru atenția dumitale. Sper că bursa de valori nu a intrat în panică din pricina absenței dumitale, altfel nu mi-aș putea ierta niciodată acest lucru.

Gesticulă spre fotoliul alăturat. Domnul Wright îi strânse scurt mâna și se așeză pe locul oferit.

– Comerțul s-a încheiat pe ziua de azi, Lord Hatherfield. Vă rog, eliberați-vă mintea de această povară!

Ochii îi căzură pe vesta lui Hatherfield.

– Vă place? Hatherfield depărtă mai mult marginile hainei. Violet este o culoare atât de veselă, nu credeți?

– Într-adevăr. Motivul floral este foarte pastoral. Dar nu vă voi reține. Înțeleg că aveți un bal în această seară, pentru care trebuie să vă pregătiți.

– Măi să fie, da. Am. Inteligent flăcău. De unde ați aflat?

– Pentru că și eu voi participa, desigur.

– Ah! Balul ducesei de Southam. Ce coincidență încântătoare. Hatherfield zări un chelner și îi făcu semn. Ce culoare va fi masca dumitale?

– Mască, domnule?

– Mască. Pentru balul mascat. Hatherfield rosti lent ultimul cuvânt, pentru a-l sublinia. O aberație tradițională, obișnuită printre noi, aristocrații vanitoși. Presupun că alungă plictiseala pentru câteva momente. Eu mă gândesc să port auriu, îmi place puțină strălucire.

– Înțeleg. Sunt necesare măștile?

– Sunt folositoare din când în când.

Hatherfield îi făcu cu ochiul.

– Presupun că voi găsi ceva, atunci. Un chelner sosi, punând două pahare cu vin între ei. Wright ridică unul din ele și își umezi buzele. Ei bine, domnule? Sunt curios. De ce m-a invitat marchizul de Hatherfield în clubul său în această după-amiază?

– A, da. Aproape uitasem. Tărtăcuța asta frivolă a mea. Vezi dumneata, domnule Wright, ieri mi s-a întâmplat cel mai straniu lucru – Dumnezeule, cu doar o zi în urmă se întâmplase? –, când am mers în Hammersmith pentru a-mi inspecta micul proiect.

– Căsuțele dumneavoastră, dacă nu mă înșel?

– Căsuțele mele. Case, de fapt. O stradă întreagă de case, îngrijite, bine construite și avansând minunat, întregul proiect fiind perfect plănuit cu fonduri suplimentare. Așadar, închipuie-ți consternarea mea – groaza, chiar – atunci când administratorul clădirilor m-a informat că finanțele mi-au fost vorbite de rău de la Richmond Bridge până în Solent.

– Cât de regretabil!

– Da, nu-i așa? Reputația este un lucru delicat, la fel de delicat precum reputația unei domnițe. Cea mai ușoară aluzie din gura greșită și – *zbang*. Hatherfield pocni din degete.

– *Zbang*, într-adevăr.

Hatherfield se lăsă pe spate în fotoliu, legănând paharul cu vin între vârfurile degetelor. Privi tavanul din marmură de deasupra sa.

– Te simți foarte nedreptățit când circulă asemenea zvonuri false. Simți o furie aproape supranaturală. De parcă ai fi capabil de violență.

– Permiteți-mi să subliniez că umblă vorba că nu ar mai fi bani în cuferele Southam, că ar fi goale.

– Dar cuferele Southam nu au nici o legătură cu proiectul meu. În afară de faptul că vor fi umplute cu profit, la momentul potrivit.

Wright ridică din umeri.

– După cum ați spus, reputația este o chestiune delicată. Nu poți controla zvonurile. Poate că raportul unui extract de fonduri substanțiale i-ar putea liniști pe creditorii dumneavoastră.

– Dragul meu domn Wright, eu nu am creditori. Fiecare furnizor a fost plătit integral.

– Și banca, cea care deține împrumutul? Aveți încredere că nu va fi convinsă să își retragă capitalul?

Wright stătea perfect nemișcat, cu brațele groase încrucișate, vinul stând neatins înaintea lui după acea primă gură sorbită din politețe. Ochii lui negri arătau de parcă erau din granit.

Hatherfield ridică mâna și își bău vinul. Puse paharul gol pe masa dintre ei, chiar lângă cel plin al lui Wright, și se ridică. Când vorbi, glasul îi era jos, fără vreo urmă a stilului său tărăgănat și neglijent:

– Pentru un bărbat care își câștigă existența judecând caracterele altora, spuse el, pare că pe al meu l-ai subestimat serios. Pe diseară, domnule Wright!

Se întoarse și porni spre ușă, lăsându-l pe Nathaniel Wright să înfrunte de unul singur ostilitatea curioasă a membrilor aristocrați ai clubului.

Stefanie stătea lângă pian în salonul din Cadogan Square, fiind îmbrăcată cu cea mai bună ținută formală a ei, în alb-negru, trecându-și degetele peste clape, când Lady Charlotte intră grăbită pe ușă.

– Aici erai! O, domnule Thomas! Cele mai groaznice vești!

Ochii îi erau sălbatici și roșii pe margini. Dintr-un pumn i se zărea o hârtie mototolită.

Stefanie se îndreptă.

– Vai de mine! A fost anulat balul?

– O, nu glumi! Este îngrozitor! Charlotte ridică privirea spre tavan, chipul fiindu-i schimonosit de durere. Este Hatherfield, șopti ea. A fost ucis.

– Poftim? Stefanie își încleștă mâna pe marginea pianului pentru a nu cădea. Brusc, deveni conștientă de mirosul florilor de seră ale lui Lady Charlotte, emanând nori de dulceață bolnăvicioasă din vaza de cristal așezată în centrul cutiei pianului.

– Nu, nu este adevărat. Nu este.

Lacrimile curgeau pe obrajii palizi ai domniței Charlotte. Ridică mâna, cea cu hârtia.

– Este! Mi-aș dori din tot sufletul să nu fie. O furgonetă de marfă în Piccadilly. El a pășit chiar înaintea ei. O, Dumnezeule!

Camera începu să se învârtă. Mici puncte negre îi încețoșară privirea lui Stefanie. Era imposibil. Tocmai îl văzuse. Se trezise în brațele lui în acea dimineață; o spălase cu propriile lui mâini. Îi legase lavaliera și o sărutase de rămas-bun, apoi ieșise pe fereastră.

– Mort! gemu Lady Charlotte.

Căzu în genunchi și își cuprinse fața în mâini. Picioarele lui Stefanie aproape cedară, dar ea se controlă la timp.

– Nu este adevărat, repetă ea.

– Este adevărat, este adevărat.

Stefanie închise ochii.

– Îl jelești? șopti Charlotte.

Hatherfield mort. Nu. Era imposibil. Își mișcă buzele.

– Voi jeli pentru totdeauna.

Se așeză pe scaunul pianului. Nu își putea opri sângele să îi șuiere în urechi, blocându-i simțul rațiunii. Se concentră asupra propriei respirații, așa cum o învățase domnișoara Dingleby să facă în momente de șoc: inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

Nu putea fi adevărat. Hatherfield mort. Era imposibil. În mod sigur, inima ei ar fi încetat să mai bată în aceeași clipă.

Lady Charlotte șopti:

– Este adevărat. Îl iubești. Este adevărat.

Stefanie deschise ochii. Lady Charlotte o privea cu o expresie stranie, o privire sălbatică, ochii fiindu-i atât de căscați, încât albul retinei era expus complet în jurul irișilor albaștri. Arăta splendid în rochia ei de bal, de un roz spumos atât de pal, încât părea aproape alb, iar un șirag de perle licărea în jurul gâtului ei.

– Eu? Nu, nu...

Lady Charlotte se ridică.

– Dacă ți-aș spune că nu este adevărat? Că am inventat totul?

– Poftim?

– Trăiește. Hatherfield trăiește.

– Trăiește!

Lady Charlotte gesticulă spre hârtie.

– Întârzie, ne vom vedea cu el acolo. Nu a fost nici un accident.

Pentru o secundă nesigură, cuvintele ei plutiră în aer.
„Nu a fost nici un accident."
„Hatherfield trăiește."
– O, Dumnezeule! O, slavă Domnului! Lacrimile începură să curgă fără avertisment din ochii lui Stefanie; și le șterse furioasă cu degetele tremurânde, încercând să potolească valul isteric de ușurare. Slavă Domnului! Slavă Domnului!
– Atunci, este adevărat. Îl iubești.
Stefanie sări în picioare.
– Cum îndrăzniți?! Un truc, m-ați păcălit, cel mai simplu truc...
Lady Charlotte își îndreptă țanțoș umerii.
– *Eu* îndrăznesc? Tu ești cel care îndrăznește, om imoral ce ești, corupându-i inima pură cu dorința ta desfrânată și dezgustătoare. După tot ce am făcut pentru tine! Bărbat imoral!
– Dați-mi hârtia aceea!
Lady Charlotte își trase brațul înapoi.
– Nu!
– Dați-mi hârtia!
Stefanie făcu o mișcare rapidă înainte și i-o smuci din mână.
– Bărbat imoral. Nu știi cine îți este rivala? Nu îmi poți ține piept. Nu te poți împotrivi în fața a ceea ce este drept și bun.
Stefanie îi întoarse spatele și despături hârtia mototolită. „Domnului Stephen Thomas", spunea biletul, în caligrafia citeață al lui Hatherfield, apoi un sigiliu de ceară rupt.
– Mi-era adresată mie, spuse Stefanie. Mi-ați deschis scrisoarea.
– Bărbat imoral!

Dragul meu, câteva chestiuni neașteptate mi-au acaparat atenția și mă văd nevoit să te rog să călătorești spre Belgrave Square împreună cu Sir J. și Lady C. Ne vom întâlni acolo și nu voi mai pleca de lângă tine. Noaptea trecută a fost un miracol. Al tău pentru totdeauna, H.

– Da, este adevărat. Îl iubesc, șopti Stefanie.
– Îndrăznești să recunoști.
Stefanie se întoarse spre ea.
– Îndrăznesc. Îl iubesc. Îl iubesc mai presus de orice.
– O, bărbat imoral, șopti Lady Charlotte. Te voi distruge, mă înțelegi? Nu mi-l poți lua.

Stefanie îi întâlni ochii arzători fără să se clintească.

– Nu înțeleg. De ce faceți asta? Sunteți fericită, sunteți puternică. Sunteți moștenitoarea unei averi considerabile, aveți totul în această viață.

Glasul lui Sir John tună din pragul ușii:

– Charlotte, draga mea! Domnule Thomas! Trăsura este afară, pentru Dumnezeu. O să *întârziem!*

De parcă ar fi spus „O să fim mânjiți cu bălegar!"

Privirea lui Lady Charlotte rămase fixată asupra lui Stefanie.

– Auzi asta? Mergem în casa unui duce, Thomas. Prietenii mei, ducele și ducesa de Southam, părinții lui Hatherfield. Vor ca eu să mă căsătoresc cu el.

– Hatherfield poate decide pentru el însuși.

– Va fi muzică și se va dansa. Mă vei privi dansând cu Hatherfield, vei vedea cât de minunat arătăm împreună! Toată lumea mă va privi, Thomas. *Pe mine.* Pentru că sunt fiica unui conte, iar tu ești un nimeni. Ești un copist. Ești praful de sub pantofii mei.

Stefanie făcu un singur pas mai aproape. Mirosul vag de apă de trandafiri îi atinse simțurile, plutind de pe pielea imaculată a lui Lady Charlotte.

– Sunt, Excelență? șopti ea. Sunteți sigură de asta?

– Voi fi celebrată, iar tu nu. Mă voi căsători cu Hatherfield într-o lună, iar tu nu vei avea nimic. Nimic, mă auzi?

– Charlotte! Domnule Thomas! Sir John dădu buzna pe ușă. Ce nai... Pentru Dumnezeu, ce se petrece aici?

Charlotte se întoarse spre el.

– Nimic, Sir John. Absolut nimic. Domnule Thomas, ești gata?

Stefanie se întoarse la pian. Aerul era puțin mai rece acolo, aproape de fereastră, alinându-i obrajii înfierbântați.

– A, mergeți înainte fără mine. Am descoperit că trebuie să închei o treabă neterminată. Voi veni și eu în scurt timp.

– O treabă? Ce fel de treabă?

Stefanie se așeză pe scaun și își puse mâinile pe clape. Cât timp trecuse de când cântase ultima dată? Trei luni? Patru? Își poziționă degetele pe notele introductive pentru *Appassionata*.

Lady Charlotte râse.

– Presupun că domnul Thomas și-a pierdut, pur și simplu, curajul. Nu este corect, Thomas?

Sir John oftă exasperat.

– Orice-ar fi, trebuie să plecăm de îndată. Ni te vei alătura mai târziu, domnule Thomas?

Stefanie continuă să cânte.

– Vă puteți baza pe asta, Sir John.

Când ușa de la intrare se închise zgomotos, Stefanie se ridică de la pian și coborî capacul peste clape. Stinse lampa și urcă scările, câte două deodată, spre camera ei de la etajul al treilea.

Un pachet stătea desfăcut pe pat, hârtia maronie în care fusese împachetat stând în falduri împopoțonate în jurul conținutului argintiu. Stefanie îl descoperise când se întorsese acasă, chiar acolo în mijlocul păturii din lână, cu un bilet strecurat sub firul de ață cu care era legat pachetul.

Stefanie își plimbă degetul peste articolele împăturite de îmbrăcăminte: cămașa feminină, corsetul, jupa, ciorapii, o rochie croită dintr-un fel de voal argintiu, care sclipea în lumina lămpii. O pereche de pantofi argintii grațioși. Un pieptene sclipitor.

Peste acestea, o mască argintie.

Stefanie ridică biletul și îl citi din nou.

O prințesă ar trebui să strălucească întotdeauna la un bal, chiar și când este ascunsă în spatele unei deghizări. Bucură-te de tine însăți în seara asta. D.

D. Domnișoara Dingleby. Dumnezeu s-o binecuvânteze din cap până-n picioare!

Capitolul 22

Old Bailey
August 1890

Celula ocupată de marchizul de Hatherfield în adâncurile istorice ale închisorii Old Bailey nu era o reședință atât de jalnică. Îi fuseseră permise câteva elemente din confortul de acasă: o masă de scris, un scaun, o mulțime de cărți. Se împrietenise de la început cu gardienii, iar ei îl lăsau să își vadă de treabă. Când Stefanie veni să îl viziteze, îmbrăcată sobru drept copistul domnului avocat Benedict

Fairchurch, gardienii le permiseseră spațiul, intimitatea și tot timpul din lume. Timp pe care îl petrecură analizând cazul, progresul cartierului Southam și diverse alte chestiuni.

Totuși, ea era acolo, o putea atinge. Se putea bucura de confortul prezenței ei, îi putea întâlni privirea din când în când. Putea chiar, pentru un minut sau două, să o țină de mână sub masa pătrată la care lucrau, degetele lor împreunându-se strâns, atât de nemișcate și de apropiate, încât Hatherfield îi putea simți pulsul vibrând în vârful degetelor. O uniune atât de perfectă, încât aproape merita durerea despărțirii atunci când Stefanie își retrase mâna și se ridică de la masă, ochii sclipindu-i umezi, adunându-și cărțile și hârtiile.

„Nu ar trebui să faci asta", îi șoptea el. „Ar trebui să te întorci acasă."

„Nu am casă. Tu ești tot ce mi-a rămas."

După plecarea ei, el pășea agitat între zidurile din piatră ale celulei, de la un perete la altul. Unde era Olympia? Unde era acea Dingleby a lor? El trimisese scrisori, se interesase la oricine îi trecuse prin cap. Nici măcar afurisitul de Roland Penhallow nu era de găsit pe nicăieri. Ashland și Emilie erau plecați la capătul lumii, bucurându-se fericiți de luna de miere.

Era ca și cum întregul univers îi abandonase.

Începu să lovească cu pumnul în perete cu o furie neputincioasă. Durerea julițurilor de pe degete nu îi alină disperarea, dar măcar făcea ceva. Comitea un act, în loc să stea întins în pat, holbându-se la tavan, întorcând în mintea sa toate faptele pe toate părțile. Îngrijorarea arzătoare pentru Stefanie, așa deghizată cum era; conștientizarea că, în orice clipă, vreun membru al Brigăzii Revoluționare ar putea să o descopere și să o rănească, iar el nu putea face nimic în această privință.

În seara asta fusese cel mai rău. Se certase cu ea, la propriu.

– Nu înțelegi? Dacă nu le spui totul, absolut totul, ai putea fi condamnat, spusese ea.

– Pentru Dumnezeu, nu voi spune nimic care te va pune în pericol în sală! Viața ta este în joc!

– Viața ta este în joc! insistase ea cu voce joasă, febrilă, atentă la paznicii din apropiere.

– Nu îmi voi câștiga libertatea pe seama ta. I-am dat cuvântul meu unchiului tău...

– Olympia a dispărut. Toată lumea a dispărut. Nu înțelegi? Stefanie își pusese mâna pe masă, iar degetele îi tremurau. Nu te pot pierde. O să merg eu însămi în boxa martorilor dacă tu omiți ceva ce te-ar putea salva.

Hatherfield își pusese mâna peste a ei.

– Nu, n-o vei face. Doar ai încredere în mine, da? Ai încredere că pot face asta. Le pot da juraților ceea ce au nevoie, fără să te expun. Pot să o fac, Stefanie. Îi pot câștiga de partea mea.

Ea își retrăsese mâna și se ridicase de la masă.

– Hatherfield, de ce naiba trebuie să fii atât de nobil? Știi cum m-ar afecta pe mine dacă te-ar spânzura?

– Nu mă vor spânzura.

Ea își strânsese lucrurile și plecase fără să mai spună vreun cuvânt. După ce ușa se închisese în urma ei, iar mireasma i se stinsese, după ce lovise de trei ori cu pumnul trei pietre diferite din peretele cenușiu, Hatherfield se sprijini de zidul supus atacului său, plecând capul, gâfâind, și se rugă.

Se rugă ca mărturisirea lui de a doua zi să schimbe cursul procesului.

Se rugă să se poată salva fără să dezvăluie secretele lui Stefanie.

Hatherfield cu cea mai fermecătoare mască a sa. Cea mai convingătoare. Nimic de văzut în afară de un aristocrat lipsit de griji, un flăcău blând, cu sufletul scăldat de razele soarelui și nimic altceva.

O bătaie fermă zdrăngăni ușa celulei sale, apoi urmă clinchetul cheilor în încuietoare.

– Vizitator, Excelență! spuse vesel gardianul.

Hatherfield ridică ușor capul. Măruntaiele i se relaxară. Slavă Domnului! Stefanie se întorsese. O putea vedea din nou. Ar putea să o atingă din nou – o singură mână dulce, când el îi ținuse cândva tot trupul în brațe, făcuse dragoste cu ea, adormise în ritmul răsuflării ei.

– Poftește-l înăuntru, spuse Hatherfield.

Paznicul îi făcu cu ochiul.

– Nu este un el, domnule.

O siluetă măruntă intră pe ușă, acoperită de haine de cel mai intens negru posibil. Hatherfield făcu un pas înapoi.

– Lady Charlotte! Ce Dumnezeu...

Ușa se închise în urma ei. Ea își ridică vălul, iar fața îi era extraordinar de palidă, pielea aproape străvezie peste oasele prea proeminente ale chipului său.

– Bună seara, James.

El își încrucișă brațele.

– Nu ar trebui să fii aici. Nu știu cum ai reușit să treci de toți.

Ea râse scurt și amar.

– Nu știi, James, că nu există nimic în lumea aceasta ce nu poți obține cu frumusețe, titlu și bani? Iar eu le am pe toate trei.

– *Aproape* nimic, spuse el.

– Nu ai nici un cuvânt blând pentru mine, James? Nici unul? Când am suferit atât de mult!

El o privi uimit.

– Tu ai suferit? Draga mea Lady Charlotte, eu am fost întemnițat și judecat pentru o crimă pe care nu am comis-o. Am fost ținut departe de femeia pe care o iubesc...

– Nu vorbi despre ea!

– Îi voi rosti numele până la ultima suflare.

– Atunci, va *fi* ultima ta suflare, pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea cu sălbăticie.

Vălul îi tremură de pe borul pălăriei. Hatherfield îi privi oasele ascuțite și fragile, buzele secătuite de sânge. Modul în care hainele ei elegante și negre îi atârnau pe trup. Nu mai era o păpușă din porțelan acum. În schimb, îi amintea de o podoabă spânzurată la gâtul cuiva.

– De ce sunteți aici, doamnă? întrebă el cu răceală.

Ea întinse mâinile.

– James, știu că ești nevinovat. Știu că nu ai ucis-o pe ducesă. Știu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea balului. Am... am dovada.

„Dovada."

Cuvântul răsună în urechile lui asemenea strigătului unei sirene, tentant și periculos. *Dovada.* Ce dovadă ar putea avea Lady Charlotte?

Și ce preț ar putea cere pentru ea? Hatherfield își menținu glasul calm:

– Este de neînțeles, atunci, că nu ați menționat această convingere sinceră în mărturia dumneavoastră din sala de judecată. În schimb, dacă memoria mă ajută, v-ați dat toată silința să mă implicați fără vreo posibilitate de scăpare. „L-am văzut la etaj la zece și jumătate, ați spus, sau ceva asemănător. Ducesa tocmai se retrăsese

în budoarul ei și m-a rugat să îl trimit pe Lord Hatherfield la ea pentru a-i vorbi." Convingătoare mărturie. Îmi va fi al naibii de greu să dau o explicație mâine.

Lacrimile se iviră în colțurile ochilor ei.

– Eram furioasă, rănită. Te văzusem cu ea, îmbrățișând-o pe femeia aceea...

– Nu veți vorbi despre ea.

– Am fost mistuită de gelozie, recunosc. Dar te pot salva acum. Îmi pot răscumpăra toate păcatele, dacă îmi vei permite.

Se întinse spre mâinile lui. Hatherfield se îndepărtă.

– Sunteți bine-venită să informați Curtea că aveți o mărturie adițională. Vă rog doar să nu dezvăluiți adevărul despre sexul domnului Thomas, care nu are nici o legătură cu acest caz.

– Voi informa Curtea. O voi face mâine. Le voi spune totul, și vei fi salvat. În schimb, cer doar...

Glasul i se stinse treptat, lăsând un ecou vag pe pereții din piatră. Acum era acum. Pieptul lui Hatherfield încremeni.

– Da, Lady Charlotte?

– Renunță la ea.

– Să *renunț* la ea?

– Renunță la ea, iar eu te voi salva. Vei trăi, vei fi liber.

– Niciodată!

Cuvântul îi explodă din gât. Ea bătu din picior.

– Nu fi prost! Vrei să mori? O să mori, Hatherfield, te vor spânzura. Oricum ar fi, n-o vei mai vedea niciodată. De ce să nu te salvezi? Ești nebun?

Charlotte tremura, în ciuda căldurii de august și a hainelor ei îndoliate; lacrimile i se revărsară din ochi. Hatherfield scutură încet din cap.

– Nu înțelegeți, nu-i așa? Ea a stat lângă mine, mi-a oferit totul, a luptat pentru mine cu tot sufletul ei. M-a iubit, s-a pus în cel mai mare pericol pentru mine. Să renunț la ea? Pentru a-mi salva viața? Scutură din nou din cap. Mai întâi mi-aș tăia gâtul.

– Atunci, mori!

Cuvintele ei răsunară în aerul greoi al închisorii. *Atunci mori, atunci mori, atunci mori.*

– Ce contrast, spuse el blând. Ce contrast între voi două. Chiar este posibil să te întrebi de ce o iubesc?

Charlotte tresări, de parcă ar fi fost lovită.

– Nu înțelegi? Mi-aş da viața pentru ea dacă m-ar lăsa. Pentru că asta înseamnă iubirea, Lady Charlotte. Asta înseamnă fidelitatea. Sunt slujitorul ei înaintea lui Dumnezeu.

– Nu trebuie să te însori cu mine, șopti ea. Doar să renunți la ea. Doar spune-mi că nu o vei mai vedea niciodată. Atât îți cer.

– De ce? De ce să nu îmi lași fericirea?

Ea îi întoarse spatele, privind zidul cenușiu, pereţii invazivi ai celulei lui Hatherfield. Mâinile i se încleştară şi apoi se relaxară în faldurile negre ale rochiei.

– Pentru că nu pot suporta. Nu pot suporta ca ea să te aibă, când eu te iubesc atât de mult.

Cea mai măruntă urmă de speranță muri în inima lui.

– Trebuie să pleci, Lady Charlotte. Nu este nimic aici pentru tine.

Ea se întoarse brusc.

– Le voi spune tuturor. Le voi spune că funcționărașul tău frumușel este femeie, o târfuliță obraznică...

Într-o secundă, fu lipită de perete, degetele lui strângându-i maxilarul.

– Fă lucrul ăsta, spuse el, șoptind încordat, și nu vei apuca să trăiești încă o zi. Încă o oră.

Lady Charlotte căscă ochii albaștri și rotunzi, clipind uimită.

– M-ai lovi? Ai lovi o femeie?

– Dacă îi atingi un singur fir de păr din cap, îți pierzi privilegiul oferit de sexul dumitale, Lady Charlotte. Te voi vâna ca pe vulpea care ești.

– *Ești* nebun.

Hatherfield își retrase mâna.

– Pleacă!

Împleticindu-se, ea merse și bătu în ușă.

– Atunci, mori. Te-aș fi putut salva, te-aș fi putut iubi.

– Trebuie să faci așa cum îți dictează conștiința, Lady Charlotte, iar eu voi face la fel.

– Nu te voi ierta pentru asta.

Ușa se deschise. Paznicul veni pe coridor, privind chiorâș de la unul la altul.

– Sunteți gata de plecare, doamnă?

Lady Charlotte rămase în ușă, privindu-l fix, ridicând cu mândrie sprâncenele pe fruntea impecabilă.

– Deci, Hatherfield?

- Este gata, îi spuse el gardianului.

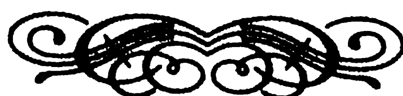
Charlotte își coborî din nou vălul peste chip.

- Nebunule! Și cine îți va salva chipul frumos acum?

Ușa se închise, iar Hatherfield se prăbuși pe scaun, la masa mică din lemn.

Cine, într-adevăr?

Capitolul 23

Belgrave Square
Februarie 1890

La ora nouă și un sfert, marchizul de Hatherfield urcă treptele din fața conacului tatălui său din Belgrave Square și îi aruncă pălăria și mantia lacheului.

- Sir John Worthington a sosit deja? întrebă el.

- Da, Excelență. Cred că este în sala de bal.

Hatherfield merse cu pași mari spre intrarea în sala de bal, care se întindea pe întreaga parte din spate a parterului, ușile sale franțuzești deschizându-se spre o grădină pustie de februarie. Nu îi fu greu să îl găsească pe Sir John. Erau, poate, vreo treizeci de oameni adunați acolo, inclusiv muzicienii; în centrul încăperii, câteva cupluri dansau curajoase un vals.

Porni într-acolo, dar o mână îi apăru pe braț.

- Bună seara, Hatherfield, spuse tatăl său. Văd că ai sosit, în sfârșit.

Hatherfield se întoarse spre el.

- Tată. Bună seara. Un succes răsunător, nu-i așa? De-abia mă pot mișca prin mulțime.

- Nu fi impertinent!

Chipul ducelui era îmbujorat, de parcă deja băuse prea multe pahare cu vin.

- Am auzit cel mai palpitant zvon, cum că însuși domnul Nathaniel Wright va fi aici astă-seară. Ce coincidență magnifică! Sper că nu te-ai deranjat atât de mult pentru mine.

- Mă tem că trebuia.

Hatherfield își privi cu asprime tatăl. O notă stranie îi marca glasul – sau, mai degrabă, lipsa ei: nota aceea războinică lipsea. De parcă bătrânul și grandiosul duce de Southam fusese în sfârșit înfrânt de un dușman banal. De parcă și-ar fi depus armele și acum privea îndurerat finalul bătăliei.

– Presupun că nu l-ai văzut pe domnul Thomas pe aici, nu-i așa?

– Domnul Thomas?

– Dragul meu prieten.

– O. Da. Desigur. De fapt, nu l-am văzut.

– Nu a sosit împreună cu Sir John și Lady Charlotte?

Fruntea ducelui se cută.

– Nu. Nu, nu cred că a sosit cu ei. Hatherfield, eu...

Dar Hatherfield deja traversa cu pași mari sala, îngrijorarea croindu-și drum în stomacul său. Sir John stătea de vorbă cu sora cea mare a lui Hatherfield, Eleanor, iar chipul lui de granit căpătase o expresie de plăcere sinceră. Genul acela de plăcere ușuratică.

– Extraordinar, domnule! Nu doresc să vă întrerup, spuse Hatherfield, dar l-ați adus pe domnul Thomas cu dumneavoastră în această seară?

– Măi să fie, bună, James.

Eleanor înălță obrazul spre el.

– Îmi cer iertare, draga mea. O sărută. Ești bine.

– Foarte. La fel și micuța Rose, dacă te interesează. Nu ne-ai mai vizitat de secole.

Hatherfield afișă o expresie plină de remușcare.

– Îmi pare teribil de rău. Lucrurile au fost de-a dreptul nebunești în ultima vreme. Sir John, în legătură cu Thomas.

– Thomas?

– Copistul dumneavoastră, pentru Dumnezeu. Ați sosit împreună?

– Thomas? A, nu. Sir John încă zâmbea. L-am lăsat acasă. A spus că avea o treabă de terminat și că va sosi mai târziu. Nu a apărut?

– Nu.

O treabă. Ce însemna asta? Posibilitatea evidentă țâșni deodată în mintea lui. Stefanie mersese în Park Lane, la balul surorii sale. Băgăcioasa și năvalnica Stefanie. Ce fusese în mintea lui să o lase de capul ei, chiar și pentru o oră sau două? Un minut blestemat, de fapt. Ar fi trebuit să îl asmută pe Nelson asupra ei. Își încleștă pumnul.

-S-a întâmplat cumva să dezvăluie natura trebii cu pricina? întrebă Hatherfield, simțindu-și buzele uscate.

-Nu. Presupun că a lăsat ceva neterminat în legătură cu cazul de astăzi sau ceva de genul acesta. El și Charlotte se ciondăneau în salon și...

-Lady Charlotte!

-Cine este acest domn Thomas? întrebă Eleanor. Îl cunosc?

Dar Hatherfield porni din nou prin salon, de data aceasta alergând. Lady Charlotte dansa într-o manieră formală cu un bărbat înalt, cu mustăți îngrijit tunse, maronii – soțul lui Eleanor, observă el vag – și nu părea încântată.

-Mă tem că trebuie să vă întrerup, spuse el, luând-o de lângă partenerul ei, iar chipul domniței se lumină imediat de încântare.

-Hatherfield! Știam că vei veni. Cât de însuflețit pari! Eu...

-Unde este, Charlotte?

-Cine?

-Thomas. Ce naiba ai făcut?

Hatherfield execută o întoarcere impecabilă. Charlotte privi prefăcută în jur, în salonul aproape gol.

-Nu este aici?

-Știi foarte bine că nu este. Sir John mi-a spus că te-ai certat cu el înainte să pleci.

-Ei bine, cu siguranță nu l-am mai văzut de atunci.

Își dădu capul pe spate, buclele aurii legănându-i-se.

-Ce i-ai spus?

-Nimic important. A fost foarte nepoliticos cu mine. Prăpădit odios! Ar fi trebuit să...

-Atunci, l-ai lăsat acasă? A spus ce avea de făcut? Unde pleca?

-Doar că ni se va alătura în scurt timp. Nu știu de ce îți pasă atât de mult. Nu are maniere, absolut deloc, iar cât privește chipul lui, pe care alții îl consideră incredibil de frumos, eu nu l-aș considera niciodată...

Hatherfield o învârti din nou, de data aceasta trimițând-o direct în brațele uimite ale partenerului ei anterior.

-Hatherfield! strigă ea. Ce Dumnezeu faci?

-Dacă întreabă cineva, sunt în Park Lane.

Traversă în fugă suprafața de marmură italiană și apoi coridorul ce ducea spre holul de la intrare. O adiere de aer rece se strecura în interior. Pulsul i se accelerase, dar mintea îi era calmă și limpede, trasând cea mai rapidă rută spre conacul ducelui de Olympia din Park

Lane la ora zece într-o seară de miercuri, când străzile ce duceau spre cel mai grandios bal din ultimii ani aveau să fie ticsite de trăsuri, apoi calculând ce ar trebui să facă odată ajuns acolo. Să dea buzna pe ușă și să ceară să fie lăsat să intre sau să se strecoare prin grădina din spate și să o caute discret, din umbră.

Ușa de la intrare era deja deschisă înaintea lui. Înaintă pe hol aproape în fugă, pe lângă lachei arțăgoși cu tăvi de șampanie neatinsă, pe lângă acea armură blestemată pe care Southam insistase să o aducă dintr-unul dintre cele mai îndepărtate avanposturi și să o instaleze acolo. Mintea îi vâjâia atât de puternic, încât abia observă perechea elegantă de pantofi argintii care apăru la capătul îndepărtat al privirii sale.

Auzi un icnet în urma sa.

Privi înainte și se opri brusc.

În cotloanele logice ale minții sale, Hatherfield știa că această apariție era Stefanie. Deasupra măștii argintii, fruntea ei palidă se înălța în modul acela familiar, semeață și delicată; bărbia ridicată până la acel punct perfect pe care el adora să îl sărute; umerii ei goi, alura, strălucirea părului castaniu care se întrezărea de sub vălul argintiu, peste care se afla coronița sclipitoare cu diamante: toate acestea erau caracteristice minunatei Stefanie.

Dar priveliștea aceasta... Această rochie splendidă, din care sclipeau parcă razele lunii, învolburându-se în jurul siluetei ei ademenitoare. Acea mantie lungă și zveltă, acel văl sclipitor ce îi încadra trăsăturile delicate ale feței, masca ei argintie împodobită cu pene albe. Era o fantasmă, o zână, un elf încântător. Era magia însăși, plutind în reședința tatălui lui din Belgrave Square, parcă pentru a-și revărsa lumina asupra fiecărui colț rece și putred al casei.

Inclusiv asupra lui.

Asemenea lui Hatherfield, Stefanie fu nevoită să se oprească. Stătea la un metru sau doi depărtare, iar buzele i se arcuiră asemenea unei semiluni rozalii sub mască.

Hatherfield deveni vag conștient de mulțimea ce se aduna în spatele lui. Nu îi păsa. Zâmbetul lui continuă să se lărgească, până când amenință să îi taie chipul în două.

Stefanie zâmbi înapoi. El făcu o plecăciune adâncă, se îndreptă și înaintă doi pași.

– Alteța Voastră Regală, spuse el în barbă.

– Excelență.

Glasul lui Stefanie tremură de amuzament. Hatherfield întinse mâna.

Cred că primul dans îmi aparține.

Stefanie își puse mâna acoperită de mănușa albă într-a lui, iar degetele lui se închiseră fierbinți peste ale ei. Cât adora strânsoarea ei fermă, optimismul ei de nezdruncinat. Totul devenea posibil când o ținea de mână.

Dacă trebuie, spuse ea.

Orchestra tocmai începea un nou vals răsunător. Undeva la marginea câmpului lui vizual, ceilalți dansatori se îndepărtau uimiți; undeva departe de raza lui auditivă, oaspeții șopteau, iar deasupra tuturor, glasul plângăreț al ducesei de Southam se înălță strident, întrebând: „Cine naiba este ea?"

Dar toate acestea se petrecură la mare distanță, într-un alt univers, diferit de cel ocupat de el și Stefanie. O conduse spre centrul salonului, își puse mâna pe talia ei și, fără vreun cuvânt, începură să se învârtă pe primele note ale valsului. Mantia ei plutea în jurul lor, ușor întârziată.

- Ești cea mai frumoasă femeie din lume, spuse el după un minut sau două, când reuși în sfârșit să vorbească.

- Doar cu mască, se pare.

- Ești frumoasă în toate felurile posibile, dar mai ales în rochia asta splendidă, cu ochii licărindu-ți de sub mască, râzând spre mine.

- Șșștt! Toată lumea se holbează.

- Lasă-i să se holbeze! O învârti din nou, aproape amețit de magia ei, de modul vesel în care ea îi urma mișcările, de senzația minunată de unitate cu un partener potrivit. O trase un milimetru mai aproape și îi șopti la ureche: Căsătorește-te cu mine! În seara asta.

Ea râse.

- Ești imposibil. În primul rând, nu avem permisiunea.

- Fac eu rost de una, chiar de-ar trebui să dau buzna în dormitorul episcopului Londrei și să îl trezesc eu însumi. Nu vreau să mă culc până nu ești soția mea.

- Și mai spui că eu sunt năvalnică.

Hatherfield adora senzația taliei ei sub mâna lui.

- Nu ai spus nu.

- Nu am spus da.

Valsul se contopi în altul, iar ei continuară să danseze fără pauză. Hatherfield era vag conștient că li se alăturaseră alte câteva cupluri

la dans, apoi și mai multe, iar când nu mai putu să își învârtă prințesa fără să se lovească de cotul unuia sau al altuia dintre soții surorilor sale, o învârti pur și simplu afară din salon, pe ușile franceze, spre grădină.

– O, nu! Cuvintele lui Stefanie plutiră pe nori albi de abur. Nu, nu. Mult prea frig.

Hatherfield își scoase fracul negru și i-l puse pe umeri.

– Ai încredere în mine! Vino! Ai grijă, este o treaptă instabilă în centru.

Lumina din sala de bal se revărsa pe pietrele terasei în triunghiuri aurii. Dincolo de terasă, se întindeau grădina întunecată și umbrele caselor învecinate. Hatherfield o luă de mână pe Stefanie și o trase după el pe lângă casă, până ajunse la treptele înguste din fier forjat ce urcau spre bibliotecă.

– Unde mergem? întrebă ea șoptit.

– Undeva unde de să putem fi singuri.

Stefanie strălucea în vreme ce urca scările, înaintea lui. Foșnetul mantiei ei în timp ce atingea metalul îi făcea sângele să gonească prin vene. Hatherfield zări o porțiune mică din gâtul ei, chiar deasupra gulerului fracului său, iar inima aproape că îi ieși din piept.

Ea era a lui. Cu adevărat a lui. Cum era posibil?

Când ajunseră la balcon, el se strecură înaintea ei și încercă mânerul ușii. Fără efect.

– Presupun că ai cheia, nu? spuse ea plină de speranță.

El se întoarse și se întinse spre părul ei, strecurându-și mâinile sub văl, degetele lui avansând blând printre șuvițele mătăsoase.

– O! Ai grijă la agrafe! exclamă ea. Mi-a fost foarte greu să prind vălul de una singură... A, ca să vezi!

Hatherfield scoase o agrafă și o sărută reverențios.

– Sper că ai de gând să mi-o înapoiezi, spuse ea.

El împinse acul agrafei în încuietoare, și, o secundă mai târziu, mânerul cedă. Deschise ușa și se retrase pentru a o invita înăuntru, dar, în schimb, ea îi cuprinse chipul în mâini și îl sărută. El intră cu spatele, împleticindu-se, în biblioteca întunecată, cu brațele ocupate de Stefanie, râzând și sărutând-o în același timp.

Ea își desprinse buzele din sărut pentru o secundă.

– A fost minunat. Încă un sărut. Fă-o din nou!

– Ce, să te sărut?

– Nu. Încuietoarea. Toată viața mi-am dorit să învăț cum să sparg o încuietoare. Îmi arăți?

– Categoric nu. Se întâmplă să am în vedere altă încuietoare. Mult mai complexă. Misterioasă. Diabolic de ingenioasă.

Stefanie îi descheie nasturii vestei și își plimbă mâinile pe șoldurile lui, până pe spate. Îl privi apoi pe sub genele decadente și toarse:

– Atât de problematică? Nu îmi pot închipui de ce te deranjezi.

– Datorită comorii aflate în partea cealaltă, desigur. Își strecură degetele pe sub corsetul ei argintiu și închise ochii, uimit de primirea voluptuoasă din partea sânului ei, de entuziasmul delicat al sfârcului ei. Un bărbat poate îndura orice dificultate pentru a gusta asemenea bogății.

– Ar putea alunga atacatori înarmați în toiul nopții?

– Într-o secundă.

– Ar putea pescui un copist neîndemânatic dintr-un râu înghețat în zori?

– În cea mai mare grabă.

– Ar putea spăla o femeie cu o găleată cu apă înspumată și cu mâinile goale chiar înainte de răsăritul soarelui?

– În fiecare dimineață. Cu excepția zilelor de duminică, când se impune o baie într-o cadă adevărată, din respect pentru cel Atotputernic.

Stefanie râse și își puse brațele pe după gâtul lui.

– Te ador. Cum reușești?

– Ce să reușesc?

– Să fii atât de plin de viață. Să fii tu.

Hatherfield își strecură mâinile sub vălul ei și îi dezlegă masca, punând-o cu grijă pe masa rotundă de lângă lampă, apoi îi dădu vălul jos pentru a-i dezvălui părul castaniu scurt în lumina palidă. Un păr atât de sclipitor, buclându-se ușor în jurul urechilor. Luă o șuviță și o frământă între degete.

– Nu am de ales, nu? Viața merge mai departe.

Stefanie întoarse capul și îi sărută palma. Lumina surprinse un mic licăr în ochii ei.

– Da, spuse ea.

– Da ce?

– Da, mă mărit cu tine. Când vrei tu. Cum vrei tu. Nu îmi pasă, atâta vreme cât sunt soția ta.

– Şi oamenii din Holstein-Schweinwald-Huhnhof? Nu se vor supăra?

Ea zâmbi.

– Te vor iubi.

Hatherfield continuă să îi atingă părul mătăsos, absorbindu-i zâmbetul înflăcărat. De parcă îngerii din rai ar fi coborât această binecuvântare asupra lui, izbăvindu-i sufletul zdrenţuit printr-un act nemeritat de bunăvoinţă.

– Soţia mea.

Două cuvinte mici, electrizante pe limba lui. Încălzindu-i inima. Stefanie simţi un mic tremur. Căscă ochii albaştri.

– Ai simţit asta?

– Da.

– De parcă... s-ar fi întâmplat, chiar acum. De parcă tu ne-ai fi unit, doar rostind cuvintele cu voce tare.

Hatherfield îi sărută şuviţa de păr pe care o ţinea între degete, apoi o sărută pe ea.

– Cred că în anumite culturi doar de atât este nevoie.

Inima lui bătea într-un ritm puternic şi încrezător. O sărută din nou pe buze, apoi merse la uşa somptuoasă, ce rămăsese întredeschisă. Hatherfield aruncă o privire pe coridorul pustiu. O muzică săltăreaţă plutea spre ei, însoţită de un amestec de râsete şi voci animate. Închise uşa şi o încuie.

Stefanie stătea în mijlocul încăperii, splendidă şi zâmbitoare, părul sclipindu-i roşiatic în lumina lămpii din spatele ei. Ea întinse braţele, iar fiecare părticică din trupul lui începu să ardă de dorinţă.

Din trei paşi mari, fu lângă ea. Se aplecă şi o ridică în braţe, ducând-o spre canapeaua din damasc albastru din alcovul ce dădea spre grădină.

O aşeză cu grijă pe perne şi se poziţionă deasupra ei.

– Este foarte obraznic ce facem acum, şopti ea.

– Foarte îndrăzneţ.

– Şi foarte periculos. Poate intra oricine.

El îi săruta pieptul voluptuos.

– Doar majordomul şi tatăl meu au cheia. Şi nu ne poate vedea nimeni de la uşă.

Stefanie întinse gâtul pentru a-i verifica spusele, iar Hatherfield profită de ocazie pentru a o săruta tandru în scobitura din spatele urechii.

– Există ceva ce vreau să fac cu tine, spuse el blând.

Ea stătea cu capul încă întors, cu gâtul expus. Închise ochii, parcă savurându-i mângâierea.

– Ce anume? șopti Stefanie.

– Vreau să te gust.

Un râset scurt și gutural.

– Dar mă guști. Sunt delicioasă?

Mâinile lui coborâră și îi ridicară faldurile rochiei și juponul. Nu purta ciorapi. Mâna îi urcă pe piciorul dezgolit.

– Vreau să te gust aici.

Stefanie icni.

– O!

– Ți-ar plăcea, Stefanie?

Degetul lui arătător pătrunse înăuntrul ei. Ea se închise în jurul lui, umedă și fierbinte, iar coapsele i se mișcau neîncetat sub el. Pot să te sărut aici?

– Nu-mi pot închipui...

– Dar eu am făcut-o. Mi-am închipuit zilnic lucrul ăsta.

O sărută pe gură, pe bărbie, pe gât, coborând spre valea mătăsoasă dintre sânii ei. Alunecă apoi între picioarele ei și îi ridică poalele rochiei, croindu-și drum printre jupele argintii și cămașa transparentă. Stefanie tremură când aerul rece îi atinse pielea. Mâinile ei se strecurară în părul lui.

– Hatherfield, șopti ea.

Cu degetul, el îi atinse buclele castanii ce îi acopereau nestemata ascunsă, petalele delicate sclipind de dorință. Mirosul ei feminin și cald îl învălui.

– Ești perfectă, spuse el. Își așternu buzele pe ea. Nu mai făcuse acest lucru cu nici o femeie. Nu știa prea bine de unde să înceapă să guste bogățiile ce i se înfățișau. Stefanie stătea nemișcată, cu degetele încleștate în părul lui, dar el simți pulsul rapid al răsuflării ei mișcându-i pe amândoi. Picioarele i se odihneau nesigure de-o parte și de alta a umerilor lui.

Hatherfield o sărută din nou și își plimbă limba peste miezul ei, de sus până jos.

Șoldurile ei tresăriră de pe canapea, iar Stefanie își încleștă și mai tare mâinile în părul lui.

– Hatherfield!

El trasă cercuri cu limba în jurul miezului ei, apoi o pătrunse, ieșind și intrând din nou.

– Hatherfield! exclamă, de data asta gâfâind.

El îi ridică picioarele, punându-i-le pe umerii săi, aducând-o mai aproape de gura lui, imobilizând-o pentru ca ea să nu se poată elibera. Își ignoră erecția tare ca piatra și continuă să o exploreze răbdător cu limba. Fiecare mișcare avea propriul efect, provocând propriul sunet din gâtul ei, iar Hatherfield voia să le știe pe toate, voia să știe exact ce îi plăcea ei și cum anume. Amândoi intrară într-un ritm doar al lor, iar sunetele lui Stefanie se transformară în scâncete, în rugăminți pe jumătate incoerente, în timp ce limba lui încercuia clitorisul sensibil, cercuri leneșe, apoi rapide, iar Stefanie își ridica șoldurile pentru a-l întâmpina. Ea avea să atingă orgasmul, Hatherfield putea chiar să simtă presiunea tremurândă sub limbă, astfel că își duse mâna pe sub piciorul ei și împinse un deget în miezul ei umed, în timp ce limba lui încă o dezmierda.

– Hatherfield!

Țipătul ei zdruncină rafturile cu cărți în timp ce atinse orgasmul în zvâcniri rapide în jurul degetului lui, cel mai dulce orgasm, ce dură parcă la nesfârșit. Degetul i se îneca înăuntrul ei, în eliberarea ei sărată, iar tot ce putea gândi Hatherfield era *minunat, minunat, minunat.*

Stefanie alunecă ușor înainte. El o urmă. Marginile dantelate ale jupoanelor ei îi mângâiau obrajii, iar mâinile ei îi eliberară în sfârșit părul.

Hatherfield ridică privirea și văzu vârful bărbiei ei îndreptat spre fresca de pe tavan. Se ridică deasupra trupului ei vlăguit. Lumina lămpii licărea pe chipul ei, umbrindu-i obrajii, dar nici o umbră nu putea ascunde strălucirea rozalie și trădătoare de pe pielea unei femei bine iubite.

Dumnezeule, Hatherfield iubea acea roșeață.

– Ei bine? întrebă el.

– Eu... Dumnezeule!

– Deschide ochii!

Ea îi deschise.

– Stefanie. Micuțo! A fost cel mai excitant lucru din viața mea.

– Nu credeam... Tenul ei îmbujorat deveni de un roz și mai încântător, dar nu își feri privirea, nu Stefanie. Nu mi-am închipuit niciodată.

El își coborî capul și o sărută din nou, apoi trase în jos corsetul rochiei, eliberându-i un sân perfect.

- Vreau să îți lași imaginația să zburde liberă, iubito. Vreau să fac dragoste cu tine în toate modurile posibile. Vreau să știu ce vrei *tu*, să...

Un sunet vag distruse atmosfera din bibliotecă.

Cu o singură mișcare, Hatherfield trase corsetul peste sânul lui Stefanie și sări în picioare în fața canapelei.

Lady Charlotte Harlowe stătea în centrul încăperii, chipul fiindu-i alb sub masca de un roz pal. O cheie se legăna în mâna ei dreaptă.

- Lady Charlotte. Bună seara. În spatele lui, Stefanie se foia discret, aranjându-și hainele. Hatherfield își încrucișă brațele și își pironi picioarele masive ca doi butuci protectori în covorul turcesc străvechi din fața canapelei.

- Am fost o proastă, șopti Lady Charlotte.

El rămase tăcut. Cum ar fi putut vorbi peste valurile de durere și șoc ce radiau din trupul acela mic, cu chipul alb ca hârtia?

- Îmi pare rău dacă ți-am pricinuit durere, spuse el în cele din urmă.

- Prea bine, zise Lady Charlotte. Înțeleg care îmi este datoria.

Ea se întoarse și porni spre ușă. Hatherfield alergă după ea.

- Nu vei spune nimic din ce ai văzut, este clar?

Charlotte își smuci mâna de sub a lui.

- Nu mi te vei adresa pe jumătate dezbrăcat, Lord Hatherfield.

- Ea este soția mea. O vei pune în mare pericol.

Ușa se închise zgomotos.

Hatherfield se întoarse spre Stefanie, care acum se ridicase, legându-și masca în jurul capului cu mișcări calme. El deja își încheia vesta. Ea îi ridică fracul de pe podea și i-l întinse.

- Mergi acum la ea, spuse Stefanie. Fii blând! Iart-o! Te iubește tare mult.

Hatherfield își îmbrăcă fracul, îi cuprinse obrajii în palme și o sărută ferm.

- *Soția mea*, îi spuse el cu patos la ureche, de parcă acele cuvinte aveau să devină realitate dacă le rostea. Stai aici! Stai chiar pe canapeaua asta până mă întorc! M-ai înțeles?

Stefanie se așeză ascultătoare pe canapea și își trase vălul peste păr. Obrajii încă îi erau scandalos de rozalii.

– Te-am înţeles.

El ieşi grăbit din încăpere, îndreptându-şi papionul în acelaşi timp.

Mihagaby

Capitolul 24

Old Bailey
August 1890

Când domnul Fairchurch îşi încheie interogatoriul, trecuse bine de amiază, iar audienţa din sala aglomerată de judecată – inclusiv juriul – începea să adoarmă.

La exterior, chipul lui Hatherfield părea serios şi inocent, dar zidurile sale interioare zâmbeau de satisfacţie. Bun. Un juriu mulţumit era un juriu conservator, iar un juriu conservator ar putea fi tentat să îl achite, în absenţa oricărei dovezi directe care să îl lege pe marchizul de Hatherfield de crimă.

Domnul Duckworth ieşi din spatele mesei sale, cu mâinile împreunate în mod gânditor la spate.

– Excelenţă, Excelenţă, spuse el, parcă frământându-şi creierii. O poveste foarte îngrijită. O poveste îngrijită, într-adevăr, şi transmisă cu un efort convingător. Vă aplaud.

Hatherfield îşi înclină răbdător capul.

– Există un... mic detaliu derutant. Sau poate doar am încurcat eu lucrurile. Îşi bătu uşor capul cu degetul, parcă dojenindu-se. Poate îmi veţi face onoarea, Lord Hatherfield, să repetaţi povestea acţiunilor dumneavoastră în casa părinţilor din Belgrave Square, din acea noapte de februarie – îşi verifică notiţele –, pe douăzeci şi unu?

– Deja le-am relatat detaliat, domnule Duckworth. Nu aş vrea să îi obosesc pe membrii răbdători ai juriului. Hatherfield întoarse capul spre bărbaţii în cauză, care dădeau aprobator din cap, şi încuviinţă la rândul lui, în semn de solidaritate.

– Cu toate acestea, un scurt rezumat va fi suficient. Permiteţi-mi să încep eu. Aţi sosit la casa din Belgrave Square la nouă fără un sfert şi aţi dansat cu – din nou, consultându-şi notiţele – vicontesa Chesterton, apoi cu Lady Charlotte Harlowe. Bărbatul îşi scoase

ochelarii și continuă: Apoi a sosit femeia noastră misterioasă, îmbrăcată în argintiu, și ați dansat cu ea aproximativ până la ora zece, moment în care – ei bine, se pare că ați dispărut complet din istorisirile martorilor. Am înțeles corect, Lord Hatherfield?

Hatherfield afișă cel mai abil zâmbet autodisprețuitor.

– Nu complet. A existat un martor.

– Da?

– Domnița însăși.

Domnii din juriu se foiră. Audiența, fără vreo obligație la decență, chicoti în voie.

– Da, desigur. Și această domniță unde se află acum?

Hatherfield își întinse mâinile.

– Mă tem că s-a furișat afară în noapte și nu am mai văzut-o de atunci.

Ceea ce era adevărat, într-un fel.

– Hmm. S-a furișat. Glasul domnului Duckworth era marcat de scepticism. Atunci, să presupunem de dragul discuției că această domniță a dumneavoastră ar fi fost convinsă să rămână în aria farmecelor dumitale, Lord Hatherfield – chicote – în loc să se furișeze în noapte. Făcu o mișcare iute cu degetele, apoi continuă: Să presupunem că domnița ar fi depus mărturie cum că a rămas în compania dumitale pentru restul serii. Atunci, de ce nu raportează nimeni că l-a văzut pe marchizul de Hatherfield plecând de la petrecere în acea seară?

Hatherfield ridică din umeri.

– La urma urmei, era foarte mare înghesuială. O mulțime de oaspeți umblând în sus și-n jos, mulți pe care nici măcar nu îi cunosc din vedere. Dacă mă gândesc mai bine, oricine ar fi putut ieși din casă în acea noapte fără să fie observat de cineva. Rosti acest argument cu emfază în direcția juriului. În plus, onoarea domniței era în joc.

– O, desigur! Domnul Duckworth pocni din degete. Onoarea domniței! Atunci, ați plecat discret. O ieșire prin spate, poate?

Hatherfield făcu o pauză.

– Poate.

– Sunteți sub jurământ, Excelență.

– Da. Da, am plecat de la grajduri.

– Înțeleg. Furișându-vă, cum s-ar spune.

Aruncă o privire juriului.

Hatherfield își impuse să nu o privească pe Stefanie, dar îi putea simți energia, nevoia înflăcărată de a sări în picioare și de a se identifica pe sine cu domnița în cauză, de a se dezgoli de hainele bărbătești în efortul de a-l salva din capcana evidentă pe care domnul Duckworth încerca să i-o întindă. „Stai jos! Încercă să îi transmită cuvintele. „Stai jos! Lasă-mă să fac asta!"

Hatherfield ridică din umeri.

– După cum am spus, onoarea domniței era în joc.

– Este foarte straniu că aceasta nu s-a oferit să vă întoarcă favoarea. Să vă salveze onoarea depunând mărturie în apărarea dumneavoastră.

„Stai jos, Stefanie! Te rog!"

Hatherfield își netezi mâneca.

– Poate că mi-a făcut această ofertă, domnule Duckworth. Dar un gentleman nu își apără onoarea cu prețul reputației domniței sale.

Un murmur compătimitor cuprinse sala, concentrându-se în special în rândul domnișoarelor din colț. Sub pretextul că le mulțumește pentru sprijin, Hatherfield privi spre bănci și zări cu coada ochiului umerii lui Stefanie coborând ușurați.

„Ah, micuța mea! Cum te-ai putut îndoi de mine?"

Până și domnul Duckworth avu bunul-simț de a-și pleca privirea și de a tuși ușor în pumnul încleștat.

– Firește. Dar, Excelență, rămâne faptul că această Curte nu are nici o dovadă că ați rămas în compania acestei domnițe pe tot parcursul serii sau că ați părăsit casa în compania sa.

– Nici dumneavoastră nu aveți dovezi că s-ar fi întâmplat contrariul.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în lemn.

– Trebuie să răspundeți întrebărilor formulate de acuzare, Lord Hatherfield, nu să oferiți observații nesolicitate.

– Îmi cer iertare. Aveți altă întrebare la care să vă pot răspunde, domnule Duckworth?

Încă o repriză de chicoteli.

Domnul Duckworth ridică privirea.

– Poate, Excelență, veți găsi în limitele cinstei dumneavoastră să informați juriul spre ce încăpere v-ați îndreptat împreună cu domnița prima dată când... hmm... v-ați strecurat din sala de bal?

Hatherfield ezită.

– Spre bibliotecă, cred.

– Credeţi? Nu sunteţi convins?

Da, spre bibliotecă. Hatherfield zâmbi. Destul de convins.

Domnul Duckworth se întoarse spre judecător.

– Înălţimea Voastră, acuzarea doreşte să readucă o probă în atenţia Curţii.

Cu ce motiv, domnule Duckworth?

– Pentru o posibilă identificare de către martor.

Hatherfield se încruntă. Ce naiba era asta?

Domnul Duckworth se consulta cu oficialii din colţ, aprozi sau ce erau ei. Hatherfield bătu cu degetele în lemn şi privi spre Stefanie. Ea era cu ochii pe domnul Duckworth, iar chipul îi devenise deodată serios. Se aplecă spre domnul Fairchurch şi îi şopti ceva la ureche.

Asemenea unei premoniţii rău-prevestitoare, o senzaţie vagă începu să se învolbureze în stomacul lui Hatherfield. Îi studie buzele domnului Duckworth, de parcă ar fi putut cumva să îi ghicească vorbele. Să îi ghicească intenţiile.

Şi lumea din sala de judecată era agitată. Şoapte, murmure. Domnii din juriu îşi aranjară gulerele în căldura fierbinte a amiezii. Hatherfield rămase nemişcat, cu ochii încă fixaţi la ceea ce se întâmpla în zona acuzării, remarcând schimbarea ce se petrecu în sală, trecerea de la somnolenţă distrată la bănuieli.

Un oficial intră pe uşa din lateral, aducând un mic obiect argintiu.

– Arma crimei, spuse domnul Duckworth. Obiectul folosit de criminal pentru a o înjunghia pe Alteţa Sa ducesa de Southam, de câteva ori, într-o manieră brutală.

Oficialul îl ridică. Un cuţit subţire, lung de treizeci de centimetri, ascuţit la un capăt şi având la celălalt capăt un mâner elegant, gravat cu blazonul ducal.

– Puteţi identifica acest obiect, Lord Hatherfield?

– Cred că este folosit în mod obişnuit ca deschizător de scrisori, domnule Duckworth.

– Ah. Un deschizător de scrisori. Domnul Duckworth zâmbi. Şi unde, Lord Hatherfield, obişnuia tatăl dumneavoastră, ducele, să îşi deschidă scrisorile?

– Din moment ce nu am mai locuit sub acoperişul său de mulţi ani, nu cred că sunt îndreptăţit să răspund.

– Atunci, voi reformula întrebarea. Unde vă amintiţi să fi văzut ultima oară acest obiect, acest deschizător de scrisori, aparţinând

tatălui dumneavoastră, și având blazonul ducilor de Southam pe mâner?

Hatherfield își încleștă buzele.

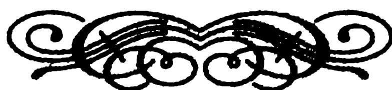
– Fără îndoială că onoarea dumneavoastră cavalerească vă va determina să îmi răspundeți cu sinceritate. Domnul Duckworth zâmbi din nou. Excelență.

Sala devenise tăcută. Era uimitor cum, deodată, acei britanici gălăgioși și agitați puteau să se stăpânească și să nu scoată un cuvânt. Dinspre domnișoare, nici măcar un tremur.

Hatherfield îi aruncă o privire resemnată lui Stefanie.

– În biblioteca tatălui meu. Cred că ultima oară l-am văzut în bibliotecă.

Capitolul 25

Belgrave Square, Londra
Februarie 1890

Stefanie intenționa să stea tăcută și să aștepte ca Hatherfield să se întoarcă. La urma urmei, ce putea face, așa îmbrăcată cum era? În dubla deghizare?

Dar nervii îi erau întinși la maximum, iar sângele încă îi gonea frenetic prin vene după ceea ce îi făcuse Hatherfield. Nu putea sta nemișcată pe canapea, în locul sacru pe care îl ocupaseră împreună în urmă cu un minut. „Soția mea." Cuvintele încă îi răsunau în urechi.

Sări în picioare și se plimbă pe lângă un perete cu rafturi ticsite cu cărți care păreau să nu fi fost mișcate din acel loc de ani întregi. Legături vechi în piele, titluri lungi și necunoscute, majoritatea în latină. O colecție restrânsă de romane mai moderne. Stefanie se concentră din răsputeri să citească titlurile. Ocupându-și mintea pentru a-și împiedica trupul impetuos să se întoarcă spre ușă, să fugă afară și să înrăutățească situația.

Desigur, fusese o greșeală să vină. Dar cum să reziste dorinței de a se îmbrăca în hainele cuvenite? „Ești un nimeni", îi spusese Lady Charlotte cu răutate. „Praful de sub pantofii mei."

Ei bine, îi arătase ea lui Lady Charlotte. Acum, răul pe care îl provocase putea fi incomensurabil.

Se plimbă printre rafturi și dădu în capătul încăperii peste un birou masiv, ale cărui picioare erau modelate asemenea unor gheare, un birou greoi, asemenea unui leu dreptunghiular din mahon. Își plimbă degetele pe suprafața lustruită, pustie, cu excepția unei lămpi dintr-un colț și o fotografie înrămată în celălalt.

Ceva în legătură cu fotografia îi atrase privirea. Întinse o mână și o luă de pe birou.

Printre siluetele cafenii și încețoșate aliniate pe niște trepte necunoscute din piatră, chipul lui Hatherfield ieși în evidență. Era singurul care zâmbea, iar ea cunoștea acel zâmbet, acel zâmbet involuntar și fermecător, familiar și totuși diferit de zâmbetul pe care el i-l oferea în privat. Hatherfield stătea în centru, înalt și musculos în jerseul său de curse, părul auriu sclipindu-i în lumina soarelui, ținând o cupă argintie în mâinile puternice. Titlul, gravat cu alb pe fotografie, spunea: „Regata Universitară, 1883. Câștigată de Cambridge, J.M. Lambert, căpitan".

Ochii începură să îi lăcrimeze. Ea îl pusese din nou în pericol pe galantul ei Hatherfield, și totuși el plecase în fugă pe urmele dușmanilor ei. Să vâneze și să distrugă fiecare amenințare la adresa ei. Hatherfield ar ucide pentru ea. Ar muri pentru ea. Dacă Stefanie și-ar petrece întreaga viață oferindu-i iubire, dacă ar renunța la coroană și la dreptul ei din naștere pentru a trăi lângă el, dacă i-ar oferi copii și râsete și confortul trupului ei până la sfârșitul zilelor sale, nu ar fi suficient.

Fără vreun avertisment, ușa se deschise, izbindu-se cu o bubuitură asurzitoare de perete.

Stefanie se îndreptă și ascunse fotografia la spate.

Ducele de Southam stătea înaintea ei asemenea unui nor răzbunător de furtună. Părul alb i se ridica îndrăzneț pe cap, iar pumnii îi erau încleștați pe lâna neagră și sclipitoare a fracului.

– Cine sunteți, doamnă? întrebă el poruncitor, cu glas tunător și ducal. Și ce naiba căutați în biblioteca mea personală?

Dar Stefanie era prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, fiica prințului moștenitor Rudolf. Dansase cu împăratul Germaniei, îl privise în ochi pe țar la un banchet și îi spusese că nu îi plăcea prea mult caviarul din Marea Neagră. Avea un rang mult mai înalt decât acest duce britanic bătrân și durduliu.

Pe de altă parte, el era, practic, socrul ei.

Îi spuse acest lucru.

– Asta-i bună, domnule, spuse ea. Când sunt, practic, nora dumneavoastră.

– Poftim?

– Mă tem că este o chestiune confidențială pentru moment. Presupun că Hatherfield ar prefera să vă spună el însuși, dar acesta este adevărul.

El făcu doi pași rapizi spre ea și se opri. Chipul îi era de un alb cadaveric. Ochii albaștri, mai decolorați decât ai lui Hatherfield, se holbau învinși la ea.

– Nu ai nici un drept să împrăștii asemenea minciuni. Fiul meu este logodit cu altcineva, cu Lady Charlotte Harlowe. Suntem pe punctul de a anunța această alianță chiar în acest minut.

Stefanie ridică din sprâncene la fel cum obișnuia să o facă domnișoara Dingleby atunci când Stefanie îi prezenta un eseu mâzgălit în grabă și cerea voie să iasă la joacă.

– Cât de minunat! V-ați deranjat să îi destăinuiți acest lucru și lui Hatherfield? Sunt convinsă că va fi încântat de surpriză.

Ducele lovi cu pumnul în birou.

– Nu ai nici un drept! Nici un drept să distrugi familia asta. Nici un drept să distrugi fericirea fiului meu cu costumația ta de târfă și cu apucăturile tale desfrânate...

– Să îi distrug fericirea? Cum îndrăzniți? Cum îndrăzniți, domnule? Dumneata ai încercat să îl distrugi, împreună cu soția dumitale malefică. Știți ce i-a făcut ea? Sau vă ascundeați capul sub pernă, pretinzând că expedițiile ei nocturne era pricinuite de vreo tulburare digestivă sau de vreo dorință misterioasă de a se întoarce în budoar și de a ajunge la zi cu corespondența?

– Ce Dumnezeu spui acolo? șopti el.

– *Voi* l-ați distrus. Ea l-a distrus, iar dumneata ai lăsat-o. Ai dat greș la singura datorie inevitabilă pe care un tată o are față de fiul lui: de a-l proteja. Iar el a suferit toată viața din această pricină, fără să spună măcar un cuvânt, fără să se plângă măcar o dată. Ea a încercat din răsputeri să îi distrugă sufletul nobil, dar nu a reușit. Pentru că el este prea puternic pentru ea, prea bun.

– Nu este adevărat.

– Este adevărat. Știți că este adevărat, nu-i așa? Ați știut întotdeauna, în adâncul sufletului. Sper să putreziți în iad! Stefanie

se aplecă înainte. Iar dacă îl răniți din nou, dacă acea femeie îngrozitoare mai îndrăznește să vorbească vreodată cu el, vă voi distruge, mă auziți? Nici măcar nu îmi cunoașteți puterea.

– Ieși afară! Dar tonul poruncitor pierise din glasul lui. Nu ești *bine-venită* aici.

– Prea bine. Stefanie scoase fotografia de la spate și i-o puse în mâini. Dar priviți-l! Doar priviți-l! Doar gândiți-vă cât de greu i-a fost să zâmbească astfel. Este fiul dumitale, Excelență. Avea nevoie de dumneata. Își coborî glasul, parcă rugându-l. Încă are nevoie.

Îl lăsă stând acolo, lângă propriul birou, cu rama argintie culbărită în mâini și cu o expresie învinsă pe chip.

Stefanie coborî șocată treptele din marmură.

Petrecerea plictisitoare de la care se retrăsese în urmă cu o oră devenise una zgomotoasă, de proporții istorice. Pe holul de la intrare de dedesubt, un caleidoscop de rochii din mătase plutea, se învârtea și se retrăgea; o mie de bijuterii strălucind în lumina sclipitoare a candelabrului; frânturi de conversații frenetice amenințau să ridice domul din sticlă deasupra scărilor. Balul ducesei de Southam se transformase într-o reușită, la urma urmei.

Cel puțin Stefanie nu avea să iasă în evidență.

Coborî ultimele trepte și se avântă în miasma de parfum, lână umedă și transpirație. Era aproape imposibil să te miști acolo. Se strecură printre umeri negri și piepturi pudrate; afișă cel mai regal zâmbet al ei și se scuză pentru că înghiontise o doamnă în vârstă, care păru să nu observe. Femeia discuta animat cu însoțitorul ei: ceva despre muzicieni și poliție. Stefanie nu se opri. Continuă să înainteze, căutând capul auriu al lui Hatherfield prin mulțime sau penele rozalii de struț ale lui Lady Charlotte. Aproape nimeni nu purta mască. Poate le era foarte cald. Stefanie încercă să nu inspire acel aer cald și stătut. Întotdeauna urâse aceste adunări îmbâcsite și lungi, întotdeauna profitase de cea mai mică ocazie pentru a respira aerul curat din grădina palatului. Emilie o însoțea. Aduceau tort și șampanie furată și făceau un picnic de contrabandă lângă trandafiri.

Emilie. Inima i se strânse dureros. Dacă totul decurgea bine în această seară, toată șarada avea să se încheie, în sfârșit. Ea și-ar putea vedea din nou surorile în public. Totul avea să fie ca înainte, dar

mai bine, pentru că acum exista Hatherfield. Hatherfield şi Ashland. Ce viaţă minunată urmau să aibă împreună, dacă ea reuşea să supravieţuiască acelei nopţi!

Petrecu aproape un sfert de oră croindu-şi drum prin sala de bal, care se dovedi a fi destul de mică. Muzicienii cântau încă, interpretând un alt vals, dar nimeni nu părea să danseze. Nu exista suficient spaţiu. Stefanie se ridică pe vârful picioarelor şi cercetă salonul. Nici urmă de capul lui Hatherfield sau de Lady Charlotte.

Şi, în tot haosul acesta, unde era ducesa de Southam?

– Bună seara, spuse un glas masculin şi misterios, atât de aproape de urechea lui Stefanie, încât ea îi simţi răsuflarea pe bărbie.

Se întoarse şocată.

– Dumnezeule, domnule! Cine naiba sunteţi?

Bărbatul era înalt şi lat în umeri, masiv precum Hatherfield, cu păr negru şi des şi o gură cu buze subţiri. Ridică din sprâncene deasupra măştii din mătase neagră.

– Ce limbaj grosolan! Sunteţi o prietenă a ducelui şi a ducesei sau doar o simplă cunoştinţă de-a fiului lor?

Rostise cuvântul „cunoştinţă" pe un ton ce sugera că ar fi vrut să spună mai degrabă „târfă".

Stefanie îşi îndreptă umerii şi spuse, cu cea mai elegantă voce a ei:

– Sunt logodnica marchizului de Hatherfield. Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

El ridică bărbia şi râse. Stefanie îşi dădu seama, după o inspecţie mai detaliată, că doar buza de sus a străinului era subţire. Buza inferioară era de-a dreptul voluptuoasă. De fapt, era ceva familiar la el, de parcă îl văzuse recent, undeva în districtul comercial al Londrei, acea buză subţire, arcuită în mod dispreţuitor...

– Domnule Wright! icni ea.

Zâmbetul lui pieri. Stefanie nu îi putea vedea prea bine expresia de sub mască, dar avu sentimentul că ochii lui se mijiseră şi o priveau. Studiind-o.

– Nu cred că ni s-a făcut cunoştinţă, spuse el. Numele meu este Nathaniel Wright, un prieten de-ai logodnicei lui Lord Hatherfield.

– Adevărat, domnule? Nu îmi amintesc să vă număraţi printre prietenii mei.

– Mă refer la Lady Charlotte Harlowe.

- Cât de straniu! Toată lumea de aici pare să creadă în această seară că Lord Hatherfield urmează să își anunțe logodna cu draga de Lady Charlotte. Toată lumea în afară de însuși Hatherfield. Oare cineva dintre dumneavoastră s-ar putea deranja să îl întrebe despre această chestiune? Ați putea fi surprinși de răspunsul său.

Domnul Wright o privi agale din cap până-n picioare, din vârful nasului până în scobitura sânilor.

- Sunteți convinsă de acest lucru, domnișoară...? Ah! Iertați-mă! Mă tem că nu îmi amintesc numele dumneavoastră.

- Având în vedere că tocmai i-am acceptat cererea sinceră în căsătorie în urmă cu doar o jumătate de oră, am cea mai mare încredere în logodna mea cu Lord Hatherfield. Poate ați confundat domnițele, domnule Wright. Am observat adesea că domnii care se joacă cu sume de bani toată ziua devin confuzi în privința aptitudinilor corespunzătoare ale sexului feminin.

Pentru o clipă, domnul Wright rămase absolut nemișcat, privind-o pe Stefanie fără să clipească, în timp ce mulțimea se îmbulzea în jurul lui.

- Să fiu al naibii, spuse el în cele din urmă, în barbă.

- Vă rog să mă iertați, domnule Wright.

Stefanie dădu să plece, dar mâna lui se încleștă pe brațul ei.

- Nu are rost, să știi, spuse el blând. Hatherfield deja a urcat la etaj cu Excelența Sa pentru a clarifica lucrurile. Voi doi ați terminat-o.

- Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți. Vă rog să luați mâna de pe mine.

- Adică, ne-am găsit omul. Logodna va fi anunțată din clipă în clipă, vei vedea.

- Sunteți nebun.

El ridică din umerii lați, de parcă nu avea rost să nege. Își apropie chipul ascuns de mască de ea, până când buzele aproape îi atinseră pielea. Stefanie încercă să își smucească brațul, dar strânsoarea lui era fermă.

- Vei supraviețui. Uită-te la tine! Ești prea frumoasă ca să îți permiți să suferi prea mult.

- Nu știți nimic despre mine.

- Anunță-mă când te vei simți mai bine, draga mea. Îți voi da tot ce îți dorești. Vei trăi ca o prințesă.

Stefanie își smuci din nou brațul. De data aceasta, el o eliberă, dar, înainte ca ea să lipească o palmă binemeritată pe obrazul lui

proeminent, Wright dispăru în mulțime cu o grație uimitoare pentru un bărbat atât de masiv.

„Ne-am găsit omul." Ce însemna asta?

Stefanie privi în jur, încercând să găsească un chip cunoscut, dar nu exista nici unul. Un fior de teamă rece își croi drum în pieptul ei. Unde era Hatherfield?

„Deja a urcat la etaj cu Excelența Sa."

Ce se petrecea? Doar nu cumva ducele complota împotriva propriului fiu?

Stefanie porni din nou spre ușa dinspre holul de la intrare și își croi drum cu o forță greu de stăpânit. Oaspeții se îmbulzeau înaintea ei în zeci de culori, aruncându-i expresii oarecum disprețuitoare din pricina determinării ei de a înainta. Găsi holul și treptele, flancate de o balustradă din fier, care duceau la etaj. Cu un salt agil, își puse mâinile la baza balustradei și se trase pe lângă oaspeții nou-veniți adunați pe primele trepte.

„... Când s-au auzit primele focuri de armă", spunea cineva, dar cuvintele nu se înregistrară în mintea panicată a lui Stefanie. Urcă grăbitele treptele și ajunse pe palier. La dreapta era biblioteca, unde Hatherfield îi spusese să îl aștepte. Dar asta se întâmplase înainte ca ducesa să îl ducă sus, pentru cine știe ce scop avea în minte.

Dacă domnul Wright spusese adevărul.

Oscilă între stânga și dreapta, și tocmai făcuse primii pași în direcția opusă bibliotecii, când un braț se strecură pe talia ei și o trase într-un imens dulap negru.

– Stefanie! Slavă Domnului!

Hatherfield. Gâfâind, înfierbântat, inima bubuindu-i în urechea ei. Dar era aici. Încă al ei.

– O, slavă Domnului, slavă Domnului! Își strecură brațele în jurul taliei lui, încleștându-și pumnii. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

El o prinse de brațe și o împinse lângă perete. Ochii lui se fixară în ai ei, alerți și hotărâți.

– *Ceva* s-a întâmplat. Ascultă-mă! Mulțimea asta, Stefanie. A venit de la casa unchiului tău, din Park Lane. Ceva a mers prost, s-a iscat o luptă.

Ea își încleștă pumnii pe reverele lui.

– Emilie!

– Nu știu. Nu știu nimic. S-au tras focuri de armă. A venit poliția. Toată lumea a fost scoasă în stradă și, firește, au venit toți aici,

la singura petrecere disponibilă din seara aceasta. Își trecu degetele prin păr și o luă de mână.

– Vino! Nu știu ce naiba s-a întâmplat, dar știu că trebuie să te iau de aici.

O trase după el pe coridor, aproape fugind. Stefanie îl urmă ascultătoare, amețită de îngrijorare.

– Nu este rănită, nu-i așa? A spus cineva ceva despre Emilie?

– Nu a văzut-o nimeni.

– Asta este de bine?

– Sper că da.

Ajunseră la scara din spate. Hatherfield coborî în goană treptele, trăgând-o după el, îndemnând-o să se miște la fel de rapid ca el. Pe fața lui chipeșă se citea hotărârea. Pentru o secundă sau două, în timp ce cotiră pe primul palier, Stefanie se gândi la cuvintele domnului Wright, la Lady Charlotte și la ducesă, dar întrebarea de pe buze îi fu imediat înăbușită de imaginea lui Emilie – draga, blânda, studioasa Emilie – răpusă de gloanțele revolverului unui asasin.

Ajunseră la capătul scărilor, unde mai mulți servitori posomorâți ieșeau din bucătărie, ducând sticle și tăvi.

– Pe aici, spuse scurt Hatherfield și o trase după el în josul unui culoar ce ducea spre spatele casei, lăsând în urmă pereți și uși încețoșate.

Stefanie urcă împleticindu-se câteva trepte, apoi ieșiră pe o ușă și ajunseră în grădină, alergând pe aleea spre grajduri. Hatherfield se opri și fluieră asurzitor de trei ori.

Tăcere, întreruptă de un val de bucurie dinspre casa din spatele lor, de sunetele străzii londoneze de dincolo.

Apoi se auzi un fluierat, identic cu al lui Hatherfield.

– Vino!

Hatherfield o luă de mână, conducând-o spre poartă și în grajduri. O clipă mai târziu, stăteau pe drumul pietruit, iar birja lui le venea în întâmpinare.

– În Park Lane, îi spuse Stefanie birjarului.

– În Park Lane, repetă Hatherfield ca un ecou, urcând lângă ea, dar mai întâi oprim la Albert Mansions.

Ușile se închiseră.

– La apartamentul tău? întrebă Stefanie. De ce Dumnezeu oprim acolo? Ca să iei un pistol pentru mine? Să ne schimbăm hainele?

Birja goni pe lângă grajduri coti dinspre Belgrave Place. Hatherfield se așeză lângă ea și îi puse din nou fracul cald pe umeri.

– Doamne ferește, spuse el.

– Dar atunci de ce...

– *Nu* noi ne oprim la Mansions, ci *tu*, în timp *ce eu merg* în Park Lane și aflu ce s-a întâmplat.

Stefanie scoase un icnet scandalizat.

– Da, exact. Mă gândeam eu că asta vei simți. De aceea mergem în Kensington Road, nu în Cadogan Square.

Ea își dădu capul pe spate.

– Ce contează? Știi că voi evada și te voi urmări de îndată ce vei pleca.

– Pentru că în apartamentul meu există un flăcău, de obicei beat, dar folositor chiar și așa, pe nume Nelson. Își puse brațul pe umerii ei și o trase lângă el, de parcă s-ar fi temut că ea ar putea încerca să fugă de el. Și nici măcar tu, iubirea mea curajoasă, nu vei putea scăpa de Nelson.

ihagaly

Capitolul 26

Stefanie se trezi la unu și un sfert dimineața, când o alarmă înăuntrul ei o avertiză că cineva intrase în apartament.

Nici nu intenționase să adoarmă. Petrecuse o oră plimbându-se agitată prin cele cinci camere pustii din apartamentul lui Hatherfield, sub privirea încruntată și sfredelitoare a unui Nelson cu brațele încrucișate la piept, care se dovedise la fel de vigilent și de masiv precum o avertizase Hatherfield. De asemenea, nu foarte comunicativ. Ea îl bombardase cu zeci de întrebări, până când ultimul lui răspuns monosilabic o făcuse să dea buzna în dormitorul lui Hatherfield și să trântească ușa în urma ei.

Mersese la ferestre, dar distanța periculoasă de cinci etaje nu oferea nici o șansă de evadare. Își încrucișase brațele și studiase camera, camera lui Hatherfield, patul lui masiv și elegant și o comodă cu sertare de pe peretele opus, încoronată de o oglindă simplă din mahon, pentru bărbierit. Un birou și un scaun, un fotoliu confortabil

capitonat cu un albastru intens, care îi aminti în mod dureros de ochii lui Hatherfield. Un șifonier spațios, cu ușile închise.

Ei bine, el o lăsase acolo, nu-i așa? „Simte-te ca acasă", îi spusese, sărutându-i buzele răzvrătite. „Fă o baie, dacă vrei."

Ea nu avea de gând să facă baie, nu când Emilie era în pericol iminent, când nu știa unde se află ea însăși, când Hatherfield își risca din nou viața de dragul ei. Dar – își privi rochia argintie de bal, atât de luxoasă și de splendidă în urmă cu câteva ore, acum trist de deplasată – ar putea să își schimbe hainele.

Mersese la șifonier și deschisese ușa. Câteva costume, croite cu pricepere și îngrijit periate; câteva pălării pe raft, pantofi, lustruiți până căpătaseră o perfecțiune lichidă. În spatele pălăriilor, un licăr îi atrase privirea. Împinse pălăriile într-o parte și găsi o harababură de discuri și cupe, gravate cu inscripții precum „Premiul Reginei, Henley 1886" și „Cupa Câștigătorului, Regata Universitară, J.M. Lambert." James. Ea nu fusese niciodată tentată să i se adreseze pe numele mic. *James* îi aparținea ducesei, lui Lady Charlotte, intimității false a trădării. De la ce venea M? Poate i-ar putea spune așa după ce aveau să se căsătorească. Când aveau să fie soț și soție, stând îmbrățișați în pat, iar *Hatherfield* era prea lung și formal.

Hatherfield. Valul de dor o izbi atât de puternic și de brusc, încât își pierdu răsuflarea. Își apăsă mâna pe piept și clipi, alungând lacrimile.

Dă, Doamne, să fie în siguranță. Să fie amândoi în siguranță. Dă, Doamne, ca Hatherfield să se întoarcă la ea în această seară, nevătămat și curajos, pentru ca ea să îl îmbrățișeze și să îl iubească.

Și să nu îi mai dea niciodată drumul.

Luase un halat de un verde pădure dintr-un cârlig și se străduise să scape de rochia cu straturi multe, jupoane și corset. Se înfășurase în halatul lui Hatherfield, iar inima aproape i se oprise când simțise mirosul neașteptat al săpunului său de bărbierit înălțându-se din faldurile materialului. Căptușeala din mătase alunecase precum o mângâiere pe pielea ei, iar Stefanie se cufundase în fotoliu, într-o stare totală de epuizare fizică și emoțională.

Nelson ciocănise la ușă și o deschisese cu un scârțâit precaut.

– Totul în regulă, doamnă? întrebase el țâfnos.

– Da, mulțumesc.

Și, în secunda următoare, adormise.

Când sunetul unei uşi care se închise o trezi câteva ore mai târziu, Stefanie ridică derutată capul. Camera era întunecată şi, pentru o clipă, nu ştiu unde se afla. Apoi uşa se deschise, iar Hatherfield apăru înaintea ei, înconjurat de lumina de pe coridor, încă îmbrăcat în hainele elegante de bal.

El ridică o mână pentru a-şi dezlega papionul şi strigă peste umăr:

– Nelson, cere să se facă nişte cacao, fii băiat bun!

– Cacao? şopti ea confuză.

Hatherfield lăsă papionul să cadă pe podea, traversă încăperea şi îngenunche înaintea ei.

– Uită-te la tine! Îi sărută mâinile. Nu ştii ce efect are asta asupra unui bărbat, să intre în casa lui la sfârşitul unei zile zdrobitoare şi să o găsească pe femeia pe care o iubeşte dormind în fotoliul lui, purtându-i halatul preferat?

– Eşti bine. Stefanie îi cuprinse capul în mâini şi îşi afundă gura în părul lui. Eşti bine. Slavă Domnului!

– Totul este bine, iubito. Totul este bine.

– Emilie?

El făcu o pauză.

– A avut loc o învălmăşeală, dar Ashland a scos-o de acolo, teafără şi nevătămată. A fost valetul, la urma urmei. Ashland a salvat-o, iar acea Dingleby a ta s-a ocupat de valet. Până când am ajuns eu în Park Lane, toată lumea bea vin în biroul ducelui de Olympia, iar sora ta tocmai fusese de acord să devină viitoarea ducesă de Ashland.

– O, Emilie! O, mă bucur atât de mult! Deci totul este bine. Suntem libere.

Îi sărută fruntea şi obrajii.

– Nu tocmai, mă tem. Hatherfield se ridică şi o săltă şi pe ea în braţele lui obosite, fără pic de efort. Vezi tu, ucigându-l pe Hans, l-au eliminat pe omul care ştia cine sunt conspiratorii.

– Deci ticăloşii aceia sunt încă în libertate?

– Da. O aşeză cu grijă pe pat şi îşi scoase fracul. Dar îi vom găsi, Stefanie. Acum sunt pe fugă. Nu se pot ascunde de mine.

Stefanie îl privi aruncându-şi vesta pe podea şi descheindu-şi nasturii pantalonilor. Ardea de dorinţă să o facă ea pentru el, dar se abţinu şi îi observă picioarele musculoase ieşind de sub lâna neagră, mâinile lui puternice scoţându-şi ciorapii cu mişcări nerăbdătoare.

Trupul lui fără cusur, sculptat cu mușchi zvelți, impecabili, șlefuiți de râu și de disciplina lui de fier.

– Ce vei face? întrebă ea blând. Ce vom face?

– O întrebare foarte bună. Hatherfield își scoase cămașa peste cap și o aruncă peste vestă. Vom discuta mâine despre asta.

– Mâine?

El îngenunche deasupra ei pe pat, gol, excitat și masiv, dând la o parte marginile halatului.

– În noaptea aceasta, facem dragoste.

Cacaua nu mai era deloc fierbinte când Hatherfield se ridică din pat pentru a lua tava pe care Nelson o lăsase discret în fața ușii. O ajută pe Stefanie să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, și îi întinse o cană, apoi trase fotoliul lângă pat și se afundă în el, oftând mulțumit.

Stefanie sorbi din cacao și îl studie. Când se întâmplase, când frumusețea lui fizică se contopise cumva în mintea ei cu frumusețea dinăuntrul lui? Ea aproape uitase cum arăta el de fapt, simetria obiectivă a trăsăturilor lui, liniile netede ale pomeților lui și unghiul sprâncenelor sale, linia pătrățoasă a bărbiei, forma caldă a ochilor lui albaștri. Acum îl privi, îl privi cu adevărat, neîndurător asemenea unui leu după o zi de vânătoare, întinzându-se gol în fotoliu, cu picioarele puternice sprijinite de marginea patului și cana cu cacao odihnindu-se lângă buzele lui senzuale, iar uimirea pe care i-o provocă o învălui din nou.

El o înghionti cu piciorul.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu.

Gustul ciocolatei îi încălzi gura. Trupul ei încă vibra din pricina orgasmului, a plăcerii răsunătoare de care avusese parte când făcuse dragoste cu el. El zâmbi și se ridică din fotoliu.

– Unde pleci?

Hatherfield merse la comodă și scoase o hârtie de undeva dinăuntrul oglinzii de bărbierit. I-o puse pe piept și își reluă poziția în fotoliu, zâmbind.

– Ce este?

– Este o permisiune specială. O țin cu mine de săptămâni întregi, pentru orice eventualitate...

Ea îi aruncă o privire crucișă.

– Pentru orice eventualitate?

– În caz că aveam nevoie de ea. Pentru a te proteja. Ca soție a mea, ai dreptul la numele și la trupul meu pentru a fi în siguranță. Își bău cacaua. Ne putem căsători oficial mâine, dacă vrei. Dacă nu te deranjează să te măriți cu moștenitorul unei proprietăți falimentare, pe care îl recomandă doar ambiția sa.

Stefanie citi cele câteva rânduri de pe hârtie și ridică din nou privirea spre el.

– *Tu.*

– Eu ce?

Stefanie împături hârtia în linii precise, o puse pe noptieră și se ridică pentru a-l încăleca în fotoliu. Trupul lui încă era fierbinte la atingere, încă emana energie carnală. Ea își puse mâinile pe ceafa lui.

– Te iubesc. Te voi iubi până voi muri. Iar apoi, spiritul meu se va ridica din mormânt și te va *bântui* cu dragostea mea, până vei renunța și mi te vei alătura în lumea de dincolo, și vom sparge raiul în bucăți noi doi, pentru că te iubesc atât de mult...

El chicoti.

– Și dacă se întâmplă să mor înaintea ta?

– Să nu îndrăznești! Ea își frecă obrazul de al lui, de pielea aurie și aspră a lui Hatherfield, și închise ochii. Nu aș putea trăi fără tine. Cum aș putea trăi dacă inima ar înceta să îmi mai bată?

Rămaseră tăcuți pentru o clipă, piele pe piele, uniți în toate punctele posibile. Stefanie respira adânc și lent, inspirând mirosul lui Hatherfield.

– De la ce vine M? întrebă ea în cele din urmă.

– Poftim?

– Al doilea nume al tău.

– A. Mortimer.

– *Mortimer?*

– Numele de fată al mamei.

– Înțeleg. Stefanie își drese glasul. Hmm, se poate să mai ai și alte nume? Nume pe care soția ta să le poată folosi în intimitatea căsniciei?

El îi mângâie spatele cu degete blânde, în sus și în jos, de parcă ar alina un copil.

– Mama îmi spunea Jamie, înainte să moară, zise el.

– Jamie. Stefanie ridică ușor capul și îl sărută. Îmi place.

Erecția lui creștea din nou, îngroșându-se chiar acolo între picioarele ei. Stefanie continuă să îl sărute, trecându-și mâinile peste umerii lui. Degetele lui urcară pe pieptul ei pentru a-i mângâia sânii.

- Fă dragoste cu mine, șopti el.

- Aici?

- Aici.

- Dar cum...?

- Îți arăt eu. Mâinile lui se încleștară pe șoldurile ei, îndemnând-o să se ridice.

Stefanie se ridică în genunchi. El se poziționă mai bine sub ea, apoi Stefanie coborî din nou, cu un geamăt ușor pricinuit de șocul penetrării adânci.

- O, Doamne, icni ea. Este... o, Dumnezeule... așteaptă...

- Șșșttl Doar primește-mă înăuntru.

Ea se mișcă, primind încă un milimetru din el înăuntrul ei. Trupul i se relaxă și se ajustă, acceptând invazia masivă, lărgindu-se pentru a-l cuprinde cu o plăcere imensă și arzătoare.

- Mișcă-te cu mine, Stefanie!

Glasul lui era răgușit.

- Eu nu...

- Doar mișcă-te. Îți arăt eu. O împinse cu șoldurile lui, iar Stefanie se ridică ușor, susținându-i privirea înflăcărată. Asta este, iubirea mea, splendoarea mea. Acum coboară din nou.

Ea coborî, alunecând pe mădularul lui rigid, umezit de propriul ei corp. Din nou în sus, apoi iar jos, iar și iar, până găsi ritmul și îl călări lăsându-se în voia simțurilor, sus, jos, sus, jos, fricțiunea umedă înnebunind-o, lăsându-și capul pe spate, înfigându-și degetele în umerii lui, sânii ei expunându-se mângâierilor degetelor lui.

- O, Doamne, o, Doamne, este prea mult... nu pot...

El îi cuprinse fesele cu mâinile puternice și o ridică la unison cu el, încă uniți, șoldurile lui fiind încleștate sub ale ei. O întinse din nou pe pat.

- Privește-mă, Stefanie, spuse el răgușit, iar ea se forță să îi întâlnească privirea. El plana asupra ei asemenea unei coarde de arc, încordat de nerăbdare, și îi sărută buzele. Privește-mă în timp ce te iubesc. De parcă...

Degetele i se încleștară cu ale ei, deasupra capului lui Stefanie.

- De parcă ce? reuși ea să spună cu răsuflarea întretăiată.

- De parcă te iubesc de-o viață întreagă.

Își împinse șoldurile în ale ei, iar din câteva mișcări eroice o aduse pe culme. Stefanie țipă, spatele arcuindu-i-se în sus odată cu forța orgasmului care o izbi, și, cu un strigăt jos, Hatherfield ejaculă în trupul ei, fesele lui încordându-se sub mâinile lui Stefanie, glasul lui rostindu-i numele.

Apoi, adormind cu trupul lui încă înăuntrul ei, umerii lui greoi căzând protector peste ai ei, Stefanie se gândi cât de strâns se uniseră acum, cât erau de inseparabili, sudați împreună din cap până în picioare, și nimic în lume nu putea interveni între ei.

Bubuiturile începură la scurt timp după ce se crăpă de ziuă. Corpul lui Hatherfield se încordă, iar în secunda următoare sări în picioare și își luă halatul de pe podea.

Stefanie se chinui să se ridice.

– Ce s-a întâmplat?

– Stai aici, se răsti el.

Ei bine, nu putea face altceva, fiind goală în patul lui Hatherfield, fără vreo haină la îndemână. Se ridică în capul oaselor, strânse păturile la piept și se holbă la ușa închisă. Pulsul îi zvâcnea puternic. Oare anarhiștii, asasinii tatălui ei, o găsiseră?

Sări din pat și alergă la șifonier. O, Dumnezeule! Haine, orice. Costumele lui Hatherfield îi erau prea mari. Merse la comodă și găsi o cămașă și o pereche veche de pantaloni bufanți. Îi îmbrăcă în grabă și își prinse o curea în jurul taliei, pentru siguranță.

De dincolo de ușă se auzi sunetul unor voci masculine răstite și pași greoi. Glasurile aproape deveniră strigăte, apoi tonul aspru al lui Hatherfield răsună deasupra tuturor, jos și implacabil. Ce spunea? La naiba, ce se petrecea? Se certau?

„Stai aici!" Dar ea nu putea să stea așa când era vina ei. Dușmanii familiei ei.

Arme. Avea nevoie de o armă, rapid. Hatherfield trebuia să aibă pistoale pe acolo, pe undeva. Dar unde? Sertarele lui nu conțineau altceva în afară de haine și mărunțișuri bărbătești. Sertarul de la birou? Încuiat. Șifonierul? Deschise ușa și controlă colțurile cu mâini disperate, în timp ce ciulea urechile la sunetele din camera cealaltă.

O greutate fermă apăsă pe umărul ei.

Stefanie tresări și se întoarse brusc.

– Veniți cu mine, spuse Nelson.

– Cum ai...?

- Nu avem timp. Veniți! Mâna lui o apucă pe a ei și o trase spre ușa din colț, spre baia lui Hatherfield.

Ea se opuse furioasă.

- Nu îl pot părăsi! Îl vor ucide!

- Pentru Dumnezeu! Acum!

Nelson se aplecă și o aruncă peste umărul său, aplecându-se din nou în pragul ușii pentru a intra în baie. Deschise fereastra și o aruncă afară.

Țipătul ei se întretăie brusc atunci când lovi un pervaz lat, un fel de balcon. Cizmele lui Nelson poposiră pe piatră, lângă ea.

- Coborâți scările. Acum.

- Dar...

Nelson scoase un pistol.

- Acum! Ordinele stăpânului.

O scară îngustă de metal cobora spre aleea de dedesubt. Picioarele lui Stefanie zburau în josul treptelor. Putea ajunge prima jos și apoi putea alerga spre intrarea în casă, înaintea ca bărbații aceia să îi descopere lipsa și să îl rănească pe Hatherfield. Să îl ucidă. O, Dumnezeule! Iar el îl sacrificase pe Nelson, singurul său aliat, pentru a o ține pe ea în siguranță.

Aerul rece de februarie îi biciuia obrajii și îi intra prin mânecile cămășii, dar Stefanie de-abia simțea frigul. Ajunse la capătul scării și se aruncă înainte, dar Nelson era pregătit.

- Nici să nu vă gândiți, spuse el, înșfăcându-i mâna. O trase după el în josul aleii, departe de apartamentul lui Hatherfield, până ieșiră pe Prince Consort Road.

Stefanie privi în susul drumului. Câteva vehicule stăteau la intrarea în clădire. Se zbătu în strânsoarea lui Nelson.

- Pe aici! spuse el.

- Unde mergem? Trebuie să îl văd! Trebuie să îl ajut!

- Nu îl puteți ajuta. El o grăbea în josul străzii, fără să privească înapoi, cu pași alerți, gata să o rupă la fugă.

- Pot încerca.

El se opri și o învârti cu fața spre el.

- Nu puteți. Este poliția, domniță. Vă duc înapoi în Cadogan Square înainte să constate careva că lipsiți. Înainte să facă cineva legătura între dumneavoastră și evenimentele nopții trecute.

- Dar de ce? Poliția? Ce vor de la Hatherfield?

Cotiră spre Exhibition Road. O birjă trecea agale pe drumul pietruit. Nelson ridică mâna.

– Pentru că se pare că a fost ucisă o femeie noaptea trecută, la bal.

– Ucisă!

Birja opri lângă ei. Stefanie ridică privirea și văzu cu uimire că era birja lui Hatherfield. Chipul lui era palid.

– Urcați, domniță!

– Nu pot!

Nelson o ridică și o trânti pe banchetă. Ușile se închiseră.

– Dar tu unde te duci? întrebă ea poruncitor.

– Înapoi la stăpân.

– Nu înțeleg! Îmi spune cineva ce naiba se petrece? Este Hatherfield în pericol sau nu?

Nelson își puse mâinile pe ușile din metal și se aplecă înainte. În lumina lămpii cu gaz, albul ochilor lui licărea bolnăvicios, dar pupilele îi erau negre, marcate de tensiune și fără urmă de alcool.

– Nimic cu care să nu se poată descurca, îndrăznesc să spun, dar sunt probleme, și este mai bine să stați departe de ele.

– Ce fel de probleme? Legate de crimă?

Ochii lui Nelson se fixară asupra ei.

– Este vorba despre ducesa de Southam, doamnă. Înjunghiată mortal cu un deschizător de scrisori, chiar în propriul budoar.

Sângele se scurse de pe fața lui Stefanie. Își încleștă degetele pe marginea ușii pentru a se calma.

– O, nu! Iar poliția crede că Hatherfield are informații despre criminal?

Nelson clătină o singură dată din cap.

– Nu, doamnă.

– Atunci, de ce...?

– Ei cred că *el* e criminalul, doamnă. Îl duc la Scotland Yard chiar în această clipă, într-o birjă de poliție, ca pe un criminal ordinar.

Capitolul 27

Old Bailey
August 1890

Membrii juriului își reluară locurile pe scaune, unul câte unul. Mari și stufoase, mustățile le acopereau expresiile fețelor, deși Stefanie

încercă din răsputeri să detecteze un indiciu printre mustățile și bărbile lor, o fărâmă de simpatie sau de asprime.

Hatherfield stătea în boxa acuzaților la fel ca întotdeauna, cu mâinile relaxate pe balustradă, de-o parte și de alta a trupului său musculos. Stefanie îl privi, dar privirea ochilor lui albaștri o străpunse direct în piept, făcând-o să își piardă răsuflarea.

– Ați ajuns la o concluzie, domnilor? întrebă judecătorul.

Primul jurat se ridică.

– Da, domnule.

Aprodul păși înainte și luă hârtia împăturită din mâinile juratului. Merse cu ea la podiumul judecătorului, cocoțat deasupra mulțimii adunate, a rândurilor ordonate ale justiției.

Judecătorul luă hârtia, o despături și o studie fără să trădeze vreo expresie. Ridică privirea.

– Lord Hatherfield?

– Da, Înălțimea Voastră.

– Membrii juriului vă găsesc vinovat de săvârșirea crimei.

Vinovat.

Sângele se scurse brusc de pe fața lui Stefanie. Își încleștă mâinile pe marginea mesei pentru a nu se prăbuși. Din colțul sălii se auzi un bocet prelung.

Chipul lui Hatherfield, dezolat și înmărmurit.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în lemn, rostind:

– Sentința va avea loc mâine la amiază, în această sală. Curtea se retrage.

Mihagaby

Capitolul 28

Vocea gardianului sună respectuoasă:

– Un vizitator, Excelență.

Hatherfield continuă să privească fix tavanul din piatră de deasupra lui, modelul infinit alcătuit de formele rotunde ce se intersectau. Creierul îi era încă amorțit din pricina șocului, încă incapabil să înțeleagă această contradicție elementară a faptului că el era nevinovat și totuși vinovat.

„Vinovat", spusese judecătorul. Dar el era nevinovat.

– Trimite-l înăuntru, zise el.

Balamalele scârțâiră, iar pașii familiari ai lui Stefanie răsunară pe lespezile din piatră. Ușa se închise cu un dangăt blând.

Stefanie ezită lângă prag. Hatherfield putea simți greutatea delicată a nehotărârii ei la câțiva pași distanță; pătrunderea durerii ei în tăcerea fierbinte din celula sa. Întinse o mână.

– O, Hatherfield!

Îngenunche lângă patul mic, ridicându-i mâna pe obrazul ei.

El se ridică și se aplecă peste capul ei. Părul moale mirosea a săpun, a pomadă și a Stefanie, cald sub buzele lui.

– Șșștt! Șșștt! Este în regulă, micuțo.

– Nu este posibil. Vinovat. Cum au putut să creadă că ești vinovat? Tu?

– Pentru că o femeie este moartă, Stefanie. Ucisă cu brutalitate în budoarul ei. Cineva trebuie să plătească.

– Nu este posibil. Sir John... Spatele i se înălță sub greutatea propriilor suspine. Sir John a spus că acesta este principiul sistemului britanic de justiție. Că uneori cei vinovați sunt eliberați și că acesta este prețul pe care îl plătim pentru ca nevinovații să nu fie condamnați.

El închise ochii și se concentră asupra fiecărui detaliu al ei, asupra fiecărui tremur al trupului său, al fiecărui suspin ce îi scăpa printre buze.

– Ascultă-mă, iubito! Nu avem mult timp. Vreau să mă asigur că vei fi bine îngrijită, că vei fi teafără și nevătămată. Nelson va avea grijă de tine. Îi voi lăsa o scrisoare lui Sir John, în care îi voi explica totul, și până va apărea din nou unchiul tău...

– Oprește-te! Oprește-te! Nu vorbi cu atâta siguranță.

El îi mângâie părul.

– Casele și absolut tot ce dețin sunt ale tale. Deja am întocmit documente...

– Oprește-te! Stefanie ridică ușor capul și îl apucă de urechi. Nu este posibil. Nu este posibil. Ei nu pot face asta.

El o sărută, pentru că ce altceva putea să facă? Ea era acolo, iar timpul era scurt. O sărută blând, îi mângâie obrajii. Mustața ei îi gâdila buza. Delicatețea pielii ei era un miracol.

Stefanie se retrase un centimetru sau doi. Ochii îi erau umezi.

– Am ceva pentru tine, spuse ea.

– Ce este?

El nu se putea abține să nu îi mângâie chipul, pielea delicată.

Stefanie își duse mâinile spre nasturii hainei, haina ei căptușită care îi ascundea trupul feminin de lumea vigilentă. Descheie nasturii unul câte unul, în timp ce ochii umezi îi rămaseră fixați asupra alor lui, iar sângele începu să gonească fierbinte prin venele lui Hatherfield.

– Iubito, nu putem... Cuvintele ieșiră sugrumate, dar era ceva în modul în care ea își descheie ultimul nasture, în modul în care depărtase marginile hainei, iar în secunda dinainte ca vesta umflată să apară în fața lui Hatherfield înțelese ce încerca ea să îi spună.

– O, Dumnezeule, șopti el. Stefanie.

– Nu am putut să îți spun. Lacrimile îi curgeau acum pe obraji. M-am gândit că ai putea face ceva prostesc, iar până am știut sigur, eram deja foarte ocupați, și am crezut că îți voi spune după aceea, când vei fi liber și vom putea...

– O, Doamne! O, Doamne! Căzu în genunchi lângă ea, pe podeaua dură din piatră. O, micuța mea!

– Îmi pare rău.

– Să nu îți pară. O, Doamne! O îmbrățișă, legănând-o în brațe, încercând să cuprindă acest nou gând, acest miracol grozav și înfiorător. Burta lui Stefanie se ghemui într-a lui ca un mic pepene rotund. Creierul lui încercă să deslușească succesiunea lunilor, încercând să le numere. Cinci? Șase? Sunt o brută egoistă, spuse el.

– Nu spune asta. Brațele ei se încleștară în jurul lui. Nu aș schimba nici un moment. Nici măcar unul.

– Cum... Gâtul îi era atât de încordat, încât de-abia putea vorbi. Când?

– Noiembrie.

Existau lucruri pe care ar trebui să i le spună, lucruri pe care voia să i le spună. Bucurie, teamă și durere cruntă. Și recunoștință față de ea, de Stefanie. Și vinovăție pentru ceea ce îi făcuse.

Nu putea da glas nici unuia dintre aceste sentimente. Cuvintele îl părăsiseră, lăsându-l pustiu, gata să explodeze.

Se gândi că Stefanie nu ar trebui să stea pe o podea dură din piatră.

O ridică și o așeză pe pat, apoi plânse în tăcere în părul ei.

Era obișnuit ca timpul să treacă încet în închisoare, era obișnuit cu secundele și minutele eterne. Nu te puteai împotrivi. Acceptai pur și simplu orele așa cum treceau; te ancorai în realitate și lăsai ceasul să ticăie în jurul tău. Erai atent la căldura femeii din brațele tale, la forma dragă a cotului ei, la umbra genelor ei pe obraz. Îi descheiai

vesta și cămașa și îți puneai mâna pe burta ei proeminentă și gândeai în sinea ta: „Acesta este copilul meu, copilul meu, care se va naște, va plânge, va iubi și va trăi mult timp după ce eu nu voi mai fi. Aceasta este femeia care îi va da viață, care îmi poartă inima în piept".

Stefanie stătea tăcută sub mâna lui mângâietoare, ghemuită pe genunchii lui. Își puse mâna pe genunchiul lui. Din când în când, ofta zdruncinată, iar el îi mângâia părul cu cealaltă mână.

Se răsuci pe genunchii lui și îl privi.

– Trebuie să trăiești. Trebuie să găsim o cale de a te salva.

– Mă vor spânzura, Stefanie.

Ea se ridică.

– Lasă-mă să te salvez! Pentru Dumnezeu! Lasă-mă să le spun cine sunt, că eu sunt femeia cu care ai fost.

– Nu poți.

– Ca să îți salvez viața, Hatherfield!

El ezită, mângâindu-i obrazul cu degetul.

– Nu ar schimba nimic. Chiar dacă te-ar crede, nu ar fi suficient pentru recurs. Iar tu nu ai fost cu mine tot timpul. A existat breșa aceea, o jumătate de oră, chiar când se presupune că a avut loc crima. Chiar când ducesa a urcat în budoarul ei. Așa că ar fi totul în zadar. Iar tu te-ai expune iremediabil, și eu aș fi tot aici, în închisoarea asta blestemată, incapabil să te ajut.

– Nu a mai existat nici un atentat asupra mea din noaptea balului. Absolut nimic.

– Pentru că ei nu știu cine ești. Unde ești.

– Nu îmi pasă. Voi înfrunta acel pericol dacă va veni.

– Atunci vei fi și tu închisă pentru șarlatanie. Pentru... nu știu, oricare ar fi infracțiunea asta, reprezentare frauduloasă în fața Curții.

Ea îi înșfăcă reverele.

– Mai bine așa decât moartea ta!

– Nu te pot lăsa să faci asta. Nu te pot lăsa să te pui în pericol.

– Nu vei avea de ales.

– Stefanie, nu...

Ea își plimbă mâinile pe pieptul lui, pe mâneci, înapoi pe față.

– Nu înțelegi? Am nevoie de tine. Voi face orice.

– Șșștt...

– Nu ai voie să te sacrifici pentru mine. Nu ai voie să îmi faci asta, să mă faci să trăiesc fără tine.

Buzele ei le atinseră pe ale lui. Degetele ei îi găsiră betelia pantalonilor, iar el le acoperi cu mâinile sale.

– Nu, spuse el. Nu aici, nu putem...

– Hatherfield. James. Jamie. Iubirea mea dragă. Șopti cuvintele în timp ce îl săruta. Am atâta nevoie de tine. Lasă-mă să te ating, doar o dată! Lasă-mă să te alin! Te rog!

– Gardianul. Hotărârea lui se stingea sub atingerea ei, sub acel *Jamie* șoptit, sub presiunea dorinței care îi pusese stăpânire pe vintre de câteva luni bune, neîmplinită și dureroasă, o parte firească și necesară din el.

– Nu ne-a întrerupt niciodată, nu-i așa?

Stefanie îi descheie primul nasture, apoi pe următorul. Erecția lui împingea deja în șlițul pantalonilor. Împingea încă de când ea intrase în celulă.

– Stefanie.

Ea ridică privirea spre el, ochii fiindu-i mari și rotunzi.

– Îmi dai voie, nu-i așa? Ai încredere în mine? Mă lași să te ating?

Hatherfield îi cuprinse capul cu mâinile, trecându-și degetele prin părul ei scurt și mătăsos, peste urechile ei delicate, și nu spuse nimic. Respirația i se oprise în piept, nerăbdarea, teama și *nevoia*, o, Doamne, această poftă trupească pentru Stefanie, atât de acută și de profundă, îi era întipărită în oase.

Stefanie deschise șlițul, iar mădularul lui căzu în mâinile ei blânde.

Un suspin lent scăpă din partea lui, ca o ușurare.

Era un lucru corect, real și frumos. Era Stefanie.

– Ești perfect, șopti Stefanie.

Își plimbă degetele în sus și în jos pe mădularul lui, de la bază spre vârf, iar apoi, fără vreun avertisment, își aplecă ușor capul și îl luă în gură.

Fierbințeala umedă a buzelor și a limbii ei îl învălui atât de brusc, de intens și de minunat, încât Hatherfield aproape ejaculă în acea clipă. Trunchiul îi tresări, în timp ce mâinile i se încleștară pe capul ei.

Stefanie nu se opri ca să îl întrebe dacă era bine, dacă îi plăcea, dacă mai voia, iar el fu recunoscător. Cum i-ar fi putut spune de câte ori își închipuise acest lucru, excitat și rușinat în patul din celula sa, când luminile erau stinse, iar el avea doar întunericul să îi țină

companie? Cum ar fi putut rosti cuvintele elementare: „Dumnezeule, da, ia-mi mădularul în gură până îmi dau drumul, mângâie-mă cu limba, cu gura ta fierbinte şi cu degetele până mă pierd în tine?"

Stefanie nu avea vreun ritm, nu se pricepea. Era evident că nu mai făcuse niciodată acest lucru, dar aceasta era Stefanie, era gura ei pe el, alunecoasă, fermă, dornică şi iubitoare, iar în mai puţin de un minut orgasmul lui ţâşni din testicule; Hatherfield încercă să se retragă, dar Stefanie rămase agăţată de el cu scâncetul unui pisoi sorbind dintr-un castron cu lapte. Acel sunet îl duse la pierzanie. Se lăsă în voia plăcerii, ejaculând puternic în gura ei, în timp ce mâinile lui îi cuprinseră capul, iar lacrimile îi apărură în colţurile ochilor.

Când Stefanie ajunse în Cadogan Square, cina fusese deja strânsă, iar Sir John stătea singur în sufragerie, legănându-şi coniacul în pahar şi privind absent spre şemineu.

Ridică privirea şi o văzu.

– Vino, domnule Thomas! Presupun că tocmai te-ai întors de la Old Bailey, nu?

– Da, domnule.

Păşi ezitantă în încăpere, care duhnea a fum şi a melancolie. Chipul lui Sir John era posomorât, iar ochii îi erau brăzdaţi de cercuri roşii. Umerii îi erau cocârjaţi. Un trabuc zăcea fumegând în scrumiera de lângă cotul lui.

– Cum rezistă Hatherfield? Ai reuşit să îl înveseleşti puţin?

Stefanie ridică pumnul la gură şi tuşi.

– Puţin. Speram să plec iar, să mai trec o dată prin dovezi. Poate ne-a scăpat ceva.

– Am trecut eu prin ele de o mie de ori, spuse bărbatul, scuturând din cap. Mărturiile martorilor, dovezile fizice. Măcar de-ar fi văzut cineva ceva. Şi tocmai asta este ticăloşenia. Că nu există o dovadă precisă, nici măcar una măruntă, că Hatherfield a săvârşit fapta. Casa aia blestemată era plină de oameni. Cred că Fairchurch a făcut o treabă decentă stabilind acest aspect. Şi totuşi, juriul l-a condamnat. Presupun că voiau capul cuiva. Voiau pe cineva care să plătească. Sau poate voiau să creadă că un criminal nebun nu este încă în libertate. Scutură din cap. Bietul Hatherfield!

– Nu am renunţat încă. Cineva a făcut asta, cineva a ucis-o. Trebuie să existe un indiciu undeva.

– După toate lunile acestea? Ceva nou?

Stefanie se foi de pe un picior pe altul. Ardea de nerăbdare să urce la etaj cu hârtiile și cărțile ei, să găsească ceva, vreun aspect tehnic al legii, vreo declarație omisă, care putea chiar și acum să fie prezentată Curții. Trebuia să facă ceva. Ceva pentru a-și alina durerea din piept, ceva ca să își ia gândul de la senzația că încă îl simțea pe buzele ei, de la ideea că s-ar putea să nu îl mai simtă niciodată.

Pentru că a doua zi, la amiază, dacă nu apărea ceva, ea era nevoită să își joace ultima carte.

– Unde este Lady Charlotte? întrebă grăbită Stefanie.

– Este plecată cu servitoarea ei. Nu știu unde. Nu îmi prea pasă. Sir John își luă țigara și trase adânc din ea. M-aș descotorosi de ea dacă aș putea.

– A spus Curții ceea ce știa.

– Ticăloasă răzbunătoare! Bietul flăcău! Astăzi am trimis scrisori regelui și prim-ministrului, implorând orice fel de clemență. Nu știu dacă vor avea vreun efect.

Dădu să își stingă trabucul, apoi se răzgândi. Mâna îi tremură când ridică din nou capătul trabucului la buze.

– Știi ceva, Thomas? Nu cred că mai vreau să văd vreodată interiorul unei săli de judecată.

În camera ei, Stefanie își scoase gulerul, mustața și haina. Își descheie nasturii vestei și răsuflă ușurată. După luni întregi și binecuvântate în care abdomenul îi fusese plat, burta începuse brusc să i se umfle în urmă cu două săptămâni, crescând și mai mult în fiecare zi, vibrând de viață. În curând avea să fie prea mare pentru a o mai putea ascunde, și ce avea să facă atunci?

Trebuia să îl salveze. Trebuia.

Se întoarse spre șifonier pentru a-și lua halatul, iar cu coada ochiului zări un mic plic pătrat pe masa de scris.

„Domnului Stephen Thomas, Cadogan Square, Londra", spunea adresa de pe spate, dar nu cuvintele o făcură să se oprească brusc.

Ci scrisul.

Caligrafia inconfundabilă a eruditei domnișoare Dingleby.

Stefanie plecase de o jumătate de oră când gardianul anunță încă un vizitator.

Hatherfield se ridică și își îndreptă gulerul.

– Domnule Wright, spuse el. Bine ai venit! Ți-aș oferi un pahar cu vin, dar...

Gesticulă spre zidurile de piatră din jurul lor, parcă scuzându-se.

– Nu este nevoie, având în vedere circumstanțele. Nathaniel Wright își scoase pălăria și o puse pe masă. Ce sistem decent de mituire civilă ți-ai creat aici. Nu mi-a cerut nimeni un ban.

Hatherfield ridică din umeri.

– Sunt flăcăi de treabă. Costisitori, dar merită prețul.

– Sunt de acord. Ce pot face pentru tine, bătrâne? Tonul lui Wright fu acela al unui prieten întâmpinându-l pe altul în intimitatea unei biblioteci. Nici o singură notă de simpatie stranie nu i se simțea în glas; nici măcar o fărâmă de blândețe nu îi înmuia privirea aspră.

– Știi verdictul care a fost dat astăzi.

– Da, am auzit. Ghinion! Îmi pare rău dacă mărturia mea a avut vreo legătură. Aș fi vrut să te fi putut ajuta.

– Ai făcut-o. Ai omis să menționezi întâlnirea ta cu... cu domnița la parter, iar asta a însemnat totul. Este foarte posibil să îi fi salvat viața.

– Sacrificând-o pe a ta.

Ochii lui Wright erau ageri în timp ce îl priveau.

Hatherfield gesticulă spre singurul scaun din celulă. Wright se așeză pe scaunul dur din lemn de parcă ar fi fost un fotoliu înaintea șemineului; Hatherfield se așeză pe marginea patului.

– Nu m-ai întrebat cine este.

– Nu era treaba mea.

– Te-ar deranja dacă aș face să fie și treaba ta?

Wright își luă pălăria de pe masă și își plimbă degetele pe borul ei.

– În ce fel?

Cât de întunecată era celula! Indiferent de cât de multe lămpi cu gaz erau aduse, nu păreau suficiente pentru a alunga întunericul înăbușitor și apăsător. Tenul chipului domnului Wright era întunecat, iar ochii, umbriți.

„Spune-o, bătrâne! Hai! Ți-a expirat timpul."

Hatherfield începu:

– Mă aștept să fiu condamnat la ștreang mâine, și probabil că execuția va avea loc la scurt timp după aceea. Stefanie... Hatherfield se calmă. Este însărcinată în cinci luni, este în mare pericol și aș muri mai împăcat dacă aș ști că e cineva capabil – cineva loial, cineva

cu puterea și voința de a-i proteja pe cei aflați în grija sa – să se ocupe de afacerile ei.

Cuvintele, în timp ce le rosti, îi provocară o durere înțepătoare în piept. De parcă cineva i-ar fi smuls inima.

– Înțeleg. Degetele lui Wright erau lungi și maronii pe borul pălăriei. Îmi ceri să mă însor cu ea?

– Nu este ceva ce să îi pot cere altui bărbat. În orice caz, alegerea rămâne a ei.

Wright răsuci pălăria în mână și îl studie.

– O iubești, spuse el în cele din urmă.

Hatherfield începu să respire sacadat. Când putu să vorbească, spuse:

– Mai mult decât propria-mi viață.

– Așa se pare. *Poc poc poc* se auzeau degetele lui Wright pe borul pălăriei. Dacă ar fi să accept această responsabilitate, aș avea nevoie, ca o chestiune practică, să știu cine este. Ce pericol o amenință.

– Este prințesa cea mică de Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Wright se foi în scaun.

– Pentru Dumnezeu!

– Da. Înțelegi natura deosebită a cazului ei. De ce nu i-am putut permite să își dezvăluie identitatea. Momentan, nu există nimeni din familia ei care să o poată proteja, nimeni care să îi redea dreptul din naștere. Ducele de Olympia este tutorele ei, dar a părăsit Londra și nu am mai auzit de el de luni bune.

Wright se ridică de pe scaun și păși agitat prin celulă.

– Pentru Dumnezeu!

– Deja i-am lăsat moștenire tot ce am. Casele, restul banilor din partea mamei mele. Proprietățile sunt aproape gata de vânzare, și sper că o vei ajuta să obțină cel mai bun preț.

Wright se întoarse și, când vorbi, glasul îi fu jos și respectuos:

– Pentru Dumnezeu, Hatherfield. Ce bărbat strașnic ești!

Hatherfield se ridică.

– O vei face?

Wright stătea nemișcat, trupul lui masiv și îmbrăcat în negru umplând spațiul de lângă perete. Îl privi pe Hatherfield cu o expresie stranie.

– Sunt onorat peste măsură de încrederea pe care mi-o acordați, Lord Hatherfield. Îmi voi da toată silința să vă îndeplinesc dorințele.

– Şi copilul?

De-abia putu rosti cuvintele.

– Va fi crescut sub protecţia mea.

Hatherfield se întoarse cu spatele.

– Îţi mulţumesc, şopti el.

Zidul parcă îl privi înapoi, cenuşiu şi lipsit de viaţă. Câte zile îi mai rămăseseră? Ore din viaţa lui? Cum era posibil să poţi număra minutele şi secundele care ţi-au rămas pe lumea asta, alături de femeia iubită? Cum găseai curajul să pleci, în timp ce copilul tău drag creştea înăuntrul ei?

În spatele lui, Wright nu scoase un sunet.

– Am avut o permisiune specială în buzunar, în speranţa unui verdict favorabil, spuse Hatherfield în cele din urmă. Poate vei vrea să faci acelaşi lucru.

– Dacă ea este de acord.

– Nu va fi, la început. Hatherfield ridică mâinile şi îşi privi palmele, brăzdate de cicatrici şi aspre din pricina bătăturilor. Are o voinţă regală. Şi cea mai nobilă inimă din lume.

– Mă voi strădui să fiu demn de ea.

Două bătăi în uşă, urgente. Lemnul gros se deschise.

– Domnule. În glasul gardianului se simţea respectul pentru cei morţi. Un mesaj pentru dumneavoastră, sosit de urgenţă.

Hatherfield luă hârtia din mâna întinsă şi aşteptă până ce uşa se închise pentru a o despături.

Citi cele câteva rânduri mâzgălite. Pentru o clipă, în închisoarea şocului său, nu le înţelese semnificaţia.

Apoi, parcă încărcat cu electricitate, creierul i se trezi brusc la viaţă.

– Sper că sunt veşti bune, spuse Wright.

Hatherfield ridică privirea şi se întoarse. Sângele îi gonea prin vene, dar era o senzaţie familiară, aceea de a avea un scop. Aşa cum o simţise odinioară, într-o altă viaţă, când îşi pregătise barca înainte de o întrecere. Când o convocare sosise într-un plic simplu de la ducele de Olympia.

– Dimpotrivă, mă tem.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Hatherfield împături la loc hârtia în timp ce gândurile i se adunară şi deveniră din nou limpezi. Studie silueta domnului Wright lângă perete, înălţimea, lăţimea şi postura.

– Dragul meu prieten, spuse el, ești amator de viclenii?

Wright încrucișă brațele la piept și zâmbi, expunându-și dinții albi în întuneric.

– Viclenii. Nu mă opun.

– În acest caz, ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai fi atât de amabil încât să îmi împrumuți pălăria dumitale.

Capitolul 29

Luna argintie și mare licărea pe drumul pietruit. Stefanie își încleștă mâinile pe marginea ușii birjei, în așteptarea virajului din Trafalgar Square. Coloana lui Nelson licări albă deasupra ei pentru o secundă, apoi rămase în urmă.

Debarcaderul Victoria, așa spunea răvașul. Aproape de stația de metrou Temple.

Domnișoara Dingleby avea să o ajute. Domnișoara Dingleby avea să știe ce să facă. Cele mai năstrușnice posibilități i se perindară prin minte, amăgind-o cu speranță. Cu ajutorul domnișoarei Dingleby, poate ar reuși să îl scoată pe Hatherfield din închisoare. Împreună l-ar putea ascunde, ar putea chiar să îl convingă să sprijine Germania și să îi aducă pe criminalii tatălui ei în fața justiției. Hatherfield ar fi în siguranță, departe de procuratură, între zidurile familiare și bătrâne ale castelului Holstein. Cu Hatherfield alături, Stefanie își putea înfrunta din nou vechea viață. Se puteau căsători, își puteau vindeca reciproc rănile provocate de toate greutățile. O nuntă regală, un nou mic prinț sau o prințesă. Își puse protector mâna peste mica umflătură a abdomenului.

Și poate, într-o zi, aveau să spele numele lui Hatherfield.

Birjarul o aduse foarte aproape de debarcader. Stefanie nu avusese timp să îl găsească pe Nelson și să îi spună unde mergea, dar nu conta. Putea avea încredere în domnișoara Dingleby.

Privi înainte, printre urechile calului. În depărtare, la stânga, printre copacii debarcaderului, putu distinge semnul masiv ce indica stația de metrou. Bătu în plafonul birjei.

– Aici! spuse ea.

– Nu îmi place, domnule, zise birjarul. Nici stăpânului nu cred că i-ar plăcea.

– Mă întâlnesc cu un prieten, Smith, spuse ea. Este în regulă. Şi luna emană destulă lumină. Slavă Domnului că era august; nici o urmă de ceaţă şi fum de cărbuni. Doar o noapte senină, o lună ajunsă la primul pătrar, câţiva nori plutind argintii pe cerul întunecat şi cald.

– Nu îmi place. Birjarul mână calul să încetinească, mergând acum la pas.

Stefanie se ridică în birjă şi întinse gâtul.

– Vezi pe cineva, Smith?

– Pe nimeni, domnule.

– Atunci, continuă să mergi.

Inima îi bubuia în urechi. Nu putea fi vreo păcăleală, nu-i aşa? Îi cunoştea scrisul domnişoarei Dingleby ca şi cum ar fi fost al ei, iar majusculele erau scrise aşa cum le învăţase femeia. Nu, era în regulă, era Dingleby.

Trebuia să fie.

Palmele începură să îi transpire, făcându-i mâinile să alunece pe vopseaua neagră a uşilor birjei. O mişcare îi atrase atenţia, o siluetă măruntă purtând o pălărie rotundă croindu-şi drum pe lângă parapet. Ridică privirea în timp ce birja trecu pe lângă el.

– Eşti un flăcău pe cinste! strigă bărbatul. Nu te lăsa distrus de gentlemenii aceia eleganţi care...

Restul fu pierdut.

Un fior rece îi străbătu corpul, un vag presentiment. De parcă bărbatul cu melon fusese un soi de avertisment.

Calul înaintă sprinten. O altă birjă trecu la trap pe lângă ei, şi, tocmai când jobenul înalt al birjarului îi eliberă vederea, Stefanie zări silueta întunecată familiară lângă parapet.

Bătu în plafon.

– Opreşte!

Instantaneu, calul se opri.

– Lasă-mă să ies! spuse ea, iar uşa se deschise.

– Aşteptaţi, domnule! strigă birjarul, dar Stefanie deja sărise pe trotuar şi alerga de-a lungul parapetului, spre silueta domnişoarei Dingleby ce se vedea pe fundalul Tamisei luminate de lună.

Silueta întinse braţele.

– Stefanie, draga mea! strigă vocea cunoscută a domnişoarei Dingleby.

Pe parcursul tumultuoasei adolescențe a lui Stefanie, ea și domnișoara Dingleby nu fuseseră mereu cele mai bune prietene. Îi veni în minte un incident, chiar în timp ce se grăbea să se arunce în acele brațe întinse: Stefanie, obligată într-o zi plăcută de vară să transcrie toate cele nouăzeci și cinci de teze ale lui Martin Luther, în latina vulgară, în timp ce surorile ei se bucurau de o excursie și un picnic pe malul lacului Holstein, totul din pricina unei glume nevinovate ce implicase un borcan cu clei, un dihor și vizita prim-ministrului Boemiei.

Dar toate acestea fură uitate în secunda în care brațele subțiri ale domnișoarei Dingleby o îmbrățișară.

– Te-ai întors! spuse ea. Te-ai întors.

– Firește că m-am întors. Domnișoara Dingleby își puse mâinile pe brațele lui Stefanie și o dădu ușor înapoi. Firește că m-am întors, draga mea. Cum ai putut să te îndoiești de mine?

– Nu am primit nici o vorbă de la tine. Nici una.

– Am fost foarte ocupată, investigând chestiunea asta cu anarhiștii.

Ochii lui Stefanie începură să se umple de lacrimi.

– Și, în tot acest timp, cel mai teribil lucru...

– Da, da. Marchizul ăsta al tău s-a băgat într-un bucluc groaznic. Sper că s-a rezolvat totul.

– Mă tem că nu. Situația este la fel de gravă pe cât putea fi. Astăzi, tribunalul l-a găsit vinovat de uciderea mamei lui vitrege. Vinovat! Îl vor spânzura, iar el este nevinovat. Este nevinovat, și trebuie să îl salvăm...

Mâinile domnișoarei Dingleby îi strânseră mai tare brațele.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta? Lacrimile astea, Stefanie? Ce se întâmplă cu tine?

– Îl vor spânzura, domnișoară Dingleby! Trebuie să îl salvezi!

– Pe toți sfinții, ești capricioasă ca o... Domnișoara Dingleby se opri și plecă privirea. O, în numele mătușii mele Matilda. Nu și tu.

– Trebuie să mă ajuți, Dingleby, șopti Stefanie.

Dingleby își dădu ochii peste cap.

– Tu, Stefanie? Chiar și tu? Ce naiba este în aerul britanic? Vă îndrăgostiți toate, rămâneți cu burta la gură cu prima ocazie. V-am învățat mai bine de atât, pentru Dumnezeu!

Stefanie își îndreptă cu mândrie spatele.

– Ne-ai învățat să ne urmăm cu patos convingerile, iar eu fix asta am făcut. L-am apărat într-o sală de judecată. Ai fi mândră de mine, Dingleby. În fiecare zi m-am dedicat acestui caz, am studiat și am analizat fiecare aspect al legii care ar putea...

– Și pentru ce? Pentru dragoste?

De parcă ar spune „Pentru tartă cu zmeură?"

– Ca să îl salvez. Ca să salvez un om nevinovat de pedeapsă, un om bun, cel mai bun...

Chiar și în lumina lunii, chipul dezaprobator al domnișoarei Dingleby putea topi fierul.

– Nu pentru asta te-am adus în Anglia, Stefanie. Nu pentru asta ai fost lăsată pe acest pământ.

Pentru prima dată, Stefanie auzi vocile de pe partea cealaltă a parapetului. Clipocitul apei.

– Dar mă vei ajuta, nu-i așa? întrebă ea.

Dingleby se forță să afișeze o expresie solidară.

– Draga mea, firește că mi-ar plăcea foarte mult să ajut, dar mă tem că nu avem timp.

– Nu avem timp? Dar ce se petrece? Privirea lui Stefanie se îndreptă spre parapet, unde o siluetă ajunsese la mal dinspre râu, o siluetă masculină masivă care tocmai își punea mâinile pe pilonii din fier pentru a se pregăti să sară peste parapet.

– Fii atentă!

Stefanie se aruncă înainte și o împinse pe domnișoara Dingleby din cale. Un icnet furios.

– Stefanie! Ce se întâmplă cu tine?

– Bărbatul acela!

Stefanie scoase pistolul din buzunarul hainei, pistolul lui Hatherfield, cel pe care el însuși o învățase să îl folosească.

– Lasă pistolul! Domnișoara Dingleby i-l smulse din mână. Este de-al nostru, neghioabo! Mereu năvalnică, Stefanie!

Stefanie făcu un pas înapoi.

– De-al nostru?

– Da, de-al nostru. Gesticulă spre bărbat, iar el sări peste parapet și păși spre Stefanie. Gura lui, sub borul larg al pălăriei, se deschise într-un zâmbet larg și familiar.

– Nu mă recunoști, Stefanie? spuse el în germană, apoi își scoase pălăria.

Șocul îi paraliză lui Stefanie mușchii picioarelor. Pentru o secundă, putu doar să se holbeze prostește la el, nevenindu-i să creadă ce vedea în fața ochilor.

– Gunther? șopti ea.

În primele ore ale dimineții, când marchizul de Hatherfield se trezise și se îmbrăcase, își închipuise că avea să iasă din Old Bailey mai târziu în acea zi ca un om liber, pentru a se întâlni cu Stefanie într-un loc intim și prestabilit.

Totuși, nu își închipuise că avea să facă acest lucru purtând pălăria și haina domnului Nathaniel Wright, fratele vitreg al lui Lady Charlotte Harlowe.

Uimitor cât de simplu fusese! Oamenii vedeau ceea ce se așteptau să vadă, presupuse Hatherfield, și, din moment ce el și domnul Wright aveau cam aceeași constituție și purtau aceeași pălărie, fluturând către gardieni același permis de trecere pe coridoarele întunecate ale închisorii, se trezi ieșind surprinzător de rapid pe porțile din față – un om liber.

Dar nu atât de liber. Trebuia să se întoarcă înainte ca gardienii să descopere înșelătoria. Și, mai urgent de atât, trebuia să o găsească pe Stefanie la debarcaderul Victoria înainte ca dezastrul să lovească.

Și totuși, nu putea nega entuziasmul de a respira aerul cald al nopții. Senzația liberă și neîncătușată de independență, nici un gardian lângă el, nici un alt om. Un bărbat liber.

Porni cu pași mari în josul străzii, cât de grăbit putu, astfel încât să nu pară suspect. O birjă trecu pe lângă el, asemenea unei fantome în lumina felinarelor.

– Ai nevoie de transport, prietene? întrebă birjarul.

Hatherfield ezită, apoi își aminti că nu avea bani.

– Mersi, o să merg pe jos, spuse el. La urma urmei, nu era departe. Debarcaderul Victoria, lângă stația de metrou Temple. Nelson avea să îl aștepte acolo. „Merge direct într-o capcană", spusese răvașul. Cum descoperise Nelson acest lucru? Nu conta. Tot ce conta era să ajungă la timp la Stefanie.

I se dăduse o ultimă șansă de a-i oferi siguranța o dată pentru totdeauna. Se rugă să reușească, de dragul ei. De dragul copilului.

Coti pe Ludgate Hill și mări pasul, un bărbat grăbit, nimic prea neobișnuit. Debarcaderul nu era prea departe, câteva sute de metri. Intră pe New Bridge Street și porni într-o alergare ușoară.

Luna se dezvălui privirii lui, o sferă ușor aplatizată, nu complet plină. Inima îl durea văzându-i frumusețea. Clădirile se înălțau tăcute în jurul lui, clădiri londoneze obișnuite, și, în timp ce calcula în minte viteza cu care Nelson avea să ajungă la debarcader, distanța relativă de la Belgravia la Old Bailey, unghiurile vederii, înălțimea fluxului râului și traficul probabil, cu o altă parte a minții urmărea fiecare acoperiș, fiecare coloană și ușă întunecată cu ochi drăgăstoși.

De câte ori se plimbase prin Londra fără să îi observe frumusețea bogată, fără să se oprească pentru a *prețui* acel timp în vreme ce se grăbea să ajungă la vreo întâlnire ori să execute vreo sarcină care trebuia îndeplinită?

Iar acum, acel timp se scursese, viața lui se scursese, iar el nu iubise niciodată Londra atât de mult.

Copacii de la debarcader se zăreau în fața lui, argintii în lumina lunii. Hatherfield inhală mirosul sălciu al râului, al arterei femurale pulsânde a Londrei.

Înaintă tăcut la adăpostul clădirilor, în josul drumului, până când umbrele grădinilor Temple se iviră în dreapta lui. Fluieră încet.

O siluetă ieși din întuneric.

– Domnule.

– Nelson.

Un obiect metalic îi atinse mâna. Hatherfield acceptă pistolul în palmă, o potrivire perfectă, rece, familiară și reconfortantă.

– Sunt chiar în față, domnule. Le puteți distinge siluetele lângă parapet.

Hatherfield miji ochii. Două siluete. Nu, trei. Doi bărbați și o femeie, doar că unul dintre bărbați era mai slab decât celălalt, purtându-și capul și umerii așa cum numai Stefanie o putea face.

Stefanie.

Hatherfield făcu instinctiv un pas înainte.

Nelson întinse brațul.

– Așteptați, domnule!

Hatherfield se opri doar prin simpla forță a voinței. Celălalt bărbat își întindea brațele, iar Stefanie – pentru Dumnezeu! –, Stefanie păși înainte, acceptând îmbrățișarea.

Un val de furie primitivă îi izbi pieptul.

– Ce naiba? șuieră el.

– Domnule! Sunt acolo, domnule!

Un grup de umbre apăru din semiîntunericul stației de metrou.

Hatherfield o rupse la fugă. Nelson gâfâia în urma lui, dar Hatherfield era în formă datorită mașinăriei de vâslit din celula sa. Picioarele i se întindeau și zburau, conduse de teamă și furie, pe măsură ce siluetele dinspre stația de metrou se materializară în bărbați, iar acei bărbați se năpustiră spre cele trei siluete de lângă parapet.

Hatherfield trase trăgaciul în timp ce alerga, în timp ce picioarele lui goneau din ce în ce mai repede, iar plămânii îi ardeau, inundați de oxigen. Cincizeci de metri distanță, patruzeci. Țipătul lui Stefanie brăzdă aerul, iar un urlet ieși din gâtul lui Hatherfield.

Bărbații se întoarseră spre el.

– Dă-le drumul! strigă el, apoi trase în bărbatul care o ținea pe Stefanie.

Un țipăt de durere, iar bărbatul căzu la pământ.

Dar ceilalți nu rămaseră nemișcați.

– Prinde prințesa! strigă unul dintre ei. Nu, nu pe ea, pe roșcat, cel cu vestă!

Bărbații se mișcau grăbiți, săreau peste parapet, spre digul și docurile de dedesubt.

În învălmășeala de corpuri, nu o putu zări pe Stefanie. O auzi din nou țipând, iar sunetul îl străpunse asemenea unei săgeți. Își puse pistolul la brâu și sări peste parapet.

– Nelson! zbieră el.

– *Hatherfield?* se auzi vocea lui Stefanie, uimită și înnebunită.

– La parapet! strigă el.

– *La barcă!* spuse cineva, o femeie. *Mai repede!*

O panică nebunească, o luptă. Stefanie se ivi înaintea lui, trasă în josul treptelor din piatră spre debarcader, chinuindu-se să reziste fluxului. Cineva o ținea de mână. O femeie, o femeie în haine negre.

– Stefanie! strigă el din nou, împingându-se printre trupuri, apoi ceva îl lovi în spate, dărâmându-l.

– Hatherfield! țipă ea, ultimul sunet pe care el îl auzi înainte de a plonja cu capul înainte în uleioasa Tamisa.

Stefanie văzu apa luminată de razele lunii înghițind pantofii lui Hatherfield.

– Nu! țipă ea. Se aruncă înainte, spre marginea debarcaderului, dar o mână îi acoperi gura. Dădu sălbatic din mâini și din picioare, dar fără folos. O pereche de brațe se strânseră în jurul trunchiului

ei şi fu aruncată peste un umăr masiv, iar lumea se învârti în jurul ei, într-un haos de bărbaţi, strigăte şi apă.

– Hatherfield! strigă ea cu disperare.

Răpitorul ei porni cu paşi mari în josul debarcaderului. În raza privirii ei legănate apăru marginea unei bărci din lemn, apoi ateriză cu o bubuitură uşoară pe fundul din stejar al bărcii.

– Repede! spuse domnişoara Dingleby.

Stefanie se chinui să se ridice.

– Hatherfield! A căzut în apă! Trebuie să îl salvăm!

– Nu este timp. Îndrăznesc să spun că ştie să înoate.

Domnişoara Dingleby îndreptă pistolul către un bărbat care încerca să urce în barcă. În jurul ei, echipajul bărcii arunca frânghiile, ridica vâslele şi le împingea în piepturile, stomacurile şi mâinile atacatorilor de pe debarcader. Asemenea unor piraţi, apărându-şi vasul.

Stefanie alergă la pupă şi se strădui să vadă ceva în apa învolburată.

– Trebuie să ne întoarcem! Nu-l putem lăsa să moară!

– O să murim şi noi într-un minut! Unde este pistolul tău?

Mâna domnişoarei Dingleby cotrobăi prin buzunarul lui Stefanie. Stefanie îşi scoase haina.

– Mă duc după el!

– Nu! Două mâini masive o înşfăcară de guler.

Stefanie se întoarse şi îl văzu pe Gunther privind-o cu o expresie sălbatică. Gunther, un bărbat în toată firea acum, masiv şi mătăhălos.

– Nu înţelegi! Îl iubesc! Nu îl pot...

Gunther o luă în braţe şi o duse la timonerie. Barca se depărtase de debarcader, motorul cu aburi împingându-i înainte.

– Gunther Hassendorf! Pune-mă jos! ţipă ea, apoi îl lovi cu toată puterea direct în testicule.

Ei bine, nu direct. Ratase ţinta cu un centimetru sau doi, dar fu suficient cât să îl facă să zbiere cu o furie masculină, şi, în acea secundă de slăbiciune, ea se eliberă din strânsoarea lui şi alergă înapoi la pupă, aruncându-şi pantofii din picioare.

Dar ancora fusese ridicată, iar calea ei fu blocată de doi bărbaţi cu părul negru. Cel din stânga făcu un salt spre ea, şi, cu o clipă înainte ca el să o înşface de piept şi să îi pună un cuţit subţire la gât, ea se gândi: „Îl cunosc".

– Aruncați armele! zbieră bărbatul cu un accent nemțesc.

Domnișoara Dingleby ridică pistolul.

Celălalt bărbat i-l zbură din mână cu lovitura ageră a unei reptile veninoase. Îl ridică apoi cu aceeași viteză și îl aținti spre Gunther, care mergea spre el.

– Reduceți viteza! spuse bărbatul care o ținea pe Stefanie.

Glasul lui îi vibră pe spinare. Domnișoara Dingleby se întoarse spre timonier.

– Redu viteza!

Timonierul, alb la față, se întinse spre manivelă. Barca încetini. Celălalt intrus îndreptă pistolul spre Gunther.

– Tu. Un alt bărbat, încă unul. Tu. Tu. În apă.

– Nu știu să înot! protestă unul dintre cei aleși.

– Am spus în apă, altfel prințesa moare!

Gunther își încrucișă brațele.

– Nu.

Cel de-al doilea bărbat ridică pistolul. Gunther se mișcă și se retrase, dar mica țeavă fatală îl ocoli și se fixă în direcția capului domnișoarei Dingleby.

Bărbatul care o ținea pe Stefanie zise:

– Spune-le să sară din barcă, altfel guvernanta ta moare.

– Nu o face, Stefanie, comentă Dingleby. Nu mă tem.

Stefanie încercă să înghită, dar lama ascuțită a cuțitului îi înțepa gâtul.

– Sunteți bărbații de iarna trecută. Cei care au încercat să ne răpească pe mine și pe Emilie.

– Nu vorbi, spuse el, împungând-o ușor cu cuțitul. Spune-le să sară în apă.

– Ba nu.

Celălalt bărbat trase cu pistolul. Domnișoara Dingleby căzu pe spate, ținându-se de umăr, iar Stefanie încercă să se elibereze, dar bărbatul își înteți strânsoarea, zdrobind-o la pieptul lui. Ea îi înșfăcă brațul, încercând să apuce cuțitul.

Apoi, o umbră încețoșată țâșni prin fața ochilor ei, iar ea era liberă. Se clătină și se întoarse.

– Hatherfield!

Iată-l acolo, fără haină, desculț, cu cămașa udă lipită de pieptul musculos. Îl lovea frenetic pe atacatorul ei cu pumnul în falcă,

ducându-l pe marginea bărcii, și, cu un ultim upercut, îl aruncă peste bord, în apă.

Fără să se oprească vreo clipă, Hatherfield se învârti, iar în aceeași clipă celălalt bărbat se aruncă asupra lui.

Mușchii șocați ai lui Stefanie intrară în acțiune. La picioarele ei, cuțitul licărea argintiu în lumina lunii. Ea îl ridică și năvăli înainte.

– Stai departe, Stefanie! urlă Hatherfield. Își răsuci corpul și îl ridică pe celălalt bărbat peste umăr, trântindu-l cu un geamăt pe fundul bărcii.

Hatherfield îl înșfăcă de guler și se întoarse spre locul unde stătea domnișoara Dingleby, albă la față, rezemată de peretele bărcii, îngrijită de Gunther.

– Ai nevoie de el? întrebă calm Hatherfield.

Domnișoara Dingleby clătină din cap.

Fără vreo urmă de politețe, Hatherfield îl ridică pe bărbat și îl aruncă peste bord.

Hatherfield legă bandajul improvizat cu un nod simplu și o bătu pe domnișoara Dingleby pe celălalt umăr.

– Glonțul a ieșit pe partea cealaltă, slavă Domnului! Whisky-ul ar trebui să împiedice o infecție, dar e necesar să mergi imediat la un doctor.

Se ridică și își permise în sfârșit să se întoarcă spre Stefanie. Ea stătea rezemată de ușa timoneriei, privindu-l cu o expresie stranie, ochii fiindu-i blânzi și fruntea brăzdată de îngrijorare.

– Cum ai...

Stefanie scutură din cap și clipi.

Mâinile lui Hatherfield ardeau de dorința de-a o atinge. În schimb, își încrucișă brațele.

– Am primit un mesaj de la Nelson. Întâmplarea face că domnul Wright se afla în celula mea chiar atunci și a fost bucuros să mă ajute cu o mică înșelătorie temporară.

Stefanie înghiți în sec.

– Temporară?

– Trebuie să mă întorc, Stefanie. În primul rând, nu pot permite ca Wright să fie acuzat de complicitate. Privi apoi spre domnișoara Dingleby, care sorbea din paharul cu whisky – puțin tratament intern pentru a completa tratamentul extern – și îi privea pe amândoi cu ochi aprigi.

– Puteți să îmi spuneți ce s-a întâmplat aici în noaptea aceasta? Stefanie este în sfârșit în siguranță?

– Da, așa cred. Bărbații aceia – făcu semn din cap spre punte – erau cei trimiși din Germania ca să le găsească pe fete, cei pe care nu am reușit să punem mâna în februarie.

– Și dumneata ce făceai aici astă-seară, pe barca asta?

Dingleby puse jos paharul gol și îi întâlni privirea.

– Ne așteaptă un vas în Solent, ca să o duc pe Stefanie înapoi în Germania. Eu și ducele de Olympia i-am găsit și i-am eliminat pe conspiratori.

Stefanie icni.

– Așa, pur și simplu? Putem merge acasă?

– Da. Unchiul tău te așteaptă la castelul Holstein. A trimis mesaje și surorilor tale. Trebuie să vă întoarceți toate. Plecă privirea spre burta lui Stefanie. Presupun că vom stabili toate detaliile sordide când vom ajunge acasă.

Din colțul umbrit al timoneriei, un tânăr cu umeri lați păși înainte.

– Îmi voi asuma eu responsabilitatea pentru Alteța Sa, spuse el într-o germană cu accent plăcut.

Hatherfield se întoarse spre el, simțind cum i se zbârlește părul pe ceafă.

– Și cine naiba ești tu?

– Numele meu este Gunther Hassendorf. Întinse mâna. Un prieten loial al Coroanei și slujitorul devotat al Alteței Sale.

Hatherfield întinse mâna.

– Hatherfield. O plăcere, *Her* Hassendorf. Am auzit multe despre dumneata de la Stefanie. Ce face soția dumitale?

Gunther plecă privirea.

– Soția mea este moartă.

– Înțeleg.

Se întoarse spre domnișoara Dingleby și ridică derutat dintr-o sprânceană. Ea ridică din umărul teafăr.

Apoi Stefanie păși curajoasă înainte și își împreună brațul cu al lui Hatherfield.

– Gunther, dragul meu vechi prieten, urează-mi fericire! Lord Hatherfield este logodnicul meu. Suntem puțin în urmă la capitolul inele și tot tacâmul, dar cred că l-am prins în cursă destul de bine. Așteptăm primul nostru copil în noiembrie.

Gunther făcu ochii mari. Privi abdomenul lui Stefanie, deveni palid, ridică iar privirea și se întoarse neputincios spre domnișoara Dingleby.

– Dar noi cum să...

Domnișoara Dingleby se ridică, tresărind ușor de durere.

– Se pare că a avut loc o schimbare de plan, Gunther. Lord Hatherfield, sunteți bine-venit în familia noastră! Fără îndoială, Alteța Sa va dori să vă vadă căsătoriți cât mai repede. Sublinie ușor cuvântul *repede*. Dacă va fi băiat, fiul tău va fi următorul prinț de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Asta dacă nu cumva una dintre celelalte domnițe uimitor de fertile ale mele naște un băiat, caz în care va fi doar un alt prinț inutil, de rând, aglomerând saloanele de recepție de prin Europa.

Cuvintele plutiră pe lângă urechile lui Hatherfield. Mâinile lui Stefanie le cuprinseră pe ale lui și le aduseră la pieptul ei.

– Da! Vezi? Soluția perfectă. Vino cu noi, lasă Anglia în urmă! Vei fi în siguranță, ne vom căsători, vei avea totul. Banchete, lingușitori, poate chiar și o coroană mică, dacă putem găsi una prin pod pe undeva. Oamenii noștri te vor adora. Copii și căței te vor urma peste tot. Își aruncă brațele pe după gâtul lui și îl sărută. *Eu* te voi urma, în primul rând.

– Stefanie, este imposibil, șopti el. Sunt un criminal condamnat.

Ea se retrase.

– Dar ești nevinovat!

– Vrei să fug ca un criminal în toiul nopții? Să întorc spatele Angliei? Să renunț la țara mea?

Stefanie își încleștă mâinile pe umerii lui.

– Nu știu dacă ți-a trecut încă prin minte – ești destul de obtuz în privința acestor chestiuni –, dar Anglia te-a trădat, Hatherfield. Nu fi prost! Vino cu mine, trăiește lângă mine! Copiii noștri vor crește departe de toate prostiile astea democratice, în pace, siguranță și pantaloni bavarezi. Iar tu vei avea în sfârșit o halbă decentă de bere, ceea ce nu este puțin lucru, în opinia mea.

– Și Wright? Să îl las, pur și simplu, să putrezească în închisoare, pentru că m-a ajutat să evadez? A avut încredere în mine.

Șuieratul discret al aburului îi acoperi ultimele cuvinte în timp ce timonierul porni motorul. Domnișoara Dingleby vorbi:

– Gunther, dragul meu. Cred că oaspeții noștri au nevoie de un moment de intimitate.

– Stefanie, spuse blând Gunther.

Ea vorbi în germană:

– Gunther, nătângule. Îl iubesc.

Domnișoara Dingleby îl apucă ferm de braț pe Gunther și îl conduse afară din timonerie. Când ușa se închise, Stefanie își puse palmele pe pieptul lui Hatherfield și îl privi cu ochii ei albaștri, reali.

– Te rog! De dragul a ceea ce am împărtășit. Pentru copilul nostru, Hatherfield.

El o privi confuz, incapabil să vorbească. Tentația se legăna înaintea lui, promițătoare. Un rai pe care el nu avea cum să îl merite.

– Știu ce simți. Onoarea aceea a ta, inima ta britanică loială și deloc practică. Dar timpul tău aici s-a scurs. O vom lua de la capăt. Oamenii mei te vor trata așa cum meriți, Hatherfield. Vei fi un prinț, vei fi dragostea mea, iubirea mea, soțul meu. Acum, lacrimi curgeau din colțurile ochilor ei, rănind inima lui. Nu ne lăsa singuri. Nici măcar să nu te gândești la asta.

Gâtul lui se încordă.

– Nu veți fi singuri.

– Mereu sunt singură când nu ești lângă mine.

El ridică mâna și îi mângâie obrazul.

– Vei sta cu mine. Mă vei lăsa să te iubesc. Stefanie închise ochii și se lăsă pe mâna lui, iar linia impecabilă a obrazului ei se potrivea în palma sa asemenea celei mai moi piersici.

Hatherfield se aplecă și o sărută.

– Îți voi construi un tron lângă soare, spuse el.

Hatherfield așteptă până când ea adormi, ghemuită pe bancheta din timonerie, în timp ce timonierul manevra barca printre vârtejuri, spre Solent.

– Stai să guști prima gură de hefeweitzen, Hatherfield, murmură ea. Îți va schimba viața.

– Știu că mi-o va schimba atunci, spuse el, netezindu-i părul de pe frunte.

Ochii ei se închiseră ușor.

– O! Copilul mișcă. Micuțului pare să îi placă să se agite în timp ce eu încerc să... să mă odihnesc...

El își puse mâna peste cămașa ei, chiar deasupra beteliei pantalonilor. Umflătura rotundă era cam de mărimea degetelor lui depărtate, fermă și netedă.

Un zâmbet se aşternu pe buzele lui Stefanie.

– Vei fi un... tată minunat...

„Tată."

El stătu pe vine lângă ea încă un minut sau două, în timp ce respirația ei căpătă un ritm calm. Copilul părea să se fi liniștit sau poate era prea mic pentru a fi simțit din afară. Fiul lui. Fiica lui.

Se aplecă și sărută proeminența delicată a burții lui Stefanie și, în clipa în care luă mâna de pe ea, îl simți: un pâlpâit, asemenea fâlfâitului aripilor unui fluture.

Își puse din nou buzele pe pânza albă.

– Te voi veghea, șopti el. Nu vei fi niciodată singură.

Fără o altă privire, se ridică și ieși din timonerie.

Îi găsi pe Gunther și pe domnișoara Dingleby lângă proră. Gunther stătea cu brațele încrucișate, iar chipul îi era serios în lumina lunii. Pe măsură ce Hatherfield se apropie, Gunther puse o mână puternică pe balustradă și își încleștă degetele.

– Putem face ceva ca să scăpăm de ticălosul ăsta britanic criminal? o întrebă el pe domnișoara Dingleby, în germană.

– Nu va fi nevoie, spuse Hatherfield. Întinse mâna. Ai grijă de amândoi, Hassendorf, altfel te voi bântui pentru restul zilelor tale mizerabile.

Gunther avu bunul-simț să roșească. Scutură o dată mâna lui Hatherfield și o lăsă să cadă.

Hatherfield se întoarse spre domnișoara Dingleby. Ea îl privea cu atenție, de parcă ar fi fost o specie nedescoperită de animal, pe care nu știa cum să-l categorisească.

– Transmite-i mulțumirile mele ducelui de Olympia, spuse el.

Ea își înclină capul.

– Așa voi face. El se întoarse, se opri, apoi privi peste umăr. Și mult noroc cu rana.

– Lord Hatherfield...

El plonjă elegant în apă.

Gardianul se albi la față când Hatherfield se apropie tacticos de propria celulă.

– Nu ai văzut nimic, spuse Hatherfield.

Înăuntru, preotul închisorii stătea pe scaun lângă masă, alături de o sticlă de coniac franțuzesc, iar Wright aluneca neîndemânatic pe aparatul de vâslit. Ridică privirea când intră Hatherfield.

– Nu pot să-i dau de cap mașinăriei ăsteia, spuse el.

Hatherfield aruncă pălăria pe masă.

– Totul stă în ritm, bătrâne. Păstrează-o, dacă vrei. Părinte?

Wright se ridică.

– Eu l-am chemat. M-am gândit că poate ai vrea să te folosești de acea permisiune specială înainte de ziua de mâine. Am avut ceva experiență și eu cu viața unui copil nelegitim.

Hatherfield își descheie haina. De data aceasta, acceptă durerea imensă ce îi apăsa pe piept ca o nicovală.

– Nu va fi nevoie. Pentru nici unul dintre noi. S-a întors în Germania, e pe mâini bune. Dar poate că...

Privi spre preot.

– Domnule?

– Poate aveți la îndemână un verset dintr-acelea menite să înveselească un flăcău atunci când este puțin demoralizat.

Wright îi înapoie haina, iar Hatherfield își încheie lent nasturii, concentrându-se asupra fiecărui nasture sclipitor aflat sub propriile degete.

Preotul își drese glasul.

– Vă referiți la un psalm, domnule?

– Un psalm. Exact. Îl privi pe Wright. Ai vreo preferință, domnule Wright?

Wright își îndreptă gulerul și își scutură reverele.

– Mă tem că nu întrebi omul potrivit. Cel cu ciobanul și cu valea morții și câte și mai câte?

– O, da. Acela. Mama obișnuia să mi-l citească în copilăria mea impresionabilă. Este alinare în el, chiar și pentru tine.

Cei trei bărbați adoptară pozițiile și atitudinile potrivite, pe scaun și pe pat, în timp ce glasul jos al preotului murmură cel de-al treilea psalm deasupra capetelor lor plecate, în întunericul cald de august.

Capitolul 30

În primul său an la Eton, marchizul de Hatherfield fusese chemat în biroul directorului pentru infracțiunea impardonabilă de a fi tuns

pe blana bine îngrijită a pudelului soției directorului o anumită reprezentație fizică vulgară.

De fapt, el nu comisese infracțiunea în cauză – el nutrea afecțiune pentru câini, chiar și pentru cei decorativi –, dar singurul cod de nezdruncinat de la Eton era că nu pârai alt băiat. Așadar, stătuse acolo, un flăcău zvelt împotriva unui grup de adulți scandalizați cu mustăți cenușii, așteptându-și sentința cu mâinile încrucișate la spate. El nu fusese niciodată în viața lui atât de speriat. Și, după ce primise sentința, după ce își îndurase cele douăzeci și cinci de lovituri de băț fără să scoată vreun sunet și după ce pielea abuzată i se vindecase în sfârșit, înțelesese că cea mai rea parte din toată situația fusese anticipația. Să știi că urmează un rău iminent.

Dorința de a se termina acel rău.

Amuzant că se gândea la acea zi îndepărtată de la Eton în timp ce stătea în înăbușitoarea sală de judecată în miezul zilei, cu mâinile pe balustradă, sudoarea prelingându-se pe spatele lui, așteptând recitarea monotonă a procedurii oficiale. El fusese nevinovat și atunci, dar nu contase. Nici măcar în sinea lui. O crimă fusese comisă, și cineva trebuia să plătească. Vinovatul trebuia ales din rândul oamenilor. Și poate că era adevărat că, suferind de dragul altcuiva, câștigi o oarecare iertare a propriilor păcate, nenumărate și nepedepsite. Descoperi o frântură din firea ta mai bună, din persoana care ai fi putut fi dacă un lucru sau altul nu ar fi mers prost sau dacă ai fi ales o altă cale la intersecțiile vieții.

Hatherfield privi buzele judecătorului mișcându-se, îi privi obrajii dolofani legănându-se înainte și înapoi, mustățile sure tremurând la cele mai mărunte adieri, iar el gândi: „Te iubesc, fărâmă de umanitate. Relicvă vie a acestei lumi pe care o părăsesc. Îți iubesc mustățile și obrajii. Iubesc fiecare celulă neagră din scaunul din lemn pe care stai și sala aceasta, inconfundabil britanică, cu coloanele, tencuiala și alegoriile ei. Iubesc soarele care arde astăzi ca un cărbune alb pe cerul albastru britanic, iubesc fiecare piatră și canal de scurgere de pe strada londoneză de afară. Iubesc pălăria pe care o poartă una dintre domnișoare, cu pana lungă și stupidă de struț tremurând de teamă.

Îmi iubesc prințesa.

Îmi iubesc copilul."

Simți cum îl înțeapă ochii la acele ultime gânduri, așa că își coborî privirea spre masa apărării, unde domnul Fairchurch scria frenetic

lângă scaunul gol al lui Stefanie. „Unde naiba este copistul meu?" întrebase el în acea dimineață, în timpul întâlnirii lor, iar Hatherfield ridicase din umeri și spusese că nu avea nici cea mai vagă idee.

Fairchurch îi vorbise întruna despre recursuri și precedente, iar Hatherfield nu fusese foarte atent. Care era rostul? Rezultatul urma să fie același: el avea să fie spânzurat.

Să termine odată cu asta.

Domnul Duckworth se ridică de pe scaun și își îndreptă lavaliera, pregătindu-se să informeze sala ce ticălos lipsit de suflet era Hatherfield, criminalul depravat al propriei mame vitrege inocente, care dorise tot ce era mai bun pentru el, să îl vadă căsătorit cu o minunată tânără cu o moștenire de două sute de mii de lire sterline foarte utile. Și așa mai departe. Hatherfield își luă cea mai serioasă expresie și permise propriilor ochi să îi cerceteze pe cei prezenți.

Tatăl lui era absent, desigur. Ducele de Southam, copleșit de durere din cauza morții soției și de dezgust la adresa fiului său, apăruse la tribunalul Old Bailey doar pentru a depune mărturie împotriva lui. Dar Sir John era prezent, cu ochii mai roșii decât cu o seară înainte, iar hainele îi erau neobișnuit de mototolite. În mod evident, își regândise jurământul de a nu mai vedea niciodată interiorul unei săli britanice de judecată.

Sora lui, Eleanor, și soțul ei, Robert. Strălucitul Robert, deja ministru adjunct. Erau așteptate lucruri mărețe de la tânărul Lord Chesterton, iar el avea un aer corespunzător. Obrajii deja i se umpluseră de începuturile unor favoriți plini de ambiție; fruntea deja îi căpătase câteva riduri de înțelepciune. „Ei bine, mult noroc, Robert! Dă-i gata în Camera Lorzilor! Fă-o pe Eleanor fericită pentru mine. Licărul acela luminos care apare în ochii ei când te vede – nu-l lăsa să se stingă."

Lângă Robert stătea domnul Nathaniel Wright, de nepătruns ca întotdeauna, îmbrăcat impecabil. Wright, acum. Nu aveai cum să îți dai seama unde avea să sfârșească. Poate dacă...

Un foșnet se auzi printre bănci.

Domnul Duckworth aruncă o privire acuzatoare spre ușă, își împinse ochelarii pe nas și continuă:

– Natura violentă a atacului, de asemenea...

Hatherfield ridică privirea spre tavanul mânjit de funingine. Cuvintele îi bâzâiau în urechi. Voia să se termine totul. Voia să se întoarcă în celula sa și să își termine scrisoarea pentru Stefanie. Voia

să mai mediteze puțin, să stea și să bea mai mult din acel coniac franțuzesc excelent cu preotul – un flăcău strașnic acel preot, după cum se dovedise – și să se asigure că afacerile lui rămâneau în perfectă ordine. Voia să...

Judecătorul lovi cu ciocănelul în lemn.

– Măi să fie, domnule Fairchurch. Acela este copistul dumitale care lipsea?

Hatherfield întoarse degrabă capul spre ușă, unde se iscase freamătul, și, ca prin magie, mulțimea se despărți de-o parte și de alta pentru a dezvălui o femeie cu părul castaniu, purtând o minunată rochie de bal argintie.

Tăcere profundă preț de o secundă, apoi în întreaga sală se lăsă haosul.

Hatherfield nu putea auzi bubuitul frenetic al ciocănelului judecătorului, putea doar să îl simtă în propriile oase, precum răpăitul distant al unor tobe, în timp ce Stefanie mergea... nu, înainta cu pași mari... nu, își continua procesiunea regală spre masa apărării.

– Nu! strigă el. Nu! Fără îndoială, acesta nu este copistul domnului Fairchurch! Nu am văzut-o niciodată în viața mea pe această femeie!

Pentru Dumnezeu, Stefanie zâmbea.

Ea se întoarse, iar silueta ei, cu acea mică proeminență, îl făcu să se simtă amețit.

Așa ceva era imposibil. Era *imposibil.*

Bang bang bang se auzi ciocănelul.

Stefanie se apropie de masă. Domnul Fairchurch, uimit, se ridică și trase scaunul pentru ea. În vremuri de criză, bărbații britanici reveneau întotdeauna la vechile obiceiuri.

Buzele ei se mișcară: *Mulțumesc.* Stefanie se așeză pe scaun și privi cu seninătate înainte. Judecătorul continuă să bată cu ciocănelul în lemn.

– Ai stârnit dezordine, domnule Thomas! VOI AVEA ORDINE AICI!

Sunetul începu să se stingă într-o expectativă încântată. Hatherfield își încleștă mâinile pe balustradă, de parcă ar fi putut să o rupă cu mâinile goale.

– Domnule Thomas! tună judecătorul. Ridică-te și explică-te, altfel te voi acuza de sfidarea Curții! Dacă nu o fac deja!

Câțiva stropi pătimași de scuipat îi zburară din gură.

Chiar și însărcinată, Stefanie era tot o prințesă, iar Hatherfield nu fu niciodată mai mândru de ea decât atunci când se ridică înaintea judecătorului cu cea mai grațioasă mișcare la care fusese el vreodată martor. Un zâmbet apăru pe buzele ei.

- Numele meu este Stefanie Victoria Augusta, prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, spuse ea, și sunt domnița care a dansat cu Lord Hatherfield în noaptea de douăzeci și unu februarie a acestui an. Am ales să port exact aceeași rochie de atunci în această sală de judecată pentru a-mi susține mărturia. Și pot asigura juriul că, deși e adevărat că Excelența Sa a fost ocupată în cel mai plăcut și mai sincer mod în bibliotecă în acea seară, deschizătorul argintiu pentru scrisori a rămas pe birou când a părăsit încăperea.

Domnul Fairchurch scoase un sunet sugrumat și căzu la podea.

- Dumnezeule mare! spuse Sir John, care nu vorbise niciodată neîntrebat într-o sală de judecată.

Un icnet veni din direcția domnișoarelor, apoi încă unul, urmat de câteva leșinuri. Eleanor sări în picioare.

- Este adevărat! Este aceeași rochie. Aceeași domniță, pot să bag mâna în foc!

Bang bang bang se auzi ciocănelul.

- Doamnă! Domnule Thomas! Acest lucru este complet neregulamentar. Procesul s-a încheiat deja. Această Curte nu are nici timpul, nici procedurile necesare pentru a asculta mărturii suplimentare de la o persoană care este evident nebună...

- Nu sunt nebună. Sunt o prințesă. Hatherfield!

Toate capetele se întoarseră în direcția lui. Stefanie îl privi triumfător, zâmbind victorioasă, ochii albaștri luminându-i chipul frumos.

El își drese glasul.

- Domnul judecător are dreptate. Această domniță este nebună.

Stefanie scoase un icnet scandalizat, înghițit imediat de răgetul mulțimii și de ciocănelul judecătorului.

Hatherfield ridică mâna, iar sala încremeni. Îi aruncă o privire lui Nathaniel Wright.

- Domnița este, totuși, prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof și propun cuviincios să fie scoasă imediat din sala de judecată, pentru propria protecție, cu respectul care i se cuvine.

Wright se ridică elegant în picioare și porni spre masa apărării.

Bang bang bang!

– Eu sunt cel care dă ordine în această sală de judecată, spuse judecătorul, purpuriu la față, ținându-și peruca cu o mână și ciocănelul cu cealaltă. Această domniță va fi scoasă imediat din sală pentru propria protecție și... Ei, drăcie!

Domnul Wright se întinse spre brațul lui Stefanie.

– Voi fi ascultată! spuse Stefanie.

– Sfidați Curtea, doamnă!

– Sunt prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof și cer ca acest bărbat să fie eliberat...

– Sunteți nebună!

Domnul Wright își încrucișă brațele. Hatherfield oftă.

– Măi să fie, nu poate un om să fie condamnat la moarte fără ca balamucul să se dezlănțuie?

Moment în care o voce stridentă acoperi haosul dintre bănci.

– Domnule! Înălțimea Voastră!

Hatherfield își aruncă mâinile în aer.

Judecătorul era în picioare, lovind de zor cu ciocănelul în lemn.

– Liniște! Liniște! Ce naiba mai este acum? Acesta este un *tribunal* britanic! Purtați-vă corespunzător!

Unul câte unul, martorii își reluară locurile, plini de remușcări.

– Acum. Judecătorul privi încruntat spre Stefanie. Dumneata, tânără domniță. Tinere domn. Oricine naiba ai fi.

– Sunt prințesa de...

– Ești în afara ordinii de zi. Te vei retrage...

– Domnule! Înălțimea Voastră!

Vocea stridentă se auzi din nou, mai tare și mai clar. Martorii se întoarseră spre culoar.

– Și tu cine naiba ești? întrebă judecătorul.

– Măi să fie, domnule Turner! exclamă Stefanie.

Sir John, care petrecuse ultimele câteva minute holbându-se la capul lui Stefanie cu o expresie uimită și șocată, își întoarse capul sur spre centrul agitației.

– Ce înseamnă asta? Domnul Turner al *meu*? Întrerupând dezbaterile dintr-o *sală de judecată*? Glasul îi deveni din ce în ce mai furios. Explică-te, domnule Turner!

Domnul Turner își flutură brațul scheletic.

– Noutăți, domnule! Cele mai grave noutăți posibile!

– Atunci, ar fi bine să aibă legătură cu cazul curent!

Turner porni în fugă spre Sir John, haina neagră legănându-se în jurul său.

– O, are legatură, domnule! Mesajul a sosit după ce ați plecat, domnule, și nu am avut nici o trăsură la îndemână, astfel că mi-am asumat...

Bang bang!

– Liniște! Adu mesajul dumitale la mine, domnule Turner.

Judecătorul întinse mâna. Domnul Turner înaintă și îi întinse judecătorului hârtia de parcă ar fi fost vreo bombă. Judecătorul o smulse din mâna lui și o despături.

O tăcere apăsătoare se așternu peste cei prezenți, în timp ce câteva sute de oameni își ținură răsuflarea. Cineva își înăbuși un strănut în ultima secundă, iar sunetul ricoșă din pereți asemenea unui foc de armă.

Judecătorul îl privi pe Hatherfield peste marginea ochelarilor.

– Excelență, trebuie să vă rog să rămâneți calm! Vă informez cu regret că tatăl dumneavoastră, ducele de Southam, a decedat la ora zece azi-dimineață, ca urmare a unei răni autoprovocate.

Cuvintele îl izbiră pe Hatherfield cu o forță atât de bruscă, încât la început nu înțelese ce îl lovise și cât de tare. Simți lovitura de la distanță. Se văzu pe sine tresărind. Se gândi: „La naiba, ce lovitură urâtă, un adevărat șoc, mă întreb cum de rezistă".

– Jamie! strigă Stefanie de la o distanță și mai mare, aproape din afara razei lui auditive.

– Poftim? spuse cineva. El însuși, aparent.

Judecătorul își scoase ochelarii.

– Dumneavoastră sunteți acum ducele de Southam. Totuși...

Domnul Fairchurch, care între timp își reluase locul și își venise în fire, se ridică instantaneu.

– Apărarea cere ca acest caz să fie respins în totalitate, depășind jurisdicția acestui tribunal. Al nouălea duce de Southam, ca un pair ereditar, trebuie și va fi judecat în Camera Lorzilor.

Domnul Duckworth, pentru a nu se lăsa mai prejos, sări la rândul său din scaun.

– Eruditul meu coleg se înșală atât în privința principiului, cât și a practicii. Crima a fost comisă când acuzatul deținea simplul titlu de curtoazie de marchiz de Hatherfield și a fost, așadar, judecat corespunzător. În plus...

Judecătorul se ridică.

– Situația asta s-a prelungit suficient. Prințese, sinucideri, haos în sala mea de judecată. Curtea se retrage până mâine-dimineață. Fiecare parte implicată va pregăti un rezumat, prezentându-și cazul și menționând legea aplicabilă, care va fi trimis în biroul meu până la ora șase în această seară. Între timp, mă aștept ca fiecare membru al acestei Curți și publicul să se comporte cu cea mai mare decență și nu va mai exista absolut nici o întrerupere a dezbaterii. S-a înțeles?

O tăcere supusă îi întâmpină cuvintele.

Apoi o voce feminină fermă se înălță din spatele sălii:

– Nu tocmai.

O siluetă măruntă, acoperită de un văl negru, păși la vedere.

Hatherfield – proaspăt devenit al nouălea duce de Southam – își puse capul în mâini și își dori să fi fost înapoi la Eton.

Stefanie se holbă la silueta măruntă a lui Lady Charlotte Harlowe în timp ce își croia drum printre băncile pline de oameni uimiți, înaintând spre judecător. Foșnetul rochiei sale, clinchetul pantofilor pe podeaua din marmură se extinseră cu o forță nefirească, acoperind fiecare ungher și părticică din sală.

Se opri brusc lângă mesele completelor de judecată, mâneca ei neagră ajungând la numai vreo treizeci de centimetri de a lui Stefanie, și își ridică vălul peste borul pălăriei.

– Îmi permiteți să mă adresez Curții? întrebă ea.

Mustățile judecătorului zvâcniră resemnate.

– Presupun că încă una nu ne va ucide, în acest punct. Vă rog, Excelență. Dar, pentru Dumnezeu, fiți succintă!

– Înțeleg că juriul și Curtea au fost informați de tragicul eveniment petrecut în această dimineață în Belgrave Square, în casa ducelui de Southam. Vorbi fără să privească spre Stefanie sau spre Hatherfield, care era palid și împietrit în boxă, ci se uită direct spre judecător.

– În urmă cu doar câteva minute, spuse judecătorul sec. Continuați, vă rog!

Charlotte ridică mâna dintre faldurile rochiei și îi întinse judecătorului o mică bucată de hârtie.

– Am aici semnată confesiunea celui de-al optulea duce de Southam privind uciderea soției sale Maria, în noaptea de douăzeci și unu februarie.

Cei prezenți în sală, deja paralizați de agitația dimineții, rămaseră privind în gol.

Stefanie sări în picioare.

– O confesiune! Dar de ce...

Lady Charlotte continuă pe un ton lipsit de inflexiuni:

– Dacă mai este nevoie de mărturii suplimentare pentru a asigura eliberarea celui de-al nouălea duce de Southam, mă ofer ca martor. În seara în cauză, după ce am părăsit biblioteca în care se aflau cel care pe-atunci era Lord Hatherfield și companionul său, am mers să o caut pe ducesă și să îi explic ceea ce am văzut. Ea mi-a spus că se va retrage în budoarul dumneaei și că ar trebui să îl caut pe Lord Hatherfield și să îl aduc la ea pentru o întâlnire privată. Am plecat să îl caut, continuă ea. Sala de bal devenea aglomerată, și, după ce l-am căutat o vreme, am renunțat și m-am întors la etaj ca să îi spun ducesei, și atunci l-am văzut pe Hatherfield pe coridor. El își căuta partenera, și a refuzat categoric să mă însoțească în budoarul ducesei, astfel că am pornit spre camera ei, iar când m-am apropiat, am auzit... Se opri, parcă pentru a-și trage sufletul. Am auzit niște sunete stranii. Am crezut că ducesa se îneca. Am mers să bat la ușă, și a ieșit ducele. Își ștergea mâinile cu un prosop din pânză. Am văzut o pată pe cămașa sa, iar mai târziu mi-am dat seama că era sânge. Mi-a spus să nu intru, pentru că ducesa nu era în toane bune. Am plecat. Apoi, o oră mai târziu, a fost dată alarma.

– Pentru Dumnezeu, spuse Hatherfield.

– Doamnă, zise judecătorul pe un ton jos și șocat, sunteți conștientă de ceea ce spuneți? Că ați comis sperjur?

Ea îl privi.

– Nu este adevărat. Am răspuns întocmai la fiecare întrebare.

– Dar nu ați spus adevărul complet, spuse el. Și rămâne întrebarea motivului crimei.

Lady Charlotte își plecă ușor capul.

– Nu am idee de ce a ucis-o. Presupun că a avut un moment de nebunie. Ducesa îmi era tare dragă și era amabilă cu mine. Probabil am refuzat o vreme să cred ceea ce văzusem, să accept adevărul – că un bărbat pe care îl admiram atât de mult a putut comite o asemenea faptă –, iar când am acceptat, Excelența Sa fusese deja întemnițat și... Ridică din nou privirea și continuă: Am greșit. Sper că prezența mea aici va plăti pentru orice suferință a cauzat omisiunea mea. Și îmi prezint cea mai sinceră... mai cordială dorință...

Se întoarse spre Hatherfield.

Stefanie nu îi putea vedea expresia, dar mâinile îi erau încordate pe lângă corp, ascunse în faldurile rochiei. Pe chipul lui Hatherfield se citea compasiunea.

– Pentru fericirea ta, continuă ea şoptit.

– Şi eu pentru a ta, spuse discret Hatherfield.

Sala de judecată aştepta mai mult. Chiar şi domnişoarele din partea din spate a sălii se abţineau să leşine, căci nu voiau să rateze nici măcar o secundă. Stefanie privea uimită maxilarul lui Lady Charlotte, care era încordat sub pielea palidă. Mâna i se mişca agitată pe lângă corp.

Fără vreun avertisment, Hatherfield se puse în mişcare. Sări peste balustradă şi se aruncă asupra ei cu un muget furios.

– Nu, nu o răni! ţipă Stefanie.

Se prăbuşiră împreună pe podea, într-o învălmăşeală de membre îmbrăcate în negru, şi abia când focul de armă străpunse tavanul, provocând o ploaie de tencuială peste martorii îngroziţi, Stefanie observă ceea ce Hatherfield remarcase din poziţia în care se afla.

Un mic pistol argintiu, ascuns în mâna dreaptă a domniţei, îngropat în faldurile rochiei îndoliate.

Epilog

August 1890
Paris

Personalul hotelului Crillon trecea printr-un moment neplăcut.

– În fiecare zi se întâmplă la fel! exclamă servitoarea Yvette. Nu ies din cameră până la amiază.

– Și tava cu micul dejun! Să fie lăsată la ușă, să nu îi deranjăm! Pierre, chelnerul responsabil de room-service, scutură indignat din cap. Brioșele, ciocolata vor fi reci ca gheața!

Servitoarea își propti pantofii negri, lustruiți, pe un scaun și sorbi din cafea.

– Deci, la amiază, *monsieur* Henri îmi spune că au plecat. Mă grăbesc, încep curățenia, apoi *bum!* Ușa se deschide, ei se țin de mână, ducele își cere scuze și mă roagă să revin mai târziu. Mai târziu! Când mai târziu, vă întreb? Când pleacă la cină?

Marie-Rose, menajera-șefă, se așeză la masă cu cafeaua, zâmbind înțelept.

– Ducele și ducesa sunt în luna de miere. I-ați văzut când au sosit, în urmă cu patru zile? El a trecut-o în brațe peste prag, asemenea unui prinț dintr-un basm. Și sunt atât de îndrăgostiți. Este firesc să nu se mai sature unul de celălalt.

Micuța Marguerite, recent sosită din provincie, interveni nerăbdătoare:

– Iar chipeșul duce nu îți dă zece franci de fiecare dată când te roagă să pleci? În curând îți vei putea cumpăra propriul hotel, Yvette.

– Este scandalos, pufni Yvette. Ducesa este deja însărcinată. El ar trebui să își controleze dorințele carnale. Burta ei este atât de mare, nu știu ce vede la ea.

– Ah, nu știi ce efect are asupra unui bărbat să o vadă pe femeia pe care o iubește înflorind cu copilul lui în pântece, spuse René, chelnerul responsabil de sufragerie, cu mustața lui neagră și alungită și ochii sclipitori. Gesticulă pentru a-și susține punctul de vedere și își

sărută degetele. Iar ducesa nici măcar nu are burta atât de mare încă, este ca un pepene dulce din grădină. Înflorește ca un trandafir.

Clopoțelul de la room-service sună. Pierre se ridică oftând resemnat și părăsi încăperea.

– O, Yvette vrea doar ca ducele cel chipeș să se uite la ea, nu la soția lui, spuse Marie-Rose.

Marguerite oftă.

– O, ce n-aș da pentru un sărut de-al ducelui.

– Yvette vrea mai mult decât un sărut de la el, crede-mă, spuse Marie-Rose râzând.

Yvette își lăsă capul pe spate.

– Ei bine, și de ce nu? El ar trebui să știe cum este să ai o franțuzoaică zveltă în pat, în loc de iapa lui britanică și grasă.

Marie-Rose se aplecă înainte.

– Ducesa nu este deloc așa. Am auzit că este prințesă. O prințesă adevărată din Germania! Și este atât de frumoasă, cu părul roșcat și ochii aceia albaștri, sclipitori...

Yvette se ridică și plesni din prosop.

– Prințesă sau nu, o vacă anglo-saxonă ca ea este norocoasă să aibă un asemenea bărbat. Are părul atât de scurt, încât de-abia și-l poate prinde la spate. Iar pe el, dacă îl prind o dată singur...

Marie-Rose râse din nou.

– Ei bine, asta nu se va întâmpla, Yvette, nici dacă stai lipită de ușă ca o umbră. Și știi de ce?

Yvette întoarse capul.

– Oo! De ce?

Marguerite se foi pe scaunul ei. Pierre băgă capul pe ușă și flutură un bilețel.

– Pentru apartamentul matrimonial, o sticlă cu șampanie și un bol cu zmeură. Zmeură! *Sacré bleu!*

Marie-Rose își întoarse privirea înțeleaptă spre mica Marguerite și o trase ușor de bărbie.

– Pentru că, draga mea, sunt îndrăgostiți.

Cel de-al nouălea duce de Southam, după o îndelungată chibzuință, așeză ultima zmeură în scobitura dintre sânii celei de-a noua ducese de Southam și puse bolul deoparte.

– Nu te mișca, zise el.

Soția lui chicoti, iar fructele de pe sfârcurile ei se rostogoliră.

– Uite ce ai făcut! Scutură din cap și așeză fructele la loc cu o grijă desăvârșită. Gata. Perfect. Ah, uită-te la tine. Ești cel mai apetisant desert pe care l-am văzut vreodată.

– Dar nici măcar nu am luat cina încă.

– Nu te mișca!

Stefanie își reprimă râsetul și adoptă o expresie serioasă, iar mâinile și picioarele îi încremeniră. Dar ochii îi erau mari și blânzi în timp ce îl priveau pe el de parcă ar fi fost cina ei, festinul ei, iar ea postise săptămâni întregi.

Lucru care nu se întâmplase. Nici măcar câteva ore.

El se aplecă vesel deasupra primului fruct, cel din scobitura gâtului ei.

– Ah! Mă gâdili!

– Nu te mișca, iubito. Asta este o treabă delicată. Luă zmeura cu gura și o gustă, fructul dulce și sărata Stefanie. Exact ceea ce poftea el.

El își croi un drum de sărutări spre următoarele trei fructe, aliniate într-o linie orizontală impecabilă: sân, decolteu, sân. Începu din stânga și porni apoi spre dreapta, ghiftuindu-se cu voluptuozitatea ei, cu pielea ei brăzdată de vene albastre sub gura lui.

Soția sa scoase un sunet jos, gutural, și își strecură mâinile în părul lui.

– Nu ar trebui să vreau din nou, spuse ea. De-abia ne-am oprit azi. Cred că servitoarea a fost indignată când ne-am întors în după-amiaza aceasta.

– Ce ar trebui să facă un bărbat când soția lui îi aruncă o privire în mijlocul grădinilor Tuileries?

– Ți-am aruncat o privire?

– Neîndoielnic. Iar rochia aceea pe care o purtai, cu dantelă pe sâni, amintindu-mi de cum arătai când am făcut dragoste cu tine azi-dimineață pe când purtai noul neglijeu parizian... Oricum, ți-am spus acum mult timp că...

– Nu te poți sătura.

– Mmm. Nu poți spune că nu ai fost avertizată. Îi linse sfârcul, asigurându-se că șterge orice urmă lăsată de zmeură, apoi i-l supse cu mișcări îndelungi, până când ea își arcui spatele, iar un fruct se rostogoli de pe vârful burții ei.

– Nu ți-am spus să nu te miști? murmură el. Noaptea este scurtă, iar eu am multe zmeure de cules.

Stefanie îl prinse de umeri și îl împinse pe spate, făcând fructele să se rostogolească în pat.

– La naiba cu zmeura asta afurisită! spuse ea, lăsându-se ușor peste trupul magnific al soțului ei.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinși în pat, hrănindu-se reciproc din cina adusă de un chelner destul de grosolan, Stefanie puse deoparte bucata pe care o rupsese din bagheta franțuzească și se sprijini pe pieptul soțului ei.

El luă pâinea și i-o înapoie.

– Trebuie să îți păstrezi energia, spuse el, mișcând din sprâncene.

– Fii serios pentru o clipă, îi ceru ea, atingându-i bărbia. Știu că am fost de acord să nu vorbim despre asta până după mica noastră vacanță...

– Corect. Prea multă seriozitate pentru o ocazie atât de veselă.

– Dar, din moment ce se pare că avem probleme și să părăsim acest pat...

– Prostii! Complet neadevărat. Nu a trecut nici jumătate de oră de când am mers până la ușă să iau tava cu mâncare.

Stefanie luă perna și îl lovi cu ea, apoi se ghemui lângă el.

– Dar ar trebui să vorbim despre asta, să știi. Trebuie să îți spun ceva.

– Ce anume?

– În noaptea crimei, ducele a venit în bibliotecă și a vorbit cu mine, iar eu i-am spus... Nu îmi amintesc exact care mi-au fost cuvintele, eram foarte furioasă. Dar i-am spus ceva despre ce a făcut mama ta vitregă. Și cred... știu că din acest motiv a făcut-o. Ca să te răzbune.

– Sau să o pedepsească pe ea pentru infidelitate.

Stefanie se ridică în capul oaselor.

– Nu pari surprins.

El privea spre tavan.

– Presupun că am pus lucrurile cap la cap. Poate că am știut adevărul tot timpul, ca Charlotte, dar am refuzat să îl accept. Că tata ar fi putut-o ucide, că aproape ar permite să fiu spânzurat pentru crimă. Nu știu. Nu cred că îl voi înțelege vreodată. A fost întotdeauna o brută egoistă. Un laș care nu a avut niciodată curajul de a-și înfrunta propriile defecte. Nu cred că am primit vreo vorbă bună de la el, și totuși cred că m-a iubit, în felul său. Doar că s-a iubit pe sine mai mult. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar, în cele din urmă, nu a mai putut

să o facă. Nu a putut permite să fiu spânzurat pentru fapta lui. Presupun că acest lucru înseamnă ceva.

– Tu vei fi un tată mult mai bun.

– Dumnezeule, aşa sper. Cu tine lângă mine, arătându-mi calea.

Ea zâmbi şi îl mângâie pe obraz.

– Va trebui să decidem unde vom locui. Dacă poţi suporta să păstrezi casa din Belgrave Square, după tot ce s-a întâmplat acolo...

– Putem locui oriunde vrei tu, iubito. Ridică mâna şi îşi plimbă degetele prin părul ei. Tu eşti ca soarele, eclipsezi toate amintirile urâte.

Se poate ca ea să fi clipit o dată sau de două înainte de a-i răspunde. Când o făcu, se poate ca glasul să îi fi sunat uşor iritat:

– Vreau doar să ştii că nu mă deranjează. Nu am nevoie de lux dacă tu nu îl vrei. Belgrave Square sau un apartament deasupra casei de pe râu, nu îmi pasă. Voi fi fericită oriunde am fi.

El o mângâie pe obraz.

– Ştiu asta, spiriduşul meu. Unul dintre nenumăratele motive pentru care te iubesc. Dar ai citit telegrama care a sosit de la domnul Wright în această dimineaţă. Despre marele succes al vânzării caselor din cartierul Southam. În curând, vom avea suficient capital cât să o luăm complet de la capăt. Exact la timp pentru un flăcău care are de întreţinut o familie în creştere.

– Mmm. Stefanie se ghemui din nou lângă el şi îşi puse braţul pe pieptul lui musculos. Ceea ce îmi aminteşte de alt lucru.

– Da? De ce anume?

– Am tot vrut să te întreb... Înghiţi în sec. Jamie, ştiu că ai un titlu important, că acum eşti unul dintre cei mai importanţi bărbaţi din Anglia, iar copilul... copiii noştri...

El îi mângâia braţul dezgolit.

– Continuă, iubito! Spune-mi ce îţi doreşti.

– Ştiu că micuţii noştri vor fi britanici, că moştenirea şi destinul lor este acolo, dar vreau... mi-ar plăcea... ca măcar acest copil, primul nostru copil...

El aştepta răbdător.

– Te-ar deranja foarte mult dacă aş vrea să îl nasc în Germania? Cu surorile mele aproape? Ştiu că viitorul duce ar trebui să vină pe lume în patul ducal şi tot tacâmul, dar...

Ducele izbucni în râs.

– Asta este tot? Pentru Dumnezeu, Stefanie. Poți naște copilul oriunde vrei, atâta vreme cât vor exista cel puțin vreo doisprezece doctori disponibili în orice moment. Tot ce vreau, tot ce mă interesează cu adevărat și lucrul pentru care mă rog... Glasul îi deveni blând. Se întoarse pe o parte și o cuprinse în brațe. Stefanie, când un om ajunge pe punctul de a pierde totul, când este pregătit să moară, înțelege ceea ce este cu adevărat important. Și tot ce îmi doresc este ca tu să naști în siguranță, să am o soție și un copil sănătoși. Tu, copilul nostru, voi sunteți tot pentru mine pe această lume. Voi sunteți tot ce contează. Dacă tu vrei să urci pe muntele Kilimanjaro și să naști copilul acolo, eu însumi voi căra pătuțul.

– Vai, sună minunat! Ce idee splendidă! Gândește-te ce priveliște am avea!

– Doar că pe Kilimanjaro nu există doctori, așa că îmi închipui că va trebui să ne înfrânăm imaginația și să rămânem la nivelul mării.

Ridică din umeri cu părere de rău și își coborî gura peste a ei.

Un bubuit zdruncină ușa.

Ducele de Southam, care începuse să își sărute pătimaș soția, ridică grăbit capul și strigă:

– Altă dată!

Stefanie își împreună mâinile la ceafa lui și îl trase înapoi.

Cioc cioc cioc! Mai insistent de data aceasta.

– Am spus altă dată! strigă el.

Cioc cioc cioc!

– O telegramă, Alteță! A sosit de urgență!

– Nu e la fel de urgentă ca nevoia de a face dragoste cu soția mea, bombăni el, croindu-și drum spre urechea ei.

CIOC. CIOC. CIOC.

– Alteță!

El oftă, ridicând capul.

– Cred că aș face bine să deschid.

Stefanie se ridică în capul oaselor și îl privi traversând încăperea cu mersul unui leu, mușchii lui încordându-se în lumina albăstruie a amurgului ce se strecura printre draperii. Frumusețea lui o fascină din nou, linia puternică a umărului său, maxilarul ferm, licărul auriu din părul său.

Era al ei.

Stefanie își puse mâinile pe burta ei rotundă și își trasă cercuri visătoare pe piele.

– Deci? spuse ea. Ce s-a întâmplat?

El ridică privirea din telegramă.

– Se pare, draga mea, că ți se va îndeplini dorința.

– Care dorință?

Ducele se întoarse lângă pat și se așeză pe margine.

– Suntem chemați la castelul Holstein până la sfârșitul săptămânii de nimeni altul decât propriul tău unchi, ducele de Olympia.

Stefanie îi smulse telegrama din mână și o cercetă.

– Nu spune de ce.

– Sigur că nu. Soțul ei își puse brațele în jurul ei și o ridică fără pic de efort din pat, ducând-o pe canapeaua de lângă fereastră.

Trase draperiile astfel încât să permită amurgului parizian să se reverse asupra pielii ei.

– Dar, pentru orice eventualitate, spuse el, coborând între picioarele ei, îmi voi lua cu mine pistolul, o sticlă cu coniac și doi cai foarte rapizi.